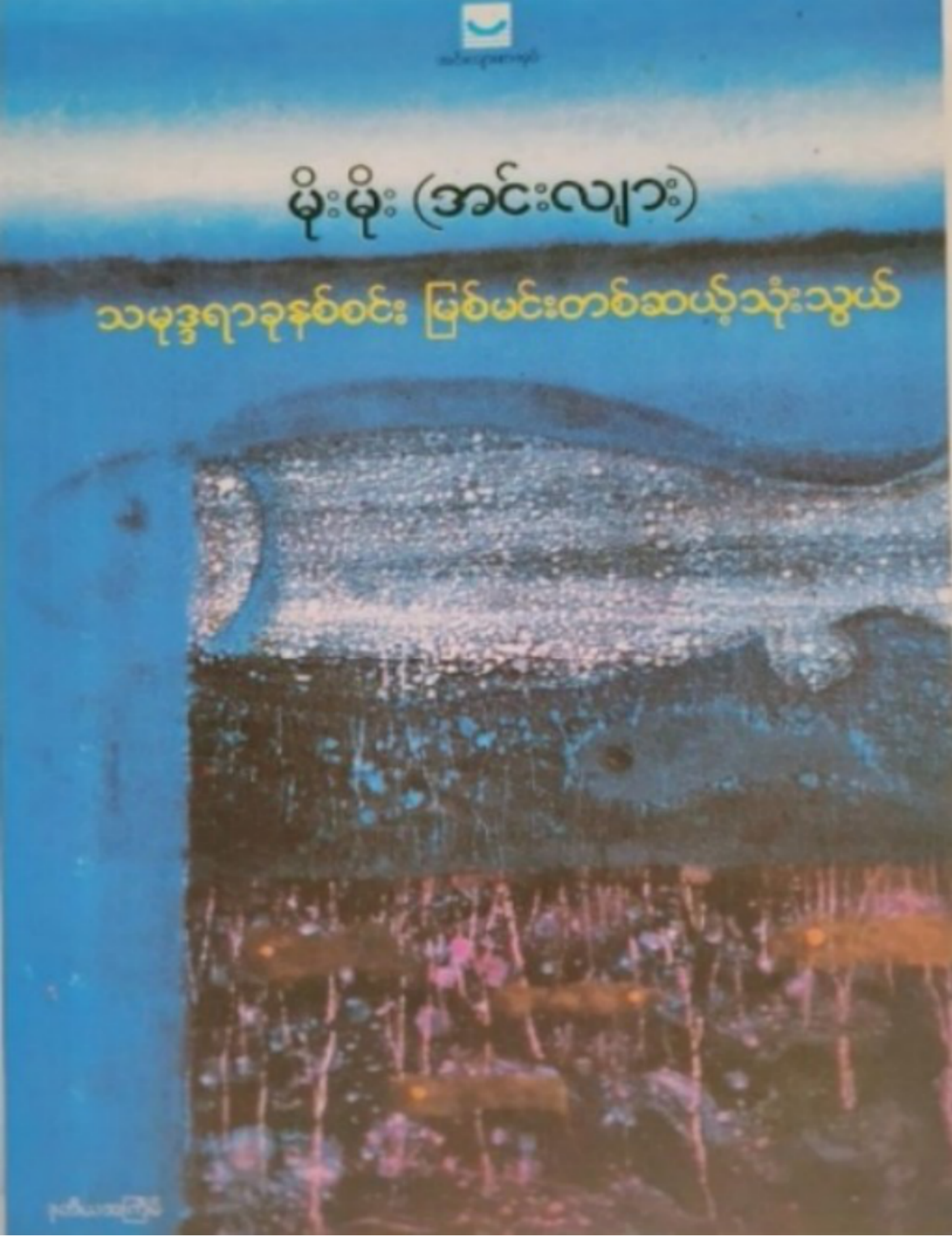

မိုးမိုး (အင်းလျား)

သမုဒ္ဒရာခုနစ်စင်း မြစ်မင်းတစ်ဆယ့်သုံးသွယ်

သမုဒ္ဒရာခုနှစ်စင်း၊ မြစ်မင်းတစ်ဆယ့်သုံးသွယ်

လုံးချင်းဝတ္ထု

မိုးမိုး(အင်းလျား)

E-Books

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

သမုဒ္ဒရာခုနှစ်စင်း၊မြစ်မင်းတစ်ဆယ့်သုံးသွယ် • မိုးမိုး(အင်းလျား)

တတိယအကြိမ်၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၂၂ တန်ဖိုး • ၆၅၀၀ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ • စာပေလောက

E-Book Creator• Whispers of Words

© မိုးမိုး(အင်းလျား)မူပိုင်ဖြစ်ပါသည် (စာရေးသူခွင့်ပြုချက်မရှိပဲ-ဖြန့်ဝေခြင်း၊ ရောင်းချခြင်း၊ သွယ်ဝိုက်အကျိုးစီးပွားအတွက် အသုံးပြုခြင်း၊ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းများ မပြုလုပ်ရ)

1. About Us
2. About Author
3. အခန်း (၁)
4. အခန်း (၂)
5. အခန်း (၃)
6. အခန်း (၄)
7. အခန်း (၅)
8. အခန်း (၆)
9. အခန်း (၇)
10. အခန်း (၈)
11. အခန်း (၉)
12. အခန်း (၁၀)
13. အခန်း (၁၁)
14. အခန်း (၁၂)
15. အခန်း (၁၃)
16. အခန်း (၁၄)
17. အခန်း (၁၅)
18. အခန်း (၁၆)
19. အခန်း (၁၇)
20. အခန်း (၁၈)
21. အခန်း (၁၉)
22. အခန်း (၂၀)
23. အခန်း (၂၁)
24. အခန်း (၂၂)
25. အခန်း (၂၃)
26. အခန်း (၂၄)
27. အခန်း (၂၅)
28. အခန်း (၂၆)
29. အခန်း (၂၇)
30. အခန်း (၂၈)
31. အခန်း (၂၉)
32. အခန်း (၃၀)
33. အခန်း (၃၁)
34. အခန်း (၃၂)
35. အခန်း (၃၃)
36. အခန်း (၃၄)
37. အခန်း (၃၅)
38. အခန်း (၃၆)
39. အခန်း (၃၇)
40. အခန်း (၃၈)
41. အခန်း (၃၉)
42. အခန်း (၄၀)

43. အခန်း (၄၁)
44. အခန်း (၄၂-ဇာတ်သိမ်း)

About Us

WHISPER OF WORDS
EBOOKS

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက **E-BOOKS READER** အသုံးပြုသူများနှင့် **DIGITAL DEVICES** တွေမှာ စာဖတ်သူများအတွက် မြန်မာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် ကူညီပေးဖို့ ရည်ရွယ်ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။

တိုးတက်လာသော နည်းပညာများအရ **E-BOOKS READER** အသုံးပြုသူများလည်း များပြားလာပြီဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံတွင်းမှာတော့ **E-BOOKS READER** အသုံးပြုသူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ် ဖတ်ရှုနိုင်ရန်အလွန် ခက်ခဲလျက်ရှိသည်။ ထို့ပြင်လက်ရှိမှာလည်း မြန်မာစာအုပ်များကို **DIGITAL** နည်းဖြင့် ဖြန့်ဝေမှု လုံးဝ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ ထိုအခက်ခဲများကို ကျနော်တို့ တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ ကူညီပေးနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မူပိုင်ခွင့်ချိုးဖောက်ပြီး ကိုယ်ကျိုးအတွက် လုံးဝ(လုံးဝ) အသုံးမပြုပါ။

"စာရေးဆရာများနှင့် စာပေထုတ်လုပ်ရေးများသို့ ပန်ကြားချက်"

စာပေထုတ်ဝေသူတို့ နှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများအနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက

E-BOOKS MARKET အတွက်ကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ရန် အကြံပြုလိုပါသည်။ **E-BOOKS DIGITAL MARKET** ဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကြီးမားစွာရှိနေပါပြီ။ **DIGITAL PRODUCT** ဖြစ်သည့် အတွက် ဆရာ၊ ဆရာမများအတွက်လည်း ပိုမိုအကျိုးများပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ယခုကဲ့သို မူပိုင်ခွင့်ချိုးဖေါက်နေမှုများကို လည်း လိုအပ်ချက်အရဟု နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပြီး စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများဆီသို့ တစ်နည်းနည်းနှင့် ပို့ပေးနေသည်ဟု နားလည်ပေးကြပါရန် ပန်ကြားတောင်းဆိုအပ်ပါသည်။

”စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားချက်”

စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားလိုသည်မှာ **E-BOOK** ဖတ်ပြီးလို့ ”ကြိုက်နှစ်သက်တယ်” စာရေးသူများအား ”အသိမှတ်ပြုသင့်တယ်”လို့ ယူဆပြီး ဖတ်ပြီးသွားလျှင်တောင် လက်လှမ်းမှီပါက မူရင်းစာအုပ်ကို ဝယ်ယူအားပေးကြပါ။ စာအုပ်များဝယ်ယူမှု မရှိလျှင် မိမိကြိုက်သော ဆရာ၊ ဆရာမတို့ နောက်ထပ်နောက်ထပ်သော ဖန်တီးမှုတို့ ပြုလုပ်ရန် ခက်ခဲပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံစာပေလောက အတွက် အနာဂတ်ကာလေးငယ်များအတွက် များစွာ နစ်နာကြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားများဆိုလျှင်လည်း (**E-BOOK** ရှိလျှင်) **E-BOOK** များကို အဓိက ဖတ်ကြပါသည်။ ပြီးလျှင် စာရေးဆရာတို့အား ”အသိမှတ်ပြုသောအားဖြင့်” တစ်ခုတည်းကို ရည်ရွယ်ပြီး စာအုပ် ဝယ်လိုက်တာတွေ များစွာရှိပါသည်။ ထိုကြောင့် လက်လှမ်းမှီပါက မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော ဆရာ၊ ဆရာမတို့၏ မူရင်းစာအုပ်များကို ဝယ်ယူအားပေးကြဖို့ တိုက်တွန်းပါသည်။

အခကြေးငွေဖြင့် ရောင်းချခြင်း မပြုရ

အကယ်၍ ဤစာအုပ်အတွက် အဖိုးအခ တစ်စုံတစ်ရာ ပေးခဲ့ပြီး ရခဲ့သည် ရှိသော် ဂျင်းထည့်ခံရပြီ မှတ်ပါ။

WHISPER of WORDS

About Author

မိုးမိုး (အင်းလျား) သည့် ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုများအား ရေးဖွဲ့ရာတွင် အထူးပြောင်မြောက်သော မြန်မာ စာရေးဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပျောက်သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါး ဟူသော ဝတ္ထုမှာ သူ၏ အကောင်းဆုံးလက်ရာဟု စာပေသမားများက ရည်ညွှန်းတတ်ကြသည်။ အချစ်ဆိုသောအရာ၊ မှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ စသော ဝတ္ထုများမှာ ရုပ်ရှင်အဖြစ် ရိုက်ကူးခြင်း ခံရသည်။

စာရေးဆရာမ မိုးမိုး (အင်းလျား) ကို ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် အဖ ဦးထွန်း၊ အမိ ဒေါ်မြရှင်တို့မှ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ဒိုက်ဦးမြို့တွင် ဖွားမြင်သည်။ ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် ဒိုက်ဦးမြို့ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတွင် စတင်ပညာသင်ကြားသည်။ သတ္တမတန်းကျောင်းသူဘဝတွင် ကဗျာများ စတင်ရေးသားသည်။ ကျောင်းစာကြည့်တိုက်နှင့် နံရံကပ်စာစောင်ကော်မတီများတွင် အမှုဆောင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝတွင် ခရိုင်အလိုက် စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲများတွင် ဆုရရှိခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်ပြီးနောက် ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်ရှိ ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံတက္ကသိုလ်တွင် သင်္ချာအဓိကဖြင့် တက်ရောက်သင်ကြားသည်။ နေထိုင်ရာ အဆောင်အမည်ကို အစွဲပြု၍ မိုးမိုး (အင်းလျား) ဟူသော အမည်ဖြင့် ကဗျာ၊ ဆောင်းပါးများ စတင်ရေးသားသည်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် တိုင်းရင်းမေဂျာနယ်၌ ’ရွက်လှပန်းလေးကိုယ့်ဘဝ’ ကဗျာဖြင့် စာပေနယ်သို့ စတင်ဝင်ရောက်သည်။

၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလမှစ၍ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ အမှတ် (၂၃) အခြေခံပညာမူလတန်းကျောင်းတွင် ဆရာမအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်။ ၁၉၆၉ နိုဝင်ဘာလ ၆ ရက်တွင် မျိုးညွန့် (စာပေလောက) နှင့် လက်ထပ်သည်။

၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ မေလတွင် တိုင်းရင်းမေဂျာနယ်၌ ပြင်ဆင်ခြယ်သမျက်လုံးအလှ ဆောင်းပါးကို ရေးသားသည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလထုတ်

ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းတွင် အိမ်နီးချင်း ဝတ္ထုကို ဖော်ပြခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

၁၉၇၂မှ၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင်း မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ၊ ပါတီသုတေသနဌာနခွဲတွင် သုတေသနလက်ထောက်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာတွင် ’ပျောက်သောလမ်းမှာစမ်းတဝါး’အမည်ရှိ ပထမဆုံးလုံးချင်းဝတ္ထုကို ရေးသားသည်။

ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်နှင့် ဆောင်းပါးများကို ကွယ်လွန်ချိန်အထိ အဆက်မပြတ် ရေးသားခဲ့ရာ ဝတ္ထုတိုနှင့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထု ၁၀၁ ပုဒ်၊ လုံးချင်းဝတ္ထု ၂၄ ပုဒ်နှင့် ဆောင်းပါး ၅၅ ပုဒ်ခန့် ရှိသည်။

ပျောက်သောလမ်းမှာစမ်းတဝါး လုံးချင်း ဝတ္ထုရှည်ဖြင့် ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ အမျိုးသားစာပေ ဝတ္ထုရှည်ဆုကိုလည်းကောင်း၊ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များဖြင့် ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ အမျိုးသားစာပေ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဆုကို လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုတိုများ (၁) ဖြင့် ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ အမျိုးသားစာပေ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဆုကို လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုတိုများ (၂) ဖြင့် ၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ အမျိုးသားစာပေ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဆုကိုလည်းကောင်း အမျိုးသား စာပေဆုကို လေးကြိမ်တိုင်တိုင် ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့သည်။

’ပျောက်သောလမ်းမှာစမ်းတဝါး’ ဝတ္ထုကို ရုရှား၊ ဂျပန်ဘာသာများသို့ လည်းကောင်း၊ ’ဘယ်သူလာကူပါ့မယ်’ ဝတ္ထုကို ရုရှားဘာသာဖြင့် လည်းကောင်း၊ ’မှတပါးအခြားမရှိပြီး’ ဝတ္ထုကို ဂျပန်ဘာသာဖြင့် လည်းကောင်း ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဝတ္ထုတိုအများအပြားကို အင်္ဂလိပ်၊ ဂျပန်ဘာသာများဖြင့် ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့သည်။

အခန်း (၁)

ကောင်မ။ ကြည့်။ ဗိုက်ကြီးပြန်ပြီ။ မွေးပဲမွေးနိုင်လွန်းတော်။ ဒီအလုပ်လုပ်စားပြီး သူလိုသာမွေးရရင် ခက် ခက်ရချည့်။ အလုပ်လုပ်ရတယ်ကို မရှိဘူး၊ သူ့မှာမွေးလိုက်၊ ဗိုက်ကြီးလိုက်နဲ့ အချိန်ကိုကုန်ရော။ မသကာ ဒီခေတ်ထဲမှာဆေးတွေပေါသားပဲ စားပါလား။ သူ့ကိုက ပေါ့တီးပေါ့ဆ ကြည့်လေ။ ခုလဲပြတင်းပေါက်မှာ သွားအန်နေပြန်ပြီ။ သူ့ကြည့်ရတာနဲ့ငါတောင် အန်ချင်လာတယ်။ ဝေါ့။

“အဲလစ်ဇဘက်၊ အဲလစ်ဇဘက်’

နော်ဆယ်လီသည့် မခင်စိန်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း တွေးမိတွေးရာ တွေးနေမိရာမှ ဆရာမကြီးအာ်သံကြောင့် လန့်သွားလေသည်။ လက်ထဲက ဆေးပေါ့လိပ်က မီးမညီသဖြင့် တခြမ်းစောင်းလောင်နေသည့်ကို လက်ကို တံတွေးဖြင့်ဆွတ်ပေးပြီး ညှိပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ အဲလစ်ဇဘက်ကို မသိ မသာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် ဗိုက်ပေါ် လိပ်တက် နေသော အင်္ကျီစကို အောက်ဆွဲချရင်း ဆရာမကြီးရှိရာသို့ ထသွားသည်။

ဇီဇာကျယ်မယ့်လူတွေနဲ့ အဲလစ်ဇဘက်နဲ့ တော့ တွေ့ပြီဟု အောက်မေ့ကာ ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိသည်။

သည့်လူတွေ ဝင်လာတာ မြင်ကတည်းက လွတ်ရာကျွတ်ရာ ဘေးကင်းရာမှာ နော်ဆယ်လီက လာထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။ ကိုရိုလာ အဝါ ရင့်ရောင်ကား အသင်းသို့လာသည့်မှာ ငါးကြိမ်မက ရှိလေပြီ။ လာတိုင်း လည်း စိတ်ကြိုက်လူမတွေ့ ။ သည့်ကလည်း လိုက်ချင်သူမရှိ။ ညှိမရသဖြင့် ယခုထက်တိုင် လူမရသေး။ သူတို့ကလည်း ချေးများသည်။ သည့်ကလည်း ကြီးကျယ်သည်။

ယခုတစ်ခါလာပြန်ပြီ။ သည့်လူတွေနှင့်တော့ နော်ဆယ်လီ ဖြစ်မည် မထင်။ ထို့ကြောင့် ပထမဆုံး အခေါက်ကတည်းက ရှောင်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သို့တိုင် ဆရာမကြီးက လှမ်းခေါ် သဖြင့်သွားခဲ့ရသေးသည်။

“အိမ်သား ဆယ့်နှစ်ယောက်၊ လူကြီးရှစ်ယောက်၊ ကလေး လေးယောက်၊ လခတစ်ရာ့ငါးဆယ်တဲ့ လုပ်မလား’

ဆရာမကြီးက မေး၏။ လာခေါ်သူတွေကလည်း နော်ဆယ်လီကို မြင်ကတည်းက အနည်းငယ်တော့ လက်ခံမည့်ပုံသဏ္ဌာန်တွေ ပေါ်လာသည်။ နော်ဆယ်လီက ကြွံကြွံခိုင်ခိုင် တောင့်တောင့်တင်းတင်း။ အလုပ်ကို မခို မကပ်

လုပ်မည့်ပုံက အထင်းသားပေါ်နေသည်။ အလုပ်ရှင်တွေ မျက်စိကျ တတ်သည့် ရုပ်မျိုး။ သို့ကြောင့်လည်း ဈေးများသည့် သူတွေလာလျှင် ဆရာမကြီးက နော်ဆယ်လီကို ဦးစွာခေါ်စမြဲ။

သို့သော် နော်ဆယ်လီက ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်မိ၏။ လာခေါ် သူတွေ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားသော်လည်း ချက်ချင်းကြွန်ခြေဆည်လိုက် သည်။ ခပ်တင်းတင်း။ သူတို့က ပိုက်ဆံပေးခေါ်တာပဲ၊ မလိုက်ချင်လည်းနေပေ့ါဟူသည့် အသွင်ကို ဆောင်သည်။

“မနက်သွား ညပြန်လေ”

ဆရာမကြီးက ထပ်ပြောသေးသည်။ နော်ဆယ်လီက ခေါင်းမညိတ်။

နော်ဆယ်လီ အလုပ်ကို မကြောက်ပေ။ သို့သော် အတွေ့ အကြုံက များပြီဖြစ်၍ မည်သို့သောလူမျိုးနှင့် ရေရှည်အဆင်ပြေမည် မပြေမည်ကို မှန်းဆတတ်နေလေပြီ။ လူကြီးရှစ်ယောက်၊ ကလေးလေးယောက် ပိုက်ဆံ ချမ်းသာမည်၊ သို့မဟုတ် ရာထူးကြီးကြီးထဲက ဖြစ်မည်။ လူကြီးရှစ်ယောက် ထဲမှ အနည်းဆုံး ဇီဇာကြောင်သည့် လူကြီးနှစ်ဦးခန့် ပါမည်။ ကလေး လေးယောက်ထဲမှာ လူပျို့အပျိုပေါက်စ၊ မိဘအရှိန်အဝါဖြင့် ဘောက် ဆတ်ဆတ် မာကျောကျော တစ်ယောက် သို့မဟုတ် နှစ်ယောက်ပါမည်။ အငယ်တွေက ဆော့မည်။ အနိုင်ကျင့်မည်။ အပြောရအဆိုရခက်မည်။ ပိုက်ဆံရှိသူတို့ပီပီ ကပ်စေးက နည်းဦးမည်။ အလုပ်ကလည်း မိုးလင်းက မိုးချုပ် ထောင့်စေ့အောင် မနားတမ်းလုပ်ရမည်။ ကိုင်း၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ရေရှည်ဖြစ်ပါမည်နည်း။

မိမိကလည်း သူများတကာလို မိမိကိုယ်ကို သက်သာအောင် နေတတ်သူမဟုတ်။ သည်တော့ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ရပေမည်။

ခုလည်း အဲလစ်ဇဘက်က အင်္ကျီလည်ဟိုက်ရင်စေ့အတွင်းမှ ရင်သား ပိန်သေးသေးလေးများကို လှုပ်ကာလှုပ်ကာနှင့် ခပ်ကော့ကော့လေး ထသွား လေသည်။ အဲလစ်ဇဘက်ဟူသော နာမည်ကြောင့် စိတ်ဝင်စားစွာ လှည့်ကြည့် လိုက်ကြသောသူများမှာ ပိန်ပိန်မည်းမည်း၊ ကုလားမ အဲလစ်ဇဘက်ကို မြင်လိုက်ရ၍ အံ့အားသင့်သွားပုံ ရသည်။ ပြီးတော့ မပြုံးချင် ပြုံးချင် ပြုံးကြသည်။ လာခေါ်သူမိန်းမကြီးနှင့် သမီးဖြစ်ဟန်တူသူ အမျိုးသမီးကတော့ အဲလစ်ဇဘက်ကို လက်ခံချင်ပုံပေါ်သည်။ ကုလားမတွေက ခိုင်းကောင်းတတ် သည်ဟု နားလည်ထားပုံရသည်။ နောက်က မသိမသာ ရပ်ကြည့်နေသော အမျိုးသားကမူ မျက်နှာနည်းနည်း ရှုံ့သွားလေသည်။

နော်ဆယ်လီက အသင်းကိုလာသမျှ လူတွေကို အကဲခတ်တတ် နေပြီ။ အမျိုးသားတွေက ရုပ်သန့်သန့် တောင့်တောင့်တင်းတင်းကို သဘောကျသည်။ အမျိုးသမီးတွေက ရုပ်ဆိုးဆိုးနှင့် ပြောတိုင်းနာခံမည့် လူမျိုးကို ရွေးကြသည်ဆိုတော့လည်း အခက်သားလား။ နေရာတကာ သူတို့စိတ်ကြိုက် ဘယ်မှာရနိုင်ပါမည်နည်း။ ပြီးတော့ ဒါက လူတွေပဲ။ ကြက်တွေ ဘဲတွေမှ မဟုတ်တာ။ ကြက်တွေ ဘဲတွေဆိုရင်တော့ သူတို့ ကြိုက်ရာရွေးယူပေ့ါ၊ ပြုတ်စားစား ကင်စားစားပေ့ါ။

မခင်စိန်သည် ရင်ဘတ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အသာဖိရင်း

နော်ဆယ်လီနားသို့ ရောက်လာ၏။ အနံထားရသဖြင့် သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ထွက်နေသည်။ တံတွေးကို မျိုချရင်း နော်ဆယ်လီဘေးမှာ ထိုင်လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ အဲလစ်ဇဘက် ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး မေးငေါ့ပြသည်။

အဲလစ်ဇဘက်တို့ကတော့ ပညာပြနေပြီ။

‘လူဘယ်နှယောက်လဲ အစ်မ”

လာခေါ်သူက ဘာမျှ မမေးရသေးမီ သူက အရင်စမေးသည်။ မိန်းမကြီးက မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။ သမီးဖြစ်သူကတော့ အတော်ပင် စိတ်ညစ်နေပုံရသည်။ ကိစ္စမြန်မြန်ပြီးမြောက်စေလိုဟန်ဖြင့် ခပ်သွက်သွက် ဝင်ဖြေသည်။

“ဆယ့်နှစ်ယောက်ပါ၊ လူကြီးရှစ်ယောက် ကလေးလေးယောက်”

အဲလစ်ဇဘက် ပခုံးတွန့်သည်။ ယခင် သည်လူတွေလာသည့်အခါ များက အဲလစ်ဇဘက် အသင်းတွင်မရှိပေ။ အဲလစ်ဇဘက်သည် မနေ့ကမှ အိမ်တစ်အိမ်မှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် အိမ်တစ်အိမ်မှာ တစ်လကြာအောင်ပင် မနေတတ်ချေ။ ယခုတစ်ခေါက် သူပြန်ထွက်လာ ရသည့် အကြောင်းက အိမ်ရှင်က သူ့ကို ထမင်းနှင့် ဟင်းကို ပန်းကန် တချပ်တည်းမှာ ပုံကျွေးသောကြောင့်ဟု ဆို၏။

နော်ဆယ်လီကတော့ မိမိကိုယ်တိုင် စေတနာကောင်း၍ပဲလား၊ ကုသိုလ်ကောင်း၍ပဲလားတော့ မသိ။ ထိုကဲ့သို့သော စီးပိုးစေးနဲသည့် အိမ်ရှင်များနှင့် တခါမျှ မကြုံဘူးပေ။

“ကလေးက အငယ်ဆုံး ဘယ်အရွယ်ရှိသလဲ အစ်မ”

အဲလစ်ဇဘက်က ထပ်ဆင့်မေးခွန်းထုတ်သည်။

’နှစ်နှစ်ကျော်ပါပြီ၊ လက်လွှတ်နေပါပြီ’

အိမ်ရှင် မိန်းမကြီးက ဖြေသည်။

“အိမ်အလုပ် အားလုံးလုပ်ရမှာပေါ့”

မိန်းမကြီးခမျာ မသက်မသာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြရှာ၏။ ယခုတခါ တော့ အဲလစ်ဇဘက်ပြသမျှ နရတော့မည်။ သူတို့မှာ အရေးတကြီးလူလိုနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ရေခပ်ရဦးမလား အစ်မ”

’မခပ်ရပါဘူးရှင်၊ ရေစက်ရှိပါတယ်”

သမီးဖြစ်သူက ဝင်ဖြေသည်။ အဲလစ်ဇဘက် ဘာမျှမမေးတော့၊ သဘောတူပါသည် ဟူသည့်သဘော။ သို့သော် ဆရာမကြီးဘက်လှည့်၍ တစ်ခွန်းတော့ပြောသည်။

“နှစ်ရာနော် ဆရာမကြီး”

ဆရာမကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“လူလဲမျှားတယ် အိမ်အလုပ်လဲ အားလုံးလုပ်ရမှာဆိုတော့ နှစ်ရာတော့ပေးရမယ်နော်”

ဆရာမကြီးက ပြောသည်။အိမ်ရှင်တွေ ဘာမျှမပြောတော့။

ဆရာမကြီး၏ စာအုပ်ထဲမှာ လိပ်စာရေးပေးသည်။ အလှူငွေ နှစ်ဆယ်ကို ဆရာမကြီး လက်သို့ အပ်သည်။ အဲလစ်ဇဘက်သည် နော်ဆယ်လီတို့ နားသို့ ကော့ပက်ကော့ပက်နှင့် လျှောက်လာကာ သူ့ လွယ်အိတ်နှင့် ထီးကိုယူလေသည်။ နော်ဆယ်လီကတော့ မကြာမီကာလ အတွင်း အဲလစ်ဇဘက်တစ်ယောက် အသင်းကို ပြန်ရောက်လာမည်ကို အတတ်သိနေသည်။

’ဟဲ့ကောင်မ ကောင်းကောင်းနေနော်၊ တော်ကြာ ဖင်နာတယ်၊ ခေါင်းနာတယ်ဆိုပြီး ပြန်မလာနဲ့’

’နင်ကကော ဘယ်လိုအိမ်မျိုးကိုရအောင်စောင့်နေတာလဲ၊ တော်ကြာကလေးထိန်း၊ ကလေးထိန်းနဲ့ လူကြီးထိန်းနေရဦးမယ်၊ ဟင်း’

အဲလစ်ဇဘက်က ပြန်ပြောရင်း သူ့အိမ်ရှင်တွေနောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

ကိုရိုလာကားဝါဝါ၏ နောက်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သော အဲလစ် ဇဘက်၏ အသားရောင်မှာ ပို၍ပင် မည်းပြာသွားသယောင် ထင်ရလေသည်။

*****

အခန်း (၂)

နော်ဆယ်လီအတွက်တော့ အသင်းမှာနေရသည့် ရက်များသည် စိတ်အချမ်းသာရဆုံး ရက်များဖြစ်၏။ နော်ဆယ်လီ၏ဘဝသည် အသင်းသာ ဖြစ်၏။ နော်ဆယ်လီ၏ အိမ်သည်လည်း အသင်းသာဖြစ်၍ ကျန်သည့်အချိန် များမှာ နော်ဆယ်လီသည် နေရာအတည်တကျ၊ ဘဝအတည်တကျမရှိဘဲ ယောင်ချာချာဖြစ်နေလေသည်။

အသင်းမှပြန်လာလျှင် သူ့ဘဝမှာ မလိုချင်ဘဲနှင့်ချည်း ရရနေခဲ့ သော သားနှစ်ယောက်က မျက်နှာငယ်ဖြင့်ဆီးကြိုလေ၏။ ထိုအခါ သူသည် သူ့ဘဝကိုတွေးကာ ဒေါသဖြစ်လေသည်။ ရစ်ချတ်ကိုတွေးကာ ဒေါသဖြစ်လေသည်။ သားနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို မြင်ရတိုင်းလည်း ရစ်ချတ်ကို သတိရနေရသည်။ သားတွေ၏ မျက်နှာက ရစ်ချတ်နှင့် အလွန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် သားနှစ်ယောက်ကိုမြင်တိုင်း နော်ဆယ်လီ ဒေါသဖြစ်သည်။

“အလုပ်ရခဲ့ပြီလား အမိုး”

သားကြီးဆန်နီထွန်းက ဆီးမေးသည်။ နော်ဆယ်လီ၏ ဒေါသသည် အမြင့်သို့ တက်သွားသည်။

‘ငါ့ဟာငါ ရရ မရရ နင်တို့ မေးစရာမလိုဘူး၊ နင်တို့ကို ငါအငတ်ထားလို့လား၊ ငါ နွားမ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ငါ့အတွက်အဆင်ပြေတာလဲကြည့်ရသေးတယ်၊ နေရာတကာ နင်တို့ဖို့ချည်း တွက်မနေနိုင်ဘူး”

ဆန်နီထွန်းမျက်နှာ ညှိုးသွားသည်ကို တွေ့ ရတော့ နော်ဆယ်လီသည် သူ့ စကားများကို လမ်းခုလတ်မှာပင် ရပ်တန့်ပစ်လိုက်လေသည်။ တကယ် တော့ သူ့ဒေါသသည် သည်ကလေးများနှင့် ဘာမျှမဆိုင်ပေ။

“ဆယ်လီရယ်၊ နင့်မလဲ ကလေးတွေကိုပဲ ရန်လုပ်နေတာပဲ၊ နင့် လင်ကို မကျေနပ်တိုင်း ကလေးတွေကို ဖိဟောက်မနေပါနဲ့”

အိမ်ထဲမှထွက်လာသော အစ်မအင်နီက လှမ်းပြောလေသည်။ နော်ဆယ်လီသည် သူ၏ ပေါင်းနွမ်းလှ၍ လက်ကြိုးရင်းက ပြဲကျနေသော လွယ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ လွယ်အိတ်ထဲမှ ငါးမူးစေ့ အသံက ဒေါက်ခနဲမြည်သွားသည်။ မနက်ဖြန်အတွက် လမ်းစရိတ်ငါးမူး ကျန်တော့သည်။ နက်ဖြန်အပြန်စရိတ်မရှိ။ မနက်ဖြန်မှာ အိမ်ကို ပြန်မလာဘဲ အိမ်တစ်အိမ်ကို လိုက်သွားဖို့မှာ သေချာသလောက် ဖြစ်နေပေပြီ။

“စူးစူးရော”

နော်ဆယ်လီသည် သားအငယ်ကိုမတွေ့၍ မေးလိုက်သည်။

“ရေခပ်နေတယ်”

မအင်နီက ဖြေသည်။ နော်ဆယ်လီ၏ မျက်လုံးများသည် ဆန်နီထွန်း ဆီသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ ဆန်နီထွန်းကို ကြည့်သည့်အခါတိုင်း နော်ဆယ်လီ၏ မျက်လုံးများကစူးရှပြီး အရောင်ထွက်လာစမြဲပင်။

“ဆန်နီ နင်ဟာလေ၊ အငယ်က ဒီလောက်လုပ်နေတာတောင် နည်းနည်းလေးမှ ကူမလုပ်ဘူး၊ နင်အကျင့်ကောင်းတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ နင့်အမျိုးက နင့်အဖေအတိုင်းပဲ’

“ကျွန်တော်ခပ်ပြီးပြီ၊ စူးစူးက အမိုးချိုးဖို့ ထပ်ခပ်ဦးမယ်ဆိုပြီး သူ့ဘာသာသူခပ်နေတာ၊ ကျွန်တော် သစ်ပင်တွေလဲ ရေလောင်းတယ်” နော်ဆယ်လီသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ နေရာမှ ထလာသည်။

အိမ်၏ဘေးဘက် အဖီလေးသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ပူလောင်အိုက်စပ် နေသော သူ့အင်္ကျီများကို ချွတ်ချလိုက်သည်။ ရင်မရှားတော့ဘဲ ဘရာစီယာ တစ်ထည်ကို ကောက်ဝတ်လိုက်သည်။ အပေါ်က ရှန်သားအင်္ကျီအနွမ်းကို ထပ်ဝတ်သည်။ ထို့နောက် မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

မအင်နီသည် ထမင်းအိုးတည်ရင်း ကင်ပွန်းရွက်များကို ခြွေလျက် ရှိလေသည်။ နော်ဆယ်လီသည် ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်တစ်စည်းကိုဆွဲကာ အခက်များကို အရင်းမှကိုင်ပြီး အရွက်တွေကို ဖြုတ်ခနဲ ဖြုတ်ခနဲနေအောင် သပ်၍ ဆွဲချလိုက်သည်။

‘လက်မစူးဘူးလား ဆဲလီရယ်”

မအင်နီက နော်ဆယ်လီကို ကြည့်ပြီး မသိမသာညည်းသည်။

“မစူးပါဘူး မအင်နီ၊ မြန်မြန်ပြီးချင်လို့”

နော်ဆယ်လီ၏ လက်ချောင်းများတွင် သွေးစို့နေသည်။

“ဖြည်းဖြည်းချက်လဲ ရပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးက ဒီနေ့ နောက်ကျမယ်ပြောတယ်”

“ကုက္ကိုင်းကို ခဏသွားချင်လို့”

“ဘာလဲ နင်သွား ရန်တွေ့ဦးမလို့လား”

“ရန်တော့မတွေ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပြောပြရမယ်လေ၊ သူ့တူလုပ်ပုံတွေကို”

“နင့်အတွက် ငါ စိတ်လေးတယ် ဆဲလီ’

မအင်နီက ထမင်းအိုးကိုလုပ်၍ ယောက်မဖြင့်မွှေနေသည်။ စူးစူး သည်

လေးထောင့်သံပုံးတစ်ပုံးကိုဆွဲ၍ ရေကပြင်သို့ တက်လာလေသည်။

“ရေတွေအပြည့်ခပ်ထားတယ် မိုးမိုး’

စူးစူးက နော်ဆယ်လီကို မဝံ့မရဲကြည့်၍ ပြောသည်။ နော်ဆယ်လီသည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကိုငုံ့လိုက်သည်။ စူးစူး၏ မျက်လုံး များကိုတော့ နော်ဆယ်လီ ရင်မဆိုင်ဝံ့ပေ။ စူးစူးကိုမြင်ရတိုင်း နော်ဆယ်လီ ငိုချင်သည်။ စူးစူးသည် နော်ဆယ်လီကို အလွန်ချစ်သည်။ ဝါးခြမ်းပြားဖြင့် မည်မျှပင် အရိုးထင်အောင် ရိုက်ရိုက် အမေဖြစ်သူကို ပြေးဖက်စမြဲ။

နော်ဆယ်လီသည် ကင်ပွန်းရွက်များကို အပြီးသတ် သင်လိုက်၏။ အံကို တင်းတင်းကြိတ်ထားလျက်က မျက်လုံးအိမ်မှာမျက်ရည်စတို့ တွဲခိုနေလေသည်။

“သူ့ဟာသူ နေချင်သလိုနေ၊ ကျွန်မ ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ ဒီကလေး နှစ်ယောက်ကိုတော့ ကျောင်းထားချင်တယ်၊ အဲဒီအတွက် ပြောနေတာပါ၊ ထမင်းမငတ်အောင် ကျွန်မ ကျွေးနိုင်ပေမယ့် ကျောင်းထားဖို့အထိတော့ ကျွန်မ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ခုချိန်ထိလဲ ကျွန်မပဲ ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာ’

ရစ်ချတ်၏အမေ ဒေါ်မြစိန်၏အစ်မ၊ ဒေါ်လှစိန်သည် နော်ဆယ်လီ ကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချ၏။

“ကလေးတွေအတွက်တော့ ငါလဲ စိတ်ပူပါတယ် ဆယ်လီရယ်၊ မခေါ်ချင်သာနေလို့ရ၊ မတော်ချင်ဘဲ နေလို့မရဆိုသလိုပဲ၊ ဘာပဲပြောပြော ဒီကလေးတွေက တို့မြေးတွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက မြမြကလဲ သူ့ယောကျ်ားအပေါ်မှာ ဘာမှ ဩဇာရှိတာ မဟုတ်ဘူး’

“သူတို့ တာဝန်မယူဘူးဆိုတာ ပြတ်ပြတ်သားသား သိရရင်လဲ ကောင်းရဲ့ အကြီးကောင်က စစ်ထဲဝင်မယ်ပြောနေတာ လွှတ်လိုက်တော့ မယ်၊ အငယ်ကောင်ကို မိဘမဲ့ကျောင်းကို ပို့မလို့”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဒီလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ဆယ်လီရယ်၊ ဘယ့်နှယ် ဦးထွန်းလှဖြူရဲ့ မြေးတွေဟာ မိဘမဲ့ကျောင်း ရောက်နေရတယ်ဆိုရင် အရပ်ရပ်နေပြည်တော် ကြားလို့မှမတော်တဲ့ကိစ္စ”

ဒေါ်လှစိန်က ပျာပျာသလဲ ပြောရှာသည်။

“ကျွန်မတော့ မတတ်သာတဲ့အဆုံး အဲဒီလိုပဲ လုပ်မှာပဲ”

“နေစမ်းပါဦးဟယ်၊ နေကြစမ်းပါဦး၊ ရစ်ချတ်လာရင် ငါ ကြည့်ပြော ပါ့မယ်၊ အင်း ဒုက္ခ ဒုက္ခ”

ဒေါ်လှစိန်သည် သူ၏ ပါးလျားသောရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်အသာ ဖိကာ ကျယ်နေသော နားပေါက်အတွင်းမှ တွဲကျနေသည့်စိန်နားကပ်ကို ခါသွားအောင် ညည်းညူရင်း စုတ်သပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်မှာ မပြတ်ပတ်ထားသောပုတီးကို လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကြားသို့ ပြောင်းယူလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆို ကျွန်မပြန်မယ် ကြီးကြီး’

နော်ဆယ်လီက နေရာမှထရန် ပြင်သည်။

“ဟဲ့ နေဦး၊ ထမင်းစားသွားဦးလေ၊ ငါ့မလဲ ညည်းတို့သံယောဇဉ် ကြောင့် တရားတောင် ကောင်းကောင်းမထိုင်နိုင်ပါဘူးအေ၊ အင်း ရစ်ချတ် ရစ်ချတ်၊ တစ်မိပေါက်တစ်ယောက်ထွန်း သားယောက်ျားလေးမရှိလို့ ဝိုင်းချစ်လိုက်ရတာ အတော်ဒုက္ခပေးတဲ့ ကလေး’

နော်ဆယ်လီသည် ထိုင်ရာမှထသည်။

ဒေါ်လှစိန်သည် သူ၏ ဘော်လီအင်္ကျီ အိတ်ကပ်တွင်းသို့ လက်ညှိုး နှင့် လက်ခလယ်နှစ်ချောင်း နှိုက်လိုက်သည်။ ခေတ်ဟောင်းက အဆင် တန်ဆာတစ်ခုဖြစ်သော ပဒုမ္မာအင်္ကျီ ကော့ကော့သည် အနည်းငယ် တွန့် သွားသည်။ ငွေနှစ်ကျပ်ပါလာသည်။

“ရော့ လမ်းစရိတ်ယူသွားဦး၊ နို့ ညည်းကော အခု အလုပ်အားနေလား”

နော်ဆယ်လီက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ငါ့မလဲ မသိန်းရွှေ တောပြန်သွားလို့ အဝတ်တွေတောင် မလျှော် နိုင်ဘူး ပုံနေပြီ၊ အရင်တလောက ရိပ်သာသွားနေရတာနဲ့လေ”

နော်ဆယ်လီ၏ မျက်လုံးများသည် အရောင်မှိန်ကျသွားသည်။ အလုပ်မြင်လျှင်အလိုလို လက်ယားလာတတ်သော ဗီဇက သူ့ ကို နောက်ဖေး ဆောင်သို့ ခေါ်ဆောင်နေသည်။

“ကျွန်မ လျှော်ပေးခဲ့မယ်လေ ကြီးကြီး”

“အေး အေး သာဓု သာဓု၊ ဆန်နီတို့အတွက် ဘာမှမပူနဲ့နော်၊ ကြီးကြီးကြည့်ပြောပေးမယ်၊ အဝတ်ကို လျှော်ပြီးရင် ဇလုံထဲသာထည့်ခဲ့ပါ ကွယ်၊ မနက်မှ လှမ်းတော့မယ်၊ ကြီးကြီး တရားမှတ်လိုက်ဦးမယ်၊ အင်း ဒုက္ခ ဒုက္ခ”

ဒေါ်လှစိန်သည် ဘုရားခန်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ နော်ဆယ်လီသည် ငွေနှစ်ကျပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲထိုးထည့်ကာ အဝတ်ဟောင်းခြင်းရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် ထသွားလေတော့သည်။

*****

အခန်း (၃)

"တန်ရာ တန်ရာပေါ့အေ၊ မွေးကတည်းက ဘုရားသခင်က သူ့နေရာနဲ့သူ ဖန်ဆင်းပေးခဲ့တာ၊ သူတောင်းစားက မိဖုရားဖြစ်ချင်လို့ ရမတဲ့လား၊ ဒီကောင်မက ဒီအကွက်ပဲ ချောင်းနေတာ၊ ဒါနဲ့ပဲ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးဖျက်ချရတာ နှစ်ခါရှိပါပေါ့"

"သူ့နည်းက အခောက်လမ်းနည်းလေ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အလုပ် ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်၊ ရိုးရိုးသားသားနေရင် လင်ကောင်းသားကောင်း ရနိုင်ရဲ့နဲ့"

မခင်စိန်နှင့် ရိုစီသည် ခင်သန်းမြင့်ကိုကြည့်ကာ အတင်းပြောနေ ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ခင်သန်းမြင့်က ပြောလည်းပြောချင်စရာ။ အနေအထိုင်က တစ်စက်မျှ ဣန္ဒြေမရှိပေ။ ဝတ်လိုက်လျှင်လည်း ကိုယ်နှင့်လိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မလိုက်သည်ဖြစ်စေ အရောင်တောက်တောက် ကြိုးကြိုးကြားကြားကို အထက်အောက် ဆင်တူဝတ်သည်။ ခါးကို အသက်အောင့်ပြီး တင်းတင်း စည်းသည်။ အင်္ကျီလည်ပင်းက ရင်ဘတ်တစ်ဝက်အထိ ဟိုက်ထားတတ်ရာ ရင်သားနှစ်ခုက သုံးပုံ တစ်ပုံခန့် ပေါ်နေတတ်သည်။ မျက်နှာတွင် မိတ်ကပ်အရဲသား၊ ဆံပင်က ကောက်ထားသေးသည်။ စကားပြောလျှင် လည်း ကိုယ်ကို လှုပ်၍ ပြောတတ်သည်။

သူတို့လိုလူမျိုးတွေရှိတော့ အသင်းနာမည်ပျက်သည်။ တကယ်တော့ နော်ဆယ်လီတို့ အသင်းသည် ဆရာမကြီး စေတနာ မေတ္တာဖြင့် သိက္ခာရှိရှိ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နော်ဆယ်လီသည် အသင်း၏ ငယ်မွေးခြီပေါက်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ နော်ဆယ်လီတို့သည် အသင်း၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို အစဉ်စောင့်ထိန်းခဲ့ရသည်။ ရိုးသားခြင်းကို အဓိကထားသည်။ အလုပ်ကို တန်အောင်လုပ်သည်။ ကရင် ခရစ်ယာန် အမျိုးသမီးတွေ သက်သက်ဖြင့် အသင်းကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။

ယခုတော့လည်း ရောရော။ အလုပ်လုပ်ချင်သူတွေကပေါတော့ ကရင်ရော၊ မြန်မာရော၊ ကုလားရော စုံလာသည်။ လူစုံတော့ အကျင့်စရိုက် စုံသည်။ မျက်စိအောက်မှာ ထိန်းသိမ်းပဲ့ပြင်နိုင်သော်လည်း မျက်စိကွယ်ရာမှာ အနှံ့အပြား ရောက်နေကာ ဘဝမျိုးစုံကြားမှာ ကျင်လည်ကျက်စားနေရ သူတွေကို အဘယ်သို့လျှင် လိုက်၍ ပြုပြင်ကွပ်ကဲနိုင်ပါမည်နည်း။

ခင်သန်းမြင့်တို့ကလည်း လွန်လွန်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ အသင်းကို လာသမျှလူကို သူက စူးရှထက်သန်သော မျက်လုံးဖြင့် ဦးစွာ စူးစမ်းသည်။ အရာရှိလား၊ စစ်ဗိုလ်လား၊ ဆရာဝန်လား၊ ကျောက်သူဌေးလား။ ဒါမျိုး ဆိုလျှင် သူ

ရှေ့ကထွက်လာသည်။ လခတစ်ရာ့နှစ်ဆယ်မျှနှင့်လည်း လိုက်ချင်လိုက်သွားသည်။ ပြီးတော့ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လာသည်မသိ၊ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပြန်ရောက်လာသည်ချည်း။ သူ့ ရုပ်ရည်သည် တစ်စထက် တစ်စ ကြမ်းတမ်းလာကာ ခန္ဓာကိုယ်သည် တဖြည်းဖြည်း လျော့ရဲလာလေ သည်။ ဆရာမကြီးက သတိပေးပေါင်းလည်း မနည်းတော့။ အသင်းက ထုတ်ပစ်ရအခေါင်ကလည်း သူ့ကို တိတိကျကျ တိုင်တန်းသူမရှိ။ သူက လည်သည်။ သူ့ကိစ္စ သူ့ဘာသာသူ ရှင်းလိုက်သည်သာချည်း။

ယခုလည်း ဇာတ်လိုက်မင်းသားလိုလို၊ ပွဲစားလိုလို၊ သူဌေးသားလိုလို လူတစ်ယောက် ဝင်လာကတည်းက ခင်သန်းမြင့်တစ်ယောက် မခေါ်ဘဲနှင့် ရှေ့ရောက်လာသည်။ အမျိုးသားက ခင်သန်းမြင့်၏ လှုပ်ရှားနေသော ရင်အစုံကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲကာ ဆရာမကြီးရှေ့မှာထိုင်သည်။

“ကလေးထိန်းတစ်ယောက် လိုချင်လို့ပါ’

’ကလေးထိန်း သက်သက်ပဲလား’

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကလေးက ဘယ်အရွယ်လဲ”

“သုံးလပဲရှိသေးတယ်၊ သူ့အမေက မမာလို့ ဆေးရုံတင်ထားရတယ်၊ ကလေးတနှစ်လောက်အထိ ခေါ်ချင်ပါတယ်၊ အဆင်ပြေရင်တော့တသက်လုံးပေါ့”

ဆရာမကြီးသည် အနားရောက်နေသော ခင်သန်းမြင့်ကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။ ခင်သန်းမြင့်ကတော့အနားမှ မခွာတော့ပေ။ သူလိုချင်သည့်ပုံစံက ဝင်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ခင်သန်းမြင့် လိုက်သွားမလား”

ခင်သန်းမြင့်က ခေါင်းကို သွက်သွက်ညိတ်သည်။ အမျိုးသားဆီ သို့လည်း မျက်လုံးတချက် ဝင့်ကြည့်လိုက်သေးသည်။

‘လခနှစ်ရာနော်”

ဆရာမကြီးက ပြောသည်။အမျိုးသားက အင်တင်တင်ဖြစ်နေသည်။

’တရာ့ငါးဆယ် မရဘူးလား ဆရာမကြီးရယ်၊ ကလေးထိန်းသက်သက်ဆိုတော့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် ကလေးအလုပ်ပဲ လုပ်မှာ၊ ထမင်းတွေ ဘာတွေ မချက်နိုင်ဘူးနော်၊ ဟင်းကိုလဲ သူများစားသလို ကျွေးရမယ်”

ခင်သန်းမြင့်က ဝင်ပြောသည်။

ဆရာမကြီးက ဘယ့်နှယ်လဲဟူသော သဘောဖြင့် လာခေါ်သူ အမျိုးသားကို ကြည့်သည်။ အမျိုးသားက မသက်မသာ ခေါင်းညိတ်ပြ ရှာသည်။

“အခု တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ရမှာလား”

ခင်သန်းမြင့်က မေးသည်။

’လိုက်နိုင်ရင် လိုက်ခဲ့ပါ’

အမျိုးသားက ဆရာမကြီးဆီမှာ နေရပ်လိပ်စာပေးနေဆဲ ခင်သန်းမြင့် က သူ့သွားရေအိတ်ကို လာယူသည်။ မခင်စိန်သည် နဂိုကပင် ပျို့ချင် အန်ချင်နေသည့်နှင့် ရောပြီး အဇ့ကနဲ တစ်ချက်ကျို့လိုက်သည်။ ရိုစီက ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ နှုတ်ခမ်းကို ရွဲ့ပြလိုက်သည်။ ခင်သန်းမြင့်သည် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ အမျိုးသားနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလေသည်။ ကားနားရောက်သောအခါ ရှေ့ခန်းနားမှာရပ်နေသော ခင်သန်းမြင့်ကို အမျိုးသားက ကားနောက်ခန်းတံခါး ခပ်မြန်မြန်ဖွင့်ပေး လိုက်သည်ကို မြင်ရလေ၏။

“မမာလို့ဆေးရုံတက်နေရတဲ့ ကလေး မအတော့ သနားလိုက်ပါဘိတော့”

ရိုစီက ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကောင်မက ဒါမျိုးချောင်းနေတာပဲ၊ တို့များတော့ အိမ်တွေ လုပ်ခဲ့ပေါင်းများပြီ၊ ကိုယ့်သိက္ခာတော့ တစ်ပြားသားမှ အကျမခံနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကို လာစချင်တာတောင် မရဘူး၊ ညအိပ်ရင်အမြဲ သတိနဲ့အိပ်တယ်၊ လာစော်ကားလို့ကတော့ အသက်ချင်းလဲလိုက်မှာ”

မခင်စိန်က ပြော၏။

“ဒါကြောင့် ညည်းမှာ ခုထိ မွဲပြာနေတာပေါ့၊ ခင်သန်းမြင့်တို့များ တစ်ခါပြန်လာရင် အင်္ကျီစက ဖာတလုံးစာလောက်ပါလာတာ’

“ဖာတလုံးစာပါမှာပေါ့၊ ဟင်း ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး’

သူတို့တတွေ စကားပြောကောင်းဆဲမှာပင် အိမ်ရှေ့သို့ လူ နှစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။ ခပ်ရွယ်ရွယ် အမျိုးသမီးတယောက် အမျိုးသားတယောက် သူတို့တွင် ကားမပါပေ။ အဝတ်အစား အသင့် အတင့်။ ရုံးဝန်ထမ်း လခစားများဖြစ်မည်ဟု နော်ဆယ်လီက မှန်းဆမိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဆရာမကြီးရှေ့မှာ လေးစားစွာထိုင်ကြသည်။

“အိမ်ဖော်တစ်ယောက် လိုချင်လို့ပါ’

’ကလေးထိန်းလား၊ ထမင်းချက်လား’

လာခေါ်သူ အမျိုးသမီးက သူ့ယောက်ျားကို မော့ကြည့်သည်။

“ဒီလိုပါခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ ကလေးအငယ်တော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကလေးထိန်းသက်သက်တော့လဲ ထားနိုင်ဖို့အင်အားမရှိပါဘူး၊ တတ်နိုင်ရင် အကူသဘောမျိုး အားလုံးလုပ်နိုင်မယ့်လူ လိုချင်ပါတယ်’

နော်ဆယ်လီ အနားသို့ရောက်သွားလေသည်။

“အိမ်သား ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ’

“လူကြီးနှစ်ယောက် ကလေးသုံးယောက်ပါ”

‘ဆဲလီ လိုက်သွားမလား’

နော်ဆယ်လီ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျွန်မ ညတော့မအိပ်နိုင်ဘူး၊ မနက်စောစောလာမယ်၊ ညနေအလုပ်ပြီးရင် ပြန်မယ်’

နော်ဆယ်လီက ပြောသည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ လခက’

“တရာ့ငါးဆယ်”

လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြပြန်သည်။

“မများပါဘူး၊ တနေ့ ငါးကျပ်ပဲကျတယ်လေ”

ဆရာမကြီးက ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ခေါင်းညိတ်ကြ၏။

’လိပ်စာပေးခဲ့ပါ၊ ကျွန်မ မနက်ဖြန်လာခဲ့မယ်”

နော်ဆယ်လီက ပြောလိုက်သည်။

’နက်ဖြန် စောစောလာပါနော်”

အမျိုးသမီးက ပြော၏။

“စိတ်ချပါ”

နော်ဆယ်လီတို့ ကိစ္စပြတ်သွားသည်။ နော်ဆယ်လီသည်နေရာသို့ ပြန်လာကာ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကောက်ဖွာလိုက်၏။ လာခေါ်သူ လင်မယား နှစ်ယောက်ထွက်သွားသည်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

မနက်ဖြန်အလုပ်ဝင်ရတော့မည်။ အိမ်ရောက်လျှင်ဆန်နီထွန်းက အလုပ်ရခဲ့ပြီလားဟု ဆီးမေးမည်ကို သိနေပြီး ဒေါသဖြစ်လာပြန်သည်။ သူမေးသည်ကိုလည်း အဆိုးမဆိုသာ။ ကလေးတွေကို မုန့်ဖိုးပင်မပေးနိုင် သည်မှာ ကြာပြီ။ အစ်မအင်နီက ထမင်းကျွေးထား၍သာ တော်တော့၏။ သို့တိုင် အစ်မအင်နီ ကျေနပ်အောင် တစ်ခြံလုံးအလုပ်ကို ကလေးနှစ်ယောက် က လုပ်ပေးကြရသည်။ သစ်ပင်တွေ ရေလောင်းရသည်။ ဝက်စာကျွေး ရသည်။ ကြက်စာကျွေးရသည်။ ထင်းခွဲရသည်။ အခြား လက်တို လက်တောင်း လုပ်ရသည်။

သည့်တခါ လခရလျှင်တော့ ဆန်နီထွန်းကို ကျောင်းပြန်အပ်လိုက်တော့မည်။

အခါလည့်ကျော့်ကျော့်အရွယ် ကလေးငယ်လေးကို မြင်လိုက်ရတော့ နော်ဆယ်လီ စိတ်က ဂျူးနာကို သတိရသည်။ ဂျူးနာငယ်ငယ်ကလည်း သည့်ကလေးလိုပင် ဖြူဖြူသေးသေးလေးဖြစ်သည်။ သည့်ကလေးက မျက်နှာသွယ်သည်။ မျက်လုံးလေးများသေး၍ စူးရှသည်။ ဂျူးနာကတော့ မေးရိုးကားကားလေးနှင့် မျက်လုံးတောက်တောက်လေးဖြစ်သည်။ မျက်တောင်များက ကော့စင်းနေသည်။ သူ့အဖေဘက်က ရခိုင်သွေးပါသဖြင့် နှာတံက ချွန်ပြီး ကုလားဆင်ဘက် နွှယ်လိုက်သေးသည်။ ဂျူးနာသည် အလွန်ချစ်ဖွယ် ကောင်းသော သမီးဦးလေးပင်။ ယခုဆိုလျှင် ဂျူးနာတစ်ယောက် အပျိုဖော် ဝင်စ ပြုပေရော့မည်။ ဂျူးနာနှင့်မတွေ့ ရသည့်မှာ နှစ်နှစ်နီးပါး ရှိပေပြီ။ အငယ်ကောင်နှစ်ယောက်ကို ထိန်းကျောင်းနေသည့်နှင့်ပင် ဂျူးနာကို ပစ်ထားရသည်။ သို့သော် ဂျူးနာကို အဘိုးဖြစ်သူက ချစ်ခင်ယုယလွန်းသဖြင့် ဂျူးနာ ကံကောင်းပေသည်။ နို့မဟုတ်လျှင်လည်း အခြေတကျမရှိသော နော်ဆယ်လီ၏ ဘဝထဲမှာ ဂျူးနာတစ်ယောက် နစ်မွန်းရဖို့သာ ရှိ၏။

နော်ဆယ်လီသည် ကလေးကို ကောင်းစွာပြုစုတတ်၏။ ကိုယ်တိုင်က ကလေးသုံးယောက်ကို ပင်ပန်းခက်ခဲစွာ မွေးမြူစောင့်ရှောက် ကလေး လာခဲ့ရ၍ ကလေးထိန်းရမည့်အလုပ်ကို နော်ဆယ်လီ မငြင်းတော့ပေ။ နော်ဆယ်လီ အလုပ်လုပ်ရသည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း တွေ့နှင့်သာ အကျိုးပေးလွန်းသည်။ ကလေးနှင့်လွတ်သည့်အိမ်ဟူ၍ မရှိ။ နော်ဆယ်လီသည် သူ၏ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရသော ဘဝပြဿနာများကို ကလေးတွေကို ပြုစုယုယခြင်းဖြင့် အစားထိုးကာ မေ့ပျောက် ပစ်ရလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ဆန်နီတို့ စူးစူးတို့အပေါ်မှာ သူထားရှိသည့် သဘောထားသည် ရင့်ရော်ကြမ်းတမ်းနေသည်ကို သတိပြုမိလာပြန်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်မှလွဲ၍ ဘာမျှမတတ်နိုင်ပေ။ ရစ်ချတ်၏အပေါ်တွင် နာကျည်းမုန်းတီးရသော သူ၏ ဒေါမနဿစိတ် များကိုတော့ တားဆီးဖုံးကွယ်၍ မရနိုင်တော့ပေ။

ဆယ့်နှစ်ပေမျှရှိသော အခန်းကျဉ်းလေးကို လှည်းကျင်းသုတ်သင်ရင်း နော်ဆယ်လီသည် သူ့ဘဝကိုသူ ပြန်ပြောင်းတွေးတောနေမိပေသည်။

နော်ဆယ်လီ သူ့ အတိတ်ဘဝကို မေ့ထားခဲ့သည့်မှာ ကြာပြီ။ ဘဝအစကိုနော်ဆယ်လီ ပြန်မတွေးချင်။ သို့သော် ယနေ့ အသားဖြူဖြူ သေးသေးသွယ်သွယ် မိန်းကလေးငယ်ကို မြင်ရသည့်မှစ နော်ဆယ်လီစိတ်ကသမီးလေး ဂျူးနာကို သတိရသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သူ့ ဘဝကိုသတိရသည်။ သမီးဂျူးနာသည် သူ့ဘဝအစကို များစွာပြောင်းလဲစေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

လူကြီးနှစ်ယောက်နှင့် ကလေးအကြီးနှစ်ယောက် ရုံးနှင့်ကျောင်း အသီးသီးသို့ ထွက်သွားပြီဖြစ်၍ တစ်အိမ်လုံးတွင်ကလေးနှင့် နော်ဆယ်လီ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည်။ နော်ဆယ်လီသည် ကလေးကို ထမင်းကျွေး၍ သိပ်လိုက်ပြီး အဝတ်ဟောင်းတွေကိုစုကာ လျှော်သည်။ တစ်အိမ်လုံး လိုက်လံရှင်းလင်း - သန့်ရှင်းပြီးသောအခါ နော်ဆယ်လီ ရေချိုးသည်။ ကလေးက မနိုးသေး။

နော်ဆယ်လီသည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကောက်ကာ ဖွာလိုက်သည်။

ဂျူးနာနှင့်ပတ်သက်သော အတွေးသည် သူ့ခေါင်းထဲကို ပြန်ဝင် လာသည်။

ရွံ့ရှာ မုန်းတီးလျက်ကပင် ရစ်ချတ်မျက်နှာက သူ့အတွေးထဲမှာ ပေါ်လာသည်။

ပင်လယ်ကမ်းမှ ကျောက်ဆောင် ချောက်ကမ်းပါး ကျွန်းတွေကြားတွင် မွေးဖွားခဲ့ရသော နော်ဆယ်လီ၏ ဘဝသည် ပင်လယ်လှိုင်းများလိုပင် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ခဲ့ရလေသည်။ နော်ဆယ်လီ၏ အမေသည်လည်း နော်ဆယ်လီကဲ့သို့ပင် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် အခောက်ကျိုးကြာ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့ရသူဖြစ်၏။ အဖေက ထားဝယ် ကျောင်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာ ခုနစ်တန်းအောင်ထားသူဆိုတော့ သူ့ခေတ် သူ့အခါမှာ ဂုဏ်ယူအားကျလောက်သော ပညာတတ်တစ်ယောက်ပင်။ အမေကတော့ သာမန်လက်လုပ်လက်စား တောင်သူသမီးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေသည်။ အဖေနှင့်အမေသည် မိဘဆွေမျိုးများနှင့်ဝေးရာ ကန္ဒီရွာ လေးမှာ ပုန်းအောင်းနေထိုင်ခဲ့ရသည် ဆို၏။ နော်ဆယ်လီကို ထို ကမ္ဗီရွာလေးမှာ မွေးသည်။

အဖေ၏ အလုပ်အကိုင်ကို ဘာရယ်ဟု အမေရော နော်ဆယ်လီပါ ရေရေရာရာ မသိ။ ထိုခေတ် ထိုအခါက ကာကွယ်ရေးဆိုလား၊ ဘာလားတန်ခိုးအာဏာကြီးသူမှန်းတော့ နော်ဆယ်လီသိသည်။ အံ့သြဖို့ကောင်းသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကိုတော့ နော်ဆယ်လီ ဘယ်တော့မျှမမေ့။ အိမ်ကို ပြန်တစ်လှည့် မပြန်တစ်လှည့် နော်ဆယ်လီတို့သားအမိမှာလည်း ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့်ဖြစ်နေရာ အမေ၏အမေ၊ နော်ဆယ်လီ၏ အဘွားက မြေးကိုလာခေါ်သည်။ နော်ဆယ်လီသည် ကမ္ဗီမှ ဘွားအနေရာ ဆင်ကူးသို့ စက်လှေဖြင့် လိုက်သွားရလေ၏။ ပင်လယ်လှိုင်းများကြားမှ မူးဝေယိမ်းယိုင်ကာ လိုက်ပါလာရဆဲ သံ်ဘောကြီးတစင်းနှင့် ပက်ပင်းတိုး လေသည်။

“ဓားပြတွေ၊ ဓားပြတွေ”

သံ်ဘောပေါ်မှ လူတွေ စက်လှေထဲသို့ ကူးလာပြီး ခရီးသည်အားလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်ကြလေ၏။ နော်ဆယ်လီသည် ကြောက်လွန်းသဖြင့် အဘွား၏ ရင်ခွင်ထဲမှာခေါင်းဝှက်ကာ အဘွားကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထား မိလေသည်။ ကြမ်းတမ်းသောလက်တဖက်က နော်ဆယ်လီ၏ ပခုံးကို ဆွဲယူလိုက်ရာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ်ဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံးများပြာသွားလေ၏။

“ဖိုးငယ်”

အဘွား၏ တုန်ယင်စွာ ရေရွတ်လိုက်သံကို ကြားရတော့မှ နော်ဆယ်လီ ခေါင်းကို မရဲတရဲ မော့ကြည့်မိ၏။

“အပါ”

နော်ဆယ်လီသည် အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ အော်လိုက်မိ၏။ ဟုတ်ပါ သည်။ နော်ဆယ်လီ၏ အဖေပါပဲ။ အဖေ၏ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော မျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့ဘဲ နော်ဆယ်လီ ခေါင်းကို ပြန်ငုံ့လိုက်သည်။ အဖေ့ နောက်ကို ဓားပြတစ်ယောက် ရောက်လာပြန်သည်။

“ဟေ့ ဖိုးငယ် ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

’ဒါ ငါ့သမီးပဲ’

ထိုလူသည်နေရာမှ ထွက်ခွာသွား၏။ အဖေသည်နော်ဆယ်လီကို အဘွား၏ ရင်ခွင်ထဲ ပြန်ပစ်သွင်းခဲ့ကာနေရာမှ လျင်မြန်စွာ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ နော်ဆယ်လီသည် အဘွား၏ ရင်ခွင်တွင် ရှိုက်ကာငင်ကာ ငိုကြွေးလိုက်မိလေသည်။

*****

အခန်း (၄)

ကလေးငိုသံကြောင့် နော်ဆယ်လီအတွေးများ ပျက်ပြယ်သွား၏။ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပြာခွက်ထဲထိုးထည့်လိုက်ကာ ကလေးပုခက်ဆီသို့ ပြေးလာသည်။ ကလေးသည် နော်ဆယ်လီကို မြင်ဖူးစဖြစ်၍ စိမ်းနေလေသည်။ လက် နှစ်ဖက်ကို ရုန်းဆန့်ကာ အါ်ဟစ်ငိုကြွေးလေ၏။ နော်ဆယ်လီက ရေနွေးနှင့်ဖျော်ပြီး အဝတ်ထူထူဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသော နို့ပုလင်းကို ယူသည်။ ကလေးမြင်သာအောင် နို့ပုလင်းကိုထောင်ပြပြီး လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျင်လည်စွာ ပွေ့ယူလိုက်သည်။ ကလေး အငိုတိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် နော်ဆယ်လီ၏ရင်ခွင်မှာ နို့ဘူးကို အငမ်းမရ စို့လေသည်။

နို့ကုန်သွားသောအခါ ကလေး ငြိမ်ကျသွား၏။ နော်ဆယ်လီက သင့်တင့်သော အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ပေးပြီး ကြမ်းပေါ်မှာ ကလေး ကစားစရာတွေ ချပေးသည်။ ကလေးက အေးဆေးစွာ ဆော့ကစား၏။ သိပ်လိမ္မာတဲ့ကလေး။ ဘုရားသခင်ကျေးဇူးတော်ပဲ။ ငါ့ဘဝမှာ စေတနာဟာ အမြဲအကျိုးပေးတာပဲဟု နော်ဆယ်လီတွေးကာ ညနေစာ ထမင်းချက်ဖို့ ပြင်ရလေသည်။ ကလေးကို ဝက်ခြံလေးထဲ ပြောင်းထည့်လိုက်သည်။ သူနားမှာရွှေ ထားကာ ညနေစာအတွက် ပြင်ဆင်ရသည်။

မကြာမီ အိမ်ရှင်မနှင့် ကလေးနှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာလေသည်။

’အဆင်ပြေရဲ့လား မဆယ်လီ’

အိမ်ရှင်မက မေးသည်။

“ပြေပါတယ်၊ ကလေးကလဲ သိပ်အေးတာပဲ’

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မလဲ ရုံးသာသွားရတယ် ကလေးမှ နေပါ့မလားလို့ တထိတ်ထိတ်နဲ့၊ ကလေးမနေရင်တော့တခြားအလုပ်တွေ ပစ်သာထားလိုက် ပါနော်”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မ အလုပ်အားလုံးနိုင်ပါတယ်’

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ မဆယ်လီကတော့ လုပ်နိုင်မယ့်ပုံပါ၊ ကျွန်မတို့လဲ မလွှဲသာလို့သာ လူခေါ်ရတာ တတ်နိုင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး”

’အင်း ဒီလိုပဲပေါ့လေ’

နော်ဆယ်လီသည် ကလေးအကြီးနှစ်ယောက်ကို ရေချိုးပေးရ လေသည်။ အကြီးက ဆယ်နှစ်အရွယ်၊ စူးစူးလောက်ရှိပြီ။ နော်ဆယ်လီသည် အိမ်မှာရေခပ်နေရမည့်ဖြစ်သော စူးစူးကို သတိရ၏။ နော်ဆယ်လီသည် သူ့သားများကို သုံးနှစ်သားအထိလောက်သာ ကိုယ်တိုင်ရေချိုးပေးသည်။ သည့်လို ဆယ်နှစ်သားအရွယ်အထိ ရေချိုးပေးရန် တစ်ခါမျှ စိတ်မကူးပေ။ အလုပ်ဝတ္တရားအရဆိုတော့လည်း နော်ဆယ်လီ၏ လက်တွေခြေတွေက လေ့ကျင့်ထားသလို ဖြစ်နေပေပြီ။ အိမ်ရှင်၏ ကလေးအငယ်သည် ခြောက်နှစ်သား ရှိနေပေပြီ။ ပေကပ်ကပ်မျက်နှာဖြင့် နော်ဆယ်လီကိုကြည့် နေရာ စိတ်ရှည်စွာ ချော့မော့ပြီး ရေချိုးဖို့ခေါ်သေးသည်။

‘မဆယ်လီ ခဏ’

အိမ်ရှင်မ၏ ခေါ်သံကြောင့် မီးဖိုထဲ ပြေးဝင်ခဲ့ရ၏။

’ပြီးရင် ဒီအမဲသားကို ငရုတ်သီးနဲ့လုံးထားပါနော်၊ မနက် ကလေး တွေ ကျောင်းထည့်သွားရအောင် ကျွန်မတို့အတွက်တော့ မနက်မှချက်လဲ ဖြစ်ပါတယ်”
’ဟုတ်ကဲ့၊ ကလေးတွေ ရေချိုးပေးလိုက်ဦးမယ်’

”အင်း အင်း’

နော်ဆယ်လီ ရေချိုးခန်းသို့ပြန်ပြေးလာ၏။ အကြီးကောင်မရှိတော့။ အငယ်ကောင်က ဆပ်ပြာကို ရေကန်ထဲပစ်ချထားရာ ရေထဲမှာ ဆပ်ပြာ မြှုပ်တွေ ပလုံစီထနေသည်။ နော်ဆယ်လီလည်း ဆပ်ပြာတုံးကို လက် တစ်ဖက်နှင့်နှိုက်ကာ ပြန်ဆယ်ရ၏။ ကလေးငယ်က ရေချိုးခန်း အပြင် ဘက် ထွက်ပြေးသည်။ နော်ဆယ်လီ လိုက်ဖမ်းရချေသည်။

“သားတို့ မဆိုးနဲ့လေ၊ ရေချိုးပေးတာ ကောင်းကောင်းခံမှပေါ့၊ သားတို့ဆိုးတာနဲ့ အရင်လူတွေလဲ ပြန်သွားပြီမဟုတ်လား၊ အိမ်မှာ လုပ်မယ့်လူမရှိရင် ခက်မယ်’

သူ့အမေက သတိပေးစကားဆိုရင်း နော်ဆယ်လီကို စည်းရုံး၏။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ရေချိုး အဝတ်လဲပေးပြီးသောအခါ မီးဖိုထဲပြန်ဝင် ရသည်။ အမဲသားအိုးကို မီးဖိုပေါ်မရောက်ခင် အိမ်ရှင်ယောက်ျား ပြန်လာသံ ကြားရ၏။

‘ထမင်းဆာတယ်ဟေ့’

နော်ဆယ်လီသည် ဟင်းအိုးကို အသာထားပြီး ထမင်းပွဲပြင်ရ ပြန်သည်။ အိမ်ရှင်မက အနည်းငယ်ကူသည်။

“ထမင်းစားချင်လို့ ကလေးကြည့်ပေးပါဦးနော်’

နော်ဆယ်လီသည် ကလေးငယ်ကိုထိန်းရင်း အလတ်ကောင်ကို ထမင်းခွံ့ကျွေး၏။ သူတို့အားလုံး စားသောက်ပြီးတော့ ငါးနာရီကျော်ပြီ။ ပန်းကန်များဆေးကြောပြီး အမဲသားအိုးကို ပြန်တည်ရပြန်သည်။ ပန်းကန် တချပ်တွင် ထမင်းကိုပုံကာ ဟင်းတွေနှင့်ရောနယ်ပြီး ပြီးစလွယ်စားပစ် လိုက်သည်။ နော်ဆယ်လီ အိမ်ပြန်ဖို့လွယ်အိတ်ကိုယူတော့ ခြောက်နာရီကျော်ပြီ။

နော်ဆယ်လီသည် အိမ်ရှင်မရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်လိုက်၏။

“ကျွန်မကို လမ်းစရိတ်ငါးကျပ်လောက်ချေးပါ အစ်မ”

အိမ်ရှင်မက ပိုက်ဆံငါးကျပ်ကို ယူပေးသည်။

“မနက်စောစောလာနော် မဆယ်လီ’

“ဟုတ်ကဲ့”

နော်ဆယ်လီသည် ကားဂိတ်ကို ခြေကုန်သုတ်ကာ လှမ်းခဲ့၏။ လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသော ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ တိုးဝှေ့တက်ခဲ့သည်။ နံပါတ်ရှစ် ကားဂိတ်ဆုံးကိုရောက်တော့ ကားပြောင်းပြီးစီးရပြန်သည်။ တောင်သူကုန်းကို ပြန်ရောက်တော့ မှောင်နေပြီ။

“အမိုး၊ ဆန်နီ ဒီနေ့ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ ရေလဲမခပ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ခပ်ရတယ်”

နော်ဆယ်လီသည် လွယ်အိတ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။ စူးစူးမျက်နှာကို ဒေါသဖြင့် ကြည့်သည်။

“နင်တို့ဟာလေ နည်းနည်းလေးမှ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိဘူး၊ ငါ မောလာတယ်ဟဲ့ မောလာတယ်၊ နင်တို့ စားဖို့သောက်ဖို့ ငါသွားရှာရတာ၊ ဘယ်မလဲဟိုကောင် လာပစေဦး၊ နင်လဲ ငါ့ကိုရောက်ရောက်ချင်း စိတ်ညစ် အခေါင် ဘာမှလာမပြောနဲ့ နောက်မှတ်ထား”

ပါးစပ်ကပြောရင်း နော်ဆယ်လီလက်က စူးစူးနဖူးကို ဒေါက်ခနဲ ခေါက်ပြီးသားဖြစ်သွားလေသည်။ စူးစူးသည် နော်ဆယ်လီကို ကြောက်ရွံ့ငြိမ်သက်စွာ ငေးကြည့်နေလေ၏။ စူးစူး၏ အားငယ်သောမျက်လုံးများကို မြင်ရတော့ မောင်လေးစောအယ်ဒီကို သတိရမိပြန်သည်။

ဂျပန်ပြေးပြီး အင်္ဂလိပ်အဝင်မှာ အဖေ စစ်ထဲဝင်သည်။ တနင်္သာရီမှာ တာဝန်ကျ၍ နော်ဆယ်လီတို့ သားအမိတစ်တွေ လိုက်သွားလေသည်။ ထိုနှစ်က နော်ဆယ်လီတို့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသောနှစ်ပင် ဖြစ်တော့၏။ နော်ဆယ်လီ ရှစ်နှစ်သမီးရှိပြီ။ နော်ဆယ်လီအောက်တွင် သုံးနှစ်အရွယ် မောင်လေး စောအယ်ဒီတစ်ယောက်လည်း ရနေပြီ။ ပြီးတော့အမေသည် ထိုနှစ်မှာ နောက်ထပ် သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက် မွေးပြန်လေသည်။

ရိုးသားသော တောသူတောင်သားတွေက အမေ့ကို စုန်းပြူးစား သည်ဟု ပြောခဲ့ကြသော်လည်း ထိုစဉ်က အမေသည် မီးတွင်းထဲမှာဝက်သား စားမိ၍ ဝမ်းတွေသွားခဲ့သည်ကို နော်ဆယ်လီ အမှတ်ရနေသည်။ အမေသည် ဖုန်းဖုန်းလဲကာ ကလေးငယ်လေးကို သူများအား ပေးပစ်လိုက်သည်။ အဖေကလည်း တာဝန်အရ အပြင်ကိုသာ သွားနေရရာ အိမ်မှာမရှိသည်က များသည်။ နော်ဆယ်လီတို့ မောင်နှမသည် စပါးလုံးနိုင်းချင်းရောသော ထမင်းကို ကိုယ့်ဘာသာ ချက်စားကြရသည်။

အမေ့ရောဂါက မသက်သာချေ။ နော်ဆယ်လီသည် ပုပင်ရကောင်း မှန်းလည်း မသိ။ အဖေရှိရာ တနင်္သာရီ အချုပ်ခန်းတွေသို့ လိုက်လိုက်သွားပြီး အချုပ်သား တရားခံတွေကို လျှောက်ကြည့်သည်။ အမေသည် သေလု မြောပါး ဖြစ်နေရာမှ သမီးကို မြင်ချင်လှချည့်ရဲ့ဟုဆိုကာ လိုက်ခေါ်ခိုင်း ရလေသည်။ အမေ့နားမှာ အဘွားက ထိုင်နေသည်။ နော်ဆယ်လီ ရောက်တော့ အဘွားက အမေ့ကို မေးသည်။

"ရှဲဒီ၊ နင့်သမီးရောက်ပြီလေ၊ နင့်သမီးမျက်နှာမြင်ရသေးရဲ့လား"

အမေသည် တွေဝေမိန်းမောနေရာမှ နော်ဆယ်လီကို အားယူကြည့် သည်။

"ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး'

အမေ့အသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ နောက်တော့ အမေ အသက် ထွက်သွားပြီဟု သိလိုက်ရပြီး အဖေ့ကို လိုက်ခေါ်ခိုင်းသံတွေကြားရလေသည်။

ထိုစဉ်က နော်ဆယ်လီ၏ စိတ်ထဲတွင် မည်သို့မျှ မခံစားခဲ့ရသည်ကို ပြန်တွေးလျှင် ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာပင် မရှိပေ။

အမေ့ အသုဘကိုတော့ နော်ဆယ်လီတို့မောင်နှမသည် သေသေချာချာ မမြင်ရမည့်စိုး၍ ရှောက်ပင်ပေါ်မှ တက်ကြည့်ကြလေသည်။ အမေ့အလောင်း မြေတွင်းထဲကျသွားသည်။ အားပါးတရကြည့်ပြီး မျက်ရည် တစ်စက်မကျခဲ့တာလည်း အမှန်ပင်။ ထိုအချိန်မှစ၍ နော်ဆယ်လီ တစ်ယောက် ဒုက္ခတောထဲ ရောက်ခဲ့ပြီဆိုတာ ယခုမှပင် ပြန်တွေးမိလေ၏။

အဖေသည် နော်ဆယ်လီတို့မောင်နှမကိုအဘွားနှင့် ထည့်လိုက်ပြန် လေသည်။ အဖေက မြို့တက်ကိုပြောင်းရပြီး ရန်ကုန်သို့ ကူးသန်းသွားလာနေ လေ၏။ အဖေသည် နော်ဆယ်လီတို့အတွက် ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ် ပို့သည် မပို့သည်ကိုလည်း နော်ဆယ်လီ မသိပေ။ ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် လှေနှင့်လိုက်ပြီး ခရုကောက်၊ ကမာထုရသည့်အလုပ်ကိုပင် ပျော်ပိုက်နေမိ ပြန်၏။ ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းပါကလားဟုလည်း မသိခဲ့ပေ။ ပျော်စရာဟုသာ ထင်မှတ်ခဲ့မိ၏။ ချမ်းသာခြင်းနှင့် ဆင်းရဲခြင်းကို စံနိူင်းစရာလည်း မရှိ။ နော်ဆယ်လီတို့ဝန်းကျင်မှာကိုက အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်သော ရေလုပ်သား တွေသာ ရှိသည်မဟုတ်လော။

နော်ဆယ်လီဘဝမှာ အပြောင်းအလဲကြုံချင်တော့ အဖေက ဘွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာကာ နော်ဆယ်လီတို့ မောင်နှမကို မြို့သို့ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

သည့်တစ်ခါတွင်မှ နော်ဆယ်လီ၏ အသိစိတ်တွင် ဝေဒနာဆိုသည့် အရသာကို သိမှတ်ခံစားရစ ပြုလာ၏။

အဖေ့တွင် နောက်မိန်းမ ရှိနေလေပြီ။

*****

အခန်း (၅)

”ကလေးက ကိုယ်သိပ်ပူနေတယ် မဆယ်လီ’

“စိတ်ချသွားပါ၊ ကျွန်မ ဂရုစိုက်လိုက်ပါ့မယ်၊ တိုက်ရမယ့်ဆေးတွေသာပြခဲ့”

ကလေးအမေသည် ရုံးခြင်းကို ကိုင်လိုက်ချလိုက်ဖြင့် ချီတုံချတုံဖြစ်နေလေသည်။

“မနေ့က ရေချိုးများမှားသလား မဆယ်လီ’

“မမှားပါဘူး၊ အခါတိုင်းအချိန်ပဲ ချိုးပေးတာပဲ ကလေးဆိုတာမျိုး ကတော့ ဖြစ်ချင်လဲ ကောက်ဖြစ်တာပဲ”

“ကလေးကိုတော့ ဂရုစိုက်ပါ မဆယ်လီရယ်”

နော်ဆယ်လီသည် အပိုဘာမျှမပြောချင်သဖြင့် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရလေသည်။ တကယ်တော့ သူထိန်းရသည့် ကလေးကို သူ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ။ ကလေးနေမကောင်းတော့ ပင်ပန်းရမည့်သူကလည်း သူကိုယ်တိုင်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“မဆယ်လီ အကြောင်းရှိရင် ဖုန်းဆက်နော်၊ ဒီမှာ ကျွန်မ ရုံးဖုန်း နံပါတ်၊ ဒေါ်တင်တင်အေးကို ခေါ်ပေးပါဆိုရင် ရတယ်’

“ဟုတ်ကဲ့”

ကလေးအမေသည် စိတ်မဖြောင့်ဟန်ဖြင့် လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လုပ်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

နော်ဆယ်လီသည် ညှိုးငယ်နွမ်းလျနေသော ကလေးငယ်ကို ရင်ခွင် တွင်းမှာ ပွေ့ချီလိုက်၏။ နော်ဆယ်လီ၏ ရင်တွင်းမှာ ကလေးငယ်အပေါ် သနားကြင်နာတတ်တယ်ဆိုတာ ဘုရားသခင် သိမှာပါပဲ။ သို့သော် ဂျူးနာကို ပစ်ထားခဲ့မိသည်ကတော့ ကြာပေပြီ။

ကလေးသည် နို့ကို ကောင်းစွာမစို့ပေ။ စို့ပြီးသမျှကိုလည်း ပြန်၍ အန်ထွက်၏။ နော်ဆယ်လီသည် နမ်းဆီနှင့် ပရုတ်ဆီဖြူကို ရောကာ ကလေး၏ ရင်ဘတ်နှင့် ဗိုက်ကို လိမ်းသပ်ပေး၏။ ကလေးသည် နေသာသွားဟန်ဖြင့်

ငြိမ်သွားသည်။ ပြီးတော့ နို့ကို နို့မှုန့်တစ်ဇွန်းလျှော့၍ ကျဲကျဲလေးထပ်ဖျော်သည်။ ကလေးသည် ကောင်းစွာစို၏။ မကြာခင် မျက်တောင်များ မေးစင်းလာသည်။ ပြဒါးတိုင်ကိုယူကာ ကလေး ချိုင်းကြား ထဲထည့်ပြီး ထပ်တိုင်းသည်။ အပူလျော့သွားပြီ။

ကလေးကို ရင်ခွင်မှာပြန်ပိုက်၍ ကိုယ်ကိုလှုပ်၍ သီချင်းဆိုသိပ်၏။ ငယ်ငယ်က အလွန်နှစ်သက်ခဲ့သော နှစ်သက်ကူး ဧမ္ဘတေးတစ်ပုဒ်ကိုဆိုမိလျက်သားဖြစ်နေသည်။

အတိတ်သည် များစွာဝေးကွာခဲ့ပြီ။

နော်ဆယ်လီတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် မိထွေးနှင့်နေရပါကလား ဟူ၍လည်း ရှုံ့ရ ကြောက်ရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ပေ။ အဖေ့ နောက်မိန်းမသည် ရှမ်းစပ်သည်။ သဘောသကာယကောင်းပုံမှာ ပေါ်လွင်နေ၏။ နော်ဆယ်လီ တို့မောင်နှမကို ဂရုတစိုက်ကျွေးမွေးသည်။ သို့သော် ကြာရှည်ကြာများ ကျတော့ နော်ဆယ်လီတို့၏ဒဏ်ကို မိထွေးလည်း မခံနိုင်တော့ပေ။

နော်ဆယ်လီတို့ ဆော့လိုက်ပုံကလည်း. ဩချလောက်သည်။ သရက်ပင်ပေါ်တက်တာ၊ ထဘီကွဲတာ၊ နေကုန်နေခန်း ကြံ့ရာတံငါလှေ့တွေနဲ့ လိုက်သွားတာလောက်က အသေးအဖွဲ့။ အိမ်သာထဲမှာပင်ငြိမ်ငြိမ်မနေ၍ ချေးတွင်းထဲလိမ့်ကျလေသည်။

အိမ်သားတွေ တရေးနိုးတော့နော်ဆယ်လီကို မတွေ့ ၍ လိုက်ရှာကြ သည်။ နော်ဆယ်လီသည် သတိမေ့နေပေပြီ။

“ကျွန်မတော့ ရှင့်သားသမီးတွေဒဏ် မခံနိုင်တော့ဘူး”

မိထွေးကအရေးဆိုတော့ အဖေသည် မိန်းမဘက်လိုက်ရတော့သည်။ နော်ဆယ်လီတို့ မောင်နှမ ကဗ္ဗီရွာမှ ဦးလေးဆီ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါတွင်တော့ ဆော့ချင်တိုင်းလည်း ဆော့၍ မရတော့ပေ။ ထမင်း တစ်လုတ် စားရဖို့အတွက် ပင်ပန်းကြီးစွာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရသော လူတွေကြားမှာ နော်ဆယ်လီတို့မောင်နှမသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ပင် လုပ်ကိုင်ကြရလေ၏။ ကြမ်းတမ်းသော ပင်လယ်လှိုင်းတွေကြားမှာ ငါးရှာရသည်။ တောထဲတောင်ထဲမှာ တောင်ယာခုတ်ရသည်။ အိမ်မှာ နေပြီဆိုလျှင် မောင်းထောင်းနေရသည်။ ရေခပ်ရသည်။ စားရပြန်တော့ ထမင်းက နပ်မမှန်။ ကနစိုးသီး၊ အုန်းသီး၊ နာနတ်သီးတို့သည် နော်ဆယ်လီ တို့အတွက် အကောင်းမွန်ဆုံးသော အစာအာဟာရများသာ ဖြစ်လေတော့ သည်။

ထိုအချိန်မှာ နော်ဆယ်လီတို့အတွက် တသက်တာ မေ့မရနိုင်သောကြောက်မက်ဖွယ် အိပ်မက်ဆိုးကို မြင်မက်ခဲ့ရ၏။

“ဒီကလေးနှစ်ယောက်က သိပ်တာဝန်ကြီးတယ်၊ ငါ မထားနိုင်တော့ဘူး’

”ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းမကျွေးနိုင်ရင် ငါကျွေးပါ့မယ်”

နော်ဆယ်လီတို့ မောင်နှမအတွက် ပြဿနာတက်နေသည့်ကို နော်ဆယ်လီမသိ။ ဦးလေးအကြီးနှင့်ဦးလေးအငယ် အချီအချပြောနေသည့်ကို နားထောင်ကာ သူတို့မောင်နှမ ဘယ်ကိုပြောင်းရဦးမလဲဟု တွေးပြီးစိတ်ပျက်မိသည်။

"ကဲ နင်တို့မောင်နှမ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့"

ဦးလေးငယ်က ခေါ်သည်။

"ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ၊ တို့ ဒီမှာပဲနေချင်တယ်"

'နေချင်တယ် လုပ်မနေနဲ့၊ လိုက်ခဲ့ဆို လိုက်ခဲ့၊ နင့်အဖေက ပိုက်ဆံတစ်ပြားပို့တာမဟုတ်၊ နင်တို့ကို ဦးလေးက မကျွေးနိုင်ဘူးပြောနေတယ်"

"ငါတို့ အလုပ်လုပ်သားပဲ"

"နင်တို့လုပ်တာ ဘာထိရောက်လို့လဲ၊ နင်တို့လိုက်ခဲ့မလား သေချင်လား၊ ဒါပဲပြော"

"ငါတို့ဘာလို့သေရမှာလဲ"

"နင်တို့ မသိဘူးလား၊ နင်တို့ကို နင်တို့ဦးကြီးက သတ်ပစ်မလို့တဲ့"

'သတ်ပစ်မယ် ဟုတ်လား"

'အေး"

နော်ဆယ်လီ မကြောက်သော်လည်း များစွာ အံ့ဩလေသည်။ သူတို့ကို သူတို့ဦးကြီးက သတ်ပစ်မယ်ဆိုပါလား။

ယခုအခါပြန်တွေးတော့မှ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရင်နာရကောင်းမှန်းသိလေသည်။

*****

အခန်း (၆)

“အမိုး၊ ဆန်နီကို ကျောင်းထားရင် ကျွန်တော့်ကိုလဲ ကျောင်းထားမှာလား’

စုးစုးသည် နော်ဆယ်လီကို မျက်နှာငယ်ဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။ နော်ဆယ်လီသည် အခ်ါပြောမည်ပြုပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

“ဆန်နီက ဒီနှစ် လေးတန်းဖြေရမှာ၊ အစိုးရစစ်၊ အရေးကြီးတယ်၊ ကျောင်းပြန်မအပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ နင်က နောက်မှနေလဲရပါတယ်၊ နင့် အဖေလာရင် နင်တို့ဘာသာလဲပြောကြဦး၊ ငါတစ်ယောက်တည်း နွားလို ရုန်းမကျွေးနိုင်ဘူးဟဲ့”

ထိန်းထားသည့်ကြားမှပင် ဒေါသသံက ပါဖြစ်အောင် ပါသွားသေး သည်။ နော်ဆယ်လီသည် သူ့သားသမီးတွေကို သူ သနားကြင်နာသော် လည်း နှုတ်ကမူ သနားကြင်နာ ယုယသည့် လေသံမျိုး မည်သည့်အခါမျှ ထွက်မလာပေ။ ထိုအတွက် မအင်နီကလည်း ပြောပေါင်းများပြီ။ မအင်နီ သည် နော်ဆယ်လီ ဘဝအတွက် အားထားခိုလှုံရာ အုတ်တံတိုင်းကြီးပင် ဖြစ်တော့သည်။ မအင်နီသည် အမေ့ဘက်မှ တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုး ရင်းချာပင် ဖြစ်လေသည်။ မအင်နီ၏ အရိပ်မှာ ခိုလှုံရသည့်အတွက် နော်ဆယ်လီတို့ မိသားစု၏ဘဝသည် လုံခြုံလှသည်။ သို့သော် နော်ဆယ်လီ တို့ မိသားစုအားလုံးကို တစ်သက်ပတ်လုံးကျွေးထားရန်တော့ မအင်နီမှာ လည်း အင်အားမရှိပေ။ မအင်နီ၏ယောကျ်ား အစ်ကိုကြီး ဦးအောင်သော် သည် မူလတန်း ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ မအင်နီကတော့ အင်းစိန်ဆေးရုံတွင် သူနာပြုဆရာမလုပ်သည်။ သူ့တွင် လည်း ကလေးသုံးယောက်ရှိသေးရာ မအင်နီတို့သည်ခြံထဲမှာ သီးနှံပင်များ စိုက်ပြီး အိမ်စရိတ်ကို ဖြည့်စွမ်းရသည်။ နော်ဆယ်လီ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်သည့် ရက်များမှာ မအင်နီကျွေးသော ထမင်းကို မျိုမကျသော်လည်း ကျိတ်၍ မျိုရလေသည်။ ဘာပဲပြောပြော အိမ်ဘေးမှာ အဖီကလေးတစ်ခုချပြီး သီးသန့် နေခွင့်ရသည့်အတွက် တစ်သက်တာ ကျေးဇူးတင်ဖွယ်ရာပင်။ လခရလျှင် ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်ချက်စားရမည်။ အကြီးကောင်ကို ကျောင်းပို့ ရမည်။ သင်းတို့အဖေ နေနိုင်သော်လည်း နော်ဆယ်လီ မနေရက်။ ပညာမတတ်ခြင်း၏ အကျိုးမဲ့ပုံကို နော်ဆယ်လီ လက်တွေ့ ခံစား သိရှိခဲ့ရပြီ မဟုတ်လော။

“နင် ဟိုနေ့က ကုက္ကိုင်းရောက်တော့ ဘာပြောလိုက်သေးလဲ”

မအင်နီက နော်ဆယ်လီကို မေးသည်။ နော်ဆယ်လီသည် သူများ အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း အနားနေ၍ မဖြစ် သေးပေ။ ယခုအိမ်ကလည်း သူများအိမ်ပင် ဖြစ်နေပြန်သည်။ သူများ ကြည်ဖြူအောင်

လုပ်ပေးရပြန်သည်။ “မအင်နီကလည်း ဆေးရုံဆင်းမှ ပြန်လာရသဖြင့် ပင်ပန်းသည်။ နှစ်ယောက်လုံး မီးဖိုထဲကို ပြိုင်တူဝင်ရသည်။

“သူ့တူလာရင် ကြည့်ပြောပါ့မယ် ပြောတာပဲ၊ လမ်းစရိတ်နှစ်ကျပ် ပေးပြီး အဝတ်တွေလျှော်ခိုင်းလို့ တစ်ပုံကြီး လျှော်ပေးခဲ့ရသေးတယ်၊ ခိုင်းတတ်လိုက်ပုံကတော့ သူ့ဒွေးကတော်လို့ မပြောရဘူး ”

နော်ဆယ်လီက မျှစ်ချောင်းတွေကို အဖျားမှအဖတ်များခွာရင်း ပြောသည်။ မအင်နီသည် ချဉ်ပေါင်အိုးကို ယောက်မတစ်ချောင်းဖြင့် ခပ်နာနာ မွှေနေသည်။ အိမ်မှာ အသားဟင်းမစားရတာလည်း ကြာပြီ။ အစ်ကိုကြီးက ဈေးမများ၍ တော်သေးသည်။ လခထုတ်လျှင် အင်းစိန်ဈေးမှာ ဝက်သား ငါးဆယ်သားလောက်ဝယ်ပြီး အစ်ကိုကြီးရော ကလေးတွေပါ အဝကျွေးပစ်မည်ဟု စိတ်ကူးလေသည်။ ပြောမည့်သာပြောရ၊ ခရီးစရိတ်တွေ တတိတတိ ကြိုတောင်းထားတော့ လခ သိပ်ကျန်တော့မည်မထင်။ ဆန်နီ ကျောင်းအပ်လျှင် စာအုပ်ဖိုးရော ဘာရော အစိတ်သုံးဆယ် ကုန်ဦးမည်။ “နင် အခုလုပ်တဲ့အိမ်ကရော အဆင်ပြေရဲ့လား

မအင်နီက မေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မအင်နီသည် ညတာဝန်ကျ သဖြင့် နော်ဆယ်လီနှင့် မဆုံတတ်ပေ။ အစ်ကိုကြီးဦးအောင်သော်ကတော့ ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်လျှင်လည်း ရပ်ရေး ရွာရေး လျှောက်လုပ်နေသည် ကသာ များသည်။

“ပြေပါတယ်၊ ကျွန်မအတွက်ကတော့ အဆင်မပြေစရာမရှိပါဘူး၊ ပြေအောင်နေတာပဲ၊ သူတို့ကလဲ လင်ရော မယားရော အလုပ်လုပ်တာ ဆိုတော့ အိမ်မှာနေတဲ့အချိန်တောင် သိပ်မရှိပါဘူး၊ ကလေးအကြီးနှစ်ယောက် က ကျောင်းသွားတော့ အိမ်မှာကလေးအငယ်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်တာများတယ်၊ ကောင်မလေးက နည်းနည်းချူချာချင်တယ်၊ ဂျူးနာ ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲ’

မအင်နီသည် နော်ဆယ်လီကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။ နော်ဆယ်လီဂျူးနာအကြောင်းမပြောတာ ကြာပြီ။

“နင် မအူပင်ကို မသွားတော့ဘူးလား’

နော်ဆယ်လီ၏ မျက်လုံးများ ညှိုးမှိုင်းနေသည်။

“သွားတော့ သွားချင်ပါတယ်၊ သမီးကိုတွေ့ ချင်လို့၊ ဒါပေမယ့် အဖေနဲ့ မိထွေးကို မတွေ့ချင်ဘူး’

’ခုတော့ အဘိုးကြီးလဲ စိတ်ကျနေပါပြီဟယ်၊ နင့်သမီးကို ကောင်း ကောင်း မွန်မွန် ခေါ်မွေးထားတာပဲ”

“ဘာစိတ်ကျတာလဲ မအင်နီရဲ့ စိတ်ကျရင် ဒီအသက်အရွယ်ကြီးကျမှ မိန်းမ ထပ်ယူပါ့မလားလို့”

’ဒါကတော့ စိတ်ကျပေမယ့် လူမကျလို့ပေါ့ဟဲ့၊ ဟဲ ဟဲ’

မအင်နီသည် သူနာပြုဆရာမပီပီ ပွင့်လင်းသည်။ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်မိကြ၏။

'သူပဲ ယူနိုင်လွန်းတယ် အစ်မရယ်၊ အမေသေပြီး ဘာမှမကြာဘူး နောက်မိန်းမကိုယူတယ်၊ အဲဒီမိန်းမနဲ့ ဘယ်အချိန်က ကွဲသွားမှန်းတောင် မသိဘူး၊ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်တွေ့တော့ နောက်မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ၊ ခုယူထားတဲ့မိန်းမက နောက်ဆုံး စမောလေး”

“ဝါသနာပေါ့ဟာ”

“ကျွန်မတော့ အဖေ့ကိုလဲ တွေးမိတိုင်း စိတ်နာတယ်၊ ယောကျ်ားတွေ အားလုံးကို စိတ်နာတယ်”

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဟာ၊ အားလုံးမဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးတို့ကျတော့...

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ တွေ့ ဖူးသမျှတော့ အစ်ကိုကြီးတို့လို ယောကျ်ား ခပ်ရှားရှား၊ များသောအားဖြင့်တော့ ယောကျ်ားတွေဟာ တစ်ကိုယ် ကောင်း ဆန်တယ် အစ်မ၊ ကျွန်မဘဝကို ယောကျ်ားတွေ ဖျက်ဆီးတာ’

'တော်ပါတော့ဟာ နှင့်အကြောင်းတွေ၊ ကလေးတွေခေါ်ချည်တော့ထမင်းစားကြမယ်'

နော်ဆယ်လီသည် ထမင်းဟင်းများကို အဆင်သင့် ခူးပေးလိုက် သည်။ မအင်နီ၏ သမီးနှင့် သားကို အရင်ခေါ်ကျွေးသည်။ ကလေးနှစ် ယောက်က စာကျက်ရာမှ ထလာကြသည်။ နော်ဆယ်လီသည် ဆန်နီထွန်းကို ရှာရပြန်သည်။ ဆန်နီထွန်းသည်အိမ်ကပ်သည်ဟူ၍ မရှိပေ။ ကျောင်းမတက်ရလျှင်လည်း တစ်နေရာရာသွားကာ တစ်ခုခု လုပ်နေတတ်သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ သစ်ပင်တက်သည်။ ငှက်ပစ်သည်။ ဘတ်စ်ကားနှင့် ဂိတ်အစ အဆုံး လိုက်သွားသည်။ အသက်က ၁၄ နှစ် ဆိုသော်လည်း လူကောင်က မိုးထိုးနေပြီ။ ကျောင်းစာတော်သော်လည်း သူ့ ခမျာ ကျောင်းကို ဖြောင့်အောင် မနေရပေ။

“ဆန်နီ၊ ဆန်နီ ဘယ်သွားလဲ”

“စောစောကပဲ လမ်းထိပ်မှာတွေ့ သေးတယ်၊ စိုးမောင်တို့အုပ်စုနဲ့ ရန်ဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော်တောင် ဝင်ဖျန်ရသေးတယ်”

မအင်နီ သားအကြီး ဇေယျာက ပြောသည်။

“လာပေ့စေဦး”

နော်ဆယ်လီ စိတ်ထဲက ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။ နော်ဆယ်လီသည် သူ အလုပ်လုပ်သည့်အိမ်က ထမင်းစားခဲ့သဖြင့် ထမင်းမဆာတော့ပေ။ သားနှစ်ယောက်ကို ထမင်းကျွေးရန်သာ စိတ်စောနေသည်။ နှစ်ယောက် ကို တစ်ခါတည်း ပုံကျွေးရမည်။ တစ်ယောက်တစ်ကဏ္ဍစီကျွေးနေ၍မဖြစ်။

လမ်းမဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ ဆန်နီထွန်းကို ရှာသည်။ ဆန်နီထွန်း သည်

ဆေးရုံကြီးဝင်းဘက်မှ ထွက်လာသည်။ လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ထားသည်။

“နင် ဘယ်သွားနေတာလဲ”

သူ့အမေကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရတော့ ဆန်နီထွန်း လန့်သွားသည်။

“နင် ငါ့ကို ဒုက္ခပေးလို့ မဝသေးဘူးလား၊ သူများအိမ်နေတယ်ဆိုတာ သူများသနားအောင် နေရတယ်ဟဲ့၊ လုပ်စရာရှိတာ ဝိုင်းလုပ်ပေးရတယ်၊ နင်အကြီးဖြစ်ပြီး လျှောက်လည်နေတာပဲ၊ ငါ ပြောပေါင်းလည်းများလှပြီ၊ ရေလေးဘာလေး ကူခပ်ပါလား’

’ရေက အနက်ကြီးပဲ အမိုး၊ ကျွန်တော် မခပ်နိုင်ဘူး’

’အမယ် ကြီးကျယ်လို့ လူဝါးဝလိုက်တာ၊ နှင့်အဖေအတိုင်းပဲ”

နော်ဆယ်လီသည် လမ်းပေါ်မှ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို ကောက်လိုက်သည်။ ဆန်နီထွန်းသည် ရှေ့မှ ထွက်ပြေးလေသည်။ နော်ဆယ်လီက နောက်မှလိုက်သည်။ လမ်းပေါ်မှ ကလေးတွေက ဝိုင်းဟားကြသည်။ ဆန်နီထွန်း အိမ်ပေါ်ပြေးတက်သည်။ နော်ဆယ်လီက သစ်ကိုင်းခြောက်ဖြင့် လှမ်းရိုက်သည်။

“ကြောက်ပါပြီ အမိုးရဲ့ နောက်မသွားတော့ပါဘူး၊ ခုလဲ ရွာမမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ကြက်ပေါက်စလေးတွေ မွေးဖို့ ပေးမယ်ဆိုလို့ လိုက်သွားတာပါ”

နော်ဆယ်လီသည် သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။

’ရိုက်မနေပါနဲ့တော့ ဆဲလီရယ်၊ ကဲ ထမင်းစားကြ၊ စူးစူးရော’

မအင်နီက ဝင်ပြောသည်။

“ဒီသေနာကလေးကလဲ ဘယ်ပျောက်သွားမှန်း မသိပါဘူး၊ ငါ့မှာ သူတို့တွေ မျိုဖို့ ဆို့ဖို့ကိုလဲ လိုက်ရှာနေရတယ်၊ ငါ့တစ်ဝမ်း တစ်ခါးဆို ဘယ်မှာစားစား”

နော်ဆယ်လီသည် စူးစူးကို ရှာရပြန်၏။ ဘယ်မှာမှ မတွေ့သဖြင့် သူတို့အိပ်သည့် အဖီကလေးဘက်ဆင်းခဲ့သည်။ စူးစူးသည် ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်မှာ မှောက်လျားထိုး အိပ်ပျော် နေလေပြီ။

နော်ဆယ်လီတို့မောင်နှမ ငယ်စဉ်ကလည်း မကြာခဏ အရိုက်ခံကြရသည်။ ဦးလေးငယ်အိမ်ကို ရောက်သွားတော့လည်း မသက်သာလှပေ။ ဦးလေးငယ် အမဲလိုက်သွားနေတတ်ရာ ဦးလေးငယ်၏ မိန်းမနှင့် နေခဲ့ကြရသည်။

မည်သူမျှ မကျွေးချင် မမွေးချင်၍ အိမ်ပေါ်ရောက်လာသော နော်ဆယ်လီတို့ မောင်နှမကို ဦးလေးငယ်၏ မိန်းမကလည်း မကြည်ဖြူပေ။ မောင်းထောင်း ရေခပ်ရလွန်းသဖြင့် နော်ဆယ်လီ၏ လက်ဖဝါးများသည် တက်ကာ ကြမ်းတမ်းလာလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နော်ဆယ်လီသည် အဆော့မက်သူ ဖြစ်သဖြင့် အချိန်အားရသမျှမှာတော့ ဆော့ဖြစ်အောင် ဆော့လေသည်။ ဤသည်ကိုပင်အကြောင်းပြုကာ ဦးလေးငယ်၏ မိန်းမက တိုင်တောတတ်သဖြင့် နော်ဆယ်လီတို့မှာ မည်သည့်အခါမျှ မျက်နှာကောင်း မရကြပေ။

ထိုနှစ်ထဲမှာပင် တိုင်းပြည်အခြေအနေက ရှုတ်ရှုတ်သဲသဲ ဖြစ်လေရာ ဦးလေးငယ်သည် အဆွယ်ကောင်းသူတွေနောက်ပါသွားပြီး သူပုန်ဖြစ်သွား လေသည်။ မကြာခင် ဦးလေးငယ် သေဆုံးသည့်သတင်းကြားရသည်။

"ဂြိုဟ်ကောင်လေးတွေ အိမ်မှာမနေကြနဲ့" အဒေါ်က နှင်ချလေ၏။

ထိုအခါ သူတို့ကို သတ်မယ်ပြောသော ဦးကြီးဆီ ပြန်ရောက်သွားကြ ပြန်လေသည်။

လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းသံကြားတော့ ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။ ပါးစပ်မှ "ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်"ဟု စုတ်သပ်ပြီး ကလေးပုခက်ကို နှစ်ချက်သုံးချက် လွှဲလိုက်သည်။ ပြီးမှ တံခါးဝရှိရာသို့ထလာခဲ့၏။ သော့တွဲကို အရင်ယူပြီးမှ အိမ်ရှင်မမှာခဲ့သည်ကို သတိရသည်။ သူတို့မရှိဘဲ မည်သည့် ဧည့်သည်ကိုမျှ တံခါးဖွင့်မပေးဖို့။ သော့တွဲကို ပြန်ချိတ်ပြီး သစ်သားတံခါးကို ဟ၍ကြည့်လိုက်သည်။

'ရစ်ချတ်'

နော်ဆယ်လီ၏ တစ်သက်တာတွင် တစ်ချိန်တစ်ခါက အချစ်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့ဖူးလျက် ယခုအခါတွင် မုန်းတီးရွံရှာဆုံးသောသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

'ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ တံခါးဖွင့်စမ်းပါဦး'

သူကတော့ နော်ဆယ်လီကို ဤသို့ပင် နိုင့်ထက်စီးနင်း ပြုမူ ပြောဆိုမြဲပင်။ နော်ဆယ်လီသည် အမုန်းစိတ်တွေကို မျိုချကာ သူ့မျက်နှာကို မမြင်ချင်ဘဲနှင့် ကြည့်ရသည်။

"နင့်ကို ငါအလုပ်လုပ်တဲ့အိမ်ကို မလာပါနဲ့လို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ'

"နင်ပဲငါ့တွေ့ချင်လို့ လာရှာတယ်ဆို"

"အိမ်ကိုလာဖို့ပြောတာ"

"တောင်သူကုန်းကို အဝေးကြီး ငါ မလာနိုင်ဘူး'

'အဲ ငါကတော့ အဝေးကြီးမှာနေပြီး နင့်သားသမီးတွေကိုရှာကျွေးနေရတာ ကိုယ်ချင်းမစာဘူး"

သူတို့သည် သံတံခါးတစ်ခုခြားကာ ရန်ဖြစ်နေမိကြလေသည်။

"ကဲ၊ နင် တံခါးဖွင့်မပေးရင်လဲ ငါပြန်မယ်"

နော်ဆယ်လီသည် သော့ကိုယူ၍ တံခါးကို တစ်ခြမ်းဖွင့်ပေးသည်။ သူက အပေါက်ဝမှာပင် ထိုင်ချလိုက်သဖြင့် ရစ်ချတ် အထဲမဝင်သာပေ။

'နင့်အိမ်ကို ငါ ဓားပြမတိုက်ပါဘူး၊ ငါက ခွေးကတက်မှာထိုင်ရ မှာလား”

နော်ဆယ်လီက ကိုယ်ကိုတိမ်းပေးသည်။ ရစ်ချတ်က သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ပခုံးချင်းထိမိကြလေ၏။ သို့သော် ယခင်ကလို ရင်မခုန် တော့သည်ကတော့ အမှန်ပင်။

“နင် ငါ့ကို ပိုက်ဆံမပေးတာ ဘယ်နှလရှိပြီလဲ”

နော်ဆယ်လီက လိုရင်းကို စပြောသည်။

“ငါ့မှာလဲ ပြေလည်တာမဟုတ်ဘူး၊ လိုင်စင်မရှိလို့ ကားမမောင်း ရတာလဲ ကြာပြီ၊ အရောင်းအဝယ်လေးဘာလေး လုပ်ကြည့်နေတာ၊ အဆင်မပြေသေးလို့ မပေးတာပေါ့’

'မယားငယ်ကို ဖို့နေရတာကိုး’

“ဘယ်မယားငယ်မှ မဖို့ဘူး၊ သူ့ဆီကတောင် တောင်းသုံးနေရတာ၊ နင်ကြီးကြီးတို့ဆီကိုသွားပြီး အပူမကပ်နဲ့၊ ကလေးတွေ နင်မကျွေးနိုင်ရင် ကုက္ကိုင်းမှာပဲ ပို့ထားလိုက်’

“ပြောတော့လွယ်တယ်၊ သူတို့ ကျောင်းမတက်ဘဲ ထွက်ထွက်ပြေး တော့ ငါပဲလိုက်ရှာရတာ၊ ဆန်နီကို ဒီနှစ်ကျောင်းပြန်ထားရမယ်”

'ထားမနေနဲ့ ရှုပ်တယ်’

“ကလေးတွေ ပညာမတတ်တော့ ခွေးဖြစ်မှာပေါ့’

“နင်ပူစရာမလိုဘူး၊ နင်ကကော ဘယ်လောက်များပညာတတ်လို့လဲ၊ ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ”

‘အေး၊ ငါပညာမတတ်လို့ သူများနှိပ်စက်နေသမျှ ခံနေရတာ၊ ငါ့သားသမီးတွေကို ငါ့လို မဖြစ်စေချင်လို့ပေါ့ဟဲ့’

နော်ဆယ်လီသည် အော်ပြောရင်း မျက်ရည်ကျလာလေသည်။အိမ်ထဲမှ ကလေးငိုသံကို ကြားရသည်။

“ကဲ ပြန်ပါတော့၊ တော်ကြာ အိမ်ရှင်တွေ ပြန်လာတော့မယ်’

“နင်နဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းညားနေလို့ ငါ့ကို အမြင်မခံဝံ့တာလား”

“ကြည့်၊ နင် ငါ့ကို လူ့တကာနဲ့ ပေးစားဖို့ပဲ ကြည့်နေ၊ သွား နင်ပြန်သွား၊ နင် ငါ့ကို တစ်သက်လုံး ဒုက္ခပေးလို့ မဝသေးဘူးလား’

“သွားမယ် သွားမယ်၊ နင်ကပဲ တွေ့ကရာလူနဲ့ ညားနေတာ၊

ငါမသိဘူးမှတ်လား”

နော်ဆယ်လီသည် အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်အခေါင်ပင် ဒေါသဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်လေသည်။ အိမ်ထဲက ကလေးက စူးစူးဝါးဝါး အော်ငိုလိုက်၏။ နော်ဆယ်လီသည် ဘာကိုမျှ မကြားတော့သလို လှေကားမှ ဆင်းသွားသော ရစ်ချတ်၏ ကျောပြင်ကိုသာ အံကိုကြိတ်လျက် ငေးကြည့် နေမိလေသည်။

နော်ဆယ်လီတို့ငယ်စဉ်က ကျောင်းနေရကောင်းမှန်း မသိခဲ့တာ အမှန်ပင်။ ကံကောင်းထောက်မ၍ အဖေ့ညီမအငယ်ဆုံး အဒေါ်ငယ်က နော်ဆယ်လီ တို့ကို လာခေါ်လေသည်။

ခေါ်သည်ဆိုရာမှာလည်း စေတနာရှိလွန်း၍ ခေါ်ခြင်းမဟုတ်။ အဒေါ်ငယ့်မှာ ကလေးငယ်က များပြားလှပေရာ နော်ဆယ်လီတို့ကို ကလေးထိန်းခိုင်းရန် ခေါ်ခြင်းဖြစ်လေ၏။ သို့သော် ကံကောင်းသည်က နော်ဆယ်လီတို့မောင်နှမ ထိုနှစ်ကစ၍ ကျောင်းနေရလေသည်။ နော်ဆယ်လီ အသက် ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်ပြီးပြီ။ နော်ဆယ်လီသည် ရှက်တတ် ကြောက် တတ်သူ မဟုတ်၍ စာသင်ရသည်ကို ပျော်၏။ ကျောင်းလွှတ်လျှင်တော့ စာမကျက်နိုင်ပေ။ အဒေါ်ငယ့် ကလေးများကို ထိန်းပေးရလေသည်။

ကံဆိုးချင်တော့ နော်ဆယ်လီ နှစ်တန်းရောက်သည့်နှစ်မှ အဖေက ဘွားခနဲပေါ်လာကာ နော်ဆယ်လီတို့ကို လာခေါ်ပြန်လေသည်။ ထိုအချိန် တွင် အဖေ့မှာ ယခင်မိန်းမနှင့် မဟုတ်တော့။ နောက်မိန်းမ တစ်ယောက် ရနေပြန်လေပြီ။

*****

အခန်း (၇)

“ငါကတော့ နွားမလိုရုန်းပြီး ရှာထားရတဲ့ပိုက်ဆံကို မစားရက်၊ မသောက် ရက်၊ နင်တို့တစ်တွေ ပညာတတ်ပါစေတော့လို့ ကုန်ကုန်ခန်းခန်း ပေးရ တယ်၊ ကျောင်းကိုလဲကောင်းကောင်းတက်ပါ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ တောင်းပန် ပါတယ်’

’ဆဲလီရယ်၊ ကလေးကဖြင့် ဘာမှမဖြစ်သေးဘူး၊ နင်က ကြိုတင်ပြီးဆူနေတော့တာပဲ”

“ဆူရတယ် မအင်နီ၊ သူ့အဖေက တာဝန်မယူချင်တဲ့အပြင် ကျွန်မ ကျောင်းထားပေးတာကိုတောင် အပြစ်တင်နေချင်တာ၊ သူက သက်သာရင် ပြီးရော သဘောထားနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မက မထားနိုင်တော့ ခက်တယ် အစ်မရဲ့”

’ဟဲ့ နင့်လင်နဲ့ဘယ်တုန်းက တွေ့တုံး’

“ဟိုတစ်နေ့က အလုပ်လုပ်တဲ့အိမ်ကို လာတယ်လေ”

’အင်း လက်စသတ်တော့ အဆက်နဲ့တွေ့ပြီးပြီကိုး၊ နင်ကလဲ လင့်မျက်နှာမြင်လိုက်ရရင် ပျော့သွားရော မဟုတ်လား”

’မပျော့ပါဘူး မအင်နီရယ်”

’အမယ် နင့်အကြောင်း မသိရင်ခက်မယ်”

တကယ်တော့လည်း နော်ဆယ်လီသည် ရစ်ချတ်ကို ဘယ်လောက် ပင် မုန်းတယ်ပြောပြော အပြတ်မဖြတ်နိုင်ခြင်းကပင် ပြောစရာဖြစ်နေရ လေသည်။ ကလေးတွေမျက်နှာကြောင့်ဟု နော်ဆယ်လီက အကြောင်းပြ သည်။ သို့သော် ယခုလည်း ကလေးတွေနှင့် သူသည် တသီးတခြားဖြစ်လျက် ရစ်ချတ်က သူ့ဘဝသူ သီးခြားထူထောင်နေသည်ကိုလည်း သူအသိပင်။

“စာအုပ်တွေကတော့ အဟောင်းပဲ ပြန်ဝယ်ပေးနိုင်တယ် မအင်နီ၊ မနှစ်ကစာအုပ်တွေကိုလဲ သူ ခိုးရောင်းပစ်လို့ ကုန်ပြီလေ၊ အဲဒီလောက်ဒုက္ခပေးတာ၊ ဒါကြောင့် ပြောနေရတာ မအင်နီရဲ့’

’ကဲ ဆန်နီ၊ နင်ကလဲ ကျောင်းကို ကောင်းကောင်းတက်၊ နင့် အမိုး ပြောတာကိုလဲ နားထောင် ကြားလား”

ဆန်နီထွန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။ ရိုသေကျိုးနွံသည့်အမူအရာတော့ မရှိလှပေ။ ဆန်နီထွန်းသည် လူကြီးများကို မည်သည့်အခါမျှ ရိုသေကျိုးနွံ သည့်အမူအရာမပြပေ။ သူ့အဖေလို အရပ်မြင့်သော်လည်း သူ့မျက်နှာ ကတော့ ရခိုင်နှင့်မတူ ကရင်နှင့်သာ တူသည်။ ဆော့လွန်း၍လား မသိ။ လက်မောင်းနှင့် ခြေသလုံးကြွက်သားများက မာတင်းနေသည်။

နော်ဆယ်လီသည် သူ့ကလေးတွေအပေါ် မည်မျှပင် ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောဆိုပြုမူစေကာမူ သူ့ကလေးတွေအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလှသည်။ သူသည် ကလေးတွေကို မွေးမြူခဲ့ရခြင်းသည် အခြားသူတွေ မွေးမြူရခြင်းနှင့် မတူ။ အလွန်ပင် တန်ဖိုးကြီးလှပေသည်။ သူ၏ ဘဝအစိတ်အပိုင်းများစွာ သည် သည်ကလေးတွေကို မွေးမြူကြီးပြင်းစေခြင်းဖြင့် ကြေမွ ပျက်စီးခဲ့ ရသည် မဟုတ်ပါလား။

အကယ်၍ သူသာ ကလေးမမွေးတတ်ခဲ့လျှင် သူ့ဘဝသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်မည်သာ။

သူတို့တုန်းကတော့ အဖေက ကျောင်းမထားနိုင်တော့ဘူးဆို၍ ဝမ်းနည်း လိုက်ရသည်မှာ ဆိုစရာမရှိ။ အဖေ သူတို့ကို ရန်ကုန်သို့ခေါ်လာသည့်အတွက် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ရသမျှတွေ ပျောက်ပြယ်ကုန်သည်။ ဒုတိယ မိထွေး ဖြစ်သူက ယခင် မိထွေးလို ရုပ်မဲ့လှသော်လည်း နှုတ်ချိုသည်။ “သမီး သမီး’ ဟု ဆိုကာ အကွက်စေ့အဓာင်လည်း ခိုင်းတတ် စေတတ်သည်။ သူတစ်ယောက်တည်း ခိုင်းစေရုံနှင့် အားမရ။ သူတစ်ပါး အခိုင်းခံဖြစ်အဓာင် လည်း သူကစ၍ လမ်းညွှန်သည်။

“ယောက်ျားလေးကတော့ ထားပါတော့၊ မိန်းကလေးက ပညာ တတ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ အိမ်အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်ရရင် ထမင်းမငတ်ပါဘူး၊ တစ်နေ့ကျ လင်ကောင်းသားကောင်းတောင် ရနိုင်သေးတယ်”

မိထွေးဘက်က နော်ဆယ်လီတို့နှင့် မတိမ်းမယိမ်း သားတစ်ယောက် ပါသေးသည်။ နော်ဆယ်လီကအပျိုဖော်ဝင်စဖြစ်၍ အဖေသည် မိထွေး၏ သားနှင့် အရောဝင်သည်ကိုလည်း မကြိုက်ပေ။ နော်ဆယ်လီ အိမ်မှာရှိသည် ကိုလည်း မကြိုက်ပေ။

“ကောင်းကောင်းလဲနေ၊ ကောင်းကောင်းလဲစားရမယ်အေ၊ ပိုက်ဆံလဲ ရဦးမယ်၊ ဒီထက်ကောင်းတာ ဘာရှိမလဲ၊ ငါက ညည်းတို့ကောင်းစား စေချင်လို့၊ ဒါမှ ညည်းမောင်လေးလဲ ပညာသင်ရမယ်လေ၊ ယောက်ျားလေး ဆိုတာ ပညာတတ်မှ”

နှုတ်ချိုချိုနှင့် အဆင်းကိုတွန်းသော မိထွေး၏ အပြောများကြောင့် နောက်ဆုံးတော့ နော်ဆယ်လီတစ်ယောက် အိမ်စေပွဲစားနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါသွားရလေသည်။

နော်ဆယ်လီအတွက် အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်တော့။ မွေးကတည်းက အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်လုပ်ခဲ့ရသည်ပင်။ သို့သော် ယခင်ကတော့ ဦးလေး ဦးကြီးများအိမ်မှာ လုပ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပြီး ယခုတော့ တစ်ခါဖူးမှ သိကျွမ်းဖူးခြင်း မရှိသေးသော သူစိမ်းများအိမ်မှာ လုပ်ရခြင်းဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ယခင်ကဆိုလျှင် နော်ဆယ်လီသည် အလုပ်လုပ်ချိန်မှာ လုပ်ပြီး အချိန်အားရတိုင်း ဆော့သည်။ ယခု

မဆော့ရတော့။ အလိုလို သိမ်ငယ်သောစိတ်ဖြင့် သူတစ်ပါးအိမ်မှာ မျက်စိသူငယ်ဖြစ်ရလေသည်။ ယခုမှပင် နော်ဆယ်လီသည် ဘဝကို စတင်ရခြင်း ဖြစ်တော့၏။

နော်ဆယ်လီ အလုပ်လုပ်သောအိမ်သည် ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ခြံကြီးနှင့် သူဌေးအိမ်တစ်အိမ်ဖြစ်၍ မိသားစုကလည်း များလှသည်။ နော်ဆယ်လီသည် သူတစ်ခါမျှ အိပ်မက်ပင်မမက်ဘူးသော ခမ်းနားဆန်းပြား သည့် အဆောင်အယောင်တွေကြားမှာ ရောက်နေသော်လည်း ထိုအရာတွေကို အံ့သြနေရန် အချိန်ပင်မရချေ။ နော်ဆယ်လီ၏နေရာသည် မီးဖိုချောင်နှင့် ရေချိုးခန်းသာဖြစ်သည်။ နော်ဆယ်လီသည် ထိုနှစ်ခုကြားတွင် မောပန်းစွာ ပြေးလွှားနေရလေသည်။

လွတ်လပ်စွာ ပြေးလွှားဆော့ကစားခဲ့ရသော ဘဝမှ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားရသည့်အတွက် နော်ဆယ်လီသည် ဘဝကို ရှေ့ဆက်ရင်ဆိုင်ရန်ပင် များစွာကြောက်ရွံ့သွားလေသည်။ တစ်လကုန်၍ မိထွေးရောက်လာသောအခါ နော်ဆယ်လီသည်ကြွင်နာယုယခြင်းမရှိသော မိထွေး၏ ရင်ခွင်မှာပင် ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးမိလေ၏။

‘တိတ်တိတ် သမီး၊ ညည်းမပျော်ရင် မထားပါဘူးအေ၊ လာ ပြန်လိုက်ခဲ့’

မိထွေးသည် ပွဲစားနှင့်ပူးပေါင်းကာ သူ့ကိုခေါ်ရန်လာသည်ကို နော်ဆယ်လီ မသိ။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါ အလွန်အမင်း ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် ပြန်လိုက်ခဲ့လေသည်။

လွတ်လပ်ခြင်း တံခါးဝသည် နော်ဆယ်လီအတွက် ထာဝရပိတ်သွား ခဲ့ပြီဆိုတာ နော်ဆယ်လီ မသိခဲ့ချေ။

✳✳✳✳✳

အခန်း (၈)

”ကျွန်မတို့က တစ်အိမ်လုံးပစ်သွားရတာ မဆယ်လီ၊ အပြင်လူကို အိမ်မှာ လက်ခံတွေ့ ဆုံနေလို့ကတော့ မဖြစ်ဘူး’

“ကျွန်မလဲ သူ့ကို မလာပါနဲ့လို့ပြောတာပဲ၊ ကလေးတွေကိစ္စကလဲတိုင်ပင်စရာရှိနေတော့”

“မဆယ်လီတို့က အတူတူနေတာ မဟုတ်ဘူးလား’

“ကျွန်မတို့ ကွဲနေကြတယ်”

နော်ဆယ်လီသည် စကားကို ကွယ်ဝှက်မပြောတတ်ပေ။ ပြဿနာကရစ်ချတ်နောက်သည့်ကိစ္စ။ သူ အိမ်ကိုလာသည်မှာ သုံးခါမျှရှိပြီ။ အိမ်နီးနားချင်းတွေက ပြန်ပြောလေသလား မသိ။ ယခု အိမ်ရှင်မက မေးပြီ။ အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောရုံသာ ရှိ၏။

’မဆယ်လီ ယောက်ျားတော့ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

ရင်ထဲမှာ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသော်လည်း မျိုသိပ်ရမြဲထုံးစံအတိုင်း မခံချင်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်လိုက်ရသည်။ အိမ်ရှင်မရှိတုန်း ယောက်ျားတကာနှင့် လက်ခံတွေ့ဆုံသောမိန်းမစား မဟုတ်ပါဟု ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း မပြောတော့ပေ။ နော်ဆယ်လီတို့ဘဝကိုက မသက်ာစရာ၊ သံသယဝင်စရာ စစ်စရာ မေးစရာ ဘဝမျိုးမဟုတ်လား။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မယောက်ျားပါ၊ ကလေးတွေအဖေလေ”

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တော့ မကြိုက်ဘူး မဆယ်လီရယ်’

ရှင်းသည်။ နော်ဆယ်လီ သည်အိမ်မှာဆက်နေ၍ မဖြစ်။ သူတို့ ဘက်က ကြည့်တော့လည်း မှန်သည်ပင်။ အိမ်ကိုပစ်သွားရသည့်အခိုက် လူစိမ်း အဝင်အထွက်ရှိနေသည်ကို စိုးရိမ်ပေမည်။ နော်ဆယ်လီ စိတ်တွင်းက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နုတ်ကတော့ ဘာမျှမပြောဖြစ်။ နော်ဆယ်လီတို့ အတွက် တစ်အိမ်မှာအဆင်မပြေလျှင် တခြားအိမ်ပြောင်းရသည်မှာလည်း အဆန်းမဟုတ်တော့။ ပြောင်းဖူးပေါင်းများပြီ။ အိမ်ပေါင်းများပြီ။ လူမျိုးစုံနှင့် ကြုံရပေါင်းများပြီ။

နော်ဆယ်လီ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည့်အိမ်က နော်ဆယ်လီအတွက် အဆင်ပြေသည်။ တစ်အိမ် လုံး ကိုယ့်လက် ကိုယ့်ခြေ။ ပစိပစပ်များမည့်သူမရှိ။ လင်မယားနှစ်ယောက် လုံး သဘောကောင်းသည်။ ပြီးတော့ ကလေး။

နော်ဆယ်လီသည် သူထိန်းကျောင်းရသော ကလေးတိုင်းကို သံယောဇဉ် တွယ်တတ်လေသည်။

သူနှင့် အစစအရာရာ အဆင်ပြေနေသည့်အိမ်မှ ထွက်ခွာရသည့် အတွက် နော်ဆယ်လီသည် ရစ်ချတ်ကို ဒေါသဖြစ်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှ မတတ်နိုင်ချေ။

ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ဘဝကိုသူ ဒေါသဖြစ်လေသည်။

မိထွေးက ပွဲစားတွေနှင့် ပူးပေါင်းကာ တအိမ်ပြီးတအိမ်လျှောက်ထားခဲ့ရာ နော်ဆယ်လီသည် သူတစ်ပါး အခိုင်းအစေဘဝမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်ဟူ၍ မရှိတော့ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ နော်ဆယ်လီအတွက် သက်သာပျော်ရွှင်သည့် အိမ်မျိုးတွင်နေရသော်လည်း ကြာရှည်မနေရပြန်ပေ။ ပွဲစားက အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြကာ လာခေါ်ပြန်၏။

တခါတော့ နော်ဆယ်လီဘဝတွင် ပထမဆုံး အားထားရမည့် သူနှင့် ဆုံခွင့်ရသည်။

“ဒါ အန်တီ ရှဲဒီရဲ့ သမီးလား’

“ဟုတ်တယ်”

နော်ဆယ်လီသည် မအင်နီကို ထိုအခါမှပင် စတင်မြင်ဖူးရခြင်းဖြစ်လေသည်။ အမေသည် ရုပ်ရည်ဖြူစင်ချောမောသော ကရင်အမျိုးသမီး ကြီး ဖြစ်လေရာ မအင်နီသည်လည်း အမေကဲ့သို့ပင် ဖြူဖြူချောချော ဖြစ်၏။ မေးရိုးကားပုံနှင့် တင်ပါးအနည်းငယ်ခွက်ပုံမှာ အမေနှင့် တူလှပေ သည်။ အမေ့တွင် ညီအစ်မသုံးယောက်ရှိသည်ဟု သိရပြီး မည်သူမည်ဝါတွေ ဖြစ်၍ မည်သည့်နေရာတွင် ရောက်နေသည်မှန်းလည်း မသိပေ။ မအင်နီ သည် အမေ့အစ်မ အကြီးဆုံးက မွေးသူဖြစ်ကြောင်း သူ့အပြောအရ သိရလေ၏။

“အို၊ သူတောင် အပျိုလေးဖြစ်နေပြီ၊ သူ့ကို သူများအိမ်မှာ သွားအလုပ်လုပ်ခိုင်းတယ်လား အန်ကယ် ဖိုးငယ်’

“သူတို့ အလုပ်မလုပ်လို့ ငါဘယ်လိုလုပ် ထမင်းကျွေးနိုင်မလဲ၊ ငါတောင် အလုပ်မလုပ်နိုင်လို့ မိန်းမရှာကျွေးတာ စားနေရတာ”

အဖေသည် မည်သည့်တိုက်ပွဲမှာမှန်းမသိ၊ တိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာရသဖြင့် ခြေထောက် ထိခိုက်ထားသည်ဆိုကာ ဘာမျှမလုပ်တော့ပေ။ သူ့မိန်းမ ကလည်း အလုပ်လုပ်သည်သာဆိုသည် ဘာလုပ်မှန်း မည်မည်ရရမသိ။

မောင်လေး စောအယ်ဒီကတော့ နော်ဆယ်လီ မရှိစဉ်မှာပင် အိမ်မှထွက်ပြေး

လေ၏။

“ဒီလိုဆို ကျွန်မနဲ့ထည့်လိုက်ပါလား အန်ကယ် ဖိုးငယ်’

မိထွေးနှင့်နေရတာထက်စာလျှင် မအင်နီနှင့် လိုက်သွားခြင်းက ပို၍ စိတ်ချမ်းသာလိမ့်မည်ဟု နော်ဆယ်လီ တွေးမိလေ၏။

“ထည့်လို့မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ ကို အလုပ်လုပ်ခိုင်းမှဖြစ်မယ်၊ အငယ်ကောင်ကိုလဲ ပြန်ရှာပြီး ကျောင်းထားရမယ်”

“ကျွန်မအိမ်မှာပဲ လုပ်ပါစေတော့ အန်ကယ်ဖိုးငယ်ရယ်၊ သူများ ပေးသလို ကျွန်မပေးပါ့မယ်’

သားသမီးအပေါ် ငွေကြေးနှင့်စက်၍ ခိုင်းရက်သော အဖေ့ကိုပထမဆုံးအကြိမ် စိတ်နာမိပြန်လေသည်။

*****

အခန်း (၄)

“ဘယ်လိုလဲကောင်မ၊ အိမ်ရှင်ယောက်ျားက ခြင်ထောင်လှန်လို့ ပြန်ရောက်လာပြန်ပလား”

အဲလစ်က နော်ဆယ်လီကို တွေ့ တွေ့ ချင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ နော်ဆယ်လီသည် အသင်းကို ပြန်ရောက်လာပြန်လေသည်။ အိမ်တစ်အိမ်မှာလုပ်၍ အဆင်မပြေတော့ဘူးဆိုလျှင် သူတို့လာရမည့်နေရာမှာ အသင်းရှိရာ ဘူမိနက်သန်ပင် ဖြစ်တော့သည် မဟုတ်ပါလား။ အသင်းကို ရောက်မှသာ သူတို့အတွက် အဆင်ပြေမည်။ အသင်းမှာနေပြီး လိုက်မှသာ သူတို့ လခကောင်းကောင်းရမည်။

လူတွေက အထူးသဖြင့် ငွေကြေးတတ်နိုင် သူ လူအချို့ က အသင်းကိုမှ စိတ်ချသည်။ ပြီးတော့ အသင်းကိုလာလျှင် တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်တော့ အချိန်မရွေး ရတတ်သည့်လေ။ ရုတ်တရက် မြန်မာစာကြီး လူလိုချင်ပြီဆိုတော့လည်း သတိရစရာ အသင်း တိုက်သာ ရှိသည်မဟုတ်လား။

မခင်စိန်တော့ မရှိ။ ကောင်မ မွေးပဲမွေးနေပြီလား မသိ။ ရိုစီ တစ်ယောက်တော့ ယခင်တစ်ပတ်ကမှ အလုပ်ရသွားသည်ဟု ပြောသည်။ သူ့လာခေါ်သူက သူဌေးပဲတဲ့။ ကောင်းစားနေပြီထင်ရဲ့။

ခင်သန်းမြင့်တစ်ယောက်လည်း ဘယ်လိုစခန်းသွားနေပြီလဲ မသိပေ။ အသင်းကို ပြန်ရောက်မလာပုံထောက်တော့ ရတနာပုံပဲ ဆိုက်နေပြီလား၊ တောပြန်ပြီး လက်သည်အားကိုးနဲ့ ဖျက်ချနေလေပြီလား။

“ဆဲလီ၊ နင်ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာသလဲ၊ အဆင်မပြေဘူးလား”

ဆရာမကြီးက မေးသည်။ နော်ဆယ်လီသည် အသင်း၏ ငယ်မွေးခြံပေါက်ဖြစ်သဖြင့် ဆရာမကြီးကလည်း သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပြီ။ ကျန်တာတွေက ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်။ နော်ဆယ်လီကတော့ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် နောက်ဆုံး အသင်းကိုသာ ပြန်ရောက်လာတတ်သည်။

’ရစ်ချတ်လေ ဆရာမကြီး၊ သူလာနှောင့်ယှက်လို့၊ အိမ်ကိုခဏလာတော့ အိမ်ရှင်က မကြိုက်ဘူးပေ့ါ”

’နင့်မလဲခက်ပါလား ဆဲလီရယ်’

ဆရာမကြီးက ညည်းသည်။

“ဒီတစ်ခါ ကျွန်မ အလုပ်ရရင် သူ့ကို လိပ်စာမပြောတော့ဘူး၊ ခုလဲ ကလေးတွေပြောလို့ သူ သိသွားတာ’

’နင်ကကော နင့်ယောက်ျားကိုမပြောဘဲ နေနိုင်လို့လား’

’နေနိုင်ပါတယ် ဆရာမကြီးရယ်”

’အလကား ဆရာမကြီး၊ ဒီကောင်မလေး သူ့လင်မျက်နှာ တစ်ခါ မြင်လိုက်ရရင် ပျော့သွားရော”

အကြောင်းသိဖြစ်သူ အဲလစ်က ဝင်ပြောကြသည်။ နော်ဆယ်လီ ငြိမ်နေရ၏။ တကယ်ပင် နော်ဆယ်လီသည် ရစ်ချတ်အပေါ် မပြတ်နိုင်ပြီလော။

နော်ဆယ်လီသည် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကြားတွင် တိုးဝှေ့ထိုင်ကာ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကောက်ဖွာလိုက်သည်။ သည်တစ်ပတ် အသင်းကို ပြန်ရောက်သူများထဲတွင် နော်ဆယ်လီ၏ ငယ်သူငယ်ချင်းဟောင်း အပေါင်း အသင်းတွေပါသည်။ အဲလစ်၊ နော်ခူနှင့် မအေးတင့်တို့ ဖြစ်သည်။ အဲလစ်က သူ့အတွေ့အကြုံများကို အားပါးတရပြောပြနေသည်။ အဲလစ် သည် နော်ဆယ်လီနှင့် အသင်းကို အတူတူလိုဝင်ရောက်ခဲ့သူများဖြစ်ပြီး အတွေ့ အကြုံလည်း စုံပြီဖြစ်သည်။ အဲလစ်က နော်ဆယ်လီနှင့် ရွယ်တူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့မှာ ကလေးငါးယောက်ရှိနေပြီ။ အိမ်ထောင်က နှစ်ဆက်။ စကားပြောဝဲသလောက် စိတ်ရှည်လက်ရှည် မနားတမ်း ပြောတတ်သည်။

“ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတဲ့ဟာ ကပ်စေးနဲတာ မပြောပါနဲ့တော့၊ တစ်နေ့ ဈေးဖိုးဆယ့်ငါးကျပ်ပေးပြီး ဝယ်ခိုင်းတယ်၊ သူ့အိမ်မှာ လူကြီးက သုံး ယောက်၊ ကလေးကသုံးယောက် ဘယ်လိုလုပ်လောက်မလဲ၊ ဟင်းမလောက် ရင်လဲ မလောက်လို့ ဆူပြန်ရော၊ ဟင်းမကောင်းရင်လဲ မကောင်းလို့နဲ့ သူ့ဘာသာလဲ တစ်ခါမှ ဈေးမသွားဘူး၊ ကြာတော့ ငါလဲ ဘယ်နေနိုင်မလဲ ပြန်လစ်ရတော့တာပေါ့၊ ဒါတောင် သူက မထွက်စေချင်ဘူး၊ ငါကအိမ်မှာ ကလေးနေမကောင်းဘူးဆိုပြီး အတင်းထွက်လာရတယ်”

”ရုပ်ရှင်မင်းသမီးအိမ်ဆိုတော့ မင်းသား မင်းသမီးတွေ လာတာ တွေ့ရမှာပေါ့”

ရိုးသား၍ အ လည်း အ လှသော နော်ခူက ဝင်မေးသည်။

“လာတာပေါ့ဟဲ့၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဖဲလာရိုက်ကြသေးတယ်၊ ရုပ်ရှင် ရိုက်တာက နည်းနည်းပါဟာ ငါတော့ ဖဲလျှောက်ရိုက်နေကြတာပဲ တွေ့တာ ပဲ၊ အိမ်မှာနေလဲ ပျင်းလို့ဆိုပြီး ငါ့ကို သူနဲ့ဖဲရိုက်ခိုင်းသေးတယ်၊ ငါကလဲ ဝါသနာမပါဘူး”

“ကျွန်မနဲ့သာဆို ဟန်ကျမှာ”

ဖဲရိုက်ဝါသနာပါသော မချူးဆိုသူ ကောင်မလေးက ဝင်ပြောသည်။ မချူးက အသင်းကိုဝင်သည်မှာ မကြာသေး။ သို့သော် သူလည်း နှစ်အိမ် သုံးအိမ်တော့ လုပ်ဖူးပြီ။ သူက အပျိုအရွယ်လေးဖြစ်၏။ ကုလားစပ်။

’အမလေးအေ၊ ပျင်းစရာက ကောင်းပါဘိသနဲ့၊ ပြီးတော့အားတဲ့ အခါ

သူ့ဆံပင်တုတွေကို လျှော်ပေးရ၊ သန်းရှာပေးရတာ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါက သာတောင်ပျင်းစရာကောင်းသေး”

“နင် လူစင်စစ်က မျောက်ဖြစ်သွားတာပေါ့’

နော်ဆယ်လီ ပြောပြီး ဟားတိုက်ရယ်ကြသည်။ အသင်းမှာ လူစု မိလျှင် အကြောင်းမရှိပေမင့်လည်း အလကားနေရင်း ဟားတိုက် ရယ်ချင် ရယ်နေကြသည်။ သူတို့ အတွေ့ အကြုံကလည်း မရိုးနိုင်၊ ပြန်ပြောင်း ပြောကြလျှင် ရယ်စရာတွေ တစ်ပုံကြီးဖြစ်သည်။

“ငါရောက်တဲ့ အိမ်ကတော့ဟယ် လာလိုက်တာ ယောကျ်ားဧည့်သည် တွေချည်းပဲ၊ အိမ်ရှင်ကလည်း အပျိုကြီးလား၊ မုဆိုးမလားမသိ တစ်ယောက် တည်းနေတာ၊ သူ့အိမ်မှာတော့ အပုံ့စားပဲ၊ ပစ္စည်းကိုစုံလို့၊ တစ်နေ့ ဧည့်ခန်းမှာ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးတွေ့ တာနဲ့ ငါကယူပြီး ဓားသွေးပါ လေရော၊ အိမ်ရှင်မတွေ့ တော့ ရင်ဘတ်ကိုဖိပြီး အော်တော့တာပဲ၊ အမလေး အဲဒါ ကျောက်စိမ်းအရိုင်းတုံးကြီးတဲ့တော့’

’ဟား ဟား ဟား နင်ကလဲ ဒီလောက်တောင် အ ရသလား’

နော်ခူ၏ အပြောကို အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။

“နင်တို့ဘာလို့ ပြန်ထွက်လာတာလဲ၊ ကျောက်စိမ်းတုံးတွေတောင် ရှိတယ်ဆိုတော့ စားသာမှာပေါ့ဟ’

“အမလေး မနေရဲပါဘူးဟယ်၊ ယောကျ်ားဧည့်သည်တွေက နေ့ရော ညရော လာနေတာ၊ ဘာတွေမှန်းမသိ၊ ဧည့်သည်တွေလာရင် ငါ့ကို လှမ်းလှမ်းခေါ်တယ်၊ ငါက မသွားပါဘူး၊ ကြာတော့ကြောက်လာတာနဲ့ ပြန်ပြေးလာတာ’

’နင်ကလဲ ဘာလို့ပြန်ပြေးလာရတာလဲ၊ ငါဆို အဲဒီလိုအိမ်မျိုး သာတောင်နေချင်သေးတယ်’

နော်ဆယ်လီက ဝင်ပြောသည်။ အဲလစ်က နော်ဆယ်လီကို လှမ်း ကြည့်သည်။ နော်ဆယ်လီ ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောသည်ကို အဲလစ် နားလည်သည်။ နော်ဆယ်လီသည် ဘဝကို အရွဲ့တိုက်ချင်နေသည်မှာ ကြာပြီမဟုတ်လော။ အဲလစ်သည် နော်ဆယ်လီအကြောင်း အူမချေးခါး မကျန် သိထားသူဖြစ်လေသည်။

- - - - -

မအင်နီ အိမ်ကိုရောက်တော့ နော်ဆယ်လီတစ်ယောက် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီ။ ရုပ်ရည်က ကြမ်းတမ်းသော်လည်း သန်မာတောင့်တင်းခြင်း၊ ကျစ်လျစ်ဆူဖြိုးခြင်းတို့ဖြင့် နော်ဆယ်လီသည် စွဲမက်ဖွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်မှာတော့ အမှန်ပင်။ အလုံ ကရင်ခြံတစ်ဝိုက်မှာ နော်ဆယ်လီသည် ယောကျ်ားလေးတို့ မျက်စိကစားရာ ပစ်မှတ်တစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မအင်နီ၏အိမ်မှာ ကလေးထိန်းထမင်းချက်ရခြင်းသည် နော်ဆယ်လီ အတွက်များစွာ သက်သာသောအလုပ် ဖြစ်လေသည်။ ပြီးတော့လည်း သင့်တင့်သော

ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများကြောင့် နော်ဆယ်လီသည် အသွေး အမွေး ပြောင်းကာ အလှအပတွေတိုးခဲ့သည်။ မအင်နီ၏ ယောက်ျားက ကျောင်းဆရာတစ်ဦးဖြစ်၍ ညဘက်တွင်ကလေးများကိုစုဝေးကာ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးသည်။ နော်ဆယ်လီသည် မြန်မာစာကို ရေးတတ်ဖတ်တတ်ရုံ သင်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်စာကိုပါ လိုက်သင်ရလေသည်။

နော်ဆယ်လီဘဝသည် မိုးရေစက်များပက်ဖျန်းခြင်းခံလိုက်ရသော ပန်းအငုံ အဖူးလေးလို ရုတ်တရက် ပွင့်အာလန်းဆန်းလာလေသည်။

နော်ဆယ်လီ၏ဘဝသည် နောက်ထပ်တစ်ဖန် တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ ကို ရောက်ခဲ့ပြန်လေပြီ။ သို့သော် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပိုမိုပြင်းထန် ခက်ခဲသောခရီးလမ်းများကို လှမ်းတက်ခဲ့ရခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်က သဘောမပေါက်ခဲ့။

ပြန်ပြောင်းတွေးလျှင်တော့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံး ကာလများဟု ဆိုနိုင်မည် ဖြစ်၏။ ပျားပိတုန်းများ ပျံဝဲ ရစ်ဝိုင်းနေသော ပန်းပွင့်လေးဘဝမှာ အဘယ်မိန်းကလေးသည် မသာယာ မကြည်နူးဘဲ ရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။ ပြီးတော့ ကြင်နာခြင်းနှင့် ချစ်ခင်ယုယခြင်းတို့မှ ကင်းလွတ်ခဲ့ရသော ဘဝမှ ရုတ်တရက် အချစ်နှင့် ထိတွေ့ လိုက်ရခြင်း သည် အဘယ်မျှ ရင်ခုန်မက်မောဖွယ် ကောင်းပါသနည်း။

ယုယပိုက်ထွေးမှုနှင့် ကင်းဝေးခဲ့ရသောဘဝမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပြူ လိုက်ရခြင်းသည် လှောင်ပိတ်ထားသော သံတံခါးကြားမှ တိုးထွက် ပြေးလွှားလိုက်ရသလိုပင်။ အလုံပိတ်ထားသော မှန်တံခါးချပ်များကို နံနက် အရုဏ်ဦးမှာ ရုတ်တရက် ဖွင့်ချလိုက်ရသလို လန်းဆန်းသော လေနုအေး၏ အထိအတွေ့ သည် မေ့မူးစေနိုင်လောက်ပေ၏။

သည်တုန်းက ရစ်ချတ်ကို နော်ဆယ်လီ မသိသေး။ နော်ဆယ်လီ ဘဝတွင် ပထမဆုံးတွေ့ရသော ယောက်ျားသည် အောင်ကိုကိုဖြစ်၏။ ယခုလိုဘဝမျိုးတွင်သာ အောင်ကိုကိုနှင့် တွေ့ ရလျှင် သူတို့ဇာတ်လမ်းသည် မပြေလည်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။ ထိုစဉ်ကတော့ သူ့ဘဝသည် အောင်ကိုကို ထက် ဘာကြောင့် မြင့်နေခဲ့သည်ကို နော်ဆယ်လီ မသိပေ။ အဆင့်အတန်း အနိမ့်ဆုံးဘဝမှာ ကျင်လည်ခဲ့ရသော နော်ဆယ်လီသည် ထိုအခိုက်အတန့်မှာ အဘယ့်ကြောင့် အဆင့်အတန်းမြင့်နေခဲ့ရသည်ကို နော်ဆယ်လီ စဉ်းစား၍ မရပေ။ အဆင်မပြေအောင် ကြံဖန်ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟုပဲ ဆိုစရာရှိတော့သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း သူသည် ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အတိုင်း ရစ်ချတ်နှင့် မတွေ့တွေ့အောင် အောင်ကိုကိုနှင့် လွဲခဲ့ရခြင်းသာ ဖြစ်တော့ သည်ဟု တွေးစရာဖြစ်နေလေတော့သည်။

’မိုးမိုး’

စူးစူး မျက်နှာသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တုန်ယင်နေဟန်ရှိသည်။ နော်ဆယ်လီက ထုံးစံအတိုင်းဒေါသဖြင့် ရင်ဆိုင်မည်ပြုပြီးမှ နူးညံ့သော ခေါ်သံကို သတိထားမိသဖြင့် ပျော့ပျောင်းသွားသည်။ စူးစူးသည် သူ၏ အငယ်ဆုံး သားထွေးဖြစ်သည်ကို သတိထားမိပြန်သည်။

“ဘာလဲ”

ကြင်ကြင်နာနာ ပြန်ထူးလိုက်သော်လည်း စကားလုံးကတော့ မလှပပေ။ သည်လောက်ပဲ တတ်နိုင်သည်။

’နေ့လယ်က အဖေလာတယ်’

“ဘာ’ဟု အော်လိုက်မည်ပြုပြီးမှ ချုပ်တီးထားလိုက်သည်။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

အသံမှန်မှန်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“အန်တီအင်နီနဲ့တွေ့လို့ ပိုက်ဆံငါးဆယ်ပေးသွားတာ တွေ့တယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလဲ နောက်လကျရင် ကျောင်းထားပေးမယ်တဲ့’

စူးစူး၏ မျက်နှာသည် အားတက်မှုဖြင့် ဝင်းပလာသည်။ နော်ဆယ်လီ ၏ တင်းမာသော နှုတ်ခမ်းများသည် ပြေလျော့သွားသည်။ မျက်လုံးများသည် အရောင်မှိန်သွားသည်။

’ဟော့ သားအမိတွေ ဘာပြောနေကြတာလဲ၊ အဖေလာတဲ့အကြောင်း သားက ဦးဦးဖျားဖျားဖောက်သည်ချနေတာပေါ့လေ၊ နင်တို့သားအမိတွေ ဟာလေ အဖေ့အကြောင်း မကောင်းပြောတာလဲ သူတို့အပြင်မရှိ၊ အဖေ တစ်ခါလာလိုက်ရင်တော့ ရေခဲတုံးကို မီးပေါ်တင်လိုက်တဲ့အတိုင်းပဲ’

မအင်နီသည် ခြံထဲမှ ဟင်းနနွယ်ရွက်များကို ခူးနေရာမှ လှမ်းအော်ပြောလေသည်။ နော်ဆယ်လီသည် လွယ်အိတ်ကို တင်ပါးနောက်ပစ်ပြီး စူးစူးပခုံးကိုဖက်လျက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“ဆန်နီ ပြန်မလာသေးဘူးလား”

’လာတယ် မိုးမိုး၊ အပြင် ပြန်ထွက်သွားတာပဲ”

”သူ့ အဖေနဲ့ တွေ့သေးလား”

“ဟင့်အင်း မတွေ့ဘူး”

နော်ဆယ်လီသည် အင်္ကျီကို မြန်မြန်လဲလိုက်ပြီး မအင်နီရှိရာ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“နင့်ယောက်ျားက ငွေငါးဆယ်ပေးသွားတဲ့အကြောင်း နင့်သားကပြောလား”

’အင်း၊ ပြောတယ်’

“အမယ်၊ နင့်လင်က အပြောကတော့ ကျလောက်တယ် ဟဲ့၊ သူ အခုကားပြန်မောင်းနေသတဲ့၊ နောက်လဆိုရင် နင်တို့သားအမိကို တစ်လ တစ်ရာ့ငါးဆယ် ထောက်ပံ့မယ်တဲ့၊ နင့်ကိုလဲ သူများအိမ်မှာ မလုပ်စေတော့ ဘူးတဲ့၊

အိမ်တစ်လုံး ငှားပေးမယ်ဆိုလား’

“ဝေးပါသေးရဲ့ မအင်နီရယ်၊ သူ့မယားငယ်တောင် သူ လောက်အောင် ထောက်ပံ့နိုင်ပါစေဦး”

”တကယ် အိမ်ငှားပေးရင်တော့ နင်သွားနေမှာ မဟုတ်လား”

နော်ဆယ်လီသည် ဟင်းနနယ်ရွက်များကို ဂရုစိုက်ခူးနေသည်။ ဘာမျှပြန်မပြောပေ။

’ကြည့်၊ စကားမေး မရတော့ဘူး”

မအင်နီက ထပ်ပြောသည်။

“ကလေးတွေနဲ့ဆိုတော့ သပ်သပ်နေရရင် ကောင်းတာပေါ့ မအင်နီရယ်”

နော်ဆယ်လီက လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောသည်။

“ဟင်း နင့်အကြောင်းမသိရင် ခက်မယ်”

“သူ အိမ်ငှားပေးပေမယ့် ကျွန်မဘာသာ နေမှာပါ၊ သူ့တော့ မပေါင်းပါဘူး”

’အခေါင်မာ မပေါင်းပါဘူး မပေါင်းပါဘူးနဲ့၊ ကလေးသုံးယောက်ကိုရရော”

“တကယ်ပါ မအင်နီရဲ့ ကလေးလဲမမွေးနိုင်တော့ဘူ၊ ဒီသုံးယောက်ပဲတော်ပြီ”

“ဒါက နင်မမွေးအောင် လုပ်ထားလို့ မဟုတ်လား”

’အင်းလေ’

“ကောင်မ”

ဆန်နီထွန်း လေးခွတစ်ချောင်းနှင့် ပြန်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ သော်လည်း နော်ဆယ်လီ မဆူဖြစ်တော့ပေ။

အခေါင်ကိုကိုက ရစ်ချတ်ထက် ချောသည်။ ပိန်ပိန်ပါးပါး အသားဖြူဖြူ ဖြစ်သည်။ သူတို့အိမ်နှင့် နော်ဆယ်လီတို့နေသော အိမ်သည် သုံးအိမ်လောက်သာ ခြားသည်။ အခေါင်ကိုတို့အမေသည် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်အိမ်မှာ ထမင်းချက်လုပ်လေသည်။ သူ့အဖေက ရေထမ်းသည်။ အခေါင်ကိုကို သည်ကား တစ်ခါတစ်ရံ အဖေ့ကို ကူသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အလုံကမ်းနားမှာ ကူလီဝင်ထမ်းသည်။ ညဘက်တွင် နော်ဆယ်လီတို့ အိမ်မှာလာပြီး အစ်ကိုကြီးဆီမှာ အင်္ဂလိပ်စာသင်လေသည်။

နော်ဆယ်လီသည် အင်္ဂလိပ်စာသင်နေရသော်လည်း သူ့တွင် အင်္ဂလိပ်စာထက် စိတ်ဝင်စားစရာက ရှိနေပြီဖြစ်၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် သူ့ ကို ခိုး၍ကြည့်သော အခေါင်ကိုကို၏ အကြည့်များကလည်း နော်ဆယ်လီ ၏ ရင်ကို

လှုပ်ရှားစေလျက်ရှိပြီ။ နော်ဆယ်လီအတွက် သူ့အပေါ် အရေးပေးခြင်း၊ ဂရုစိုက်ခြင်း ခံရသည်မှာလည်း ပထမဆုံးအကြိမ်ပင် မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ နော်ဆယ်လီသည် အစောင်ကိုကိုကို သနားလေ သည်။ အစောင်ကိုကိုကိုမူ ဘဝတူအဖြစ် မြင်သည်။ သို့သော် မအင်နီတို့ အစ်ကိုကြီးတို့က ထိုသို့မမြင်ပေ။

အစောင်ကိုကိုက စာအုပ်ကြားထဲမှာ ညှပ်၍ပေးခဲ့သော ရည်းစားစာကို မအင်နီတို့ မရိပ်မိအစောင် အိမ်သာထဲမှာ ခိုးဖတ်ရလေသည်။ အစောင်ကိုကို သည် သူ့ထက် စာကောင်းစွာ ရေးတတ်သည်ကို သိရကာ နော်ဆယ်လီက အထင်ကြီးမိပြန်သည်။ မအင်နီတို့ အစ်ကိုကြီးတို့မရှိခိုက် အစောင်ကိုကိုနှင့် တစ်ခါစကားပြောဖြစ်သည်။ အစောင်ကိုကိုသည် နော်ဆယ်လီ၏ စိုပြည်ပြည့်ဖြိုးသောအလှကို ငေးမောရင်း အားငယ်စကားကို ဆိုလေ၏။

“နင်က ဆရာကြီးရဲ့ ခယ်မဆိုတော့ ငါတို့နဲ့ အဆင့်အတန်းချင်း မတူပါဘူး ဆယ်လီရယ်’

နော်ဆယ်လီသည် အဆင့်အတန်းဟူသော စကားလုံးကို ပထမဆုံး အကြိမ် နားလည်အစောင်ကြိုးစားရင်း ဘာကြောင့် အဆင့်အတန်းမတူတာ လဲဟု မတွေးတတ်အစောင်ဖြစ်ရလေ၏။ ထိုအတွေးသည် ရစ်ချတ်နှင့် တွေ့ကာမှ ပီပြင်ထင်ရှားလာရလေသည်။

“ဘာထူးလို့လဲ၊ လူချင်းအတူတူပဲဟာ’

နော်ဆယ်လီက ရဲဝံ့စွာဆိုသည်။

“ငါတို့ မိသားစုက သူများခိုင်းတာ လုပ်နေရတာ၊ လူတွေက နှိမ်ချင်ကြတာပေါ့၊ ငါ ကျောင်းတောင်မနေနိုင်ဘူး၊ ဆရာကြီးရှိလို့ ငါ စာလေးဘာလေး သင်ရတာ”

‘ငါလဲ အတူတူပါပဲဟယ်၊ သူများခိုင်းတာ လုပ်နေရတာပါပဲ”

“ဒါပေမယ့် နင်က နင့်အစ်မအိမ်မှာနေရတာ၊ နင့်အစ်မက နင့်ကို ကောင်းကောင်းကျွေးတယ်၊ ကောင်းကောင်းထားတယ်”

နော်ဆယ်လီသည် ကုန်လွန်ခဲ့သောကာလများက သူနေထိုင် ကျင်လည်ခဲ့ရသည့် ဘဝကို သတိရလေသည်။ သို့သော် ထိုဘဝမျိုးသည် သူထာဝစဉ်မေ့ပျောက်လိုသော ဘဝမျိုးဖြစ်၍ ကြိုးစား၍ မေ့ထားလိုက်သည်။ သူက အစောင်ကိုကို ကို ပြန်၍ အားပေးနှစ်သိမ့်ရလေသည်။

“နင် စာကြိုးစားပေါ့ဟဲ့၊ အလွတ်ပညာသင်ပြီး စာမေးပွဲဝင်ဖြေ၊ ဆယ်တန်းအစောင်တော့ အစ်ကိုကြီးတို့လို ကျောင်းဆရာလုပ်ပေါ့ဟယ်၊ ဘာအားငယ်စရာရှိလဲ၊ ယောက်ျားပဲ’

နော်ဆယ်လီသည် သူသိနားလည်သမျှ အဆင့်အတန်းအမြင့်ဆုံးဟု သတ်မှတ်ထားသော ဘဝမျိုးကို သူ့ချစ်သူ အစောင်ကိုကိုတစ်ယောက် ရောက်သွားစေချင်သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

* * * * *

အခန်း (၁၀)

အဲလစ်ဇဘက်တစ်ယောက် ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနှင့် အသင်းကို ပြန်ရောက်လာသည်။

"အစောင်မယ်လေး သူ့ဗွေးတဲ့၊ သောက်ကျိုးနဲ့ သူ့ဗွေး၊ ကပ်စေးနဲ လိုက်တာလွန်ရော၊ ပုစွန်တစ်ကောင်ကိုနော် မနက်ခေါင်းပိုင်း ညနေဖင်ပိုင်း စားတယ်၊ အဲလစ်ဇဘက်နော် ကြွက်သားဝေးလို့ ကြွက်ရိုးတောင်မကိုက်ရဘူး၊ ဟူး"

"နင်က အလစ်မှာ အသည်းအမြစ်တွေ ခိုးအုပ်ရော မဟုတ်လား'

"အဲလစ်ဇဘက်နော် ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး၊ ငရုတ်သီးနဲ့ ဆားနဲ့ပဲ စားတယ်၊ ငရုတ်သီးစားတယ်နော်၊ ငရုတ်သီးအများကြီးစားတယ် ပြောတယ်၊ အဲလစ်ဇဘက်အများကြီးသည်းခံတယ်၊ ခု သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး"

အဲလစ်ဇဘက်သည် သူ့ရင်ဘတ် ပောင်းလောင်းကို ဆာရီစဖြင့် ပုတ်ကာ ပုတ်ကာ ပြောသည်။ ချေးများသည့် ကုလားမနှင့်မှ စေးနဲသည့် အိမ်ရှင်နှင့် အမြဲတိုးသည်။ သို့မဟုတ် အဲလစ်ဇဘက်ကပဲ ပိုပြောလေ သလားတော့ မသိ။ သူ့မှာ ပြန်လာတိုင်း ပြဿနာအမြဲပါလာသည်။ မည်သူမဆို ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ ပါလာတတ်စမြဲပါပဲ။

အသင်းကို မကြာခင်ကမှ ရောက်လာသည့် အထွေးဆိုသည့် ကောင်မလေးသည် ယခင်တစ်ပတ်က ကလေးထိန်း တစ်ရာ့ငါးဆယ်နှင့် အိမ်တစ်အိမ်သို့ လိုက်သွားသည်။ ကောင်မလေးက အပျိုဖော်ဝင်စ။ ပြီးတော့သည့်အလုပ်မျိုး မလုပ်ဘူးသေး၍ လူရည်ကလည်း မလည်သေး။ လိုက်သွားပြီး ငါးရက်လောက်အကြာမှာ အသင်းကို ဖုန်းဆက်သည်။ သူ့ကို လာခေါ်ပါတဲ့။ ကိုယ်မနေချင်မှဖြင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြောပြီး ပြန်လာနိုင်ပါလျက် ပြန်မလာရဲ။ အသင်းက ဆရာမကြီးက အခြားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ အခေါ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ ပြဿနာကိုမေးတော့ ရုတ်တရက် မဖြေ။ မျက်နှာတွေနီနေသည်။ အချင်းချင်းဝိုင်းမေးတော့မှ ရှက်ရှက်နှင့် ဖြေသည်။

အိမ်ရှင်ယောက်ျားက သူ့လက်ထဲက ကလေးကို လက်ကမ်းချီယူ တိုင်း လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ ရင်အစုံကို သရမ်းသွားတတ်သည်တဲ့။ တိုင်လည်း မတိုင်ဝံ့၍ ငုံ့ခံနေရာမှ ကြောက်လာသဖြင့် အသင်းကို လှမ်းခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ "ညည်းနှယ်အေ မကျေနပ်ရင်လဲ ပါးရိုက်ပစ်လိုက် ပါလား´ဟု အဲလစ်ကပြောသည်။ "ကျေနပ်နေရင်တော့ ငြိမ်နေရမယ်ပေါ့"ဟု ပြောပြီး ဟားကြပြန်သည်။

“ကောင်မလေးက မရှောင်တတ် မတိမ်းတတ်သေးပဲ ကိုး’ဟု နော်ဆယ်လီက တွေးသည်။

စိတ်ညစ်ညစ်ရှိတိုင်း အသင်းမှာလာထိုင်နေသည်မှာ ငါးရက်ခန့်ရှိပြီ။ အလုပ်က အပေါက်အလမ်းမတည့်သေး။ လာခေါ်သမျှကို စိတ်တိုင်းမကျဘဲ ငြင်းလွှတ်နေမိသည်မှာ ရစ်ချွတ်အားကိုးကြောင့်လားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆန်းစစ်မိပြန်သည်။ သူပေးခဲ့သည့် ငွေငါးဆယ်ကလည်း ဘာမျှ အသုံး မခံပေ။ လက်ကုန်လျှင်တစ်ရာ့ငါးဆယ် ထောက်ပံ့မည်ဆိုတာ တကယ်လား မသိ။ မယုံထိုက်သူကို ထပ်ခါတလဲလဲ ယုံကြည်နေမိခြင်းကိုက နော်ဆယ်လီ၏ ပျော့ကွက်ဖြစ်သည်။ အဲလစ်သာသိလျှင်တော့ ကောင်းကောင်း ဟားမည်။

မနက်က ကလေးထိန်းနှစ်ရာနှင့်လာခေါ်သည်ကို လိုက်သွားမည့် စိတ်ကူးသေးသည်။ သို့သော် ခေါ်သူက “မနက်သွား ညပြန်’ မလိုချင်။ အိမ်တွင် အမြဲနေစေချင်သည်။ ကလေးနှင့် အတူအိပ်စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် အခြားလူတစ်ယောက် ထည့်လိုက်ရသည်။ နော်ဆယ်လီတို့လို ကလေးအမေတွေ၊ အိမ်ထောင်သည်တွေကတော့ ညအိပ်ညနေ မလုပ်နိုင်။ မိုးလင်းသည်နှင့် အိမ်ကထွက်ပြီး မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်မှ အိမ်ပြန်ရောက်သည်ပဲ ထားဦး၊ အိမ်ဆိုသည့် အသိစိတ်က ပြန်ကိုပြန်မှ ဖြစ်သည်။ ဘယ်အချိန်ပဲ ပြန်ရောက်ရောက် အိမ်ပြဿနာသည် ရှိမြဲ။ အိမ်တွင်အိပ်စက်ချိန်လေးပဲ ရသည်ဖြစ်စေ၊ အိမ်ကိုတော့ပြန်လာရသည်။

နော်ဆယ်လီအတွက် ရစ်ချွတ်က အိမ်ငှားပေးဦးမည်ဆိုပါလား။ နော်ဆယ်လီအတွက် အိမ်ဟူ၍လည်း မရှိခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ နော်ဆယ်လီဘဝတွင် “အိမ်’ မရှိခဲ့သည်ကသာ များလေသည်။ နော်ဆယ်လီ သည် ဘယ်တော့မျှ ‘အိမ်” မမြဲခဲ့ပေ။

မအင်နီတို့အိမ်တွင် သက်သောင့်သက်သာ နေခဲ့ရသော်လည်း မနေဖြစ်အောင် အကြောင်းကဖန်ခဲ့သည်။ အကြောင်းကတော့ အခေါင်ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်၍ပဲ ဖြစ်၏။

အခေါင်ကိုကိုနှင့် ချစ်နေကြသည့်အကြောင်းကို မအင်နီနှင့် အစ်ကိုကြီး က သိသွားသည်။

’ဖြစ်ရလေ ဆဲလီရယ်၊ နင့်ကို ငါက ဆင်းရဲပင်ပန်းရှာတယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာတာ၊ နင် ဒီကောင်လေးနဲ့ဖြစ်နေရင် နင့်ဘဝ ဘာထူးမှာလဲဟဲ့၊နှုတ်ခမ်းပွဲ့ချင်း မီးမှုတ်ဆိုတာလို ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ တကယ့် အခြေမဲ့အနေမဲ့ လေးနဲ့မှ ဖြစ်ရတယ်ဟယ်’

မအင်နီက ယူကျုံးမရ ဆိုလေ၏။ နော်ဆယ်လီကတော့ သိပ်ပြီးအရေးကြီးလှတယ်ဟု မထင်ခဲ့မိပေ။

မအင်နီ၏ စကားကိုလဲ နားမဝင်ဘဲ အခေါင်ကိုကိုနှင့် ဆက်မြဲဆက်ခဲ့၏။

အခေါင်ကိုကိုသည် ပျော့နွဲ့နွဲ့နှင့် ရေသာခိုလှသည်ဆိုကာ အစ်ကိုကြီးကလည်းသဘောမကျပေ။ နော်ဆယ်လီကတော့ အကြောက်အရွံ့ ကင်းသူပီပီအစ်ကိုကြီးတို့ မအင်နီတို့မရှိလျှင် အခေါင်ကိုကိုနှင့် ချိန်းတွေ့ကာ စကားပြောမြဲ။ ထိုအကြောင်းက အဖေ့နားကို ပေါက်သွားသည်။

နဂိုကပင် နော်ဆယ်လီတို့လုပ်စာကိုမစားရ၍ မကျေနပ်နိုင်သော အဖေသည် နော်ဆယ်လီကို ချက်ချင်းပြန်ခေါ်သွားလေသည်။ မအင်နီတို့ အစ်ကိုကြီးတို့ တားသော်လည်း မရတော့ပေ။

“ငါ မအူပင်ပြောင်းမလို့ လိုက်ခဲ့’

နော်ဆယ်လီသည် ကြော့ကြော့မော့မော့ လှလှပပလေး နေခဲ့ရသော ဘဝမှ ချက်ချင်းလက်ငင်း တောသို့ရောက်သွားကာ သူမေ့ပျောက်လိုသောဘဝထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားလေသည်။

မအူပင်တွင်အဖေသည် ဆန်စက်တစ်လုံးတွင် ဝင်လုပ်၏။ အဖေကမည်သည့်နေရာတွင် လုပ်ရသည် မသိသော်လည်း နော်ဆယ်လီကတော့ စပါးဝင်သယ်ရလေသည်။ မြို့ ပေါ်မှာအနေကြာ၍ မီးဖိုချောင်အလုပ်ကိုသာ ကျွမ်းကျင်ခဲ့သော နော်ဆယ်လီသည် အလုပ်ကြမ်း မလုပ်နိုင်တော့ပေ။

“အဖေ ကျွန်မကို ရန်ကုန်ပြန်ပို့ပါ၊ ကျွန်မ ဒီအလုပ်တော့ မလုပ် ပါရစေနဲ့၊ ကျွန်မ ရန်ကုန်မှာ ဘာလုပ်ရ လုပ်ရ”

နော်ဆယ်လီက အရဲစွန့်၍ အဖေ့ကို ပြောသည်။

“ဘာလဲ နင် ဟိုကောင်လေးနဲ့ ပြန်ဆက်မလို့ မဟုတ်လား’

“မဆက်ပါဘူး”

’နင် ကတိပေးလား’

“ပေးပါတယ်”

“ဟိုရောက်တော့ကော နင် ငါခိုင်းတာလုပ်မှာလား”

“လုပ်ပါ့မယ် အဖေရဲ့

အဖေသည် နော်ဆယ်လီကို မိထွေးနှင့် ပြန်ထည့်လိုက်၏။ သည် တစ်ခါတော့ နော်ဆယ်လီသည် ပွဲစားလက်သို့ မရောက်တော့။ နော် ဆယ်လီ၏ နောင်ဘဝတစ်သက်တာအားထားရာ “အသင်း”သို့ ရောက်ရှိ ခဲ့ရလေတော့သည်။

*****

အခန်း (၁၁)

”ဆဲလီ ဆဲလီ’

ဆရာမကြီး၏ ခေါ်သံကြောင့် နော်ဆယ်လီသည် ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို ချကာ ထလာခဲ့ရသည်။ ဒီနေ့အသင်းမှာလည်း လူနည်းသည်။ အဲလစ်က မနေ့က အိမ်ရ၍ လိုက်သွားပြီ။ ယနေ့အသင်းမှာ သူရယ်၊ မချူးရယ်၊ အဲလစ်ဇဘက်ရယ်ပဲ ကျန်သည်။ ကားတစ်စီးဝင်လာပြီး ဆရာမကြီးနှင့် စကားပြောနေကတည်းက နော်ဆယ်လီစိတ်က သူ့ကို ခေါ်တော့မည်ဟု အတတ်သိနေသည်။

“လူနာပြုစုရမယ် ဆဲလီ”

“ဟုတ်လား

ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ပေပဲ။ နော်ဆယ်လီ တောင့်တသော အလုပ်ကို ရသည်။ ကရိကထများလှသော မီးဖိုချောင်အလုပ်၊ အိမ်အလုပ်ထက် ငြိမ်သက်သော သူနာပြုအလုပ်ကို နော်ဆယ်လီ လုပ်ချင်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ ယခင်ကတည်းက သူနာပြုအလုပ်ကို ဝါသနာပါခဲ့သော်လည်း ပညာအခြေခံမရှိ၍ မလုပ်ခဲ့ရ။ သို့သော် မအင်နီနှင့် နေစဉ်က နီးစပ် ယဉ်ပါးခဲ့သဖြင့် အတန်အသင့်တော့ နားလည်သည်။

“လူနာက ဘယ်မှာလဲ၊ ဆေးရုံမှာလား”

နော်ဆယ်လီက မေးသည်။ တချို့ က ဆေးရုံမှာ စပါယ်ရှယ်နစ် မငှားနိုင်၍ အပြင်လူကို လူနာစောင့်အဖြစ် ငှားကြသည်။ နော်ဆယ်လီ ယခင်က လေးငါးခါ စောင့်ဖူးသည်။ ဆေးရုံ အတွေ့အကြုံရှိသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်မှာပါ”

နော်ဆယ်လီ နည်းနည်းတော့ စိတ်ပျက်သွားသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ လက်ရှိလူထဲမှာတော့ သူနှင့်သာ အသင့်လျော်ဆုံးမို့ ဆရာမ ကြီးက သူ့ကို ရွေးခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အသင်းမှ လူများထဲတွင် နော်ဆယ်လီတို့၊ နော်မူတို့၊ မအေးမြတို့သည် လူနာစောင့်လုပ်ရန် စိတ်ဝင်စား ကြသည်။ လူနာစောင့်ရသည်က သူတို့အတွက် ဝင်ငွေလည်း ပိုကောင်း တတ်သည်။ အနည်းဆုံး တစ်နေ့တစ်ဆယ်တော့ ရသည်။ သို့သော် ကြာရှည်တော့မဟုတ်။ လူနာကောင်းသွားလျှင် နောက်အလုပ်တစ်ခု ထပ်ရှာရသည်။

လူနာစောင့်လာခေါ်သူက အသက်သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်တွင်း

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ခေတ်မီ၍ အထက်တန်းကျသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အင်ဒိုနီးရှားပါတိတ်၊ ဖော့ရှန် အင်္ကျီ၊ နာရီ၊ သားရေအိတ်၊ ခုံမြင့်ဖိနပ် စသည့် အဆောင်အယောင်များကို နော်ဆယ်လီက ကြည့်တတ် ခန့်မှန်းတတ်နေပေပြီ။

‘ဘယ်ကိုလိုက်ရမလဲ အစ်မ”

’၅၁ လမ်းကိုပါ၊ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ နေ့ရော ညပါ စောင့်ပေးစေချင်တယ်”

လူနာရှင်အမျိုးသမီးက ပြောသည်။ ခန္ဓာကိုယ် တုတ်ခိုင်သော်လည်း အသံကသေး၍ စူးရှလှပေသည်။

“ကျွန်မ ညတော့ အိမ်ပြန်အိပ်မှ ဖြစ်မှာမို့ပါ၊ မနက်စောစော လာခဲ့ပါ့မယ်”

“အင်းလေ၊ မအိပ်နိုင်တော့လဲ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ညဘက်တော့တစ်ယောက်ယောက် စောင့်အိပ်ခိုင်းရမှာပေါ့”

ဖော်ဆယ်လီသည် သူ လွယ်အိတ်စုတ်ကလေးကို သွားယူလေသည်။ အဲလစ်ဇဘက်က သူ့ကို ရယ်ကျဲကျဲ ကြည့်နေသည်။

“လူနာက ယောက်ျားလား မိန်းမလားဟေ့’

’မသိပါဘူး အဲလစ်ဇဘက်ရယ်၊ ညည်းက ဘာပြုံးစိစိလုပ်နေတာလဲ”

“အဲ ယောက်ျားလူနာသာဆိုရင်တော့ စားသာတာပဲလို့ ပြောမလို့”

“ကောင်မစုတ်၊ ညည်းသာအဲဒီမှာ ထမင်းကို အိုးလိုက်ချကျွေးမယ့်သူ စောင့်နေ၊ တော်ကြာ အိုးခြမ်းပဲ့နဲ့ ထည့်ကျွေးတဲ့လူနဲ့တွေ့မှာပဲ၊ ဟဲ့ ကောင်မလေး မချူး၊ သိပ်ရွေးမနေနဲ့၊ သဘောသကာယကောင်းမယ့် အိမ်ရှင်တွေ့ ရင် လိုက်သွား၊ တော်ကြာ အပျိုလေး ခြင်ထောင်လှန်ခံနေ ရဦးမယ်”

နော်ဆယ်လီသည် မချူးဘက်သို့ပါ လှည့်ပြောခဲ့ပြီး သူ့ကိုလာခေါ် သော မိန်းမနောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။ အမျိုးသမီးက ဖယ်မလီယာ ကား၏ ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး ထိုင်ခုံကို ရှေ့သို့ငိုက်ချပေး၏။ နော်ဆယ်လီက နောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“အဆင်ပြေလား မေကြည်’

ကားပေါ်မှ အမျိုးသားက မေးသည်။

“အင်း ဒါပေမယ့် ညအိပ်မယ့်လူတော့ မရခဲ့ဘူး၊ တတ်နိုင်ဘူးလေ၊ မတင်ကြည်ကိုပဲ အိပ်ခိုင်းရမှာပဲ”

နော်ဆယ်လီသည် အိမ်မှာထား၍ကုသော လူနာအတွက် ညစောင့် ဘာကြောင့် သည်မျှ အရေးတကြီးလိုနေသည်ကို နားမလည်ပေ။ ညဘက်မှာ အိမ်ကလူတွေရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် လူနာ၏အိမ်သို့ရောက်မှပင် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို နော်ဆယ်လီ သဘောပေါက် နားလည်ရပေတော့၏။

အခေါင်ကိုကိုနှင့် အဆက်ဖြတ်ပါမည်ဟု ကတိပေးပြီး ရန်ကုန်သို့ရောက်လာသည့် နောက်ပိုင်းမှာ နော်ဆယ်လီ အသင်းသို့ရောက်ခဲ့သည်။ သည်တုန်းက အသင်းသည် ယခုလို အိမ်ကြီးနှင့် ထည်ထည်ဝါဝါ မရှိသေးပေ။ တဲသာသာ အဖီကလေးသာရှိသေးသည်။ ဆရာမကြီးက အလုပ်လုပ်၍ ထမင်းရှာစားရသော မိန်းကလေးတွေ၏ ဘဝလုံခြုံရေးအတွက် အသင်းကို တည်ထောင်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အသင်းတွင် မိမိလက်နှင့်ရင်း၍ အလုပ်လုပ်စားရသော မိန်းမငယ်လေးပေါင်းများစွာ စုစည်းမိလေသည်။ ထိုအထဲတွင် နော်ဆယ်လီလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နော်ဆယ်လီတို့သည် မိမိလုပ်အားအပေါ်မှာ အမြတ်ထုတ် စားသော ပွဲစားတို့လက်မှ ကင်းလွတ်ခဲ့ရသည်တော့ အမှန်ပင်။

ပြီးတော့ အသင်း၏ အရှိန်အဝါဖြင့် နော်ဆယ်လီတို့သည် ထမင်းလေးမဝတဝကျွေး၊ အဝတ်ဟောင်းလေး မဖြစ်စလောက်ဆင်ကာ ငွေတစ်ကျပ်တစ်ပြားရသော အိမ်စေမလေးများ ဘဝမှာလည်း အခြေအနေပြောင်းလဲခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က လခ ငါးဆယ် ခြောက်ဆယ်ဖြင့် သာမန် အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဘဝမျိုးကို သူတို့ ရယူနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍လည်း နော်ဆယ်လီ၏ ဘဝသည် “အသင်း”ပေါ်တွင် သာ လုံးဝမှီခိုအားထားရသော မိန်းကလေးများထဲမှ တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့ရပေတော့သည်။

ပထမဆုံး အတွေ့ အကြုံကို မည်သူမဆို စွဲလမ်းမှတ်မိတတ်ကြ မည်ပင်။

နော်ဆယ်လီ၏ ပထမဆုံး အတွေ့ အကြုံသည်လည်း တစ်သက်တာတွင် မေ့နိုင်စရာမရှိ။ ပြီးတော့ ငယ်ရွယ်၍ ရှေ့နောက်ကြောင်းကျိုးကို မျှော်ကိုးကာ လိမ်ညာဖုံးကွယ်တတ်သော ပညာကို မတတ်သေးသည့် အရိုးခံအဖြူထည် ဘဝကို ပြန်တွေးကာ ယခုပင် နှစ်ခြိုက် သဘောကျလျက်ရှိသေး၏။ သည်တုန်းကအဖြစ်သည် ရယ်ဖွယ်လည်းကောင်းသည်။ ဝမ်းနည်းဖွယ်လည်း ကောင်းသည်။ နာကျည်းတတ်လျှင်လည်း နာကြည်းဖွယ်ပင်။

နော်ဆယ်လီ လခခြောက်ဆယ်ဖြင့် ကလေးထိန်းအဖြစ် လိုက်သွား ရသော အိမ်သည် ချမ်းသာလှသည်မဟုတ်သော်လည်း ထည်ထည်ဝါဝါ နေနိုင်သော လူလတ်တန်းစားအိမ်မျိုးဖြစ်သည်။ မိန်းမနှင့် ယောကျာ်း နှစ်ယောက်စလုံးက အရာရှိ အရာခံများချည်းပင်။ ယောကျာ်းသည် ရိုးသား ကျိုးနွံသော အသွင်ရှိပြီး မိန်းမကိုလည်း ကြောက်ရသည်။ သို့စဉ်လျက် အဘယ်ကြောင့်များ ကိုယ်လက်မစောင့်စည်းလည်းတော့ မသိ။

ကလေးနှင့် နော်ဆယ်လီ အတူတူအိပ်၏။ နော်ဆယ်လီ အနေကြာ လာတော့ ကလေးက ခင်တွယ်လာသလို ကလေး၏အဖေက ဆူဖြိုးကျစ်လျစ် သော နော်ဆယ်လီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို သူ့မိန်းမအလစ်မှာ ခိုးကြည့်တတ် လာသည်။ သို့သော် အရိုးခံအဖြူထည်မလေး နော်ဆယ်လီက မသိသေး။ နော်ဆယ်လီတို့အဖို့ စိတ်ဝင်စားမှုဟူသည်မှာ သက်တူရွယ်တူ အခေါင်ကိုကို တို့လို

ယောက်ျားလေးတွေအပေါ်မှာသာ ရှိသည်။

သို့သော် တစ်ညမှာ အံ့ဩစရာကြုံရ၏။ ကလေးနိုးလျှင် သိစေရန် မီးရောင်ဖျော့ဖျော့လေး ထွန်းထားသော နော်ဆယ်လီ၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ အအိပ်ကြီးသော်လည်း ကလေးနှင့်အိပ်ရသဖြင့် သတိရှိသော နော်ဆယ်လီသည် ဖျတ်ခနဲလန့်နိုးသည်။ ထိုလူက နော်ဆယ်လီ၏ ခြင်ထောင်ကိုလာ မ တော့ နော်ဆယ်လီသည် ဘာကိုမျှမစဉ်းစားနိုင်ဘဲ စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်လေသည်။

ကလေးလည်းလန့်နိုးသည်။ တစ်အိမ်သားလုံးလည်း နိုးကုန်သည်။ နော်ဆယ်လီ၏ မဆင်မခြင်အော်မှုအတွက် ပြဿနာသည် အခေါင်အဖျားသို့ တက်သွားသည်။ တစ်အိမ်လုံး မျက်နှာပျက်ကုန်ပြီ။ ဖုံးဖုံးဖိဖိလုပ်လိုသည့် ပြဿနာသည် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ကြီး ဖြစ်ကုန်သည်။

အလိုမတူသည့်တိုင် ကျိတ်၍ ငြင်းမည်ဟု ယူဆသောအဖြစ်ကို နော်ဆယ်လီက တစ်အိမ်လုံးသိအောင် ငြင်းလိုက်သဖြင့် ကြံစည်သူအိမ်ရှင် ယောက်ျားသည် ခေါင်းမဖော်ဝံ့အောင်ရှိလေပြီ။ အိမ်ရှင်မသည်လည်း ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးကာ အိမ်မှဆင်းသွားတော့မည်ပြု၏။ အတူနေသည့် ယောက္ခမတွေမှာ ချွေးမကိုချော့ရ သားကိုဆူရနှင့် ညတွင်းကြီးမှာ ပွက်လောရိုက်ကုန်လေသည်။

နော်ဆယ်လီကလည်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့် သူ့အိမ်ခန်း တွင်းမှာ ရှိုက်၍ငို၏။

နောက်နေ့မနက်မှာ ဘယ်လိုပြဿနာတွေ ဖြစ်ကျန်ရစ်သည်မသိ။ နော်ဆယ်လီ အသင်းသို့ ပြန်ပြေးခဲ့လေသည်။ နော်ဆယ်လီ၏အဖြစ်သည် ယခင်ကတော့ ရင်နာစရာ၊ ယခုတော့ ရယ်စရာ၊ ဟားစရာ။ ထို့ကြောင့် လည်း ဓာတ်သိတွေက “ဟဲ့ ကောင်မ၊ နင့်ကို အိမ်ရှင်ယောက်ျားက ခြင်ထောင်လှန်လို့ ပြန်လာပလား”ဟု နှုတ်ခွန်းဆက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ နော်ဆယ်လီအတွက်လည်း ဘဝ၏ ပထမဆုံးတိုက်ပွဲကို မည်သည့်အခါမျှ မမေ့နိုင်တော့ပေ။

အို ထာဝရဘုရား၊ ဆိုးသောသူ၏ လက်မှ အကျွန်ုပ်ကို ကယ်နုတ်တော် မူပါ။ ကြမ်းတမ်းသောသူ၏ လက်မှ အကျွန်ုပ်ကို ကွယ်ကာ စောင်မတော် မူပါ။

* * * * *

အခန်း (၁၂)

လူနာ၏အိမ်ကိုရောက်ပြီး လူနာအဘွားကြီးကိုမြင်တော့မှ နော်ဆယ်လီသည် အခြေအနေကို သဘောပေါက်တော့၏။

“ဒီအခန်းက သူ့ အတွက် တမင်ငှားထားပေးရတာ”

ခန့်ထည်သောရုပ်ရည်ပိုင်ရှင်မိန်းမက ပြောသည်။ သူ့ ကိုလာခေါ်သူ အမျိုးသမီးသည် လူနာ၏ ချွေးမဖြစ်ကြောင်း နော်ဆယ်လီ သိလိုက်ရသည်။

“ဒီအိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းလား”

နော်ဆယ်လီက မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရောဂါကလဲစုံတယ်၊ သွေးတိုးရော၊ ဆီးချိုရော၊ နှလုံးရော၊ ဆေးရုံမှာနေပါဆိုတော့လဲ မနေချင်ဘူးတဲ့၊ အိမ်မှာထားလို့လဲ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မဆယ်လီ၊ သူ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ့်လူမရှိဘူး၊ ကလေးတွေ ကလဲ ဒီလူမမာကြီးနဲ့ မနေချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့သားက ဒီအခန်းကို ငှားပေးတာ၊ တစ်လ ကိုးဆယ်တောင်ပေးရတယ်”

နော်ဆယ်လီက သက်ပြင်းကို ခိုးရှိုက်မိ၏။ အသက်ကြီး၍ ဝေဒနာ ခံစားနေရသော အဘွားကြီးကို သနားကြင်နာစွာကြည့်မိသည်။ အတူ အလှည့်အားဖြင့် မိဘကျေးဇူးကိုဆပ်ရန် ဝန်လေးသူများတွင် ချမ်းသာသူနှင့် ဆင်းရဲသူ အတူတူပါပဲလားဟု နော်ဆယ်လီ တွေးမိ၏။

ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံသော်လည်း ဘဝနိဂုံးတွင် အထီးကျန်အပယ်ခံ ဖြစ်နေရသော အဘွားကြီးသည် မျက်လုံးအစုံကို အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လေသည်။

’အမေ့ အတွက် အစောင့်ရပြီ”

အမေ ချွေးမဖြစ်သူက ပြော၏။

“ဟုတ်လား”

နော်ဆယ်လီသည် အနားသို့တိုးသွား၏။

“စပယ်ရှယ်နာ့စ် မဟုတ်ပေမယ့် သူတို့က စပယ်ရှယ်နာ့စ်လိုပဲ

ပြုစုတတ်ပါတယ်၊ ညဘက်တော့ မတင်ကြည် လာအိပ်ပေးလိမ့်မယ်၊ ညဘက်မှာဘာမှလဲ လုပ်စရာမရှိဘူးလေ၊ အမေလဲ အိပ်မှာမဟုတ်လား၊ တော်ကြာ ဆယ်နာရီ ဆရာဝန်လာလိမ့်မယ်၊ အမေ အိမ်ကိုဘာမှာဦးမလဲ’

“သားကော”

အဘွားကြီး၏ အသံက တုန်ယင်နေသည်။ နော်ဆယ်လီသည် အဘွားကြီး၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ ချွေးမဖြစ်သူသည် သူ သည်မျှ ပြည့်စုံအောင်လုပ်ကိုင်ပေးနေပါလျက် သူ့ကို အနားထားကာ သားကို မေးရပါမည်လောဟု စိတ်မရှည်သလို ကြည့်လိုက်၏။

“မောင်က ရုံးသွားရတယ်လေ၊ အမေ့အတွက် သူ့မှာ ခွင့်ယူထားရ တာတွေလဲ များပြီ၊ သူ့အလုပ်ကလဲ ဘယ်လောက်များတယ်ဆိုတာ အမေသိသားနဲ့၊ အမေ ဘာလိုချင်လို့လဲ ကျွန်မ လုပ်ပေးပါ့မယ်’

“ဘာမှ မလိုပါဘူးကွယ်”

နော်ဆယ်လီသည် အဘွားကြီး၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ထားလိုက်သည်။

“ကဲ မဆယ်လီ အစစအရာရာ ဂရုစိုက်လိုက်ပါနော်၊ ကျွန်မမှာလဲ အိမ်မှာ ကလေးတွေက တစ်ဖက်နဲ့၊ ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ ညနေမှ တစ်ခေါက် လာခဲ့မယ်၊ ဆရာဝန်လာရင် သေသေချာချာပြပြီး သူညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမျိုးသမီးပြန်သွားသည်။

နော်ဆယ်လီနှင့် လူနာအဘွားကြီး နှစ်ယောက်တည်းသာ ဆယ့်နှစ်ပေ အခန်းလေးထဲမှာ ကျန်ရစ်သည်။

အဘွားကြီးက အိပ်ရာမှ အားယူ၍ထသည်။

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲ အဘွား”

“ကွယ်၊ မနက်ကတည်းက ဘာမှ မစားရသေးပါဘူး၊ အချိုလဲမစားရ၊ အငန်လဲမစားရ၊ ဘာစားရမှန်းတောင် မသိပါဘူးကွယ်၊ ဒုက္ခ ဒုက္ခ”

“ဒီမှာ ပေါလစ်ရှိတယ်၊ ကျွန်မ ဖျော်လိုက်ရမလား”

“အင်း ကောင်းသားပဲကွယ်၊ ကလေးမက ဘယ်ကလဲ၊ နာမည် ဘယ်သူခေါ်လဲ”

“ကျွန်မ တောင်သူကုန်းမှာနေတယ်၊ နာမည်က နော်ဆယ်လီ’

’အင်းလေ၊ သားသမီးတွေကတော့ ရှိပါရဲ့ သူတို့ကလဲ သူတို့အလုပ်နဲ့ သူတို့ မဟုတ်လားကွယ်၊ သားကြီးက စင်ကာပူမှာလေ၊ ဟိုမှာ အလုပ်သွားလုပ်တာ သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ ဟိုမှာပဲ အိမ်ထောင်ကျနေလေရဲ့ကွယ်၊ သမီးတစ်ယောက်က

စစ်ဗိုလ်နဲ့အိမ်ထောင်ကျလို့ လားရှိုးမှာ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှ လာနိုင်တယ်၊ ဒီမှာရှိတာ သားအငယ်ဆုံး၊ သူက လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူး”

“သူတို့ ဘယ်မှာနေလဲ အဘွား”

“ဝင်ဒါမီယာမှာလေ၊ ကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့ ခြံနဲ့ပါပဲ၊ ကလေးတွေက ငါးယောက်၊ မေကြည့်ဘက်က ညီမတွေ အမေတွေလဲ ရှိသေးတယ်၊ သူတို့က ချမ်းသာသကိုး’

နော်ဆယ်လီသည် ပောလစ်ကို ခပ်ပျစ်ပျစ်ဖျော်ကာ ဘီစကစ် တစ်ချပ်နှင့် အဘွားကြီးကို ကျွေးသည်။

“အင်း သာစု သာစုကွယ်၊ အခကြေးငွေယူတယ်ဆိုသော်လဲ ခုလို စေတနာနဲ့ပြုစုတာ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် သမီးရယ်”

နော်ဆယ်လီ ရင်ထဲမှာ တုန်ခါသွားသည်။ သူ့ဘဝမှာ မိခင်၏ မေတ္တာနှင့် ကင်းဝေးခဲ့သည်မှာ ကြာပြီကော။ အဘယ်မည်သောမိခင်အရွယ် မိန်းမသားတစ်ဦးကမျှ သူ့ကို ‘သမီး’ဟု မခေါ်ခဲ့ဘူးပါတကား။

အသင်းမှာနေရသောရက်များတွင် ဓမ္မကျမ်းစာများကို ဖတ်ကာ ဆုတောင်း ပတ္ထနာပြုရ၏။ ဆရာမကြီး၏ ငြိမ်းအေးသော တရားများကို နာခံရ၏။ ဘဝ၏အတွေ့အကြုံကို ရသင့်သလောက် ရပြီဖြစ်၍ ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်ခြင်း မရှိသေးသော်လည်း နက်နက်နဲနဲ ခံစားတတ်လာသည်။

နနယ်သောနှလုံးသားမှာ အစောင်ကိုကို ကို ခဏချင်းမေ့နိုင်သည့် အတွက် မအံ့ဩတော့။ တကယ်တော့ အစောင်ကိုကို ကို ချစ်ခြင်းမဟုတ် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ငြိမ်သက်သောရေပြင်ထက်သို့ ခဲလုံးကလေး ပစ်ချလိုက်သလို တစ်ခဏမျှ လှုပ်ခတ်သွားခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် အစောင်ကိုကိုနှင့် ကွဲကွာပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင်ကား နော်ဆယ်လီဘာသည် များစွာကွာခြားခဲ့ပြီ။ တကယ့် လက်တွေ့ဘဝထဲမှာရုန်းကန်လှုပ်ရှား ကူးခတ်နေရသော နော်ဆယ်လီ။ ယခင်ကတော့ နော်ဆယ်လီဘဝသည် စမ်းတဝါးဝါးသာ ဖြစ်၏။ ယခုတော့ နော်ဆယ်လီ လျှောက်ရမည့်လမ်းသည် ထင်ရှားလာသည်။ သူ့အတွက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရင်း၍ လုပ်ရသောအလုပ်သည် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပင်ဖြစ်၏။ ထို့ထက်ပို၍ သူဘာမျှမလုပ်တတ်။ မတွေးတတ်၊ မကြံတတ်၊ မစည့်တတ်။ သူရသည့်လခမှ တချို့ တစ်ဝက်ကို အဖေနှင့် မိထွေးလက် အပ်သည်။ မောင်လေး စောအယ်ဒီကို အဖေက ပြန်ခေါ်ကာ ကျောင်းထားပေးသည်။ နော်ဆယ်လီ အလုပ်လုပ်၍ရသောငွေသည် စောအယ်ဒီအတွက် ကျောင်း စရိတ်ဖြစ်လာသဖြင့် နော်ဆယ်လီ ကျေနပ်သည်။ သူ့အတွက်တော့ ပညာ မလိုတော့ပေ။ လက်နှစ်ဖက်၏စွမ်းအားသာ လိုသည်။

ဆရာမကြီးက သင့်လျော်သည့်နေရာမှာ ထားပေးမည်ဆိုကာ နော်ဆယ်လီကို မည်သည့်အိမ်မျှ မထည့်ဘဲထားသည်။ နောက်တော့ တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်ပုံရသော ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်၏အိမ်မှာထားပေးသည်။ နော်ဆယ်လီ မာတင်ရိပ်သာသို့ ရောက်သွားသည်။ မာတင်ရိပ်သာမှာ နော်ဆယ်လီ ပျော်၏။ နော်ဆယ်လီ တစ်အိမ်လုံးအလုပ်ကို လုပ်ရသည်။ ကလေးထိန်း၊ ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ ဖိနပ်တိုက်၊ နောက်ဆုံး ဗိုလ်မှူး၏သားကြီး ဇော်မိုးနိုင်ကိုပါ ခေါင်းဖြီးပေးရလေသည်။

ဇော်မိုးနိုင်သည် နော်ဆယ်လီထက် သုံးနှစ်ငယ်သော်လည်း အရပ်ပုသောနော်ဆယ်လီထက်ခေါင်းတစ်လုံးစာ ပိုမြင့်သည်။

“ဆယ်လီ၊ ဇော်ဇော့်ကို ခေါင်းဖြီးပေးဦး၊ ဘယ်ဘက်ကခွဲနော်”

ဇော်မိုးနိုင်သည် ကျောင်းသွားခါနီးတိုင်း သူ့ခေါင်းကိုငုံ့ကာ နော်ဆယ်လီ၏ အယုအယကို ခံတတ်သည်။ သူ့မိဘတွေက သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်းမို့ အလိုလိုက်ကြသည်။ ဇော်မိုးနိုင် ကလည်း ချွဲတတ်လိုက်သည်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင်။

“ဇော်ဇော့်အင်္ကျီက ကော်လံအထဲဝင်နေတယ်၊ လာခဲ့ မဆယ်လီ လုပ်ပေးမယ်’

လူ့ပုံကသာနုသော်လည်း အားကစားလေ့ကျင့်သဖြင့် ဇော်ဇော်၏ လက်မောင်းများသည် တုတ်ခိုင်၏။ နော်ဆယ်လီသည် ဇော်ဇော်၏ လက်မောင်းများကို တစ်ခါညှစ်ကြည့်မိသည်။ ဇော်ဇော်သည် သူ့ လက်မောင်း ကို ကျန်လက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် ရိုက်ပြ၏။

နော်ဆယ်လီသည် လူအားလုံးကို တစ်ပြေးညီ ဆက်ဆံ၍ရသည် ဟုပဲ ထင်မှတ်ဆဲ ဖြစ်လေသည်။

*****

အခန်း (၁၃)

“နင့်ကို ဒီအလုပ် မလုပ်ပါနဲ့တော့လို့ ငါဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ”

’နင်က ခုမှ ငွေလေး တပဲခြောက်ပြားပေးတာနဲ့ ကြီးကျယ် မနေပါနဲ့၊ ငါ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ဘယ်လိုလုပ် ထမင်းစားနေမလဲ”

“လျှာမရှည်နဲ့၊ နင်တို့အတွက် ငါ တလ တရာ့ငါးဆယ်ပေးမယ်၊ နင့်အလုပ်ကထွက်’

“နှင့်စကားကို ငါက ယုံရမှာလား’

’နင့်ကို လျှာမရှည်နဲ့လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား’

နော်ဆယ်လီသည် သည်းခံစိတ်ကို မနည်းကြိုးစား၍ မွေးမြူရ၏။ ရစ်ချတ်၏ စကားသည် ရေရှည်မခံသည်ကို သူ အသိဆုံးဖြစ်သည်။ ယခု သူက ဘယ်ကပွပေါက်တိုးလာသည် မသိရသော ငွေလေးကိုပေးကာ သူ့ကို အလုပ်မလုပ်ဖို့ ပြောသည်။ သို့သော် ပြီးလျှင် ရစ်ချတ်သည် မိုးပေါ်ကနတ်သားလို ပျောက်ကွယ်သွားဦးမည်ကို နော်ဆယ်လီ သိနေသည်။ ထိုအခါ သူ ဘယ်လိုရပ်တည်ရမည်လဲ။

’ကဲ နင်တို့နှစ်ယောက်က တွေ့ လိုက်ရင် ရန်ဖြစ်ဖို့ပဲ၊ ရစ်ချတ်ကလဲ ဆဲလီ ယုံအောင် လစဉ်မှန်မှန်ပေး၊ ဆဲလီကလဲ အခု စောင့်နေတဲ့ လူနာ အဘွားကြီး နေကောင်းသွားရင် နားလိုက်ပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား’

မအင်နီက မနေသာ၍ ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်မက သာတောင်နားချင်သေးတယ် မအင်နီရယ်၊ သူ ပိုက်ဆံပေးတော့ကော ကျွန်မရတဲ့ လခနဲ့ပေါင်းရင် ကလေးတွေကို ကောင်း ကောင်း ထားနိုင်တာပေါ့၊ မအူပင်က သမီးဆီလဲ အဝတ်တတည် ငွေတကျပ်တောင် မပို့နိုင်တာကြာပြီ’

“အဲဒီ သမီးအကြောင်း ထည့်မပြောနဲ့”

ရစ်ချတ်၏ အော်သံကြောင့် မအင်နီပါ လန့်သွားသည်။

’ဘာလို့မပြောရမှာလဲ၊ ဂျူးနာကို အဖေ့ဆီမှာ ပစ်ထားရတာ

ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ဂျူးနာဟာ ငါ့သမီး နင့်သမီး၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ရလို့ မွေးထားတဲ့ သမီး”

“ဒီအကြောင်းမပြောနဲ့လို့ နင့်ကို ငါ ဘယ်နခါပြောရမလဲ”

ရစ်ချတ်၏ လက်တစ်ဖက်က မြှောက်တက်လာသည်။

’အော် နင်က ငါ့ကို ရိုက်ချင်သေးတယ်ပေါ့လေ၊ ရိုက်စမ်းပါ၊ နင်လုပ်ချင်တာတွေလုပ်၊ နေချင်သလိုနေ၊ လာချင်တဲ့အခါလာ၊ ပြီးတော့ငါ့ကိုနှိပ်စက်’

“တစ်ခွန်းမှ ဆက်မပြောနဲ့’

မအင်နီက မနေသာပြန်။

’ကဲ တော်ကြတော့ဟယ်၊ ရစ်ချတ်ရယ် ငါတောင်းပန်ပါတယ်’

’ရိုက်စမ်းပါစေ မအင်နီရယ်”

’ကဲ ဆဲလီကလဲ တော်တော့ကွယ်၊ သူမကြိုက်တာ မပြောနဲ့”

“မှန်တာပြောတာပဲ မအင်နီ’

“လာပြန်ပလား”

မအင်နီ သက်ပြင်းကိုချ၏။

’ကဲ တော်ပါတော့ ဆဲလီရယ် တော်ပါတော့၊ ငါ စိတ်ဆင်းရဲလွန်းလို့ပါ”

‘သူက ဒီလိုပဲ မအင်နီ၊ သူများစိတ်ဆင်းရဲအောင်အမြဲလုပ်တတ် တယ်၊ ခုလဲ ကျွန်တော်သူ့ကိုပစ်မထားပါဘူး၊ ကျွန်တော် အဆင်ပြေရင် အမြဲပေးတာပဲ၊ အရင်တုန်းကလဲ ပစ်မထားခဲ့ပါဘူး၊ ဒီကောင်မကိုပစ်မထား နိုင်လို့ ကျွန်တော်လဲ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာ’

’ကဲ ရစ်ချတ်ရယ် နင့်ကိုလဲ ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ နင်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ အစကတည်းက ပြတ်ခဲ့ကြဖို့ကောင်းတာ၊ မပြတ်လို့ ခုလိုဖြစ်နေကြတာပဲ၊ ဒီတော့ မပြတ်နိုင်တဲ့အတူ အားလုံး အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြ ပြောကြရင် မကောင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ခုဆို သူ့ အတွက် အိမ်တစ်လုံးတောင် ရှာထားပြီးပြီ၊ မအင်နီ ညီမက ကျွန်တော်ထားသလို နေချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူက ခုလိုပဲ လူတကာအိမ်မှာ လျှောက်နေချင်တာ’

“ဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့ ရစ်ချတ်ရယ်၊ သူလဲ သူ့ဘ၀သူ ဒီလိုမှ မကျောင်းရင် ဘယ်လို ကျောင်းမလဲဟဲ့’

‘အလကားပါ မအင်နီရာ’

ရစ်ချတ်သည် ပြောရင်းနှင့် ငြိမ်ကျသွားသည်။ မျက်နှာထား တင်းလျက်

ငြိမ်သက်နေသော နော်ဆယ်လီကို ကြည့်သည်။

’နင် ငါ အိမ်ငှားပြီးရင် လာနေမှာလား”

’နင့်အိမ်ကိုပဲ အရင်ငှားစမ်းပါဦး’

”ကဲ ကဲ၊ ဒါနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြဦးမယ်”

မအင်နီ စကားကြောင့် သူတို့ ဘာမျှဆက်မပြောဖြစ်။ စူးစူးသည် အဖေနှင့်အမေ ရန်ဖြစ်နေသည်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်နေရာမှ ထလာသည်။

“အဖေ ကျွန်တော် ဘယ်တော့ကျောင်းပြန်တက်ရမလဲ’

အဖေကို စိမ်းကားသော်လည်း အားကိုးသော မျက်လုံးများနှင့်ကြည့်ကာ မေးသည်။

“နင့်အမေကို ငါ ပိုက်ဆံပေးထားပြီးပြီ၊ လကုန်ရင်အပ်ခိုင်း”

စူးစူးမျက်နှာ ရွှင်လန်းသွားသည်။

“ငါ ပြန်တော့မယ်”

ရစ်ချတ်ထွက်သွားသံ ကြားရသည်။

ရစ်ချတ်က နေရာမှထသည်။ နော်ဆယ်လီသည် မော့မကြည့်။

နော်ဆယ်လီသည် ရစ်ချတ်ကျောပြင်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ လှမ်းကြည့်သည်။

ရစ်ချတ်သည် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်၏။ နော်ဆယ်လီ မျက်နှာလွှဲ လိုက်သည်။ စူးစူး၏ ပျော်ရွှင်စွာခုန်ပေါက်သံသည် မအင်နီ၏ သက်ပြင်း ချသံကို ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

“ဇော်ဇော် မင်းအသက်မငယ်တော့ဘူး၊ ကလေးလိုမနေနဲ့”

ဗိုလ်မှူးကတော်၏ ဆုံးမချက်သည် မှန်ကန်သည်နှင့်အမျှ တရား မျှတမှုလည်း ရှိပေသည်ဟု နော်ဆယ်လီ ရိုးသားစွာ ယုံကြည်ခဲ့၏။

ဇော်ဇော်က သူနှင့်အရောတဝင်ဆက်ဆံရာမှ ရုတ်တရက် တည်တည် တံ့တံ့ ဖြစ်သွားသည်ကိုတော့ နော်ဆယ်လီ နားမလည်ပေ။ သူ့အမေက ကလေးလိုမနေရဘူးဆို၍ ဇော်ဇော်သည် နော်ဆယ်လီကို ခေါင်းဖြီးပေးရန် မပူဆာတော့ပေ။ ကျောင်းမှ ပြန်လာလျှင် နော်ဆယ်လီပြင်ပေးသော ထမင်းကိုစားသော်လည်း စကားသိပ်မပြောတော့။ သည့်အတွက်တော့ နော်ဆယ်လီ ဝမ်းနည်း၏။ ဇော်ဇော်ကို သူ့မောင်လေး စောအယ်ဒီကဲ့သို့ ပင် သူချစ်သည်။ နော်ဆယ်လီက လူတကာကို ရိုးသားစွာ ချစ်လို့ရသည်ဟုပဲ ထင်နေဆဲဖြစ်သည်။ လူမျိုးမရွေး ချစ်လို့ရသည် မဟုတ်လား။ တစ်ယောက် အပေါ် တစ်ယောက် ရိုးသားစွာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြရာတွင် အဆင့်အတန်း ခွဲခြားမှုမရှိဟု နားလည်သည်။

သို့သော် ဇော်ဇော်အမေက ထိုသို့ နားလည်ပုံမရချေ။

“ဇော်ဇော် မင်းဟာ ဗိုလ်မှူးသားတယောက်လုပ်နေပြီး ခုလိုပဲ ကိုယ် အိမ်က အိမ်ဖော်နဲ့ လက်ပွန်းတတီး နေရသလား”

နော်ဆယ်လီ နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားရတော့ အံ့ဩရသည်။

“ကျွန်တော်က မောင်နှမလိုခင်မင်လို့ပါ မေမေရာ’

“ဟဲ့ ဒါ မောင်နှမလိုခင်ရမယ့် အတန်းအစားလား၊ တကယ်ဆိုမင်းမှာ ချစ်စရာညီမတွေရှိသားပဲ”

“သူတို့က ဆယ်လီလိုမှ ချစ်စရာမကောင်းတာ၊ ကျွန်တော်ခိုင်းတာ ဘာမှ လုပ်မပေးဘူး၊ ဆယ်လီက အားလုံးလုပ်ပေးတယ်”

“ဟဲ့ သူက လုပ်ပေးမှာပေါ့၊ သူက အခိုင်းအစေပဲ”

ရင်ထဲမှာ နာကျင်စူးရှလှသော်လည်း မည်ကဲ့သို့ချေပရမည်ကို မစဉ်းစားတတ်ပေ။ မိမိကွယ်ရာမှာပြောသော စကားဆိုသော်လည်း နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားရတော့ သည်းခံနိုင်ခြင်း မရှိသည်မှာလည်း အမှန်ပင်။ ထိုအခါမှပင် မိမိဘဝကို မိမိဝမ်းနည်းရမှန်းလည်း သိလာသည်။

ပျော်ရွှင်အားတက်နေခဲ့သော နော်ဆယ်လီသည် တဖြည်းဖြည်း ညှိုးငယ်လာသည်။ သူ့ကို ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်သော ဇော်ဇော့်ကိုမြင်တိုင်း ဝမ်းနည်းအားငယ်လာသည်။ ယနေ့အထိ သူသည် ဇော်ဇော့်ကို ရိုးသားစွာ ချစ်ခင်တွယ်တာဆဲ။

တနေ့မှာ နော်ဆယ်လီက မီးဖိုတွင်းရှိ ထမင်းစားပွဲနိမ့်လေးမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ ထမင်းစားနေဆဲ ဇော်ဇော်က အပြင်မှ ပြန်လာ သည်။

‘ဆာလိုက်တာ ဆယ်လီ၊ ဟင်းကျန်သေးလား’

“ကျန်ပါတယ်၊ ခူးလိုက်ရမလား”

“အင်း နည်းနည်းပဲစားမယ်၊ ဒီမှာပဲ ပြင်လိုက်’

နော်ဆယ်လီက ဇော်ဇော်တို့အတွက် သီးသန့်ချန်ထားသော ဟင်း များကိုယူ၍ ထမင်းပြင်ပေးသည်။ ဇော်ဇော်က ဖင်ထိုင်ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ စားပွဲနိမ့်မှာပင် ထိုင်စားသည်။ နော်ဆယ်လီကလည်း သူ့စားလက် ထမင်းကို ဆက်စားရသည်။

“ဟင်းလဲမရှိပါလား၊ ရော့ ယူ လေ’

ဇော်ဇော်က သူ့ ပန်းကန်ထဲမှ ဟင်းဖတ်ကို နော်ဆယ်လီ ပန်းကန်ထဲထည့်ပေးသည်။

“တော်ပြီ ဇော်ဇော်စားပါ”

နော်ဆယ်လီက ဇော်ဇော့်ပန်းကန်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးသည်။

"အဟမ်း"

ရုတ်တရက် ချောင်းဟန့်သံကြောင့် မော့ကြည့်မိကြ၏။ မီးဖိုတံခါးဝတွင်ရပ်ကာ ကြည့်နေသော ဗိုလ်မှူးကတော်၏ မျက်လုံးများက စူးရှလှသည်။ မျက်နှာက ခက်ထန်နေသည်။ ဘာစကားမျှမပြောသော်လည်း စကားလုံးပေါင်းများစွာထက်ပင် အနေခက်စေသည်။

နော်ဆယ်လီ ဘာအပြစ်များ ကျူးလွန်မိပါသလဲ။ နော်ဆယ်လီ သည် အေးဆေးစွာ ပန်းကန်များကိုသိမ်း၏။ ဇော်ဇော်သည်ကား စားလက်စ ထမင်းတစ်ဝက်ဖြင့် နေရာမှထသွားသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် နော်ဆယ်လီ ထိုအိမ်မှထွက်ခွာခဲ့သည်။ စကား ဟဟမပြောဘဲ သံသယမျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်နေတတ်သော အိမ်ရှင်မရှေ့မှာ အဘယ်ကဲ့သို့လျှင် ဆက်အလုပ်လုပ်၍ ရပါတော့မည်လဲ။

နော်ဆယ်လီ ထိုအိမ်မှထွက်လာရခြင်း အကြောင်းကို သူငယ်ချင်းများကမေးကြသော်လည်း နော်ဆယ်လီ ရှင်းပြစရာ စကားလုံး ရှာမတွေ့ ပေ။

ဆင်းရဲသောသူသည် ကိုယ်တော်၌ ကိုယ်ကို အပ်တတ်ပါ၏။

ကိုယ်တော်သည် မိဘမရှိသောသူ၏ ခိုလှုံရာ ဖြစ်တော်မူ၏။

*****

အခန်း (၁၄)

တပတ်အတွင်းမှာ ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာသော အဘွားကြီးသည် မနေ့ညက ရောဂါပြန်သည်းလာသည်။ နော်ဆယ်လီပြန်ခါနီး ပစ္စည်းများ သိမ်းနေစဉ် အဘွားကြီးအမောဖောက်သလို ဖြစ်လာသည်။ ညဘက် စောင့်အိပ်ရန် မတင်ကြည်ရောက်လာသော်လည်း နော်ဆယ်လီမှာ အိမ် ပြန်ရန် စိတ်မဖြောင့်ပေ။

နော်ဆယ်လီသည် တာဝန်သိစွာဖြင့် သူ အိမ်သားများဆီ ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားရသည်။

“ခက်တာပဲ မဆယ်လီ၊ မောင်ကလဲ ဒီနေ့ အစည်းအဝေးရှိလို့ နောက်ကျမယ်ပြောတယ်၊ ကောင်းပြီလေ ကျွန်မ လာခဲ့မယ်၊ ဒေါက်တာ အဓောင်သန်းဆီလဲ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ၊ ဩော် ဒါနဲ့ မဆယ်လီက ပြန်တော့ မှာလား’

နော်ဆယ်လီ ခေတ္တမျှငြိမ်သက်နေသည်။

“ဒေါ်မေကြည်တို့ လာတဲ့အထိ ကျွန်မ စောင့်နေမယ်လေ’

“ကျေးဇူးပဲ၊ မဆယ်လီ’

မကြာမီ ဆရာဝန်နှင့် ချွေးမဖြစ်သူ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာသည်။

“အခြေအနေတော့ မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် မနက်အထိတော့ခံပါလိမ့်မယ်”

ဆရာဝန်ပြန်သွားတော့ ညစောင့်အိပ်မည့် မတင်ကြည်က မျက်နှာ ငယ်လေးဖြင့် နော်ဆယ်လီကို ပြောသည်။

“ကျွန်မ မအိပ်ရဲဘူးအစ်မ၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မနေရဲဘူး၊ မဆယ်လီကော နေပေးပါနော်”

“အရေးထဲမှာ မတင်ကြည်ကလဲ ဆရာဝန်က မနက်အထိခံပါမယ်လို့ ပြောနေတာကို၊ မောင်ပြန်လာရင်ပြောပြပြီး ငါ မနက်အစောကြီးလာခဲ့မယ်”

ဒေါ်မေကြည်က မတင်ကြည်ကိုဟောက်ရင်း ပြောသည်။

“ကဲပါလေ၊ ကျွန်မ အိမ်ခဏပြန်ပြီး တော်ကြာ ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

နော်ဆယ်လီက မနေသာ၍ ဝင်ပြောရသည်။ သူ့မှာ အခကြေးငွေ၊

တာဝန်ဆိုသော အသိတရားများထက် ကရုဏာတရားက လွှမ်းမိုးနေသည်။ လူတွေ၏ မိမိအတွက်သာ ကြည့်တတ်သော စိတ်ကိုလည်း အံ့သြကာ တရားရနေသည်။ ချမ်းသာကောင်းစားနေကြသော သားသမီးများကို မွေးထုတ်ခဲ့သည့် မိခင်အိုကြီး၏ နောက်ဆုံးခရီးသည် အထီးကျန်ဆန်လွန်း လှသည်။ သူ့ကို "သမီး'ဟု ခေါ်ခဲ့သော မိန်းမကြီးကို ပစ်ထားခဲ့ရန် ဝန်လေးနေလေသည်။

"မဆယ်လီပြန်လာတဲ့အထိ ကျွန်မ စောင့်နေမယ်လေ၊ မြန်မြန်ပြန်လာနော်'

ဒေါ်မေကြည်က မှာနေသေး၏။

နော်ဆယ်လီသည် အိမ်ကိုပြန်ပြီး သားသမီးများကို မေးစရာ ရှိတာမေး၊ ကျွေးစရာရှိတာ ကျွေးရသည်။ ပြီးတော့ သူ့စိတ်က အလိုလို ပူပန်ကြောင့်ကြနေသော လူမမာဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

"ဆယ်လီ၊ ဆယ်လီ၊ ကလေးမကော"

အဘွားကြီးသည် သူ့နာမည်ကိုသာ တနေ၏။

နော်ဆယ်လီသည် ဘုရားသခင်အလိုတော်ကျ အိပ်စက်အနားယူ ရမည့် လူသားတစ်ဦးအတွက် သူ့တွင်ရှိသော မေတ္တာတရားကို ဖွင့်ကာ အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုစုယုယပေးလေသည်။ မကြာမီ လူနာအဘွားကြီးသည် အိပ်ပျော်သွား၏။

နံနက်အရုဏ်ဦးမှာ နော်ဆယ်လီသည် ငိုက်မျဉ်းစပြုနေလေပြီ။ မတင်ကြည့်ကား ညဦးကတည်းကပင် တရှူးရှူးနှင့် အိပ်မောကျနေလေ၏။ နော်ဆယ်လီသည် အဘွားကြီး၏ ထွက်သက် ရှူသက်ကို စိတ်မောစွာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ယခု နော်ဆယ်လီအသက်သည် လေးဆယ်နားသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ပြီ။ သေခြင်း၏ အရိပ်နိမိတ်သည် သူ့နှလုံးကို မောပန်းစေ၏။ သူသည် ယခုကဲ့သို့ပင် သားသမီးတွေအပေါ် မြည်တွန်တောက်တီးလျက် ရစ်ချတ်အပေါ် ဒေါသထွက်လျက်နှင့်ပင် သေခြင်း၏ နောက်သို့ လိုက်သွားရ တော့မည်လော။

"ဟင် မဆယ်လီ မအိပ်သေးဘူးလား'

မတင်ကြည်သည် မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖမိုးဖြင့် စုံပွတ်ကာ မေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အဘွားကြီးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၏။'မသေသေး ဘဲကိုး'ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် သက်ပြင်းကိုချသည်။

"မဆယ်လီ အိပ်ချင်အိပ်တော့လေ၊ ကျွန်မ စောင့်နေမယ်'

တကယ်လည်း နော်ဆယ်လီသည် မျက်တောင်များ မှေးစင်းလျက်ရှိပြီ

"တရေးလောက်တော့ မှေးလိုက်ဦးမယ်'

နော်ဆယ်လီ မေခနဲ အိပ်ပျော်သွား၏။ မတင်ကြည် ထိတ်လန့် တကြား လှုပ်နှိုးသောကြောင့် နိုးလာရသည်။

'မဆယ်လီ မဆယ်လီ၊ ထပါ ထပါ မြန်မြန်ထစမ်းပါ'

နော်ဆယ်လီ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ချက်ချင်းပင် အဘွားကြီးဘက်သို့ မျက်စိကရောက်သွားသည်။ နေရာမှလူးလဲထကာ ပြေးသွားမိ၏။ ရင်ဘတ်မှာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်ကာ နှုတ်ခမ်းနှင့်မေးများ တုန်လှုပ်နေသော အဘွားကြီးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ လက်တစ်ဖက်က အဘွားကြီး၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သွေးတိုးနှုန်းက နည်းလှ၏။

အဘွားကြီးသည် အသက်ကို ဟင်းခနဲဖြစ်အောင် ရှိုက်လိုက်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်သံနှင့်အတူ တစ်ပါတည်း ငြိမ်ကျသွားလေ၏။

“အို ဘုရားသခင်”

နော်ဆယ်လီသည် မျက်စိကို စုံမှိတ်လိုက်မိသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မဆယ်လီ’

“သူ့ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ’

နော်ဆယ်လီသည် စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာထားလိုက်၏။ ပြီးတော့ငြိမ်သက်နေပြီဖြစ်သော အဘွားကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ အဝတ်များကို ခွာကာ ရေဝတ်ဖြင့် ဆေးကြောပေးလေသည်။ ဂွမ်းများဖြင့် ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းများကို ပိတ်ပြီး အဝတ်ဖြူဖြင့် ထုပ်ပိုးလိုက်သည်။ သူနာပြု ဆရာမတစ်ယောက်လို သွက်လက်စွာလှုပ်ရှားပြီးသောအခါ အဘွားကြီး၏ အလောင်းသည် သန့်ရှင်းစွာဖြင့် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပေပြီ။

သားနှင့် ချွေးမများရောက်လာကြသည်။

သားဖြစ်သူသည် မိခင်မျက်နှာကို ကြေကွဲသောအကြည့်ဖြင့် ငုံ့ကြည့် လေ၏။ ချွေးမက ဆေးရုံကားကို ဖုန်းဆက်ခေါ်သည်။

နော်ဆယ်လီသည် ဆေးရုံကားပေါ်သို့ အလောင်းကိုတင်ဆောင်ကာ ဘေးမှလိုက်ပါသွား၏။ သားနှင့် ချွေးမက ကားတစ်စင်းဖြင့် နောက်မှ လိုက်သည်။

ရေခဲတိုက်ထဲအထိ အလောင်းကို သွင်းပေးပြီးသောအခါ တည် ငြိမ်စွာ ပြန်ထွက်လာ၏။

“သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ မဆယ်လီရယ်၊ မဆယ်လီသာ မရှိရင်ကျွန်မတို့တော့ ဒုက္ခပဲ၊ ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်းတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး’

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ ဆေးရုံမှာ လူနာစောင့်ဖူးလို့ အတွေ့ အကြုံ ရနေပါပြီ”

“အင်း၊ မဆယ်လီကြောင့်သာ အစစအဆင်ပြေသွားတာ”

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

’အင်း ဟုတ်ပါရဲ့ မဆယ်လီ ပင်ပန်းနေပြီနော်၊ သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ် မဆယ်လီ’

ဒေါ်မေကြည်သည် မဆယ်လီ၏လက်ထဲသို့ ပိုပိုမိုမို ငွေနှစ်ရာကို ထည့်ပေးလေသည်။

နော်ဆယ်လီ ဆေးရုံဝင်းထဲမှ တစ်လှမ်းချင်းထွက်ခဲ့၏။ တစ်မနက်လုံး တင်းထားသောစိတ်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။ အဘွားကြီး၏ နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို မြင်ယောင်လာ၏။ မျက်စိကို စုံမှိတ်လိုက်၏။ မောဟိုက်စွာဖြင့် သက်ပြင်းကို ရှိုက်လိုက်မိသည်။

သူ့ လက်ထဲမှာတော့ ငွေနှစ်ရာကို ဆုပ်ကိုင်လျက်။

မာတင်ရိပ်သာကို ထွက်လာပြီးသည့်နောက်မှာ နော်ဆယ်လီ အသင်းသို့ သိပ်မရောက်ခဲ့ပေ။ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်းက မသိမသာ လွှမ်းမိုး လျက်ရှိရာ အလုပ် လုပ်ချင်စိတ်လည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် မအင်နီရှိရာအင်းစိန်သို့ သွားနေလိုက်သည်။ မအင်နီသည် ဒပ်ဖရင်ဆေးရုံတွင် လုပ်နေရာမှ အင်းစိန်ဆေးရုံသို့ ပြောင်းရသဖြင့် အလုံအိမ်ကိုရောင်းပြီး အင်းစိန် တောင်သူကုန်းမှာ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဝယ်လေသည်။ အစ်ကိုကြီးက ယခင်ကလိုပင် ကျောင်းဆရာလုပ်ရင်း နီးစပ်ရာကလေး များကို အင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးသည်။ ဓမ္မကျမ်းစာများကို သင်ပေးသည်။ သင်းအုပ်ဆရာလုသည်။ မအင်နီကလည်း ကလေးနှစ်ယောက်ရနေပြီဖြစ်၍ နော်ဆယ်လီ အိမ်မှာရှိနေခြင်းကို သဘောကျသည်။ နော်ဆယ်လီကို သူတစ်ပါးအိမ်တွင် မလုပ်စေချင်ပေ။ သို့သော် အသင်းမှာ လခ ကောင်း ကောင်း ရနေပြီဖြစ်၍ နော်ဆယ်လီကို မတားသာတော့ပေ။ နော်ဆယ်လီ တို့လို အတွေ့အကြုံရှိပြီးသူများကို ဆရာမကြီးက လခတစ်ရာအထိ တိုး၍ တောင်းပေးသည်။ ပညာမတတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် အတွက် လခတစ်ရာ ဘယ်မှာမျှ မရနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် နော်ဆယ်လီသည် စိတ်ပျက်လျက်ကပင် အသင်းကို လာလာနေရသည်။ သို့သော် လာခေါ်သမျှလူကိုတော့ ငြင်းလွှတ်နေမိ သည်က များသည်။ အဖေကတော့ မအူပင်မှနေ၍ ရန်ကုန်ကိုရောက်ရောက် လာတတ်ပြီး နော်ဆယ်လီ စုထားသမျှ ပိုက်ဆံလေးတွေကို ယူသွား တတ်သည်။ ထိုအတွက်လည်း နော်ဆယ်လီ ဘာမျှ မပြောတော့ပေ။ သူသည် ဘဝကို ပေါ့ပေါ့ရင်ဆိုင်တတ်ပြီ ဖြစ်၏။ ဘာကိုမျှ ပူပင်ခြင်း စိတ်လည်း မရှိတော့။

နော်ဆယ်လီ၏ စိတ်တွေ လေလျက်ရှိသည်။ ထိုအချိန်မှာ အဲလစ်နှင့်အပေါင်းအသင်း ဖြစ်လာရသည်။ အဲလစ်သည် နော်ဆယ်လီထက် တစ်နှစ်နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာသူဖြစ်၏။ အဲလစ်သည် ရဲရင့်ဖျတ်လတ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဂရုစိုက်တတ်သူ မဟုတ်ချေ။ သူပြောချင်ရာကို ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောပြီး ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း လုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။

အဲလစ်၏ ဘဝက တစ်မျိုးတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ။ အဲလစ်က ဖားအံဇာတိဖြစ်၏။ သူ့အဖေက သာမန် ရုံးစာရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦးပင်။ အဲလစ် ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်မှာ သူ့အဖေ ဆုံးသည်။ အဲလစ်၏ ၏ အမေသည် ရိုးအသောမိန်းမတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပေရာ ဘာလုပ်ကိုင်စားရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်က သင့်လျော်မည့်သူတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်သည်။ အဲလစ်ကိုတော့ ဆက်မိဆက်ရာ ရန်ကုန်ရှိ အိမ်တစ်အိမ်ကို ပို့လိုက်သည်တဲ့။ တရုတ်သူဌေးတစ်ယောက် အိမ်မှာ အဲလစ် အလုပ်လုပ်ရသည်။

အိမ်ရှင်မိန်းမက ပန်းနာရင်ကျပ် နာတာရှည်ရောဂါသည်၊ အဲလစ် က အပျိုပေါက်စ ဖွံ့ဖွံ့ဖြိုးဖြိုးဖြစ်ရာ မကြာခင်မှာ ပြဿနာပေါ်သည်။ သည့်တော့ သူဌေးက အိမ်ရှင်မခွင့်ပြုချက်ဖြင့် သူ့ ကို လက်ထပ်ယူသည်တဲ့။ အဲလစ် ကလေးတစ်ယောက်ရသည်။ ထိုကလေးကို အမျိုးသားကယူထားပြီး အဲလစ်ကို ငွေပေးကာ ကွာရှင်းပြတ်စဲသည်။ ထို့နောက် အဲလစ်သည် အသင်းနှင့် ဆက်မိလေသည်။ အဲလစ်သည် တစ်ခုလပ် အပျိုစင်ဖြစ်၏။

အသင်းမှာတော့ အဲလစ်သည် နော်ဆယ်လီ၏ ဆရာ။ အဲလစ်ကို စာရိတ္တပျက်ပြားသူဟု နော်ဆယ်လီက မမြင်ပေ။ အဲလစ်သည် သတ္တိရှိသူသာ ဖြစ်၏။ သူ့ကို မတရားစော်ကားသူကို သူက တရားဝင်အခေါင်ပြုနိုင် ခြင်းသည် သူ့အစွမ်းပင် မဟုတ်လား။

ကြာတော့ အဲလစ်နှင့် နော်ဆယ်လီသည် အပေါင်းအသင်းဖြစ်လာ ၏။ သူတို့ အလုပ်လုပ်လျှင်သော်မှ တစ်အိမ်တည်း နှစ်ယောက်ခေါ်တဲ့ အိမ်မျိုးကို လိုက်ရအောင်ဟု ညှိထားခဲ့ကြသည်။ အချို့ အိမ်က ထမင်းချက် တစ်ယောက်၊ ကလေးထိန်းတစ်ယောက် ခေါ်တတ်သည်။ သို့သော် စောင့်ရသည်မှာကြာသည်သာ အဖတ်တင်ပြီး ထိုအိမ်မျိုးက ပေါ်မလာပေ။ သို့ဖြင့် အဲလစ်သည် အလုံရှိ ဆရာဝန်တစ်ဦး၏အိမ်ကို လိုက်သွားခဲ့သည်။ မကြာခင်မှာ နော်ဆယ်လီကို ကွင်းကျောင်းလမ်းမှ အိမ်တစ်အိမ်က လာခေါ်ရာ အဲလစ်နှင့် နီးနီးနေရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဘာမျှမစဉ်းစားတော့ဘဲကောက်ကာငင်ကာ လိုက်သွားလေသည်။ ထိုစဉ်က အဲလစ်ရော နော်ဆယ်လီပါ အိမ်ခြေယာမဲ့ဖြစ်၍ နေ့ရောညပါနေရသော အိမ်မျိုးကိုသာ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

နော်ဆယ်လီနေရသည့်အိမ်သည် ကုန်သည်ပွဲစားတစ်ယောက်၏ အိမ်ဖြစ်ရာ သူ့ခေတ် သူ့အခါအလျောက် ပိုက်ဆံချမ်းသာသူများဖြစ်၏။ နော်ဆယ်လီသည်အလုပ်များများလုပ်ရသော်လည်း ကောင်းကောင်းနေ ကောင်းကောင်းစားရလေသည်။ နော်ဆယ်လီသည် ပို၍ စိုပြည်လှပကာ စွဲမက်စရာ ဖြစ်လာ၏။ နော်ဆယ်လီ သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ယောကျ်ားလေးတွေ တတန်းတန်းဖြစ်လာသည်။

“ကိုယ်က အပျိုပဲအစ္စ၊ ချမ်းချမ်းသာသာလူနဲ့တွေ့ ရင် ယူသာယူပစ်၊ ဒါမှလဲ တို့ ဒီဘဝကလွတ်မှာ”

အဲလစ်က ပညာပေးသည်။ အဲလစ်သည် သူ့ယောကျ်ားနှင့် ကွာရှင်းစဉ်က ရထားသောငွေကို ကုတ်၍စုထားလေသည်။ အဲလစ်၏ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာမှန်းတော့မသိ။ နော်ဆယ်လီကတော့ ယခင်လို အရိုးခံသက်သက် မဟုတ်တော့သည့်တိုင် လူတွေကို မယုံမရဲပင်။ ရိုးရိုး သားသား နေထိုင်သည့်ကိုပင် အဆင့်အတန်းမတူဟု အပြောခံရသည်ကို နော်ဆယ်လီ မမေ့။ သို့သော် အဲလစ်ပြောသလို ကိုယ်လည်း အပျိုစင် မိန်းကလေးပဲ။ ကြိုက်တာတွေ့လျှင် ယူပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟုတော့ ပေါက်ထားသည်။

မှတ်မှတ်ရရ နော်ဆယ်လီတို့နေသည့် လမ်းထဲမှာ ထိုနှစ်က သင်္ကြန် အထူးစည်ကားလှသည်။ နော်ဆယ်လီတို့လည်း တူညီဝတ်စုံ ဝတ်ရမည်ကို အကြောင်းပြကာ မဏ္ဍပ်မှာထွက်ပြီး ရေကစားကြသည်။ ယောကျ်ားလေးတွေက နော်ဆယ်လီနှင့် အဲလစ်ကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားကြပြီး သဲသဲမဲမဲ နောက်ပြောင်ကြသည်။

အခြား မိန်းကလေးတွေက အထင်သေး သလို ကြည့်ကြသည်ကို နော်ဆယ်လီတို့က ဂရုမစိုက်။ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုကို တန်းတူရည်တူ ခံစားတတ်သောအသိဖြင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကစားကြ၏။

လမ်းထဲမှာ နာမည်ကြီးသော ရုပ်ရှင်မင်းသားပေါက်စ တစ်ယောက် က နော်ဆယ်လီကို ရေပုံးအပြည့် တစ်ကိုယ်လုံးရွှဲအောင်လောင်းချပြီး ထွက်ပြေးတော့ နော်ဆယ်လီ အတင်းပြန်လိုက်သည်။ နောက်တော့မှ သူ့နာမည် ခင်မောင်ကျော်မှန်း နော်ဆယ်လီ သိရသည်။ ရုပ်ချော၍ မိန်းကလေးတွေက သဘောကျကြသည်။ ခင်မောင်ကျော်သည် မိန်းကလေး တွေနှင့်တွဲသော်လည်း တစ်ယောက်မျှ အတည်တကျမထားပေ။ နော်ဆယ်လီ ကတော့ ထိုစဉ်က ခင်မောင်ကျော်မှန်း၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း သိလို့ရယ် မဟုတ်။ သူ့ ကို ရေနှင့်လောင်းပြီး ထွက်ပြေးရပါမို့လားဟု မခံချင်စိတ်ဖြစ်ကာ သဲသဲမဲမဲ ပြန်လိုက်လေသည်။

ခင်မောင်ကျော်တို့အိမ်က ခြံဝင်းကျယ်ကြီးနှင့် ခြေတံရှည် အိမ်ကြီး ဖြစ်၏။ နော်ဆယ်လီက လိုက်မိလိုက်ရာ စွတ်၍လိုက်သွားရာ အိမ်ပေါ်ကို ရောက်မှ သူ့နယ်ကျွံလာသည်ကို သတိရသည်။ အိမ်သားတွေလည်းမရှိပေ။ သင်္ကြန်ရက်မို့ ဥပုသ်သီတင်းစောင့်ကြဟန်တူ၏။ နော်ဆယ်လီ သတိရ၍ ပြန်လှည့်ပြေးမည်ပြုတော့ ခင်မောင်ကျော်က သူ့ရှေ့မှာ မားမားကြီး ရပ်နေသည်။ နော်ဆယ်လီလက်ထဲမှ ဖလားထဲတွင်လည်း ပြေးရင်းလွှားရင်းဖိတ်စင်ခဲ့သဖြင့် ရေတစ်စက်မျှ မရှိတော့ပေ။

“ရေလောင်းချင်လို့လား၊ လောင်းလေ”

ခင်မောင်ကျော်က ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ကာ ပြောသည်။ နော်ဆယ်လီ၏ သတ္တိတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိတော့။ ရှက်စိတ်ဖြင့် မျက်နှာတွေ နီရဲလာကာ နေရာမှထွက်ပြေးသွားဖို့သာ စိတ်စောနေမိသည်။

“နေပါဦး”

ခင်မောင်ကျော်က နော်ဆယ်လီ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲ လိုက်သည်။ နော်ဆယ်လီ၏ ကိုယ်သည် ရုတ်တရက် ယိမ်းယိုင်သွားကာ ခင်မောင်ကျော် ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားသည်။

“အို...

နော်ဆယ်လီ ရုန်း၍ထွက်သည်။ ခင်မောင်ကျော်က နော်ဆယ်လီကိုယ်ကို တအားကျုံး၍ ဖက်ထားသည်။ နော်ဆယ်လီ၏ ပါးပြင်ကို ခင်မောင်ကျော် နမ်းမိလေသလား၊ မနမ်းမိလေသလား မသိ။ တစ်ကိုယ်လုံး ထူထူပူပူဖြစ်ကာ အားကုန်ရုန်း၍ ပြေးထွက်ခဲ့မိလေသည်။

နော်ဆယ်လီ လက်ထဲမှာ ရေဖလားလည်းပါမလာတော့။ ခြေလှမ်း တွေလည်း မမှန်တော့။ ဆံပင်ကလည်း ဖိုးရိုးဖားရား၊ အင်္ကျီကလည်း နွမ်းကြေကြေ။ အိမ်ပြင်ကိုရောက်တော့ ယောကျ်ားလေးတစ်သိုက်၏ ဝါးခနဲ ဟားတိုက်သံကို ကြားရသည်။

နော်ဆယ်လီ အိမ်ဘက်သို့ပြေးခဲ့၏။ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချသော မျက်လုံး ပေါင်းများစွာသည် နော်ဆယ်လီ၏နောက်မှ ပါလာကြလေသည်။

အားကြီးသော အချင်းလူ၊ သင်သည် သူ့အကျိုးကို ဖျက်ခြင်း အမှု၌ အဘယ်ကြောင့် ဝါကြွားသနည်း။

* * * * *

အခန်း (၁၅)

“ဘယ်လိုလဲကောင်မ၊ ညည်းအပြုအစုကောင်းလို့ လူမမာကြွရောမဟုတ်လား”

“အမယ်၊ ညည်းကကော၊ တစ်လမပြည့်သေးဘူး ပြန်လာပုံ ထောက်တော့ ဧကန္တ”

“ဟော့ သိပ်ပြောမနေနဲ့ ခင်သန်းမြင့် ပြန်ရောက်နေပြီ၊ ကောင်မ ဒီတစ်ခါ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတယ်၊ တွက်ခြေမကိုက်ဘူးထင်တယ်”

“တိုးတိုးပြောပါ အဲလစ်ရယ်၊ ဆရာမကြီးကြားသွားလို့ ဆူနေပါဦး မယ်၊ နဂိုကမှ အသင်းကလူတွေကို အထင်သေးရတဲ့အထဲ အပြင်လူတွေ ကြားရင်လဲ မကောင်းဘူး’

“အမယ်လေး၊ ဘယ်ကလူပဲဖြစ်ဖြစ် နာမည်ပျက်တဲ့သူက ပျက်တာပါပဲ၊ သူဌေးသမီးလဲ နာမည်ပျက်ချင် ပျက်တာပဲ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလဲ ပျက်တာပဲ၊ ငါသွားနေတဲ့အိမ်ကဆိုရင်အေ အရာရှိသမီး ပညာတတ်ပဲ၊ တကတဲ ဗိုက်ကြီးတာ လင်ကောင်မပေါ်လို့ တစ်အိမ်လုံးကို ပျာယာခတ် နေတာပဲ၊ ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ’

“သူများက သူများပဲအေ သိပ်မပြောနဲ့၊ ငါတို့ဘဝနဲ့ တူတာမဟုတ်ဘူး”

’ဒါကတော့ လူလူချင်းပဲအေ၊ ဖြစ်ချင်တဲ့သူက ဖြစ်မှာပေါ့’

“အေးပါ အဲလစ်ရယ်၊ နင့်ကို ငါအရှုံးပေးပါတယ်၊ ဒါနဲ့ နင် ဘာလို့ ထွက်လာသလဲ’

အဲလစ်သည် မျက်နှာညှိုးစွာ သက်ပြင်းကိုချ၏။

“လုပ်ရကိုင်ရတာ အဆင်မပြေပါဘူးအေ၊ မိုးလင်းက မိုးချုပ် မနားတမ်း လုပ်တာတောင် မကျေနပ်နိုင်သေးဘူး၊ ခြင်ထောင်ကို တစ်ပတ် တစ်ခါလျှော်ခိုင်းတယ်၊ အိမ်သားက ရှစ်ယောက်လောက်ရှိတာ နေ့တိုင်း ခြင်ထောင်လျှော်ရတယ်၊ ကြမ်းကိုလဲ နေ့တိုင်းတိုက်စေချင်သတဲ့၊ နေ့တိုင်း မတိုက်တောင် တစ်ရက်ခြားတိုက်ပါတဲ့၊ အဝတ်ကလဲ တစ်နေ့သုံးခါလောက် လဲကြတယ်၊ ကြာတော့လက်တွေလဲ ပဲကြီးရေတွန့်သလို တွန့်ကုန်ရော၊ သူတို့အသန့်ကြိုက်တာက အရေးမကြီးဘူး၊ လုပ်ရတဲ့သူက သေတော့မယ်”

နော်ဆယ်လီသည် အဲလစ်၏ ဘေးမှာထိုင်ချလိုက်ကာ ဆေးပေါ့လိပ် တိုကို ရှာ၏။ သူအဲလစ်နှင့် စကားပြောချင်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ ယခုတလော သူသည် အားအားရှိတိုင်းအတိတ်က အကြောင်းအရာတွေကို ပြန်ပြောင်းတွေးနေတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ အတွေးထဲက အကြောင်း အရာတွေကို နှုတ်မှ ဖွင့်ဟ ညည်းညူမည်ဆိုလျှင် နားထောင်မည့်အဖော် လိုသည်။ သူ့အကြောင်းကို အဲလစ်သာလျှင် အစအဆုံးသိပေရာ အဲလစ်သာလျှင် သဘောပေါက်လွယ်ပေမည်။

’နင်ကလဲဟယ်၊ ဘိန်းစားကျနေတာပဲ၊ ရော့ ရော့’

အဲလစ်က သူ့ဘေး သစ်သားဝရန်တာကြားမှာ မည်သူ့ချထားမှန်း မသိသော ဆေးပေါ့လိပ် တစ်ပိုင်းတစ်စကို လှမ်းပေးသည်။ နော်ဆယ်လီကဖူးခနဲမှုတ်လိုက်ကာ လွယ်အိတ်ထဲမှာ အသင့်ပါလာသော မီးခြစ်ဖြင့် မီးညှိသည်။ တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာလိုက်သေးသည်။

’ရစ်ချတ်က အရင်လက ငွေတစ်ရာ့ငါးဆယ် ပေးသွားတယ်အေ ငါ့ကိုတောင် အလုပ်မလုပ်နဲ့တော့လို့ ပြောနေတယ်”

“ဟင်း ကောင်မ၊ သူ့လင်အကြောင်းပြောချင်လို့ ငါ့နားလာကပ် တာကိုး၊ ဒါနဲ့ ညည်းက ကျေနပ်နေတယ်ဆိုပါတော့”

“မကျေနပ်ပေါင်အေ၊ သူ့စကား ဘယ်တုန်းက ယုံရလို့လဲ၊ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ သူပေးတဲ့ငွေနဲ့ အငယ်ကောင်ကိုပါ ကျောင်း ပြန်ထားလိုက်တယ်လေ၊ ငါ လူနာစောင့်တာ ငွေနှစ်ရာရတယ်၊ အဲဒါ မအူပင်ပြန်ပြီး ဂျူးနာဖို့ အဝတ်အစားလေးဘာလေး သွားဝယ်ပို့ရ ကောင်းမလားလို့”

“ပို့ပေါ့အေ၊ ကိုယ့်သမီးအပျိုလေးဟာကို၊ ခုလောက်ဆို ဂျူးနာ တော်တော်ကြီးရောပေါ့၊ ဟိုမှာ ဘာလုပ်သလဲ၊ အသင်းကို ခေါ်လာ ပါလား’

နော်ဆယ်လီ ချက်ချင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူ့သမီးကို အသင်းကိုခေါ်လာရန် တစ်ခါမျှ စိတ်မကူးပေ။ သည်လိုအလုပ်မျိုး လုပ်ခိုင်းရန်တော့ ဝေလာဝေး။ သူ့ဘဝ နစ်မွန်းခဲ့ရသလို သမီးလေးဂျူးနာ ဘဝကို မနစ်မွန်းစေလိုပေ။ သူကတော့ ဘဝကိုစပြီဟော့ဆိုကတည်းက ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ၊ ကျရာနေရာမှာ နေလာခဲ့သူမို့ အကြောင်းမဟုတ် တော့။

“ငါ့သမီးကိုတော့ သူများအိမ်မှာ မလုပ်ခိုင်းဘူး အဲလစ်”

လေးလေးနက်နက်ပြောလိုက်သော နော်ဆယ်လီ၏စကားကြောင့် အဲလစ် မျက်နှာတည်သွားသော်လည်း တစ်ချက်တော့ ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။

“အေးလေ၊ မခိုင်းချင်လဲ မခိုင်းနဲ့ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခိုင်းတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒါ ရိုးရိုးသားသားအလုပ်ပဲ၊ ပြီးတော့လဲ ကိုယ်လုပ်ချင်မှလုပ်ရတာ၊ မလုပ်ချင် ထွက်လာလို့ရတာပဲ၊ ကြိုက်တဲ့လခရမှလုပ်တယ်၊ ရုံးစာရေးမနဲ့ ဘာထူးလဲ၊ သူတို့တောင် ထမင်းစရိတ်နှုတ်ရင် လခ တို့လောက်မကျန်ဘူး”

နော်ဆယ်လီ တွေနေသည်။ အဲလစ်ကိုချေပရန် ထိရောက်မည့် စကားလုံး ရှာမတွေ့ ။ တကယ်တော့ အဲလစ်က အပေါ်ယံရှုပ်တွေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

လခဘယ်လောက်ပဲရရ၊ အစားတွေဘယ်လောက် ဝအောင် ပြဲအောင် စားရ စားရ၊ သူများအိမ်မှာအစေအပါးလုပ်ရတာ အစေအပါးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ဟု ပြောချင်သည်။ ကိုယ့်ဘဝကို ထိုသို့ထုတ်ဖော် သုံးနှုန်းရမှာ လည်း နော်ဆယ်လီ ဝန်လေးသည်မှာ အမှန်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အဲလစ်လို ပေါ့ပေါ့ဆဆနေတတ်ရင် ကောင်းမှာပဲဟု တွေးမိပြန်သည်။ထိုအခိုက်မှာပင် သူတို့နားကို ခင်သန်းမြင့်ရောက်လာသည်။

‘ဒူးယားလေးဘာလေး မရှိဘူးလား မဆယ်လီ”

ခင်သန်းမြင့်က မေးလိုက်သည်။ ခင်သန်းမြင့်သည် ခန္ဓာကိုယ်က ပိန်ကျသွားသော်လည်း ရင်သားနှစ်ခုကတော့ ထောင်နေသည်။ ရင်ကို ထုပ်စည်းထားသည့် ရင်တွန့်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အကျအနဝတ်ထားလျှင် ခေတ်မီလှပဟန်ရှိသော်လည်း ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဝတ်ထားတော့ ဖရိုဖရဲ ရှုံ့စရာကြီးဖြစ်နေသည်။ ရင်ဘတ်ကပိန်၍ ချောင်နေသဖြင့် ကုန်းလိုက်လျှင် အတွင်းပစ္စည်းကို အတိုင်းသားမြင်နေ ရသည်။ ရှုံ့ရှုံ့တွတွ၊ ပိန်ပိန်ကပ်ကပ်။ နော်ဆယ်လီက မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

”ဒူးယားတွေ ဘာတွေ မမှန်းနိုင်ပါဘူးအေ၊ ဆေးပေါ့လိပ်တောင် သူများချထားတာ ကောက်သောက်ရတာပါ”

“ဘယ့်နှယ်လဲ ညည်းလိုက်သွားတဲ့အိမ်က၊ သူ့ မိန်းမ နေမကောင်းလို့ လာခေါ်တာ ခု ကောင်းသွားပြီလား”

“ကောင်းသွားပြီလေ၊ ကောင်းသွားလို့ ပြန်လွှတ်လိုက်တာပေါ့ အလကားပါ မတတ်သာလို့ ခဏခေါ်တာ၊ ပိုက်ဆံက ရှိတာမဟုတ်ပါဘူ အပေါ်ယံ ဟန်လောက်ရှိတာ၊ ကားကြီးတဝီဝီစီးပြီး စားတော့ ငါးပိရည် မိန်းမကလဲ မီးယပ်ပိန် မီးယပ်ခြောက်”

“ညည်း ကြုံလို့ ဖန်လို့ မရဘူးဆိုပါတော့”

အဲလစ်က တစ်ခွန်းဝင်ပြောသည်။ အဲလစ်သည် စကားအပြောအဆိုကို ဘယ်တော့မျှ မဆင်ခြင်ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း အသင်းမှာ နော်ဆယ်လီက လွဲလျှင် အဲလစ်ကို အပေါင်းအသင်းသိပ်မလုပ်ချင်ကြ။ ဝေးဝေးကရှောင်ကြ သည်။

“ကျုပ်က ဘာလို့ ကြုံရ ဖန်ရမှာလဲအေ့၊ ညည်းလို သူများလင်ကို အရချိုင်တာမျိုး မှတ်လို့လား”

“ကျုပ်တို့ကတော့ ပိုင်မှလုပ်တာအေ့၊ မပိုင်ဘဲနဲ့တော့ အဖတ်တင်မခံနိုင်ဘူး’

“ကဲ တော်ကြပါတော့ဟယ်၊ နင်တို့ပြောတဲ့စကားတွေကြားရင် အသင်းကို အလီမူလာမှတ်နေဦးမယ်၊ ရိုးရိုးသားသား လုပ်စားနေတဲ့ကလေးတွေကိုလဲ သနားပါဦး’

နော်ဆယ်လီက ဝင်ပြောသည်။

’အမယ် ကျုပ်တို့က ရိုးရိုးသားသားလုပ်မစားလို့ ဘာလုပ်စားနေလို့လဲ’

အဲလစ်က ပြန်ပက်သည်။

’ကဲပါဟယ် ငါ အရှုံးပေးပါတယ်၊ နင်တို့ပြောရတာနဲ့ ဆေးလိပ်မီးတောင်ငြိမ်းသွားပြီ’

နော်ဆယ်လီသည် ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို ဖိ၍ ဖိ၍ ဖွာသော်လည်း အစီခံနားကပ်နေပြီဖြစ်သော ဆေးလိပ်က မီးမပွင့်တော့ပေ။ နော်ဆယ်လီက ဆေးပေါ့လိပ်ကိုကို ကြမ်းပေါ်ထိုးချေပစ်သည်။ ခင်သန်းမြင့်သည် ချောင်ချိသော သူ့ရင်ကိုပင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်အောင် ကော့ရင်း ပြန်လှောက် သွားလေသည်။

“ညည်းတို့တွေ မနက်ဖြန် စောစောလာကြ၊ ဘုရားရှိခိုးရမယ်၊ ဆုတောင်းရမယ်၊ ပြီးတော့ ညည်းတို့ကို ဆုံးမစရာတွေ ရှိသေးတယ်’

ဆရာမကြီးက လုမ်းအော် ပြောလိုက်သည်။ အဲလစ်သည် နော်ဆယ်လီကိုကြည့်ကာ ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်လေသည်။

အသင်းကိုရောက်ခဲ့ပြီးမှသာ နော်ဆယ်လီသည် တရားဓမ္မတွင် သက်ဝင်ယုံကြည်ရမှန်း သိခဲ့သူဖြစ်၏။ အစ်ကိုကြီးတို့ မအင်နီတို့က အစဉ်အမြဲ ဆုံးမဩဝါဒပေးတတ်သော်လည်း နော်ဆယ်လီသည် စိတ်ဝင်စားရမှန်း၊ နာခံရမှန်း မသိခဲ့သေးပေ။

ဘဝအတွေ့ အကြုံ ရင့်ကျက်လာမှ တရားဓမ္မ၏ အဆုံးအမကြားမှာ စိတ်ကို ဖြေဖျောက်နှစ်သိမ့်ရမှန်း နားလည်လာ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အထင်သေးရှုတ်ချမှု အောက်မှာ ဘဝ၏တန်ဖိုးများကျဆင်းကုန်သည်ကို နော်ဆယ်လီ မသိခဲ့။ မိမိကိုယ်ကို အဖြူထည်အတိုင်း တွေးကာ အစစအရာရာ ဆင်ခြင် သတိထားရမည်ဆိုသော ဘောင်ကိုလည်း လွန်ဆန်ခဲ့မိသည်။

ခင်မောင်ကျော်နှင့် တွေ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာ ရပ်ကွက်ထဲက ယောက်ျားလေးတွေက နော်ဆယ်လီကို မည်ရွေ့ မည်မျှအထိ တန်ဖိုးလျှော့ချလိုက်မည်ကိုလည်း နော်ဆယ်လီ မသိ။ “သူဌေး ဦးဘလှိုင်အိမ်က ကောင်မလေးက ခေါ်ရင်ရတယ်ကွ၊ ခင်မောင်ကျော်နဲ့တောင် ပြေလည် ပြီးပြီ’ဟု အမနာပပြောကြသည်ကိုလည်း နော်ဆယ်လီ မသိပေ။ ဒါတွေကို လည်း ရစ်ချတ်က အစကတော့ မပြောခဲ့။ နောက် သူမကျေနပ်မှ ဖွင့်ပြောတော့သည်။

ရစ်ချတ်ကို သူဌေးသားမှန်း နော်ဆယ်လီ သိသည်။ ရစ်ချတ်သည် အောင်ကိုကိုတို့၊ ခင်မောင်ကျော်တို့လောက်တော့ ရုပ်ရည်မချောပေ။ အသားညိုသည်၊ အရပ်မြင့်သည်၊ မျက်လုံးများ စူးရှသည်ကိုတော့ အိမ်ကို မကြာမကြာလာနေ၍ သိသည်။ ရစ်ချတ်၏အဖေက နော်ဆယ်လီနေသော အိမ်သို့ အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ရစ်ချတ်ကို မကြာခဏလွှတ်သည်။ နော်ဆယ်လီသည် ရစ်ချတ်ကို စိတ်မဝင်စာပေ။

နော်ဆယ်လီ ဈေးမှပြန်လာတိုင် ဟေးလားဝါးလား နောက်ပြောင်တတ်ကြသော ယောက်ျားလေးများထဲတွင် ရစ်ချတ်ပါ ပါနေမှန်းသိရတော့ နော်ဆယ်လီ အံ့ဩလေသည်။ ပိုက်ဆံချမ်းသာပြီး စိန်ပေါလ်ကျောင်းသား တစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက် မိန်းကလေးများကို ဘာကြောင့် နောက်ပြောင် ရသလဲ၊ သူဌေးသားပီပီ အိုက်တင်နဲ့နေရောပေါ့ဟု တွေးမိ၏။ သို့သော် ကြာလာတော့ ယောက်ျားလေးအုပ်စုထဲမှ ထူးခြားသော ရစ်ချတ်၏ မျက်လုံးများကို သတိပြုမိလာသည်။

သည့်ကတည်းက ရစ်ချတ်ကို ရိုးသားသော လူတစ်ယောက်မဖြစ်နိုင် ဟု တွေးခဲ့မိဖို့ကောင်းသည်။

ရစ်ချတ်က အုပ်စုထဲမှ ခွဲထွက်ကာ သူ့နောက်ကို တစ်ယောက် တည်း လိုက်လာပုံက မယုံကြည်စရာ။ သူ့နောက်မှ ယောကျာ်းလေးတွေ ရပ်ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်တတ်သည်။

’ဟေ့ ဆယ်လီ၊ ခဏနေဦး’

ထိုသို့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လှမ်းခေါ်တတ်သည်။ နော်ဆယ်လီက လှည့်မကြည့်ပေ။ ခြေလှမ်းကိုသာ သွက်သွက်လှမ်းသွားသည်။ သင်္ချိုင်း တန်းက ခင်မောင်ကျော်တို့အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာစဉ် နော်ဆယ်လီကို ဝိုင်းလှောင်ကြသော အုပ်စုထဲတွင် ရစ်ချတ် ပါဝင်နေမှန်း နော်ဆယ်လီ သိသည်။ သူ့ကို လှောင်ပြောင်တော့မည်ဟုပဲ စိတ်က ထင်နေသည်။

’ဒီမှာ၊ နင်ကလဲ အိုက်တင်ခံလိုက်တာ လွန်ရော၊ နေစမ်းပါဦး၊ ရော့၊ ဒီစာလေးယူသွားစမ်းပါ”

ရစ်ချတ်က နော်ဆယ်လီ၏ ဆွဲခြင်းထဲကို စာအတင်းလိုက်ထည့် သည်။ နော်ဆယ်လီက ဖယ်ချသည်။ ရစ်ချတ်က ဆွဲခြင်းကို ဆွဲထားသည်။ နော်ဆယ်လီက ပြန်ဆွဲသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ရှက်ရှက်နှင့် ဆွဲခြင်းကို ဆောင့်ဆွဲကာ ဆက်လျှောက်ခဲ့ရသည်။ ရစ်ချတ်၏ စာက ဆွဲခြင်းထဲမှာ ပါလာလေသည်။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်။ နော်ဆယ်လီမှာ ရစ်ချတ်ဆီကစာတွေ တဖြည်းဖြည်းများလာသည်။ အစက ပေါ့ပေါ့ထင်ခဲ့သော နော်ဆယ်လီသည် ရစ်ချတ်၏ ဇွဲကို အံ့သြလာသည်။

ခင်မောင်ကျော်ကို လမ်းထဲမှာ မကြာ မကြာ တွေ့ ရသော်လည်း နော်ဆယ်လီကို မထိတထိ ပြုံးရုံသာပြုံးပြ၍ မျက်နှာလွှဲသွားတတ်လေသည်။ နော်ဆယ်လီ စိတ်ထဲက နည်းနည်းတော့ အခဲ့သက်သက် ဖြစ်မိ၏။ သူ့ပါးတစ်ဖက်ကိုလည်း ယောင်ယမ်း၍ ပွတ်မိပြန်သည်။

အဲလစ်နှင့် တိုင်ပင်မိလျက်သား ဖြစ်ရသည့်အထိ နော်ဆယ်လီ စိတ်မှဝေခွဲမရ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ နော်ဆယ်လီရင်မှာ ပြဿနာသည် ကြီးထွား လျက် ရှိပေပြီ။

“ဘာလဲ၊ နင်က ခင်မောင်ကျော်ကို မျှော်လင့်နေလား၊ ဒီကောင် သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ရှင်မင်းသားဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်နေတာ၊ တကယ်လဲ မင်းသား မဟုတ်ပါဘူး၊ လူပေါ်ကြော့ပါ။ ရစ်ချတ်က နင့်ကို ဇွဲနဲ့လိုက်နေပုံထောက် တော့ တကယ်ကြိုက်လို့နေမှာပေါ့။ ရစ်ချတ်က သူဌေးသားဟဲ့၊ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့၊ ပြန်ကြိုက်လိုက်ပါလား”

“ဖြစ်ပါ့မလား အဲလစ်ရယ်၊ သူ့မိဘတွေက သဘောတူမလား”

“အမယ်၊ ဒီအထိတော့ မမျှော်လင့်နဲ့လေ၊ သဘောတော့ဘယ်တူမလဲ၊ ဒါပေမယ့် အရေးကြီးတာက သူ့ကို နင်ရဖို့ပဲ၊ အဲဒါတော့ ပိုင်ပစေပေါ့”

နော်ဆယ်လီ တွေဝေရ၏။

နော်ဆယ်လီသည် ရစ်ချတ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် အမြဲတမ်း တွေဝေခဲ့ရ၏။

✳✳✳✳✳

အခန်း (၁၆)

ဂျူးနာကတော့ မအကော်ို ခပ်စိမ်းစိမ်းပင်ကြည့်၏။ နော်ဆယ်လီ၏ သားသမီးများသည် ကြီးလာလေလေ မအကော်ို စိမ်းကားသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်တတ်လေလေပင်။ ဤသည်ကို နော်ဆယ်လီ သိ၏။ သူကလည်း သားသမီးများအပေါ် အရောတဝင်မှ မရှိခဲ့ပါလေပဲ။ သို့သော် သူ့ ရင်ထဲက စေတနာကို သူသာ နားအလည်ဆုံးဖြစ်၏။

“ဒီနှစ်ထည်ကတော့ အသစ်ကြီးရှိပါသေးတယ်၊ တော်ရဲ့လား ဝတ်ကြည့်ဦး၊ ဒီအစတွေကိုတော့ ဖြည်းဖြည်းမှ အပ်၊ တစ်ခါတည်း မအပ်နဲ့၊ ညည်းက တက်လူဆိုတော့ တော်ကြာ ကျပ်ကုန်မှာ’

နော်ဆယ်လီက သူများဆီက ပြန်ဝယ်ထားသော အင်္ကျီအဟောင်းနှစ်ထည်နှင့် ပိတ်စအသစ်နှစ်စကို ထုတ်ပေးသည်။ ဂျူးနာသည် အနေးဆေး စွာပင် အင်္ကျီများကို ယူငင်သိမ်းဆည်း၏။ ဂျူးနာ၏ လက်မောင်းများက တုတ်ခိုင်လှသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလည်း နော်ဆယ်လီ ငယ်ငယ်က လိုပင် ထွားကျိုင်းသည်။ တောမှာနေရသဖြင့် အသားတော့ နည်းနည်းညိုသွား၏။

“ဝတ်ကြည့်ဦးလေ”

နော်ဆယ်လီကပြောမှ ဂျူးနာသည် အင်္ကျီဟောင်းနှစ်ထည်ကို မဝတ်ချင်ဝတ်ချင်ဖြင့် ဝတ်ကြည့်သည်။ အင်္ကျီဟောင်းမို့ ဂျူးနာက စိတ်ဝင်စားဟန်မပြသော်လည်း သူ့အမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဝတ်တော့ကြည့်သည်။

“ခါးလေး နည်းနည်းသီလိုက်ရင် အတော်ပါပဲ”

အင်္ကျီက အဟောင်းဆိုသော်လည်း အရောင်အသွေးက အတော်ကောင်းသေးသည်။ အစကတည်းက ဖော့ရှန်အကောင်းစား။ ယခင် အလုပ်လုပ်သည့်အိမ်မှ တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် တစ်တည်ကို နှစ်ဆယ် ပေးကာ ဝယ်ထားရခြင်း ဖြစ်သည်။

“အမိုး”

ဂျူးနာက တိုးတိုးခေါ်သည်။ နော်ဆယ်လီသည် သမီးဖြစ်သူကို ရဲရဲရင်မဆိုင်ဝံ့သော်လည်း ဟန်ဆောင်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရ၏။ သူသည် သားနှစ်ယောက် ပညာသင်ရေးအတွက် အသေအလဲလုံးပန်းနေသော်လည်း သမီးကို လျစ်လျူရှုထားရသည် မဟုတ်ပါလား။

‘ဘာလဲ ဂျူးနာ’

“ကျွန်မ လက်ပတ်နာရီ လိုချင်တယ်’

နော်ဆယ်လီ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ခန့်က ဂျူးနာအတွက် ကျောက်နီနားကပ်လေးတစ်ရံ လုပ်ပေးခဲ့သည်။ ထို့ထက်ပို၍ ဘာမျှ မဆင်နိုင်ခဲ့ပေ။ ယခု ပူဆာမယ့် ပူဆာတော့လည်း ကြီးကြီးဖန်ဖန် လက်ပတ်နာရီတဲ့။ “ငါတို့နဲ့ လက်ပတ်နာရီ ဘာဆိုင်လို့လဲဟယ်”ဟု ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ပြောမထွက်။ သမီးမိန်းကလေးဆိုတော့ သားယောကျ်ားလေးလို ပက်ပက်စက်စက် ပြော၍မဖြစ်ပေ။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ သမီးရယ်၊ သမီးက ကျောင်းသူလဲမဟုတ်၊ ရုံးစာရေးလဲ မဟုတ်’

“ကျောင်းသူမှ နာရီပတ်ရမှာလား အမိုးရဲ့ ကျွန်မလဲ အခု အဘထွေးတို့ဆီမှာ စာရင်းဝင်မှတ်ပေးနေရတယ်၊ နာရီလိုတယ် အမိုးရဲ့”

ဂျူးနာကို သူ့အဘိုးက ကျောင်းထားပေးရသဖြင့် ခုနစ်တန်းအထိ တော့ ပညာသင်ဖူးသည်။ ဘထွေးတို့စက်မှာ နော်ဆယ်လီ ငယ်စဉ်ကလည်း အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးပါ၏။ နော်ဆယ်လီကတော့ သမီးလို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်။ စပါးဝင်ရွက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်တုန်းက ဂျူးနာကို ကိုယ်ဝန်နဲ့ပေါ့၊ နော်ဆယ်လီ၏ မျက်နှာ မှုန်မှိုင်းသွားသည်။

“နာရီက အသာထားစမ်းပါဦးအေ၊ ငါ့မှာ ထမင်းစားဖို့ကိုတောင် မနည်းရုန်းကန်နေရတာ၊ ညည်းတို့က ဘာမှနားမလည်ဘူး’

ဂျူးနာ နှုတ်ခမ်းစေ့သွားသည်။ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ ထိုအခါနော်ဆယ်လီ၏ရင်မှာ နာကျင်ရသည်။

“နင်က နင့်သမီးကို ဘာများ တာဝန်ယူရလို့လဲ၊ ကလေးက ငါ့ကို နာရီပူဆာနေတာကြာပြီ၊ ငါက နင် အမေလာမှပြောဆိုလို့ ပြောရှာတာ”

အဖေက လှမ်းပြောသည်။ နော်ဆယ်လီသည် အဖေ့ဘက်ကို ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်၏။ ရင်ထဲမှာ ပြောချင်သည့်စကားတွေ များလှ သော်လည်း တစ်ခွန်းသာပြောဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ် ဆင်ခြင်တာပေါ့ အဖေရဲ့ ၊ မတတ်သာလို့ ပြောရတာ၊ အဖေ့တုန်းကရော ကျွန်မကို ဘယ်တုန်းကများ နာရီ ဝယ်ပေးနိုင်ခဲ့လို့လဲ’

’နာရီဝယ်ပေးဖို့နေနေသာသာ ထမင်းတောင်ရှာကျွေးခဲ့လို့လား၊ ကျွန်မဘာသာ ရှာစားခဲ့ရတာ’ဟု ဆက်ပြောချင်သော်လည်း မပြောဖြစ် တော့ပေ။

အဖေသည် သမီးအပေါ်တင်ရှိသော ကြွေးကို မြေးတွင် ဆပ်ပေ၏ဟု နှလုံးသွင်းကာ ဖြေဖျောက်ပစ်လိုက်ရလေသည်။

ဂျူးနာကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်လိုက်ရသည့်အတွက် သူ့ဘဝတွင် များစွာ

ပြောင်းလဲခဲ့ရသည်ကို သမီးဂျူးနာ မသိပေ။ သိရန်လည်း မလိုပေ။

ရစ်ချတ် ပေးသမျှစာတွေကို လက်ခံပြီး သူပြောသမျှစကားတွေကို နားထောင်နေခဲ့သော်လည်း နော်ဆယ်လီ စိတ်ထဲက ထူးထူးခြားခြား တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိခဲ့တာအမှန်။ ရစ်ချတ်က သူ့ကို မြနန္ဒာပန်းခြံသို့ ချိန်းကာ သူမည်မျှ စွဲလမ်းချစ်ခင်မိသည့်အကြောင်း အစကတော့ သူငယ်ချင်းများနှင့် မရ အရ လောင်းကြေးစားကြေးလုပ်ကာ လိုက်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုတော့ နော်ဆယ်လီကို သူ တကယ်လက်ထပ်ယူမည် ဖြစ်ကြောင်းတွေ ပြောတော့လည်း နော်ဆယ်လီ ခွန်းတုံ့မပြန်မိ။ သူ့ ကို တစ်လမ်းလုံး “ချစ်ရဲ့လား”ဟု တဖွဖွမေးသော်လည်း ဘာမျှပြန်မပြောဖြစ်။ အဲလစ် တိုက်တွန်းသည့်အတိုင်း ချစ်လိုက်ရရင် ကောင်းမယ်ဟုသာ စိတ်တွင်းမှ အဓောက်မေ့လျက် လိုက်လာခဲ့မိသည်။

လမ်းထိပ်ကို ရောက်လာသည်။ နော်ဆယ်လီ ပြန်မှဖြစ်မည်။ ယခုတလော သူအလုပ်လုပ်သည့် အိမ်ရှင်ကလည်း သူ့ကို မသင်္ကာသောမျက်လုံးများဖြင့် စစ်လား မေးလား လုပ်နေပြီ။ ရစ်ချတ်က သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲထားသည်။

“ငါ့ကို ချစ်တယ်ပြောမှ လွှတ်မယ်’

နော်ဆယ်လီ လက်ကို ရုန်းထွက်၏။

“ပြောလေ”

နော်ဆယ်လီ သူ့ကို မော့မကြည့်။

“ချစ်တယ်”

တိုးတိုးဖြေသည်။

ရစ်ချတ်သည် နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးလျက် နော်ဆယ်လီ၏ လက်ကို ဖြေလွှတ်လိုက်သည်။ နော်ဆယ်လီ သူ့ကို ကျောခိုင်းကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

“ချစ်တယ်”ဟု အဖြေပေးခဲ့ရသည့်အတွက် ရင်ထဲမှာ မည်သို့သော ထူးခြားပြောင်းလဲမှုမျှ မဖြစ်ခဲ့တာလည်းအမှန်။

ခဏ ခဏ တွေ့ဖန်များတော့ အခြေအနေက ပြောင်းလဲလာသည်။

“အိမ်ပြန်မယ်ပြောပြီး ထွက်ခဲ့နော်၊ ခဏလေးပါ ဆယ်လီရယ်၊ငါ တွေ့ချင်လွန်းလို့ပါ၊ နော်၊ ဆက်ဆက်လာနော်’

ရစ်ချတ်က နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ ချင်သည်ဟု ခဏခဏ ပူဆာတော့ ရင်အခုန်သား။ စွန့်စားရမည်ကိုလည်း ရှုံ့ကြောက်တတ်လာ၏။ ခင်မောင် ကျော် နမ်းလိုက်သော ပါးပြင်က ပူပူရှိန်းရှိန်းပင် ရှိသေးသည်။

နောက်တော့လည်း မအင်နီတို့အိမ် ပြန်မည်ဆိုပြီး အကြောင်းပြကာ ရစ်ချတ်ခေါ်ရာ လိုက်လိုက်သွားမိလေ၏။

သည်လိုနှင့်ပဲ ဂျူးနာကို ကိုယ်ဝန်ရှိတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

သည့်တစ်ခါတော့ ရစ်ချတ်စကားက တစ်ဝက်မှန်သည်။ သူတို့သားအမိတစ်တွေ နေဖို့ဆိုပြီး တောင်ဥက္ကလာ လေးရပ်ကွက်မှာ အိမ်လေးတစ်လုံး ငှားပေးလေသည်။ တဲသာသာအိမ်လေးကို စပေါ် ငါးရာတင်ရသည်။ အိမ်လခ တစ်လလေးဆယ်ကို စပေါ်နှင့် နှိမ်သွား ရမည်ဖြစ်၏။

“နင်အလုပ်သွားတော့ နင့်ကလေးတွေ ဘယ်သူနဲ့ထားမလဲ”

မအင်နီက မေးသည်။

မအင်နီအတွက် ကလေးတွေတာဝန်ကကြီးသော်လည်း နော်ဆယ်လီ တို့ သားအမိတွေအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိသူဖြစ်၍ ခွဲမသွားစေချင်ပေ။

’မတတ်နိုင်ဘူး မအင်နီ၊ သူတို့လဲ ကျောင်းသွား၊ ကျွန်မလဲ အလုပ်သွား၊ ဒီလိုပဲ ထားခဲ့ရမှာပဲ၊ တကယ့် တကယ်ကျတော့လဲ ကျွန်မ အလုပ်မလုပ်လို့ဖြစ်မလား မအင်နီရယ်၊ သူ့မှာ ဒီအိမ်တစ်လုံးတောင် ဖျစ်ဖျစ်ညှစ်ညှစ် ငှားပေးထားရတာ’

“အိမ်ငှားပေးတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ နင့်ယောကျ်ားက နင်နဲ့လာနေဦးမှာလား”

’အမယ်လေး တော်ပါပြီ မအင်နီရယ်၊ နောက်ထပ် ကလေးလဲ မမွေးနိုင်တော့ပါဘူး၊ သူလဲ သူ့မယားငယ်နဲ့ပဲ သူနေမှာပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဟယ် နင်တို့ဟာက”

“ဟုတ်ပါတယ် မအင်နီရဲ့’

နော်ဆယ်လီသည် ရှက်သွေးဖြန်းသည် မဟုတ်သော်လည်း မျက်နှာ အနည်းငယ် နီနေသည်။

ရစ်ချတ်က အိမ်ငှားပေးတော့ သူတို့သားအမိတစ်တွေ အိမ်နှင့်ယာနှင့် နေရတော့မည်။ မအင်နီအိမ်မှာ နေခဲ့သည်မှာလည်း ကြာပြီ။ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာနှင့်ဆိုတော့ ကလေးတွေကိုလည်း စည်းကမ်းတကျ ထားနိုင်မည်။ ယခု သားနှစ်ယောက်လုံး ကျောင်းပြန်တက်နေကြရပြီ။

နော်ဆယ်လီသည် ကာလအတန်ကြာက သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရသောသူ

အိုးခွက် ပန်းကန်လေးတွေကို ပြန်လည်စုစည်း၏။ သူ့မှာ ရစ်ချတ်နှင့် ရပြီးကတည်းက အိုးအိမ်လေးဖြစ်လာလိုက်၊ ပြန်ပျက်သွားလိုက်နှင့် အတည်တကျ နေရသည်မရှိခဲ့ပေ။ ယခု အတည်တကျ နေရမည့်ကြိုသော် လည်း ရစ်ချတ်က သူတို့နှင့်အတူ မရှိတော့ပေ။

ထိုအတွက်တော့ အထူး ဝမ်းနည်းမနေတော့။ ရစ်ချတ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် ခံစားမှုတွေ ယုတ်လျော့ကုန်ပြီဖြစ်၏။

အိမ်ပြောင်းရွှေ့ ဖို့ကိစ္စ လုံးပန်းနေရသည်နှင့် အသင်းကို မသွားနိုင်။ အိမ်ပြောင်းရွှေ့ပြီး အခြေကျမှ အသင်းကိုသွားကာ သည်တစ်ခါ စိတ်ကြိုက် အိမ်ကိုရမှ လုပ်မည်ဟု စိတ်ကူး၏။ နော်ဆယ်လီက အလုပ်ကို ခဏ ခဏ မပြောင်းရွှေ့ချင်ပေ။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ မြဲမြဲမြံမြံပင် လုပ်ချင်၏။ သို့သော် မိမိဖြစ်ချင်သလို ဘယ်တော့မျှ မဖြစ်တတ်ပေ။

ပစ္စည်းတွေ ရှာဖွေသိမ်းဆည်းပြီးသောအခါ ရစ်ချတ်က လာခေါ် သဖြင့် ဥက္ကလာကိုလိုက်သွားကာ ငှားထားသောအိမ်ကို ကြည့်ရသည်။

ရစ်ချတ်က သူ အငှားယူမောင်းနေသော လေးဘီးကားလေးဖြင့် လာခေါ်၏။ နော်ဆယ်လီသည် စိတ်လိုလက်ရ ပြင်ဆင်ဖြီးလိမ်းကာ ရစ်ချတ်ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်သွား၏။ ဆေးရုံသွားရန်ပြင်နေသော မအင်နီက သဘောကျစွာ ပြုံးနေသည်ကိုကြည့်ကာ မလုံမလဲဖြစ်မိသေးသည်။

’လိုက်ခဲ့ပါလား မအင်နီ၊ ဆေးရုံကို ဝင်ပို့ပေးမယ်”

နော်ဆယ်လီက ခေါ်သည်။

“လိုက်ခဲ့ပါအစ်မ၊ ကျွန်တော် ပို့ပေးပါ့မယ်”

ရစ်ချတ်ကလည်း ခေါ်သည်။

“သွားပါတော်၊ ညည်းတို့ သမီးရည်းစားနှစ်ယောက်ပဲ စုံတွဲ ခုတ်သွားကြပါ၊ ကျုပ်မှာ လုပ်စရာလေးတွေရှိသေးလို့ မသွားသေးပါဘူး’

မအင်နီကပြောတော့ နော်ဆယ်လီ မျက်နှာနီနေပြန်၏။ ရစ်ချတ်က ပြုံးရယ်ကာ ကားကိုမောင်းထွက်သည်။ စူးစူးက ရယ်လျက် ကျန်ရစ်၏။ ရစ်ချတ်သည် ကားကို မြန်မြန်မောင်းလာသည်။ သူ့နှုတ်က လေချွန်လာ၏။ ရစ်ချတ် လေချွန်သောသီချင်းကို နော်ဆယ်လီ ကောင်းစွာသိသည်။“ဘယ်မှာလဲအချစ်ရယ်” ဟူသည့် တေးသွားလေး။

နော်ဆယ်လီသည် ရစ်ချတ်နှင့်တွေ့စက ဘဝကို ပြန်သတိရမိသည်။ သူ့ဘေးမှာရှိနေသော မုန်းစရာကောင်းသည့် ရစ်ချတ်ကိုမေ့ကာ ယခင် သမီးရည်းစားဘဝက ရစ်ချတ်ကို သတိရမိသည်။

အရင်တုန်းကတော့အချစ်ရှိခဲ့သေးသည်လေ။

’ငါ့မှာ ကလေးရှိနေပြီ ရစ်ချတ်”

သူကပြောတော့ ရစ်ချတ်သည် ရယ်ကျဲကျဲပင် လုပ်နေသေး၏။ နော်ဆယ်လီထင်သလို ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားခြင်း မရှိသဖြင့် တော်သေးရဲ့ဟု စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းအေးမိသည်။

"ရယ်မနေနဲ့ တကယ်ပြောတာ"

'ကလေးရှိတော့ဘာဖြစ်လဲ၊ ကောင်းတာပေါ့"

ရစ်ချတ်၏ ပေါ့တီးပေါ့ဆ အမူအရာကြောင့် နော်ဆယ်လီစိတ်ကစိုးရိမ်လာပြန်သည်။

"ရစ်ချတ်'

နော်ဆယ်လီက တုန်လှုပ်စွာခေါ်သည်။

"ဘာလဲ ဟင်"

"နင် ငါ့ကိုယူမှာလား"

ရစ်ချတ် မျက်နှာအနေအထား ပြောင်းသွားသည်။ နော်ဆယ်လီကို စူးစိုက်စွာကြည့်၏။ နော်ဆယ်လီသည် ခေါင်းမော့ကာ ရစ်ချတ်ကိုရဲဝံ့စွာရင်ဆိုင်သည်။

"နင် နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား"

နော်ဆယ်လီက ခေါင်းကို ခါပြသည်။ ရစ်ချတ်သည် သက်ပြင်းကို ချ၏။ ရစ်ချတ်၏ သက်ပြင်းချသံသည် နော်ဆယ်လီ နားထဲမှာ အဆတစ်ရာမက ကျယ်လောင်လှသည်။

"ငါ မိန်းမယူလို့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲ ဆယ်လီ၊ ကျောင်းနေတုန်းရှိသေးတာ၊ အိမ်က ဆူမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ငါတို့ယူပြီးရင် ဘယ်မှာသွားနေမလဲ"

နော်ဆယ်လီရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်လာ၏။ အစက ဘာကိုမျှလေးလေးနက်နက် မရှိခဲ့ပါဘဲ ယခုမှပြုန်းစားကြီး နက်နက်နဲနဲ တွေးတော ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လာသည်။

"ဒီလိုဆို ကလေးက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

'နင့်ဟာ သေချာလို့လားဟယ်"

"သေချာတယ် ရစ်ချတ်၊ ငါသိတာပေါ့၊ သေချာပါတယ်၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ နင် မယူဘူးလား ယူမလား၊ ရှင်းရှင်းပြောပါ ရစ်ချတ်၊ ငါ စိတ်ညစ်လှပြီ'

ရစ်ချတ်သည် ပြဿနာ၏အဖြေကို ရှာမရဟန်ဖြင့် စိတ်ရှုပ်ထွေး သည့် အမူအရာကိုသာ ပြနေသည်။

"နေဦး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါ စဉ်းစားပါရစေဦး၊ သဘက်ခါဒီအချိန် ဒီနေရာကိုပဲလာခဲ့၊ ငါ စောင့်နေမယ်သိလား'

နော်ဆယ်လီ ဘာမျှပြန်မပြောတော့။

အလွယ်တကူ ငိုတတ်သည့် အလေ့အကျင့်မရှိသဖြင့် အံကိုတော့ကြိတ်ထားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲကြတော့ နေသည်ပူပြင်းလျက်ရှိသည်။ ရစ်ချတ်သည် ခါတိုင်းလို နော်ဆယ်လီ၏လက်ကို မလွှတ်တမ်းဖမ်းဆွဲကာ ကျီစယ်မနေတော့ပေ။ နော်ဆယ်လီက နေရာမှ ဦးစွာထွက်ခွာလာသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ လှည့်ကြည့်တော့ ရစ်ချတ်ကို ပန်းခြံထောင့်မှ ခုံတန်းလျားတွင်ပင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ထိုင်နေသေးသည်ကို တွေ့ ရ သည်။

ငုပန်းအကြွေများပေါ် ဖြတ်နင်းကာ နော်ဆယ်လီ ပြန်လာခဲ့၏။

အို ထာဝရဘုရားသခင်၊ အကျွန်ုပ်၌ အမှုရောက်လာပါပြီ၊ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်ကို သနားတော်မူပါ။

*****

အခန်း (၁၈)

“ဟဲ့ ကောင်မ၊ ညည်း ဘာလေးမွေးလဲ’

“လူလေးမွေးတယ် ဟော့၊ လူလေး”

“လူလေးမွေးမှန်းတော့သိတာပေါ့အေ၊ လူမမွေးလို့ညည်းက မျောက်မွေးချင်သေးလို့လား”

“ကျုပ်က မျောက်မမွေးဘူး၊ ညည်းသာ မျောက်မွေး’

“တော်စမ်းပါ၊ ငါက အကောင်းမေးနေတာ´ ’အထီးလေးပါပဲအေ”

“ရပ်တန်းက မရပ်သေးဘူးလား အဓေ့’

’ရပ်ချင်ပါသော်ကော၊ ညည်းက ယောက်ျားနဲ့ အတူမနေတော့ပြောအားရှိတာပေါ့”

“ဆေးတွေ ပေါပါတယ်အဓေ့”

“မစားရဲပေါင်၊ ကျုပ်က နှလုံးရောဂါရှိတယ်”

“ဟဲ့ နှလုံးရောဂါဆိုတာ သူဌေးတွေမှရှိတာ၊ ညည်းနှလုံးရောဂါရှိလဲ ကလေး ခဏ ခဏမွေးလို့ ဖြစ်မလား၊ တော်ကြာသေသွားလိမ့်မယ်’

နော်ဆယ်လီနှင့် မခင်စိန် စကားပြောရာသို့ မအေး လျှောက်လာ သည်။ မအေးသည် အပျိုကြီးဖြစ်၏။ အသားညိုညို ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ဖြစ်ပြီး ဘီးဆံပတ်အမြဲထုံးသော အပျိုကြီးဖြစ်သည်။ လူကသာ အပျိုကြီး ဖြစ်သော်လည်း ကလေးထိန်းအလုပ်မှ လက်ခံလေ့ရှိသဖြင့် သူ့ကို ကလေး အမေဟု ခေါ်ကြ၏။ သူ့ရှေ့မှာ လင်ကြောင်းသားကြောင်း ညစ်တီးညစ်ပတ် ပြောလျှင် အင်မတန် ရှက်တတ်လေသည်။

“ကျုပ်ကတော့ အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်းပဲအေ၊ လှေ့ခွက် ချည်းကျန် အလံမလဲဘူး’

မအေး ကြားအောင် မခင်စိန်က တမင်တကာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကောင်မတွေ သောက်ကမြင်းမတွေ၊ အားအားရှိ လင်အကြောင်း

သားအကြောင်းပဲ ပြောနေ”

မအေးကလည်း သူလာမှ တမင်ပြောမှန်းသိ၍ သူတို့ကို မျက်စောင်း ထိုးကာ ဆဲသည်။ သည့်တစ်ခေါက် မအေး အသင်းကိုပြန်ရောက်လာ ကတည်းက မျက်နှာမကောင်းလှပေ။ ယခင်တစ်ပတ်က မအေးသည် ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏အိမ်သို့ ကလေးထိန်းအလုပ်လက်ခံကာ လိုက်သွား ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ကလေးထိန်းလိုက်သွားပြီး ပြန်လာတိုင်းလည်း မအေး မျက်နှာမကောင်းတတ်ပေ။ သူထိန်းရသည့်ကလေး မည်၍မည်မျှ ချစ်စရာ ကောင်းကြောင်း၊ စကားတတ်ကြောင်းကို တသသပြောနေတတ်သည်ကို ကြည့်ကာ မအေးတစ်ယောက် ကလေးသံယောဇဉ်ဖြင့် လွမ်းဖျားလွမ်းနာကျ နေကြောင်း သိသာသည်။

‘ပြောရတာပေါ့အေ၊ ညည်းလိုသူများကလေးတွေ သွားသွားထိန်းပြီး အသည်းကွဲနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီလောက်တောင် ကလေးချစ်တတ်ရင်လဲ ကိုယ်တိုင် တစ်ယောက်လောက် မွေးပါလား’

“တော်ပါပြီအေ၊ ညည်းတို့ကြည့်ရတာ စိတ်ကုန်လွန်းလို့ တကာတဲ့ လူရုပ်မပေါ်တော့ဘူး၊ ငါးဖောင်ရိုးကို မီးဖုတ်ပြီး ငရုတ်ကျည်ပွေ့နဲ့ ထုထားတဲ့အတိုင်းပဲ”

မအေးက ဝါးခနဲရယ်ကြရ၏။ မခင်စိန်ကို မေးငေါ့ပြကာ ပြန်ပက်သည်။ သူတို့

“ဟင်း၊ သူ့ကြည့်တော့ကော ဝါးကျည်တောက်ထဲက ကောက်ညှင်း လိုပဲ၊ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်နဲ့ အပျိုကြီးပုံက’

မခင်စိန်ကလည်း အားကျမခံ ပြန်ပြောသည်။

“ညည်းတို့တွေ သိပ်အလုပ်ရွေးမနေကြနဲ့၊ ရှေ့လထဲကျရင် ဆရာမ ကြီးတို့ မော်လမြိုင် အစည်းအဝေးသွားမှာ၊ အသင်းမှာ ဘယ်သူမှရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လိုက်ချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ အော်ဒါလိုက်မှပဲရမယ်၊ ဆရာမ ကြီးက တာဝန်မယူဘူးတဲ့”

မအေးက သူတို့ဘေးမှာဝင်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။ ဆရာမကြီးတို့သည် တစ်နှစ်တစ်ခါ တစ်နိုင်ငံလုံးစု၍ အစည်းအဝေးလုပ်လေ့ရှိ၏။ ဆရာမကြီး တို့က အမျိုးသမီးတွေ ဘဝမြင့်မားရေးအတွက် စေတနာ့ဝန်ထမ်း ဆောင်ရွက် ပေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ဘဝသည် ထမင်းစားကျွန်ခံ ဘဝထက်တော့ သာ၏။ သို့သော် တကယ်တမ်း ဘဝ၏ထွက်ပေါက်ကို တော့ ဆရာမကြီးတို့လည်း တတ်နိုင်မည်မထင်။ နော်ဆယ်လီသည် အိမ်တစ်အိမ်မှ ပြန်လာပြီးတိုင်း အလုပ်လုပ်ချင်စိတ် ကုန်ခန်းသွားသော်လည်း နောက်တစ်ကြိမ်အလုပ်ရရန် အသင်းကို ပြန်လာရမြဲ ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း သူ၏ ချည်တိုင်ဟုပင် ခေါ်ရမည်ဖြစ်သည့် အသင်းသို့ ရောက်လာရပြန်ချေပြီ။ အလုပ်စောင့်နေသည်မှာ သုံးရက်မျှရှိပြီ။ ရစ်ချတ် ပေးသောငွေသည် ကြာရှည်ခံမည်မဟုတ်ချေ။ နောက်ထပ်လည်း တော်တော် နှင့် ရမည်မဟုတ်။ သူစိတ်လိုမှ သဒ္ဓါမှုရမည့်ငွေကို မျှော်ကိုးနေ၍ မဖြစ်။

သူတို့သုံးယောက်ဝိုင်းဖွဲ့၍ ဟားနေကြဆဲ ခြံထဲသို့သုံးဘီးတစ်စင်း ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကားပေါ်မှ အသက်ငါးဆယ်ခန့် ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်သော

လူကြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာလေသည်။ လူကြီးက သုံးဘီးခရင်းပေးပြီး ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် ဝင်လာသည်။

’ဟော့ ဟော့ တိတ်တိတ်နေကြ၊ တစ်ယောက်တည်းလာပုံထောက် တော့ လူပျိုကြီးနဲ့တူတယ်အဖ့ေ၊ မအေးတို့တော့ စားရကံကြုံလို့ မုတ်ဆိတ် ပျားစွဲတာပဲ”

မခင်စိန်ကပြောလိုက်သဖြင့် အားလုံး အိမ်ပေါက်ဝသို့ လှမ်းကြည့်မိ ကြသည်။ လူကြီးပုံက မခင်စိန် ပြောသလိုပင် လူပျိုကြီးပုံပေါက်သဖြင့် နော်ဆယ်လီတို့တစ်သိုက် ကျိတ်၍ ပြုံးလိုက်မိကြသည်။ လူကြီးသည် အသင်းကို တစ်ခါမျှရောက်ဖူးဟန် မတူ။ နော်ဆယ်လီတို့ရှိရာသို့ကြည့်ပြီး ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေလေသည်။

ဆရာမကြီးကလည်း စားပွဲမှာ ရှိမနေသဖြင့် သွက်လက်သော နော်ဆယ်လီကပင် ထသွားရသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဦးလေး”

”ဟိုကွယ် ဒီက မိန်းမတစ်ယောက်လောက်ခေါ်ချင်လို့”

လူကြီးက အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြေရာ နောက်မှ မခင်စိန်တို့ မအေးတို့က ရယ်မိကြပြန်လေသည်။

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲဦးလေးရဲ့”

နော်ဆယ်လီက သိလျက်နှင့် အရွှန်းဖောက်လိုက်သည်။

“အဲ၊ ထမင်းချက်ဖို့’

နော်ဆယ်လီပါ ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် ဆရာမကြီး ထွက်လာသဖြင့် နော်ဆယ်လီက ဆရာမကြီးရှိရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက် ရသည်။

’လူပျိုကြီးက ထမင်းချက်ဖို့ မိန်းမတစ်ယောက် ခေါ်ချင်တယ်တဲ့၊

သူတို့သုံးယောက် ကျိတ်၍ရယ်နေကြ၏။ ဆရာမကြီးက ထိုလူကြီး စကားအချီအချပြောရင်း နော်ဆယ်လီတို့ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟော၊ မအေး ညည်းကိုခေါ်နေပြီ”

နော်ဆယ်လီတို့ နောက်နေကြဆဲမှာပင် ဆရာမကြီးက မအေး နာမည်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ မအေးသည် ရှက်ကြောက်သောမျက်နှာဖြင့် ထသွားလေသည်။ နော်ဆယ်လီတို့က နားစွင့်နေကြသည်။

“မော်လမြိုင်ကို လိုက်ရမှာတဲ့”

ဆရာမကြီးက အစမပျိုးဘဲ ပြောလိုက်သဖြင့် မအေးမျက်နှာ နီသွားသည်။ မခင်စိန်က “အပိုင်ပဲပေါ့”ဟု တိုးတိုးရေရွတ်သည်။

“ကျွန်မက ကလေးထိန်းပဲလုပ်မှာ ဆရာမကြီး”

“အေး၊ ဒါပေမယ့် မော်လမြိုင်ကို လိုက်ရမှာဆိုတော့ အသင်းမှာလဲ လူလွတ်မရှိဘူးလေ၊ လခကနှစ်ရာပေးမှာတဲ့၊ လိုက်နိုင်ရင်လိုက်သွားပါလား”

မအေးသည် လူကြီးကိုကြည့်ကာ မရွံ့မရဲ ဖြစ်နေလေသည်။

နော်ဆယ်လီတို့ပြောသလို လူပျိုကြီးဖြစ်နေမှဖြင့် မခက်လား။

“အိမ်သားက ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ ဆရာမကြီး’

“သားနဲ့ချွေးမ နှစ်ယောက်တည်းပါဗျာ၊ ကလေးကနှစ်ယောက်၊ မော်လမြိုင်ကို အလုပ်နဲ့ပြောင်းကြရမှာ လူကြီးတွေကလဲ လိုက်မသွားနိုင်ကြသေးတော့ အဖော်ရအောင်လို့ပါ”

မအေးက စဉ်းစားနေသည်။ ဆရာမကြီးပြောသလိုပင် မအေးက လူလွတ်ဖြစ်သဖြင့် နယ်ကိုလိုက်လို့ဖြစ်သည်။ သူ့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် လည်း မပူပင်ရ။ နေရထိုင်ရသည်ကလည်း အဆင်ပြေမည်ဆိုလျှင် မလိုက်နိုင်စရာမရှိ။ လခကလည်း ကောင်းသည်။

”လိုက်နိုင်ရင်တော့ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့စေချင်တယ်၊ သူတို့လဲ ပြောင်းဖို့ရွှေ့ဖို့ အလုပ်များနေကြလို့ လာမခေါ်နိုင်တာ’

’ကဲ မအေး လိုက်မလား’

မအေး ခေါင်းညိတ်သည်။ မအေးသည် နော်ဆယ်လီတို့ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာ၏။

“လူပျိုကြီးမဟုတ်ပေမယ့် စိတ်မပျက်နဲ့ မအေးရဲ့ မုဆိုးဖိုကြီးနဲ့တူတယ်’

“တော်စမ်းပါ ကောင်မတွေ၊ ညည်းတို့ အဲဒါပဲချောင်းနေ၊ တော်ကြာ နှာခေါင်းကျည်ပွေ့နဲ့ တွေ့နေမယ်၊ ငါ သွားတော့မယ်၊ ကောင်းကောင်းနေခဲ့ကြ”

’ညည်းက မော်လမြိုင်တောင် စွန့်စွန့်စားစား လိုက်သွားမှာဆိုတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့လေ၊ သားတွေ ချွေးမတွေနဲ့ တည့်အောင်ပေါင်းနော် ဟီးဟီး’

“ကောင်မတွေနော်”

မအေးသည် လူကြီးနောက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်သွား၏။ နော်ဆယ်လီတို့က နောက်မှနေ၍ မကြားတကြားရယ်လိုက်ကြရာ မအေး၏ မျက်နှာမှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

“ငါ့ကိုလဲ နိုင်ငံခြားသွားမယ့်လူတစ်ယောက်ယောက်က လာခေါ်ရင် ကောင်းမှာပဲ”

နော်ဆယ်လီက ဆေးပေါ့လိပ်ကိုကောက်ဖွာကာ ပြောလိုက်၏။

’ညည်းကလေးတွေ ဘယ်ချောင်ထိုးထားခဲ့မလဲ’

’အဲဒါကြောင့် ခက်နေတာပေါ့၊ ဟင်း ဒင်းတို့ကြောင့် ငါ့ဟာငါဆို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မအေးလို လျှောက်သွားနေတာကြာပြီ၊ ဒင်းတို့တွေ မရှိရင် ကောင်းမယ်’

နော်ဆယ်လီသည် သူ့ဝသီအတိုင်းပြောရင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကိုဖိ၍ ဖွာလိုက်ရာ မီးပွားများ လွင့်စဉ်ကျသွားလေသည်။

“နင် တာဝန်မယူဘူးဆိုရင် ငါ ဒီကလေးကို ဖျက်ချလိုက်တော့မယ် ရစ်ချတ်”

နော်ဆယ်လီသည် တကယ်ကို စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးသည့်အတိုင်း ရစ်ချတ်ကို ရဲဝံ့စွာရင်ဆိုင်ရင်း ပြောခဲ့မိ၏။ ရစ်ချတ် သူ့ကို ရှောင်နေခဲ့သည်မှာ တစ်လနီးပါးရှိပြီ။ ယခုလည်း အဲလစ်မှတစ်ဆင့် သူ ကိုလာတွေ့ ရန် အတန်တန်မှာခဲ့ရ၏။

“ငါလဲ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို့ အမျိုးမျိုးစဉ်းစားနေတာ ဆယ်လီ၊ တာဝန်မယူချင်လို့ မဟုတ်ဘူး’

“စဉ်းစားနေဖို့အချိန် မဟုတ်တော့ဘူး ရစ်ချတ်၊ တစ်လဆို တစ်လမှန်းသိသိ ငါ့အခြေအနေက သိသာနေပြီ၊ ငါ့အိမ်ရှင်ကလဲ မသင်္ကာလို့ မေးနေပြီ၊ ငါ မအင်နီဆီလဲ မပြန်ရဲဘူး၊ အဖေ့ဆီတော့ ဝေးသေးတယ်၊ နင် ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်ဖို့ကောင်းပြီ’

ရစ်ချတ်သည် နော်ဆယ်လီကိုကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့် စကားပြောရန်အားယူသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်လေ၊ နင် သဘာက်ခါကျရင် ဒီနေရာကိုပဲလာခဲ့၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာခဲ့မယ်၊ နင်လဲ နင့်သူငယ်ချင်း အဲလစ်ကို ခေါ်ခဲ့ ၊ တို့ ရုံးမှာတက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးကြမယ်”

နော်ဆယ်လီမျက်နှာသည် ရုတ်တရက်တော့ ဝင်းပသွား၏။

”တကယ်လား ရစ်ချတ်’

“တကယ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အိမ်ကိုတော့ အသိပေးလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

နော်ဆယ်လီ တွေဝေရပြန်၏။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခြေအနေ က ကျေနပ်စရာအဆင့်ကို ရောက်လာလေပြီ။ အရေးကြီးတာ ရစ်ချတ်ကို ရဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ကလေးအဖေနာမည် ဖော်နိုင်ဖို့ပဲ မဟုတ်ပါလား။ သူ့မိဘတွေ သဘောတူမှာ မဟုတ်သည်ကိုတော့ စောစောကတည်းကပင် တွက်ပြီးသားဖြစ်သည်။

“နင် တကယ်လာခဲ့နော် ရစ်ချတ်၊ နင်မလာရင်တော့ ငါရော ကလေးရော ဘယ်တော့မှ မမြင်ရတော့ဘူးမှတ်’

“တကယ်ပါ ငါလာခဲ့ပါ့မယ်၊ နင် စောင့်နေ’

သူတို့ တွေ့ဆုံနေကျ ပန်းခြံခုံတန်းလေးမှ ထလာခဲ့ကြသည်။ ရစ်ချတ်သည် နော်ဆယ်လီ၏ ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ အမှတ်မဲ့ကြည့်၏။ နော်ဆယ်လီမျက်နှာ

နီမြန်းသွားလေသည်။

အို ထာဝရဘုရား၊ အကျွန်ုပ်သည် ခွန်အားနည်းလှပါ၏။

ကယ်မသနားတော်မူပါ။

*****

အခန်း (၁၉)

“မနက်အတွက် ဆန်မရှိတော့ဘူး အမိုး”

စူးစူးက အိမ်ဝမှနေ၍ ဆီးပြောသည်။

“ဆန်နီရော”

“ကျောင်းက ပြန်မလာသေးဘူး’

“ဒီအချိန်ထိ ကျောင်းက ပြန်မလာသေးဘူး ဟုတ်လား”

စူးစူးက ဘာမျှပြန်မဖြေ။ နော်ဆယ်လီသည် လွယ်အိတ်ကိုကြမ်းပေါ်သို့ပစ်ချလိုက်လေသည်။ နေ့လယ်က အသင်းမှာ ဟားတိုက်ခဲ့တာတွေ၊ ပျော်ခဲ့တာတွေ လွင့်ပျောက်ကုန်ပြီ။

’နင် ထမင်းစားပြီးပလား’

စူးစူးက ခေါင်းခါပြသည်။ နော်ဆယ်လီ မီးဖိုထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။ မနက်ကချက်ထားခဲ့သော ထမင်းအိုးမှာ တစ်ဝက်ခန့် ကျန်သေး၏။ ဈေးသိမ်းချိန်မှာသွားဝယ်ပြီး ငရုတ်သီးစပ်စပ်နှင့်ချက်ထားသည့် ဝက်အူ၊ အချင်း၊ နံရိုးစသည့် ဟင်းအိုးမှာ ရက်ကြာသဖြင့် အနံ့ထွက်စပြုပြီ။ မနက်ဖြန်မနက်တွင် သားနှစ်ယောက်အတွက် ထမင်းတစ်အိုးချက်ပေးခဲ့ ရန်နှင့် ပဲပြုတ်ဖိုးပေးခဲ့ဖို့ လိုပေသည်။

နော် ဆယ်လီသည် လွယ်အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံရှိသမျှကို ရေကြည့်လိုက်၏၊ ရှစ်ကျပ်နှင့် သုံးဆယ့်ငါးပြား။

“ရော့ စူးစူး၊ မခင်မွေးတို့အိမ်ကိုသွား၊ အမိုးက ဆန်နို့ဆီဘူးနှစ်လုံး လောက် ပြန်ရောင်းပါလို့ ပြောလိုက်”

နော်ဆယ်လီက ငွေနှစ်ကျပ်ကို ထုတ်ပေးရင်း စူးစူးကို ခိုင်းလိုက် သည်။ မခင်မွေးတို့ဆီမှာ ကုန်ဝယ်စာအုပ် ပေါင်ထားသည်မှာ တစ်လ ကျော်ပေပြီ။ ရစ်ချတ်သည် အိမ်ငှားပေးပြီးကတည်းက တစ်ခေါက်မျှ ပေါ်မလာပေ။ မျှော်လင့်လို့မရမှန်း သိလျက်နှင့်ပင် သူ ရစ်ချတ်ကို မျှော်ခဲ့ သေး၏။ တစ်ချိန်တုန်းကလည်း သည်လိုပဲ မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးသည်။

စူးစူးသည် လျင်မြန်စွာရောက်လာ၏။

“သူတို့ဆီမှာလဲ ဆန်ကုန်နေလို့ ရောင်းစရာမရှိဘူးတဲ့ အမိုး’

“ဟင်း ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ၊ သူများစာအုပ်ကိုတော့ မလောက်လေးမလောက်စားပေးပြီး ရသမျှအကုန်ထုတ်ရောင်းနေပြီးတော့”

“အမိုးက သွားပေါင်တာကိုး၊ ပြန်ရွေးလိုက်ပါလား၊ မနေ့ကပဲ ဆပ်ပြာတွေရော၊ ဒူးယားဘူးတွေရော ရသေးတယ်’

“ဟဲ့၊ နင့်ပထွေးကမှ တစ်ပြားတစ်ချပ်လာပေးဖော်မရတာကိုးဟဲ့၊ သူများအိမ်နေတော့လဲ မကြိုက်ဘူး၊ ဒါတောင်အလုပ်မလုပ်နဲ့တဲ့၊ လာသေး တယ်၊ အေး နောက်နေ့ကျရင်တော့ ငါ့ကို မန္တ လေးကပဲလာခေါ်ခေါ်၊ ငါ လိုက်သွားတော့မယ်ဟေ့၊ နင်တို့ဘာသာ ခွေးလို ဝက်လို နေရစ်ကြ”

စူးစူးခမျာ သူ့အမေကိုကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်သွားရှာသည်။

’ဒါကြောင့်ပြောတာ နင်တို့ကို ပညာသင်မပျက်ရအောင်၊ စားရေး သောက်ရေးလဲ မပူရအောင် ကျားကျောင်းကို ပို့ပေးပါမယ်လို့၊ နင်တို့က အရိုးများသလေး ချေးခါးသလေးနဲ့ ကောင်းတယ်၊ ခုလိုငတ်နေတာပဲ ကောင်းတယ်”

ထိုအခိုက်မှာပင် အမှောင်ရိပ်မှာ ဆန်နီထွန်းလျှောက်လာနေသည်ကို လမ်းမြင်ရ၏။ လွယ်အိတ်ကို တစ်ဖက်က လွယ်ထားသော်လည်း လက် တစ်ဖက်က လေးခွကို ကိုင်ထားသည်။ စူးစူးက ဥက္ကလာရောက်မှ ကျောင်းထားရသဖြင့် ဆန်နီထွန်းနေသောကျောင်းနှင့် ကျောင်းချင်းမတူပေ။ ဆန်နီထွန်းကို ကုက္ကိုင်းက သူ့အဘွားလေးများနှင့် နီးရာကျောင်းမှာအပ်လက်စနှင့် ပြန်အပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

’အဪ ပြန်လာသေးသကိုး ကိုယ်တော်ချော’

ဆန်နီထွန်းသည် လေးခွကို လွယ်အိတ်ထဲထိုးထည့်ကာ အိမ်ရှေ့ ကြမ်းပြင်သို့ လှမ်းတက်လိုက်၏။

“ဘွားဘွားလှက လာခေါ်ပြီး ရေခပ်ခိုင်းနေလို့”

‘ဟင်း၊ သူများသားသမီးကို ခိုင်းဖို့များကျတော့ တယ်သတိရကြတယ်’

နော်ဆယ်လီသည် အမှောင်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို ရှာ၏။ စူးစူးက ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို မီးညှိရန် မီးခြစ်ရှာသည်။ ဆန်နီသည် လွယ်အိတ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်၏။ ဂေါက်ခနဲ အသံမြည်သွားသည်။ ဆန်နီထွန်းက နော်ဆယ်လီကို မော့ကြည့်သည်။

‘လွယ်အိတ်ထဲက ဘာလဲ’

‘လေးခွပါ”

ဆန်နီထွန်းအသံက မူမမှန်ပေ။

“ပြစမ်း၊ စာအုပ်တွေကော ရှိသေးရဲ့လား၊ ရောင်းစားပစ်လို့ကုန်ပြီလား’

နော်ဆယ်လီ လွယ်အိတ်ကို လှမ်းယူသည်။ ဆန်နီထွန်းက မသိမသာ ပြန်ဆွဲသည်။

“ပြစမ်းပါဆို”

နော်ဆယ်လီက လွယ်အိတ်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်လေသည်။

’ဟဲ့ ဒါ ဘာလဲ”

နော်ဆယ်လီ၏ လက်ထဲတွင် ပြောင်ပြောင်လက်လက်အရာတစ် ပါလာသည်။ ကြိုးပြတ်နေသော နာရီတစ်လုံးပင်။

“ကျွန်တော် ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားမှာ ထိုင်နေတုန်း လူတစ်ယောက် ခြုံထဲကို လှမ်းပစ်လိုက်တာမြင်လို့ သွားကောက်တာ’

“သူက ဘာလို့ပစ်ခဲ့တာလဲ၊ နင်ကောက်တော့ နင့်ဆီက ပြန်မတောင်းဘူးလား”

“ခါးပိုက်နှိုက်လား မသိဘူး၊ ပစ်ပြီးပြေးသွားတာပဲ၊ ကျွန်တော်လဲကောက် ပြီး တစ်ခါတည်းပြေးလာခဲ့တာ”

“သူခိုးလက်က သူဝှက်လုပေ့ါလေ၊ နင် ငါ့တော့ မညာနဲ့နော်၊ မဟုတ်တာ လုပ်လာသလား”

“မလုပ်ဘူး အမိုး’

ဆန်နီထွန်းသည် အမှန်ကိုပြောသည့်အခါတိုင်း နှုတ်ခမ်းကိုစေ့ကာ မျက်လုံးများက တောက်ပြောင်နေတတ်သည်။ သူ မဟုတ်တာပြောလျှင် မျက်လုံးများကို ဘေးသို့လွှဲထားလေ့ရှိသည်။ ဆန်နီထွန်း မဟုတ်တာ မလုပ်ခဲ့ဟု နော်ဆယ်လီ ယုံသည်။

နော်ဆယ်လီက နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ နာရီက စုတ်သော်လည်း ဆီကို အမျိုးအစားဖြစ်သည်။

“သွား၊ ထမင်းစားပြီး စာကျက်တော့’

နော်ဆယ်လီသည် နာရီကိုယူကာ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သေသေချာချာ ထုပ်လျက် သူ့လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်လေသည်။

“သူတောင် လုပ်ရက်သေးတာပဲ အဲလစ်ရယ်၊ ဒီကလေးကို ငါ ဖျက်ပစ်မယ် မယူဘူး”

’နေစမ်းပါဦး ဆဲလီရယ်၊ စောင့်ကြည့်ပါရစေဦး၊ သူလဲ အခွင့်မသာသေးလို့ နေမှာပေ့ါ”

“ယောက်ျားပဲ အဲလစ်ရယ်၊ ဘာအခွင့်မသာစရာရှိလဲ၊ အစကတော့ ချိန်းတိုင်း သူရောက်လာတာချည်းပဲ၊ ငါ့မှာ အခုဆို အိမ်ရှင်ကလဲ ရိပ်မိသွားပြီ၊ သူတို့အိမ်မှာ မထားနိုင်တော့ဘူးလို့ တိတိလင်းလင်း ပြောနေပြီ၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒီပုံစံနဲ့ မအင်နီဆီသွားရင် မအင်နီ ရင်ကျိုးလိမ့်မယ်၊ အစ်ကိုကြီးကိုလဲ ကြောက်တယ်၊ အဖေ့ကိုပြန်တိုင်မှာလဲ ကြောက်တယ်၊ ငါ့ကို သတ်မှာ’

“ကဲ နင် ဟိုအိမ်မှာနေလို့မဖြစ်လဲ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့၊ ငါ့အဒေါ် တစ်ယောက်အိမ်မှာ ခဏနေ၊ ရစ်ချတ်ကို ငါသွားရှာမယ်၊ ဒီလိုလုပ်လို့ ရမလားဟယ်၊ ဒီကောင် ငါနဲ့တွေ့ ရမှာပေါ့”

နော်ဆယ်လီသည် အဲလစ် ဦးဆောင်ခေါ်ငင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့ရ လေ၏။ အဲလစ်သည် ဒညင်းကုန်းမှ သူ့အဒေါ်အိမ်သို့ခေါ်သွားသည်။

‘နင် ဘာမှ မပူနဲ့၊ စိတ်ချမ်းသာအောင်သာနေ၊ ရစ်ချတ်ကို ငါရင်ဆိုင်မယ်”

အဲလစ်က နော်ဆယ်လီကို ဒညင်းကုန်းမှာထားခဲ့၏။ အဲလစ်၏ အဒေါ်သည် သဘောသကာရကောင်းပုံရသော်လည်း အဲလစ်၏ အပေါင်း အသင်းဖြစ်သူ နော်ဆယ်လီကိုတော့ သိပ်လက်ခံချင်ပုံ မရပေ။

“ဘာတွေ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လုပ်လာပြန်ပြီလဲ အဲလစ်’

သူ့အဒေါ်က မေးသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး အန်တီရယ်၊ သူ့ယောက်ျားက ခရီးသွား နေတုန်း ယောက္ခမတွေနဲ့မတည့်လို့ ခဏလာနေတာပါ၊ မကြာပါဘူး တစ်ပတ်လောက်ပါ”

နော်ဆယ်လီသည် ဒညင်းကုန်းမှာနေရင်း အဲလစ်အလာကို စောင့်ရ ၏။ ထိုအချိန်မှာ နော်ဆယ်လီသည် တမူးမူး တဝေဝေ ဖြစ်၍နေပြီ။

အစော့လိုက် အန်လိုက်ဖြစ်နေသော နော်ဆယ်လီကိုကြည့်ကာ အဲလစ်၏ အဒေါ်က မေးတော့သည်။

’ဟဲ့ ကလေးမ ဘာဖြစ်လာသလဲ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

နော်ဆယ်လီသည် အဖြစ်စုံကို ပြန်ပြောမိ၏။

“အိုအေ၊ ဟိုက သူဌေးသားပဲ ညည်းကို ယူမလား၊ အဲလစ်က သူတွေ့ဖူးတဲ့လူလို လုပ်လို့ရမယ်ထင်နေတယ်၊ ဟိုလူကြီးက အသက်လဲကြီး၊ ရိုးလဲ ရိုးတာကိုးအေ့၊ ဒါတောင်နောက်ဆုံးတော့ ပ ထုတ်လိုက်တာပဲ၊ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ ကလေးမ၊ နတုန်းလုပ်လိုက်၊ ဒီအခြေအနေလောက်ဆို နှစ်ခါ ကုတ်မချရပါဘူးအေ”

နော်ဆယ်လီ တွေဝေရပြန်သည်။ နောက်တော့ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး အဲလစ်၏အဒေါ် ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်သွားသည်။

’ခြောက်လအထိ အာမခံနဲ့ဖျက်ပေးတာ၊ ဘာမှမပူနဲ့”

နော်ဆယ်လီသည် လက်သည် မိန်းမကြီးကိုကြည့်ကာ ကြောက်

စိတ်တွေဝင်လာ၏။ မိန်းမကြီးပုံက ကြမ်းတမ်းသည်နှင့်အမျှ ရက်စက်တော့မည့် သဏ္ဌာန်က ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မ အဲလစ်နဲ့တိုင်ပင်ပြီးမှ လုပ်တော့မယ်အန်တီ’

နော်ဆယ်လီသည် နောက်ကြောင်းကိုလှည့်ပြေးတော့မည် ကြံ၏။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကလေးမရဲ့ ကိုယ့်အသက်ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ၊ အပျိုဘဝကို ပြန်မလိုချင်ဘူးလားအေ”

နော်ဆယ်လီမှာ ကြောက်စိတ်ကြောင့် ချွေးတွေစို့လာသည်။ ထိုအထဲမှာ လက်သည်မိန်းမ၏ လက်ထဲမှ သံချောင်းကောက်ကောက်ကြီးကို မြင်ရတော့ လန့်၍ အော်မိမလိုပင် ဖြစ်သွား၏။

’အမယ်လေး၊ အဲဒါကြီးနဲ့ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အသာလေး ခြစ်ချရုံပါ”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ မလုပ်တော့ဘူး၊ ကျွန်မကို သနားပါ၊ ပြန်ပါရစေ၊ ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

နော်ဆယ်လီသည် ထိုအိမ်မှ မပြေးရုံတမယ် ဆင်းကာ တစ်ချိုးတည်း လစ်ခဲ့လေသည်။

အို ဘုရားသခင်၊ အကျွန်ုပ်၏ အမှု၌ တရားဆုံးဖြတ် တော်မူပါ။ ကရုဏာမရှိသောလူမျိုး တစ်ဖက်မှနေ၍ အကျွန်ုပ် အမှုကို စောင့်တော်မူပါ။

သစ္စာမရှိ၊ မတရားသော သူ၏ လက်မှ အကျွန်ုပ်ကို ကယ်လွှတ်တော်မူပါ။

*****

အခန်း (၂၀)

’ဆဲလီ”

“ဟုတ်ကဲ့ လာပြီ ဆရာမကြီး”

“သူတို့က တစ်အိမ်လုံးအလုပ်လုပ်နိုင်မယ့်လူမျိုး လိုချင်တယ်၊ အိမ်သားက မများပါဘူး၊ ရှစ်ယောက်ထဲ၊ နင်လိုက်သွားမလား”

‘လိုက်ပါမယ်”

“အေး၊ ကောင်းပြီ၊ ဒီမှာ လိပ်စာရေးပေးခဲ့’

ယနေ့ အသင်းမှာ နော်ဆယ်လီတို့ အုပ်စုထဲက နော်ဆယ်လီတစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။ ကျန်သည့်ကောင်မလေးတွေက ယခုမှ အလုပ်စလုပ်ခါစ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တွေချည်းပဲ ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးတွေ ကို ဉာဏ်သောအားဖြင့် ဆရာမကြီးက အလုပ်နည်းသည့်အိမ်သို့ ထည့်ပေး လေ့ရှိသည်။ နော်ဆယ်လီကလည်း သည်နေ့အဖို့တော့ ငြင်းမနေချင် တော့ပေ။ အိမ်မှာ ရိက္ခာက ပြတ်လုပြီ မဟုတ်ပါလား။

နော်ဆယ်လီသည် သူ့လွယ်အိတ်ကိုဆွဲကာ လာခေါ်သူအမျိုးသမီး နောက်သို့ လိုက်မည့်ဟန် ပြင်ရ၏။ ယခုမှ သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။

အမျိုးသမီးပုံက ခေတ်မီသားနားလှသည်။ ကားကလည်း အပံ့စားပါလား။ သူဒီလောက်ကောင်းတဲ့ကားကြီးနှင့် အငြိမ့်သားပါသွားသည်ကို မခင်စိန်တို့ အဲလစ်တို့ကို ပြချင်ပါဘိတော့။ လာခေါ်သူအမျိုးသမီးကတော့ မျက်နှာကြော နည်းနည်းတင်းသည်။ လုပ်လို့ကိုင်လို့ အဆင်ပြေပါ့မလားဟု တွေးမိပြန်၏။ သို့သော် ကိုယ်က အတွေ့ အကြုံလည်းစုံပြီ။ စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပေ။ သဘောမကျလျှင် ပြန်လာဖို့ပဲရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တချို့ကျတော့ အသင်းကလူတွေ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းသည်ဟု ပြောကြသည်။ သို့သော် ယနေ့ အိမ်ရှိ လူကုန်တက်စုံ အလုပ်ထွက်လုပ်ကြသည့်ခေတ်မှာ နော်ဆယ်လီ တို့ကို မခေါ်ချင်၍လည်းမရ။ မီးဖိုချောင် တာဝန်ကလည်း သေးတာမှ မဟုတ်တာ။ ရုံးမှာ လခသုံးလေးရာယူပြီး အိပ်နေကြသည့် လူတွေနှင့် စာလျှင် နော်ဆယ်လီတို့လို တစ်နေကုန်တစ်နေခမ်း မနားတမ်း လုပ်နေ ရသူတွေအဖို့ လခ တစ်ရာ့ငါးဆယ်သည်များသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါမည်လား။

အိမ်ကြီးကို ရောက်သွားပြန်တော့လည်း ခမ်းခမ်းနားနား ရှိလှသည်။

သူဌေးအိမ်တွေ သံရုံးတွေမှာ နော်ဆယ်လီလုပ်ဖူးသော်လည်း ယခုအိမ် လောက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားတာ မမြင်ဘူးသေးပေ။ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ၏ တစ်ခုသောလမ်းသွယ်ထဲမှာ အင်းလျားကန်ကို ကျောပေးဆောက်ထားသဖြင့် ရှုခင်းကလည်း သာယာသည်။

ဆယ့်ခြောက်ကားစီးပြီး ခုနစ်ကား ပြန်စီးရမှာပဲဟု နော်ဆယ်လီက သူ့အနေဖြင့် ခရီးကိုတွက်သည်။

နော်ဆယ်လီတို့ကို အသားမည်းမည်း ဝဝ လူကြီးတစ်ယောက်က တံခါးဖွင့်ပေးလေသည်။ ခြံစောင့် မာလီဖြစ်ဟန်တူ၏။အိမ်တံခါးဝကိုတော့ အသက် ငါးဆယ်ကျော်ခန့် မိန်းမကြီးတစ်ဦးက လာဖွင့်ပေး၏။

’ကဲ၊ တစ်ယောက်တော့ ခေါ်လာပြန်ပြီ၊ အဆင်ပြေအောင်လဲ လုပ်ကြ ဦးနော်၊ လူက အင်မတန်ရှားတာ၊ ပိုက်ဆံပေးတိုင်း ရတာမဟုတ်ဘူး၊အလုပ်လုပ်ရုံနဲ့ မပြီး ရိုးလဲ ရိုးသားမှ၊ ကဲ ဒေါ်ဒေါ် သူ့ကို နောက် ခေါ်သွားပြီး လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေ ပြောပြပါ၊ ဒီအိမ်က ဧည့်တော့များတယ် မူဆယ်လီ၊ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်ပဲ၊ ထမင်းပဲချက်ရမှာ၊ အဝတ်လျှော်မယ့် သူက ရှိပါတယ်၊ အဲ ဦးလေး ဝေယျာဝစ္စကတော့ နည်းနည်းများတယ်’

အမျိုးသမီးက နော်ဆယ်လီကိုရော သူ့အဒေါ်ကိုပါ သိမ်းကျုံး ပြောရင်း သားရေအိတ်ကိုမကာ အိပ်ခန်းတစ်ခုထဲဝင်သွားလေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ဟုခေါ်လိုက်သူ အမျိုးသမီးကြီးက နော်ဆယ်လီကို ခပ်ပြုံးပြုံး ဆီးကြို၏။ အသက်ကြီးသော်လည်း ခံ့ခံ့ထည်ထည်မရှိဟု နော်ဆယ်လီက ထင်လိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သည်အိမ်မှာ ဩဇာတိက္ကမ ရှိသူသည် စောစောက အမျိုးသမီးသာ ဖြစ်ရမည်ဟု နော်ဆယ်လီ အတတ်တွေးလိုက်သည်။

“ကွယ် အိမ်အလုပ်ကများလှတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကေသီက ချဲ့ချင် လို့သာ၊ ဒီအိမ်အလုပ်လောက်က ဒေါ်ဒေါ်လဲ လုပ်နိုင်တာပဲ၊ မငယ်လဲရှိတယ်၊ ညည်းတို့ဦးလေးကလဲ ချေးမများပါဘူး၊ ရှိတာနဲ့စားတာပဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိသပေါ့လေ၊ သူက သွေးတိုးရှိတော့ သူ့အတွက် သပ်သပ် လုပ်ပေးရတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကတော့ တရားသမားပါကွယ်၊ အဲ မောင်မောင်တို့ လင်မယား ကတော့ ဗိုလ်ကျသကွယ့်၊ သူက အငယ်ဆုံးသား မဟုတ်လား၊ သားကြီး ကတော့ ဩစတြေးလျမှာလေ၊ အပြီးသွားနေကြတာ၊ ဟဲ့ မငယ်၊ နင်တော့ သက်သာပြီ၊ ဒီမှာ နင့်အစ်မက တစ်ရာ့ငါးဆယ်တန်ကြီးများတောင် ခေါ်လာသတဲ့’

နော်ဆယ်လီသည် အူကြောင်ကြောင်နိုင်ပုံရသော မိန်းမကြီး၏ စကားကို နားထောင်ရင်း မီးဖိုချောင်ကို အကဲခတ်ကြည့်၏။ အဖိုးတန် ကိရိယာတန်ဆာပလာများ တပ်ဆင်ထားသော်လည်း ဖရိုဖရဲအသွင်က ပေါ်နေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အိမ်သား ရှစ်ယောက်ဆိုသည်မှာ သူထင်သလို ကလေးတွေအပါအဝင်မဟုတ်ဘဲ လူကြီးတွေချည်းပါလားဟု ရိပ်မိလိုက်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်လာမိမှတော့ တန်အောင်လုပ်ရတော့မှာပေါ့။ ဒေါ်ဒေါ်ပြောသလို တစ်ရာ့ငါးဆယ်တန်ကြီးများတောင်ပဲ။ နောက်တစ်ခါ အသင်းကိုပြန်ရောက်မှ ကောင်မတွေကို တစ်ရာ့ငါးဆယ်တန်ဟု နောက် ပြောင် ပြောဆိုကာ ရယ်မောကြရဦးမည်။

နော်ဆယ်လီသည် လွယ်အိတ်ကို သင့်လျော်ရာမှာ ချကာ အလုပ် စခန်းကို ဝင်၏။

“နေ့စဉ်မပြတ် သူ့အခကိုပေးရမည်၊ မပေးဘဲ နေမဝင်စေရ’ တဲ့။

ရစ်ချတ်က နော်ဆယ်လီကို ရှောင်နေခြင်းမဟုတ်ပါဟု အတန်တန်ငြင်း၏။ ချိန်းဆိုသည့်နေ့က သူ့မှာ လက်ထပ်ရေးအတွက် လုံးပန်းနေရသဖြင့် နောက်ကျမှရောက်သည်ဟု ဆိုသည်။ ရစ်ချတ်၏ စကားသည် မရေရာ သည်ကို သိသော်လည်း အဲလစ်ကတော့ ယုံလိုက်ဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ ဘာပြောပြော ကိုယ်လိုချင်သည့် အခြေအနေကိုရဖို့သာ အဓိက မဟုတ် လား။ သူတို့နှစ်ယောက် ရုံးတက် လက်မှတ်ထိုးကြ၏။ ကလေးကိုဖျက်ချရန် မလိုတော့ပေ။

“ဒီအိမ်မှာပဲ ခဏနေပါဦးဟာ၊ ငါ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်၊ လောလောဆယ် အိမ်ကိုအသိပေးလို့တော့မဖြစ်သေးဘူး၊ ကျောင်းကာလဲ တက်နေရသေးတယ်၊ ကျောင်းပိတ်ရင် အတူတူနေကြတာပေါ့”

ရသမျှနှင့်သာ ကျေနပ်ရောင့်ရဲရသည်ပင်။ ရစ်ချတ်က နော်ဆယ်လီ သုံးဖို့စွဲဖို့ ငွေပေးသည်။ ငွေမျက်နှာကြောင့် အဲလစ်၏ အဒေါ်ကလည်းကြည်ဖြူရလေ၏။ နော်ဆယ်လီ မအင်နီဆီ မသွားရဲသေး။ အဲလစ်ကပင် ကြားဝင်ကာ မအင်နီဆီသွားပြီး အခြေအနေကို ပြောပြရသည်။ သူတို့၏ တရားဝင် လက်ထပ်စာချုပ်ကို ပြရသည်။ စောစောက အခြေအနေအတိုင်း ဆိုလျှင်တော့ သွားပြောရဲမည် မဟုတ်ပေ။

“ငါ သူ့အဖေဆီ အကြောင်းကြားရဦးမယ်၊ သူ့အဖေ ကျေနပ်မှ လာခဲ့ကြ”

မအင်နီက ထိုသို့မှာလိုက်၏။ နော်ဆယ်လီသည် အဲလစ်၏ အဒေါ် အိမ်မှာ ခိုအောင်းနေရလေသည်။ ရစ်ချတ်က မကြာ မကြာ လာသည်။ နော်ဆယ်လီနှင့် အတူတူအိပ်သည်။

လင်နှင့်မယား ဘဝဟူ၍လည်း နော်ဆယ်လီ၏စိတ်မှာ ခံစား၍မရ။ မရေရာသောလမ်းမှာ လျှောက်နေရသည်သို့သာ ရှိခဲ့သည်။ သည့်တုန်းက မင်္ဂလာဦးအဖြစ် ရစ်ချတ်နှင့် အတူနေခဲ့ရသည်ကို ပျော်သလား မပျော်သလား နော်ဆယ်လီ ပြန်စဉ်းစား၍ မရတော့ပေ။

ဘုရားသခင်သည် ငါတို့ ခိုလှုံရာဖြစ်၍ ခွန်အားကို ပေးတော် မူ၏။

*****

အခန်း (၂၀)

“ဦးလေးအတွက် ပေါင်မုန့်ကို ကြွပ်ကြွပ်ကြော်ပေး၊ နွားနို့နဲ့ ကြက်ဥနဲ့ ကိုယ်တိုင်ပို့ပေးနော် မဆယ်လီ၊ မငယ်ကို မခိုင်းနဲ့၊ ကောင်မလေးက ဘာမှ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့က အလကားရတိုင်း ခေါ်ထားတာ၊ စိတ်တိုင်းမကျပါဘူး၊ ကြက်သားကို မဆယ်လီကိုယ်တိုင်ကိုင်နော်၊ ချဉ်ရည် ဟင်းကိုတော့ သိပ်မချဉ်စေနဲ့၊ ဦးလေးက မကြိုက်ဘူး’

နော်ဆယ်လီသည် အလုပ်ခွင်သို့ နံနက် ခုနစ်နာရီမထိုးမီ ရောက်လေ့ ရှိ၏။ သူ့ တွင် မည်သည့် အခက်အခဲရှိသည်ဖြစ်စေ အချိန်မီ ရောက်အောင် လာသည်။ ညနေ ခြောက်နာရီ အိမ်မပြန်မီအထိ အလုပ်ကို အဆက် မပြတ် လုပ်သည်။ ခြောက်နာရီထိုးလျှင်တော့သိကြားမင်း ဆင်းတားသော် လည်းမရတော့။ အိမ်ကိုတစ်ချိုးတည်း လစ်သည်။ မည်မျှပင် အဆောင် အယောင် အခမ်းအနားနှင့် နေရသည်ဖြစ်စေ၊ ကြမ်းခုနစ်ချောင်းသာရှိသော မိမိ၏အိမ်လောက် စိတ်၏ ချမ်းသာလွတ်လပ်မှုကို မရသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

သားများကို မြည်ကွန်တောက်တီးနေရခြင်းနှင့် ရစ်ချတ် အပေါ် ဒေါသဖြစ်နေရခြင်းကပင် သူ့ ဘဝ၏ အစာအာဟာရများဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟင်းတွေချက်ပြီးရင် ဦးလေးအတွက် သပ်သပ် ဖယ်ထားနော် မဆယ်လီ’

‘ဟုတ်ကဲ့”

မကေသီသည် မီးဖိုတွင်း၌ ဝင်ရောက်စီမံခန့်ခွဲပြီးသောအခါ တစ်စီးဖြင့် ထွက်သွားလေသည်။ မကေသီသည် ဦးလေးကို အတော်ပင် ဂရုစိုက်ပေ၏ဟု နော်ဆယ်လီ တွေးမိသည်။ မကေသီ ထွက်သွားသောအခါ မီးဖိုတွင်းသို့ ဒေါ်ဒေါ်တစ်ယောက် ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ဝင်လာသည်။

“ဘာများစားစရာရှိလဲကွယ်၊ မငယ်၊ ၊ မနေ့က ဒေါ်ဒေါ် ငါးရံ့ခြောက်ဖုတ်လေး ကျန်သေးလား”

’ဟုတ်ကဲ့ ကျန်သေးတယ်”

“ထမင်းကြမ်းလေးနဲ့ ထည့်ပေးစမ်းပါကွယ်”

ဦးလေးက ထမင်းစားခန်းမှာ အကျအန ထိုင်စားသော်လည်း ဒေါ်ဒေါ်က မီးဖိုထဲဝင်ကာ ဖြစ်သလိုစားသည်ကို နော်ဆယ်လီ နားမလည် နိုင်ပေ။

“ပေါင်မုန့်နဲ့ ကြက်ဥရှိတယ်လေ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့”

နော်ဆယ်လီက ပြောသည်ကို မငယ်က မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့်ကြည့်နေသည်။

“နေပါစေကွယ်၊ အဲဒါတွေလည်း မကြိုက်ပါဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်က ငါးရံ့ခြောက်လေး ဆီဆမ်းစားရတာ သိပ်ကြိုက်တာ’

နော်ဆယ်လီက သူ့အလုပ်ကိုသာ သူ အာရုံစိုက်ကာ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေဆဲ မငယ်က ကျန်အိမ်သားများကို ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးရသည်။ သားနှင့်ချွေးမအပြင် ချွေးမ၏ ညီမတစ်ယောက်၊ သား၏ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ဦးလေး၏ ညီဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ရှိသေးသည်။

သူတို့အိမ်သားတွေ ဘာလုပ်ကိုင်စားကြသည်လည်းတော့ မသိ။ ဒေါ်ဒေါ်က လွဲလျှင် ဝတ်ဝတ်စားစား ပပလွှားလွှားများပင်ဖြစ်၏။ သည်ကြားထဲ ချွေးမ၏ညီမ ကြည်ကြည်မြင့်က အကဲဆုံး။ ကော်ဖီဝိုင်းမှာ သားသူငယ်ချင်း ဆိုသူကို ကိုကျော်၊ ကိုကျော်နှင့် ခေါ်ကာ အရေတဝင်ပြုသည်။ သူတို့ အိမ်ကြီးကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ၊ စိတ်ပျက်စရာ။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ဖို့သာရှိ၏။

’ဟဲ့ မငယ်၊ နင်အားရင် ဒီကော်ဖီအကျန်လေးတွေ သောက်လိုက် ပါလားရော့”

မငယ်ဆိုသည့် ကောင်မလေးက နော်ဆယ်လီကို မျက်လုံးပြူးကြည့် ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါပြသည်။

’ဟဲ့ နင်မနက်ကတည်းက ဘာမှ မစားရသေးဘူးမဟုတ်လား၊စားလေ ရော့”

နော်ဆယ်လီက ပေါင်မုန့်အကျန်တစ်ခုကိုပါ လှမ်းပေးသည်။

’မစားရဲဘူး အစ်မ မမကေသီ ဆူလိမ့်မယ်’

’ကျန်လို့စားတာပဲဟယ်”

“ကျန်တာကို သိမ်းထားရမယ်တဲ့၊ နေ့လယ်ကျရင် ဒေါ်ဒေါ်စားတယ်”

“ဟဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကတော့အကျန်တွေပဲ စားသလား’

“အင်း”

“တစ်မျိုးပါလား၊ ငါတော့ မနေနိုင်ဘူးဟာ ဆာလှပြီ၊ ကော်ဖီအကျန်လေးတော့ သောက်မယ်’

နော်ဆယ်လီသည် ကော်ဖီအိုးထဲမှ လက်ကျန်ကော်ဖီကို အိုးကိုလှုပ်ပြီး အနည်တွေပါ မော့ချလိုက်သည်။ နေ့လယ် ထမင်းစားခါနီးတွင် မကေသီ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကျန်လူများကတော့ ထမင်းဘူးများထည့်ကာ ရုံးနှင့်ကျောင်းအသီးသီးသို့ထွက်သွားကြပေပြီ။ ကားကို မကေသီတစ်ယောက်သာ အသုံးပြုသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့ပြောစကားများအရ မကေသီသည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် ရတနာဆိုင်ဖွင့်ထားသည်ဟု သိရသည်။

မကေသီပြန်လာသောအခါ ထမင်းကို တစ်ယောက်တည်း သည်။ ဦးလေးအတွက်မှ အခန်းထဲကို ပို့ပေးရ၏။ ဦးလေးက နေမကောင်း သဖြင့် ဆရာဝန်က အိမ်ကိုလာကြည့်သည်။ ဒေါ်ဒေါ်ကမူ နောက်ဖေး ဝင်လာလိုက် အိမ်ရှေ့ထွက်လိုက်နှင့် ရေရေရာရာ အလုပ်မရှိသလိုဖြစ်နေသည်။ ကျန်အိမ်သားများက ညနေစောင်းမှ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

ပထမနေ့ အလုပ်ခွင်ပြီးဆုံးသောအခါ နော်ဆယ်လီသည် လွယ်အိတ် ကို လွယ်ကာ ခြံရှေ့ မြေနီလမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့၏။ ဦးလေးသည် ခြံထဲတွင် တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းဖြင့် လမ်းလျှောက်နေ၏။ ဦးလေး၏ ဘေးတွင် ဆံပင်ဖားလျားချကာ စကားစမြည်ပြောနေသူကား မကေသီပါတကား။

ကိုယ်ဝန်ခြောက်လရမှ မအင်နီဆီ မဝံ့မရဲနှင့် ပြန်လာခဲ့ရသည်။ နော်ဆယ်လီ လက်ထဲမှာ ရေရေရာရာပြနိုင်တာဆိုလို့ လက်ထပ်စာချုပ်တစ်ခုတည်း ရှိသည်။ ရစ်ချတ်က သူ့ဆီ မကြာ မကြာ လာအိပ်သော်လည်း သူ့ မိဘ များကို ယခုတိုင် အသိမပေးဝံ့သေး။ အတင်းခွဲပစ်မှာစိုးရသည်ဟု အကြောင်း ပြသည်။

နောက်ပိုင်းမှာ ပိုက်ဆံလည်း သိပ်မပေးနိုင်တော့။ အိမ်ကမသိ အောင် အဝတ်အစားတွေ ရောင်းရ၊ နာရီတွေ ရောင်းပေးရသည်ဟု ပြောသည်။ ကြာတော့ နော်ဆယ်လီ နားငြီးမခံနိုင်။ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေဟု သဘောထားကာ မအင်နီအိမ်သို့ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထား၍ ပြန်လာခဲ့ ရသည်။

“ကလေးအဖေခေါ်နိုင်လို့ တော်သေးတာပေါ့ ဆဲလီရယ်’

မအင်နီက ကရုဏာဒေါသောဖြင့် ပြော၏။ ထို့ထက် ပို၍တော့ ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ အဖေ့ဆီကိုလည်း အကြောင်းကြားပြီးပြီဟု ပြောသည်။ ‘သင်းထိုက်နဲ့သင်းကံ နေပေစေ’ဟု အဖေက စာရေးသည်ဆို၏။

မအင်နီ၏အိမ်မှာ အိမ်အလုပ်များကို ကူလုပ်ရင်း အချိန်တွေကို စိတ်မရှည်စွာ ကုန်လွန်စေရသည်။ သည်အတောအတွင်းမှာ ရစ်ချတ် နှင့်လည်း မတွေ့ရတော့ပေ။ မွေးဖွားကာနီး တစ်လအလိုမှာ ရောက်လာသည်။ အဖေသည် ငယ်ငယ်ကလိုတော့ နော်ဆယ်လီကို မဆူ မရိုက်တော့ပေ။

အဖေက ရစ်ချတ်၏ မျိုးရိုးဇာစ်မြစ်ကို မေး၏။

“ဒီလိုနေလို့ဖြစ်မလား၊ နင် မအူပင်လိုက်ခဲ့၊ နှင့် ယောက္ခမတွေကို ငါ သွားပြောမယ်’

အဖေသည် ပြောတိုင်းလုပ်မည့်ပုံ။ ထိုအခါ နော်ဆယ်လီသည် ရစ်ချတ်အတွက် စိတ်ပူမိပြန်သည်။ သူ့ အိမ်ကို အသိမပေးချင်သည့်ကိစ္စ သိသွားလျှင် မည်သို့ရှိမည်နည်း။ နောက်ဆုံးတော့ မတတ်နိုင်ပါဘူးဟု စိတ်တုံးတုံးချကာ မအူပင်ကို လိုက်သွားရလေသည်။

မအူပင်မှာ သမီးဂျူးနာကို မွေးလေ၏။

အကျွန်ုပ် ဘုရား၊ အကျွန်ုပ် ဘုရား၊ အဘယ်ကြောင့် အကျွန်ုပ်ကို

စွန့်ပစ်တော်မူသနည်း။

အကျွန်ုပ်ကို မကယ်တင်ဘဲ၊ အကျွန်ုပ် အော်ဟစ်သော စကားကို နားမထောင်ဘဲ အဘယ် ကြောင့် အဝေးမှာ နေတော်မူသနည်း။

*****

အခန်း (၂၂)

’ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ နင့်မျက်နှာ မချိုမချဉ်နဲ့ ဘာဖြစ်နေသလဲ”

“ဘာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အစ်မရဲ့ ဟီ ဟိ’

“စောစောက ဦးလေးစိန် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဦးလေးစိန် ဆိုသူမှာ ဦးလေး၏ ညီဝမ်းကွဲ ဖြစ်၏။ အသက် လေးဆယ်ကျော် မုဆိုးဖိုကြီးဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာထားက တည်ကြည်ခြင်း မရှိပေ။ သည်အိမ်ကလူတွေကလည်း ဗရုတ်ဗရက် နိုင်လွန်းလှသည်။ သမက်နှင့်ချွေးမကလည်း လင်မယားဖြစ်ပြီး ဣန္ဒြေမရ။ လူရှေ့မရှောင် ပလူးပလဲနေသည်။ အပျို လူပျို နှစ်ယောက်ကလဲ အိမ်တွင်း အိမ်ပြင် အရောတဝင်ရှိလွန်းသည်။ မကေသီတစ်ယောက်သာ ခံ့ခံ့ထည်ထည် နေသော်လည်း မကေသီက နားလည်ရခက်သည်။ အထူးသဖြင့် အဒေါ်ထက် ဦးလေးကို ပိုဂရုစိုက်လွန်းသည်။ ဒေါ်ဒေါ်မှာ ဝါကြီးသော်လည်း ကလေးလို ဖြစ်နေလေသည်။ သည်ကြားထဲ ဦးလေးစိန်က မျက်နှာရှူး။ မငယ်ဆိုသည့် ကောင်မလေးက အူကြောင်ကြောင်။

နော်ဆယ်လီ ရောက်ချိန်တွင် မငယ်က မီးဖိုထဲမှာ အိုးခွက်ပန်းကန် အသင့် ဆေးကြောထားရသည်။ ယနေ့ နော်ဆယ်လီ မီးဖိုထဲဝင်လာတော့ မသတီစရာမျက်နှာထားနှင့် ဦးလေးစိန်က မီးဖိုထဲမှထွက်သွားပြီး မငယ်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ကျန်ရစ်သည်။ ကျန်အိမ်သားများကတော့ အိပ်ကောင်းဆဲ ဖြစ်၏။ မကေသီက ကားဖြင့်ဈေးသွားသည်။

’ဟဲ့ကောင်မလေး နင် ရှူးပေါပေါလုပ်မနေနဲ့၊ လူကြီးတွေကိုလဲ အသက်ကြီးတယ်ဆိုပြီး အရောမဝင်နဲ့သိလား၊ ဣန္ဒြေရရနေ’

နော်ဆယ်လီက စေတနာနှင့်သတိပေးမိ၏။ နော်ဆယ်လီတို့မှာ အတွေ့ အကြုံက စုံခဲ့ပြီ။ ယခုတလောမှာပင် သူ့ဘဝ၏ အတိတ်ပန်းချီ ကားချပ်များကို တစ်ကဏ္ဍပြီး တစ်ကဏ္ဍ ပြန်လည်တွေးတောနေမိသည် မဟုတ်ပါလား။

မငယ်သည် ဂျူးနာအရွယ်လောက်ပင် ရှိပေမည်။ နော်ဆယ်လီတို့ အလုပ် စလုပ်ခါစကလည်း မငယ်တို့ အရွယ်လောက်ပင် ရှိဦးမည်။

နော်ဆယ်လီက အိမ်သားတွေ၏ နံနက်စာ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်း အတွက် ပြင်ဆင်ဆဲမှာ မကေသီ ဈေးမှပြန်ရောက်လာသည်။

'ဦးလေးအတွက် ကြက်သားစွပ်ပြုတ် တစ်ခွက်'

ထုံးစံအတိုင်း ဦးလေးအတွက်က စသည်။ မကေသီသည် မိမိ၏ သွေးရင်းသားရင်း ဦးလေးကိုသာ ဂရုစိုက်သော်လည်း ဦးလေး၏မိန်းမ အဒေါ်ကိုတော့ ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိလေသည်ဟုပင် မအောက်မေ့ပေ တကားဟု နော်ဆယ်လီစိတ်က တွေးမိ၏။ သို့သော် မိမိ၏ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ မဟုတ်ပေ။

"ဒီနေ့လယ် ဆိုင်မှာလူမရှိလို့ ကျွန်မ ပြန်မလာဘူး မဆယ်လီ၊ ကားလွှတ်လိုက်မယ်၊ ထမင်းထည့်ပေးလိုက်ပါ၊ ဦးလေးအတွက် ဟင်းကို ဆားလျှော့ထည့်နော်'

အိမ်သားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် နိုးလာကြ၏။ ရေမိုးချိုး ပြီး ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်ကြ၏။ ကော်ဖီသောက်ကြသည်။ မုန့်စားကြသည်။ မီးဖိုထဲဝင်ပြီး အသားကြော်နှိုက်စားသူက စားသည်။ နောက် အသီးသီး အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားကြ၏။ ဦးလေး၊ ဒေါ်ဒေါ်နှင့် ဦးလေးစိန်တို့သာ ကျန်ရစ်သည်။

စားပွဲဝိုင်းကို ရှင်းလင်းသိမ်းဆည်းပြီးသောအခါ နော်ဆယ်လီက ကော်ဖီလက်ကျန်ကို မော့မည် ကြံသည်။ ဒေါ်ဒေါ် မီးဖိုထဲ ဝင်လာသည်ကို မသိလိုက်ချေ။

"ကော်ဖီလေးများ မကျန်ဘူးလားကွယ်"

နော်ဆယ်လီ၏ လက်သည် တန့်သွားရ၏။

"ကျွန်မ အသစ်ဖျော်ပေးမယ်လေ"

"နေပေ့စေ နေပေ့စေ၊ ဒေါ်ဒေါ်က ဆီးချိုရောဂါရှိလို့ ကော်ဖီ မသောက်နဲ့လို့ ကေသီက မှာထားတယ်၊ ဒီအိမ်မှာသူက စီးပွားရှာနေတာ ဆိုတော့ သူ့စကားနားထောင်ရသကွယ်၊ မငယ် ထမင်းကြမ်းကျန်သေးလား'

နော်ဆယ်လီသည် အိမ်ကြီးရှင် ဒေါ်ဒေါ်၏ ဝဋ်ဒုက္ခကိုတွေးကာ "ငါ ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ် လုပ်ရ လုပ်ရ ငါ့အိမ်မှာတော့ ငါဗိုလ်ပါ ကလားဟု တွေးမိလေ၏။

အခေါ် လူ့ ဘဝ အတွေ့ အကြုံများကား မကုန်ဘဲ မကုန်နိုင်ပါပေတကား။

ဂျူးနာကို မွေးစဉ်ကတော့ အလွန်ပင်ပန်း ဆင်းရဲခဲ့ရ၏။ အဖေကလည်း မျက်နှာသာမပေး၊ မိထွေးကလည်း မကြည်ဖြူ၊ ရစ်ချတ်ကလည်းအနားမှာ မရှိ၍ မီးတွင်းထဲမှာ မျက်ရည်ကျရသည်။ သို့သော် ကလေးရက်လည်ခါနီးမှာ အဖေ မည်သို့ အကြောင်းကြားလိုက်သည်မသိ၊ ကလေးပစ္စည်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် ရောက်လာပြန်လေသည်။ ထိုစဉ်က ရစ်ချတ်မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိခြင်းမှာ နော်ဆယ်လီ တစ်သက်တာတွင် မေ့မရနိုင်အောင်ပင်။ ရစ်ချတ်၏ မျက်နှာသည် ဖိုးလမင်းနှယ် နှစ်သက်ကြည်နူးဖွယ်ရှိပါပေ၏။

“နင် အိမ်ကိုဖွင့်ပြောလိုက်ပြီလားဟင် ရစ်ချတ်၊ တို့သားအမိကို ခေါ်ပါလားဟင်၊ ငါ မိထွေးနဲ့ မနေချင်ဘူး”

အားကိုးတကြီး ဖွင့်ဟ ပြောဆိုမိလေ၏။ရစ်ချတ်ကတော့ တွေဝေဆဲ။

’ငါ ပြောတော့ ပြောပြီးပါပြီ’

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဘာပြောလဲဟင်၊ သဘောတော့တူမှာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ခု ကလေးတစ်ယောက်တောင် ရပြီဆိုတော့’

ရစ်ချတ်ဆီမှ အားတက်သရောအမူအရာကို မမြင်ရ၍ နော်ဆယ်လီ၏ လေသံများလည်း အားပျော့လာရသည်။

“ငါ အမေ့ကိုသာပြောရဲတာ၊ အဖေ့ကိုတော့ မပြောရဲသေးဘူး၊ ခုလဲ အမေ့ဆီက ပိုက်ဆံတောင်းပြီး ကလေးအတွက်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်လာခဲ့ ရတာ”

“အမေ့ကို ပြောပြီးပြီဆိုတော့ အဖေ့ကိုလဲ အမေက ပြောပြမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

ရစ်ချတ် ဘာမျှမပြော။ တကယ်တော့ ရစ်ချတ်၏ အမေသည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ရဲရဲမျှပင် မော်မကြည့်ရဲကြောင်း နော်ဆယ်လီ မသိသေး။

“ကလေးက အသားသိပ်ဖြူတယ် ရစ်ချတ်ရယ်၊ မျက်နှာလေးကလဲ ဝိုင်းနေတာပဲ၊ သမီးလေးကို နင်မချစ်ဘူးလား”

ရစ်ချတ်၏ အမူအရာများကတော့ အေးစက်စက်ပင်။

“ငါ တစ်ပတ်တစ်ခါ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း ရောက်အောင်လာမယ်နော်”

ထိုမျှနှင့်ပင် နော်ဆယ်လီ ဘဝမှာ ကျေနပ်ရပါ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူသည် ရစ်ချတ်၏ တရားဝင်မယားပါပဲ။ နော်ဆယ်လီမှာ အားကိုးစရာ ဟူ၍ လက်ထပ်စာချုပ်တစ်ခုပဲ ရှိခဲ့သည်။

အို ထာဝရဘုရား၊ တရားသောဘက်မှနေ၍ အကျွန်ုပ်၏ အော်ဟစ်ခြင်းကို မှတ်တော်မူပါ။

*****

အခန်း (၂၃)

နော်ဆယ်လီတစ်ယောက် အသင်းကို ပြန်ရောက်လာရပြန်ပြီ။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ကြာကြာမနေဘဲ ပြန်ထွက်လာသူများကို နော်ဆယ်လီ အမြဲရှုတ်ချခဲ့ သည်။ ယခုတော့ ခြောက်လပြည့်အောင်ပင် မနည်းသည်းခံနေခဲ့ရသော သူ အတွေ့အကြုံတွေကို ပြန်လည်ဖောက်သည်ချမိပြီ။

“အပြစ်ကတော့ ငါ့အပြစ်ပဲအေ၊ သူများကိစ္စမှာ အနေသာကြီးကိုမနေနိုင်လို့ ဖြစ်ရတာပါ”

တကယ်တော့ ဦးလေးနှင့် မကေသီ အဖြစ်သည်လည်းကောင်း၊ ဦးလေးစိန်နှင့် မငယ်ကို အကြောင်းသည်လည်းကောင်း နော်ဆယ်လီ နေမည်ဆိုလျှင် အနေသာကြီးပင်။

“ကောင်မလေးကိုလဲ ကိုယ်ချင်းစာတယ်လေ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒုက္ခမရောက်စေချင်လို့၊ တောက သူ့အမေတွေ လာတုန်း တိတ်တိတ်လေး ပြန်ထည့်လိုက်တာ၊ အဲဒါ ဦးလေးစိန်ကြီးက ရိပ်မိတော့ ငါ့ကို ကုန်းတိုက် တာပေါ့၊ ငါက မကေသီကွယ်ရာမှာ ထင်ရာလုပ်လို့ရအောင် ကောင်မလေးကို တောပြန်ပို့တယ်၊ ဘာညာပေါ့လေ၊ ထမင်းစားကြီးတယ်၊ ကော်ဖီတွေဖျော်သောက်တယ်ဆိုတာကလည်းပါသေး၊ တကယ်တော့ ငါက ဒေါ်ဒေါ့်ကို သနားလို့ ဖျော်ဖျော်တိုက်တာ၊ သူ့ခမျာလဲ အိမ်မှာ ဘာဩဇာမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အပယ်ခံဖြစ်နေရတာ၊ မဟုတ်လား၊ ငါက ဒေါ်ဒေါ့်ကို ဦးစားပေးတာ ဘယ်သူကမှ မကြိုက်ဘူးအေ၊ အိမ်မှာမကေသီက စီးပွားရှာ နေတာ မဟုတ်လား၊ မကေသီအကြိုက်လိုက်ပြီး ညာစားနေကြတာကိုး၊ သားသမီးတွေကအစ

နော်ဆယ်လီသည် သူရောက်ခဲ့သည့် အိမ်တွေအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောလေ့ သိပ်မရှိပေ။ အိမ်တစ်အိမ်၏ အတွင်းရေးကို စောင့်စည်း ရမည့် ဝတ္တရားရှိသည် မဟုတ်လား၊ သည်တစ်ခါတော့ မပြောဘဲ မနေ နိုင်၍ ပြောမိတော့သည်။

အသင်းမှာပြန်ရောက်နေသော အဲလစ်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်သည်။ အဲလစ်ကတော့ နဂိုကတည်းက အိမ်မြဲသူ မဟုတ်ပေ။

သူနှင့်တည့်သည့် အိမ်ရှင်က ခပ်ရှားရှား။

“အဲဒါနဲ့ပြောပါဦး၊ မကေသီက ဘာဖြစ်လို့အဒေါ်ထက် ဦးလေးကို ပို ပစားပေးနေရတာလဲ’

“အဲဒါပြောတာပေါ့အဇ္ဇ၊ အစက ငါက ဦးလေးဘက်ကတော်တဲ့တူမ ထင်နေတာ၊ အဒေါ်ဘက်က တော်တာတဲ့တော်ရေ၊ စဉ်းစားသာ ကြည့်တော့၊ သူက မြောက်နန်းမစံဘဲ တောင်နန်းစံနေတာလေ”

’ဟော’

“ငါတော့ လူတွေကို စိတ်ကုန်လာပြီ’

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ဟဲ့၊ ငါတို့ကိုတော့ အဓောက်တန်းစားမို့

စည်းကမ်းမရှိဘူး၊ အကျင့်ပျက်တယ် ပြောချင်ကြတယ်၊ အထက်တန်းစားတွေ အကျင့်ပျက်တော့ သာတောင်ကြောက်စရာကောင်းသေး၊ ငါတော့မယားကြီးနဲ့ မယားငယ် တစ်အိမ်တည်းထားတဲ့အိမ်တောင် နေဖူးပါရဲ့ အခန်းတစ်ခန်းစီလေ၊ ဟိုအခန်းကူးလိုက်၊ ဒီအခန်းကူးလိုက်’

”ငါလဲ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ကြာကြာနေချင်ပါတယ်ဟယ်၊ အဆင်ကိုမပြေဘူး”

“ငါကတော့ ကြာကြာမနေချင်ဘူး ဆရာရေ့ ပျင်းတယ်’

“ညည်းကတော့ လုပ်ပြီ’

အသင်းမှာ လူနည်းလျက်ရှိသည်။ နော်ဆယ်လီ အဲလစ်အပြင် လူသစ်များဖြစ်ကြသော မဖြူနှင့် နော်ရှီးလာတို့နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ မဖြူသည် အသင်းကိုရောက်လာသော်လည်း ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် နွမ်းနွမ်းလျလျ ပင် ဖြစ်သည်။ သည်အလုပ်ကို သူလုပ်ချင်ပုံ မရပေ။ နော်ဆယ်လီ ငယ်စဉ်ကလိုပင် ပွဲစားတွေလက်မှာ ဟိုပြောင်း သည်ရွှေ့ လုပ်ခဲ့ရပြီး နောက်ဆုံးမှ အသင်းကို ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူ လုပ်ခဲ့ရသည့် အိမ်တွေမှာ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခံရလွန်းသဖြင့် လူတွေကို လန့်ဖျပ်နေသူလေး ဖြစ်သည်။ လူလာသည့်အရိပ်အရောင်မြင်လျှင် တံခါးချောင်ထဲဝင်ပုန်းကာ လာခေါ်သူကို မျက်စိသူငယ်ဖြင့် ကြည့်နေတတ်သည်။

“ဘာမှမကြောက်နဲ့ဟေ့၊ အသင်းကလူကို ဘယ်သူမှ မစော်ကား ရဲဘူး၊ ကိုယ်မနေချင်ပြန်သာလာခဲ့၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကိုယ်က စာရင်း ပေးထားတဲ့လူဆိုတော့ အလုပ်ကိုကောင်းကောင်းလုပ်၊ ရိုးရိုးသားသား နေပေါ့အေ၊ နာမည်ပျက်ရင်အသင်းက ထုတ်ပစ်ခံရမှာ”

အဲလစ်က ဆရာမကြီးလုပ်ကာ ဩဝါဒပေးနေသေးသည်။ အဲလစ် တို့လို လူမျိုးကိုတော့ လာခေါ်သူတွေကလည်း ဆလံသရသည်။ တစ်ချက်မျှ အလျှော့ပေးသည့် ကောင်မ မဟုတ်။ တစ်ခါကလည်း အိမ်တစ်အိမ်ကို လိုက်သွားပြီး နေ့မကူးခင်ပြန်လာသည်။ “လူမမာအဘွားကြီးရှိတယ်အဇ္ဇ၊ ချေးအိုးသွန်ရမှာသေချာတယ်၊ ဒါကြောင့် နေမကောင်းဘူးဆိုပြီး ပြန်လာတာ” ဟု ပြောပြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း တချို့က အသင်းကလူတွေကို ကြောက် ကြ၏။ သို့သော် တကယ်တမ်း ဒေါင်းတိ မောင်းတိ အလုပ်လုပ်ကြကြေး ဆိုလျှင်တော့ အသင်းကလူတွေသည် မိမိတို့အခနှင့် တန်အခေါင်လုပ်တတ်ကြသည်။ ရိုးသားသည်ဟူသည့် ဂုဏ်ကို ဆယ်တင်ကြသည်။ သို့သော် လက်တောင်အတိုအရှည်ရှိကြသေးသည်ပဲ။ လူတိုင်းကောင်းသည်ဟုတော့ အာမ

မခံနိုင်။

“မဖြူတော့ အမြဲတမ်း ရိုးရိုးသားသားလုပ်ပါတယ် အစ်မရယ် ဒါပေမယ့် လူတွေက မဖြူတို့ကိုဆိုရင် အမြဲပဲ သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေတာ ပစ္စည်းတစ်ခုပျောက်ရင် မျက်လုံးက မဖြူတို့ဆီ အရင်ရောက်တာပဲ၊ အိမ်တစ်အိမ်မှာ အိမ်ရှင်သမီးက ဆွဲပြားလေး ပျောက်လို့ဆိုပြီး မဖြူကို တိုက်ရိုက်မစွပ်စွဲပေမယ့် အခန်းထဲ အတင်းဝင်ရှာတာပဲ၊ နောက်တော့မှ သူ့မောင် ဘိန်းဖြူ သမားက ခိုးရောင်းတာ ပေါ်တယ်လေ’

မဖြူလို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် နော်ဆယ်လီက သမီးချင်းစာနာစွာ သနားမိသည်။ မဖြူသည် အခိုင်းအစေ ဘဝမှာကျင်လည်နေသော်လည်း ရုပ်ရည်လေးက သားနားသည်။ စကား ပြောပုံက ချိုသာသည်။ သည်လိုမိန်းကလေးအတွက် သည်အလုပ်မျိုးနှင့် မတန်။ သူ့အတွက်ရင်လေးစရာ။ သို့သော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ဘုရား သခင်က ရုပ်ရည်ကြွမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းသော သူတို့ချည်းသာလျှင် သည်ဘဝမှာ ကျင်လည်စေ၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ သူတို့သည်ကား ထိုဘဝမှာ ကျင်လည်စေ ဟူ၍ ခွဲခြားဖန်ဆင်းခဲ့သည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ တကယ်တော့ နော်ဆယ်လီတို့ ဘဝသည် ကြွမ်းမှ ရမ်းမှ တော်ကာကျသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် အန္တ ရာယ်ကို ကာကွယ်ရန် ခက်လေသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အန္တ ရာယ်ဟူသည် အချိန်မရွေး ကျရောက်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

နော်ဆယ်လီဘဝတွင် ပထမဆုံးအန္တ ရာယ်ကို တွန်းလှန်နိုင်ခဲ့သော်လည်း နောက်ထပ် တရစပ်ကျရောက်လာသည့် ဘဝအန္တ ရာယ်မုန်တိုင်းများကိုမူ မတွန်းလှန်နိုင်ခဲ့ပေ။

သမီးဂျူးနာ မွေးဖွားသည့်တိုင် ရစ်ချတ်၏ အခြေအနေမှာ ထူးခြားမလာခဲ့။ သည်တော့လည်း နော်ဆယ်လီသည် လောကကို ခပ်ကြွမ်းကြွမ်းရင်ဆိုင်ရန်ကြံစည်ရလေ၏။ သမီးကို သူ့အဘိုးနှင့်ထားခဲ့ပြီး ရန်ကုန်ကိုလိုက်မည်။ ရစ်ချတ်၏ မိဘများနှင့်သာ ရင်ဆိုင်မည်။

သည်အကြောင်းတွေကို ရစ်ချတ်ကလည်း ရိပ်မိဟန်တူ၏။ ရန်ကုန် ရောက်ရောက်ချင်း နော်ဆယ်လီကို လာတွေ့သည်။

“အဖေက သဘောတူပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါပြောတာကို မယုံဘူးပြောနေတယ်၊ လက်ထပ်စာချုပ်ပြရမယ်တဲ့’

’ပြမယ်လေ၊ ငါပါလိုက်ခဲ့မယ်”

“နေဦး၊ မလိုက်ခဲ့နဲ့ဦး၊ အဖေ ယုံပြီဆိုမှ အဖေ့ကိုတောင်းပန်ပြီး ခေါ်ရမှာ”

ရစ်ချတ်၏ စကားတွေက ရှေ့နောက် မညီသည်ကိုလည်း မစဉ်းစားနိုင်။ လက်ထပ်စာချုပ်နှစ်စောင်လုံးကို နော်ဆယ်လီ သိမ်းထားခဲ့ သည်မို့ နှစ်စောင်လုံး ထုတ်ပေးလိုက်မိလေ၏။ ပြီးတော့မှ တစ်စောင် ပြန်တောင်းဖို့ သတိရသည်။

“ငါပြပြီးရင် ပြန်ပေးမှာပေါ့၊ စာချုပ်က ဘာအရေးကြီးလဲ၊ ကလေးတောင်ရနေပြီဥစ္စာ”

သည်လိုနှင့်ပင် ရစ်ချတ်၏ အညာကို ခံရပြန်လေသည်။

အို ထာဝရဘုရား၊ ကိုယ်တော်ကို အကျွန်ုပ် ခိုလှုံပါ၏။ အရှက်ကွဲခြင်းနှင့် အစဉ်ကင်းလွတ်ပါစေသော။

*****

အခန်း (၂၄)

ရစ်ချတ် အကြောင်းတွေ ပြန်တွေးကာ မည်မျှပင်စိတ်နာစေကာမူ ရစ်ချတ် လာသောအခါ နော်ဆယ်လီ ရင်ဆိုင်ရပြန်သည်။ ယခုလည်းကြည့်။ သူ့ စကားကိုယုံကြည်၍ သားတွေနှင့် တစ်အိုးတစ်အိမ်ဖြစ်ခဲ့ကြပြီ။ သူများ အိမ်မှာ ကပ်နေရသည့်မှာ မျက်နှာငယ်သော်လည်း တာဝန်ကတော့ အလွန်နည်းခဲ့သည်။ ကလေးတွေကို ဝိုင်းဝန်းပဲ့ပြင် ထိန်းသိမ်းပေးမည့်သူ ရှိသေးသည်။ လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင်ဆုံးမမည့် အစ်ကိုကြီး ရှိသေးသည်။ မကောင်းလျှင် ကြည့်ရှုစောင်မမည့်သူ ရှိသေးသည်။ နောက်ဆုံး ပိုက်ဆံ မရှိလျှင်သော်မှ အငတ်တော့ မနေရ။ အကြွင်းအကျန်ပဲဖြစ်ဖြစ် စားကြရ သေးသည်။

ယခုတော့ နော်ဆယ်လီ အလုပ်ကလည်း နေထွက်က နေဝင် သွားရသည်။ ထမင်းတစ်အိုးသာ ချက်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ဟင်းကို လေးငါး ရက်စာ ချက်ထားရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးတွေက သူတို့ဘာသာ ကြံဖန်ချက်စားကြသည်။ မီးထင်းကိစ္စ စိတ်မချရ။ ကိုယ့်အိမ် လောင်လို့ ကတော့ ပူစရာမရှိ။ လောင်စရာမရှိ။ သူများအိမ်တွေ လောင်ကုန်လျှင် အခက်။ ပြီးတော့ ကလေးတွေက လမ်းထဲမှာ လူတကာအော့ကြောလန် အောင် ဆော့သည်။ ရန်ဖြစ်သည်။ ဆန်နီထွန်းက လက်ရဲသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်အတိုင်အတော ခံရတော့၏။ ကျောင်းကိုလည်း သူတို့ သွားသည်ဆို၍သာ ယုံလိုက်ရသည်။ တကယ်ရောက် မရောက် မသိ။ အဆိုးဆုံးက တစ်ခါတစ်ရံ ပိုက်ဆံပြတ်လျှင် လုံးဝစားစရာမရှိခြင်းပင်။ ယခုဆိုလျှင် နော်ဆယ်လီ အလုပ်နားနေရသဖြင့် အိမ်တွင် ဝင်ငွေမရှိ။

’နင်က နင်ထားရာ မနေရကောင်းလားလို့ အပြစ်တင်ခဲ့တယ်၊ ခုနေပြီလေ၊ ဘယ်မလဲ နင့်ရဲ့ထောက်ပံ့ငွေ၊ အိမ်လခတောင် စပေါ်ထဲက နှိမ်နေလို့ နေလို့ရနေတာ၊ နို့မို့ရှိ အိမ်ပေါ်ကဆင်းပေးရတာ ကြာပြီ”

နော်ဆယ်လီက ရစ်ချတ်ကို တွေ့ တွေ့ချင်းပင် ရန်တွေ့ မိ၏။ သူ့ အတွေးထဲမှာ သူ့ ရင်ထဲမှာ ရစ်ချတ်ကို ရန်တွေ့ စကားတွေ များစွာ ပြောခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း တွေ့လျှင်မပြောဘဲ မနေနိုင်ပေ။

’ငါ့လဲ ဘာဖြစ်နေလဲ မေးစမ်းပါဦးဟာ’

ရစ်ချတ်သည် သူ၏ မြင့်မားသောအရပ်နှင့် နော်ဆယ်လီကို မိုးကြည့်ကာ ပြော၏။ ညိုမြောင်းသောလက်မောင်းများသည် ယခင်ကလို အားကိုးဖွယ်ရာမရှိ။

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ကားတိုက်မှုဖြစ်လို့ လိုင်စင်အသိမ်းခံရတယ်’

“အဲဒါ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ”

’ဒါကြောင့် ငါ ပိုက်ဆံမပေးနိုင်သေးတာ၊ ခုအိမ်မှာ စားစရာတောင်မရှိဘူး”

ခံနိုင်ရည်ရှိပြီးသားဆိုသော်လည်း ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ စူးသွားသည်။ သူပြောသည့် ‘အိမ်”ဆိုသည်မှာ နော်ဆယ်လီတို့ သားအမိ တစ်တွေနှင့်မဆိုင်ပေ။ သူတစ်ယောက်တည်းနှင့်သာ ဆိုင်သည်။ နော်ဆယ်လီတို့ သားအမိတစ်တွေမှာလည်း သူတစ်ယောက်တည်းနှင့်သာ ဆိုင်သည်။ သူ့အိမ်နှင့် မဆိုင်ပေ။

“အေးပေါ့လေ၊ နင်ပြောတဲ့အတိုင်း နေခဲ့တာပဲ၊ နင်ထားသလိုပဲ ဆက်နေရတော့မှာပေါ့’

“ဒါတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ ငါ့မှာ အဆင်မပြေလို့ဟာပဲ၊ ခုလဲ ငါ့ကို ကူညီစမ်းပါဦး’

နော်ဆယ်လီ မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။

“ရစ်ချတ်”

နော်ဆယ်လီ အသံမှာ တုန်ယင်နေသည်။

“နင် ငါ့ဆီမှာ ဘာလိုချင်ပြန်ပြီလဲ’

ရစ်ချတ်က နော်ဆယ်လီ၏ နားရွက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ နော်ဆယ်လီ၏ လက်သည် သူ့နားဆီသို့ရောက်သွားသည်။ နော်ဆယ်လီ၏ တစ်ခုတည်းသော လက်ဝတ်ရတနာဖြစ်သည့် နားကပ်လေးမှာ ရစ်ချတ်၏ မိဘများဆီမှ ရထားသည့် တစ်ခုတည်းသော အမွေပင်ဖြစ်သည်။ သည် နားကပ်လေးတစ်ရံသည် နော်ဆယ်လီဘဝတွင် များစွာအမှတ်တရ ဖြစ်စေ သည်။ မိမိကို မလိုလား မနှစ်သက်သူများက ပေးထားသည့် ပစ္စည်းတစ်ခု။

’ငါ ပြန်ရွေးပေးပါ့မယ်၊ သိပ်ဒုက္ခရောက်နေလို့ပါ၊ ကလေးကလဲနေမကောင်းလို့’

“ကလေး ဟုတ်လား’

ရစ်ချတ်သည် အမှတ်တမဲ့ပြောပြီးမှ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။သြော် သူ့မှာ ကလေးတောင်ရနေမှကိုး။

နော်ဆယ်လီသည် သူ့နားမှ ပတ္တမြားနားကပ်လေးကို မြန်မြန်ပင် ချွတ်ပေးလိုက်လေ၏။ နားကပ်လှမ်းပေးသော နော်ဆယ်လီ၏ လက်များနှင့်ရစ်ချတ်၏လက်များ ထိခိုက်မိသွားကြသည်။ ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား မခံစားရ။

“ငါ လိုင်စင်ပြန်ရလို့ ကားထွက်နိုင်ရင် ချက်ချင်းပြန်ရွေးပေးမယ်၊

နှင့်အတွက်လဲ ပိုက်ဆံပေးပါမယ်၊ အိမ်စပေါ်လဲ လခနဲ့နိမ်လို့ မကုန်ခင် ငါ ထပ်တင်ပေးမယ်’

ရစ်ချတ်က ကတိတွေပေးပြန်သည်။ ရစ်ချတ်၏ ကတိစကားတွေက များလှပါပြီကော။

’ဘယ်မှာလဲ ရစ်ချတ်၊ ငါ့ လက်ထပ်စာချုပ်ကော”

ရစ်ချတ်၏ ကတိစကားကို စောင့်စားခဲ့ရသော်လည်း အရာမထင်ခဲ့ ပြန်ပေ။ နော်ဆယ်လီသည် အဲလစ်မှတစ်ဆင့် ရစ်ချတ်ကို မှာရပြန်သည်။ နော်ဆယ်လီ သူ့ အိမ်ကို လိုက်လာမှာစိုးသော ရစ်ချတ်သည် ချက်ချင်း ရောက်လာခဲ့ပြန်၏။

’ငါလဲ အမေပေးတဲ့ အကြံအတိုင်း အဖေ့ကို ပြတာပဲ၊ အဖေကစိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ဆွဲဆုတ်ပစ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ခု စာချုပ်မရှိတော့ဘူးပေါ့’

”အေး”

“နင် အကြံအကုန်ပဲလား ရစ်ချတ်ရယ်’

“နင် ငါ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ငါက စာချုပ်ကိုဖျောက်ဖျက်ပစ်ပြီး နင့်ကိုပစ်ထားမလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နင့်ကို တာဝန်ယူပါတယ်၊ အဖေတို့ လက်မခံလဲ ငါ ရှာကျွေးပါ့မယ်၊ ခု ငါကျောင်းက ထွက်လိုက်ပြီ’

“နင် ဘာလုပ်မှာလဲ’

“ရှာရဦးမှာပေါ့”

အနာဂတ်သည် ဝေးကွာလွန်းလှ၏။

’ငါ ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ၊ အဖေ့ဆီလဲ မပြန်ချင်ဘူး၊ သူ့ မြေးကိုတော့ချစ်တယ်၊ သူပဲ မွေးမယ်တဲ့၊ ငါ့ကိုတော့ နင့်ကိစ္စနှင့် ရှင်းတဲ့၊ ခု ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မအင်နီတို့ဆီမှာပဲ ခဏနေပါ၊ အလုပ်ရရင် ငါ လာခေါ်ပါ့မယ်’

သိမ်ငယ်ခြင်း၊ ဘဝကိုမကြောက်ခြင်းနှင့် ပညာမတတ်ခြင်းတို့သည် နော်ဆယ်လီအတွက် တစ်ဖက်က နစ်နာစေခဲ့သော်လည်း အခြားတစ်ဖက် ကမ္ဘာ ကျရာနေရာမှာနေ၍ တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းသော ဘဝ၏ အင်အားများကို ရရှိစေခဲ့ပြန်လေသည်။

အကျွန်ုပ်ကို ကယ်တော်မူပါ ဘုရား။ ရေသည် အကျွန်ုပ် အသက်ဝိညာဉ်တိုင်အောင် ရောက်ပါပြီ။ ခြေနင်းရာမရှိ။ နက်လှသော ရွှံ့ထဲမှာ ကျံ့ပါပြီ။

* * * * *

အခန်း (၂၅)

နောက်နေ့တွင်လည်း အသင်းမှာ အဲလစ်ရယ်၊ မဖြူရယ်၊ နော်ဆယ်လီရယ်ပဲ ရှိသည်။ သဘောသကာယကောင်းပုံရသည့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ကလေးထိန်းတစ်ယောက်လာခေါ်၍ မဖြူကို ထည့်လိုက်သည်။ ကလေးမ လေးက ငယ်လည်းငယ်၊ ကြောက်လည်းကြောက်တတ်၍ သားသမီးလို ဆုံးမပဲ့ပြင်ပါရန် အများအယွင်းရှိလျှင်လည်း အသင်းကိုပြန်ပို့ပါရန် ဆရာမကြီးက ပြောဆိုပေးလိုက်သည်။ မဖြူသည် မျက်စိသူငယ်ဖြင့် ပါသွားလေသည်။ မဖြူတစ်ယောက် ဘုရားသခင် စောင်မပါစေဟု နော်ဆယ်လီ စိတ်ထဲမှ ဆုတောင်းပေးမိ၏။

‘ဆဲလီရယ်၊ အလုပ်လဲစောင့်မနေပါနဲ့၊ ရချင်တဲ့နေ့ ရမှာပေါ့၊ ငါ့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား”

အဲလစ်က ပြော၏။ အဲလစ်နှင့် နော်ဆယ်လီသည် အသင်းမှာ ဆုံလိုက်၊ ကွဲသွားလိုက်နှင့် တွေ့ ပင် တွေ့ နေကြရသော်လည်း အေးအေး ဆေးဆေး စကားမပြောဖြစ်ကြပေ။ အဲလစ်က လိုလိုလားလားခေါ်တော့ နော်ဆယ်လီ ဝမ်းသာသွားသည်။ အဲလစ်သည် နောက်အိမ်ထောင်နှင့် နေသူဖြစ်၏။ နော်ဆယ်လီ ဆန်နီထွန်းကို မွေးချိန်မှာ အဲလစ် ယောက် ရသည်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကြိုးစားရုန်းကန်နေရသူမို့ အဲလစ် ဘယ်သို့ နေသည်ထိုင်သည် မသိခဲ့ပေ။ သူ့ယောကျ်ားက ဘာလုပ်မှန်းလည်းမသိ နော်ဆယ်လီ ဘဝအတွက် ဟိုဟာဖြစ်လိမ့်နိုး၊ သည်ဟာဖြစ်လိမ့်နိုးနှင့် အသင်းနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်နေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ဘာမျှမဖြစ်ဘဲ အသင်းကိုသာ ပြန်ရောက်ခဲ့ရလေ၏။

အဲလစ်သည်သူနေသော ကြည့်မြင်တိုင် ဝေဠုဝန်ရှိ အိမ်သို့ခေါ်သွား သည်။ ထိုနေရာတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ အဲလစ်၏အဒေါ်နှင့် သားအကြီးလေးကို တွေ့ ရလေသည်။

“အန်တီ၊ အန်တီ စောမူ’

”ဟဲ့ ဆယ်လီလား’

အဲလစ်အဒေါ် အန်တီစောမူသည်ပင် အတော်အိုမင်းလျက်ရှိပြီ။ အင်းလေ၊ နော်ဆယ်လီကိုယ်တိုင်တောင် လေးဆယ်နားနီးနေပြီပဲ။ တစ်ချိန်က ဘဝအစမှာ မရေမရာနှင့် အန်တီစောမူဆီ သောင်တင်ခဲ့ရသည်ကို သတိရသည်။ ထိုအခါ သူ့ရင်ထဲမှာ စွဲထင်နေသော အတိတ်ဇာတ်လမ်းသည် ပို၍ ပီပြင်လာပြန်သည်။

“အန်တီလဲ အသက်ကြီးတော့ ဒီမှာပဲ ခေါ်ထားလိုက်တယ်လေ၊ သားကြီးကိုလဲ မနစ်က သွားခေါ်ထားတာ၊ ဟိုမှာ သူ့အဖေကချစ်ပေမယ့် သူ့မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေက အနိုင်ကျင့်လို့”

အဲလစ်၏သားသည် လူပျိုဖြစ်နေပြီ။ နော်ဆယ်လီကကြည့်တော့ ရှက်ရွံ့စွာ မျက်လွှာချထားသည်။ မအေတွေရဲ့ ဘဝမုန်တိုင်းကြားမှာ မလိုလားဘဲ ပေါက်ဖွားခဲ့ရတဲ့ သားသမီးတွေပေပဲ။ အဲလစ်၏သားက ဖအေဘက်က အထက်တန်းစားသွေး ပါလို့ပဲထင့် မျက်နှာတည်ငြိမ်ပြီးပညာတတ်ရုပ်မျိုးပေါက်သည်။ အိမ်က ဆန်နီထွန်းကတော့ သူ့အဖေလို မိုက်ကန်းကန်းပင်။

“ငါတို့သားတွေတောင် အတော်ကြီးနေပြီနော် အဲလစ်၊ နင်သူ့ကို ကျောင်းမထားဘူးလား’

‘ထားတယ်၊ သူ့အဖေက ကျောင်းစရိတ် ထောက်တယ်လေ၊ ဒီကောင်က အမွေလဲရဦးမှာ ဟင်း ဟင်း’

အဲလစ်ဘဝက သူ့ထက် သာသယောင်ရှိသော်လည်း တကယ် ဆန်းစစ်တော့ သူတို့အားလုံး ဘဝတူတွေပါပဲ။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ဆဲလီ၊ လာ ထမင်းစားရအောင်”

“နင့်ယောက်ျား ဘယ်သွားလဲ၊ ဘာလုပ်လဲ’

“သူလား ဒီနားက ဝပ်ရှော့တစ်ခုမှာ လုပ်တယ်လေ၊ ပိုက်ဆံတော့ သိပ်မရပါဘူး၊ အခစားပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သဘောကောင်းပါတယ်၊ ငါ့သား ကိုလဲ ချစ်တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဘဝတူချင်းပဲ ကောင်းပါတယ်ဟာ”

အဲလစ်ကိုယ်တိုင်က ထိုစကားမျိုးကိုထုတ်ပြောတော့ နော်ဆယ်လီ အံ့ဩသော်လည်း သဘောပေါက်သည်။

အဲလစ်အိမ်မှာ တစ်နေကုန်အောင်နေပြီးမှ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့ ယောက်ျားနှင့်လည်း တွေ့ ခဲ့ရ၏။ အလုပ်ကြမ်းလုပ်သော်လည်း စကား နည်းကာ သည်းခံတတ်သောအသွင်ရှိသူ အဲလစ်၏ ယောက်ျားကိုမြင်ရတော့ ရစ်ချတ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပြီး ဒေါသဖြစ်ပြန်သည်။ ရစ်ချတ်သည်သူဌေးသား ဘဝက လာသူဖြစ်၍ မည်သည့်အလုပ်မျှ လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ် ချင်ပေ။

“နင် မှန်ပါတယ် အဲလစ်”

နော်ဆယ်လီသည် သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူ စကားတစ်ခွန်းကို ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

“အဝတ်ဟောင်းကို အဝတ်သစ်နှင့် ဖာလေ့မရှိ၊ ထိုသို့ ဖာလျှင် ဖာသောအထည်သည် အဝတ်ဟောင်းကို စား၍ အပေါက်ကျယ် တတ်၏’ တဲ့။

ရစ်ချတ်သည် သူ့ကို တရားဝင်မယားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရန် ရှောင်ဖယ် လျက်ရှိသည့်မှာ တစ်စထက်တစ်စ ထင်ရှားလာခဲ့၏။ နော်ဆယ်လီသည် အံကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ နည်းလမ်းကို ရှာရသည်။

“ကျွန်မတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ အိမ်ကိုလိုက်သွားတော့မယ် မအင်နီ’

သည့်တစ်ခါတော့ မအင်နီကလည်း မတားတော့ပေ။ ရစ်ချတ်လုပ်ပုံတွေကလည်း တရားလွန်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“သွားမယ့် သွားရင်လဲ ပိုင်အခေါင်သာ လုပ်ခဲ့အေ၊ အလျှော့မပေးနဲ့’

“စိတ်ချ မအင်နီ၊ သူမှ ကျွန်မကို မညှာဘဲ၊ ကျွန်မကလဲ သူ့ကို မညှာနိုင်တော့ဘူး”

နော်ဆယ်လီသည် သူ့စိတ်ဓာတ်ကို သူ မြှင့်တင်ကာ အားလုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ ထွက်ခဲ့၏။ သူ့ဘဝမှာ သည့်တစ်ခါ အရှုံးပေးလိုက်လျှင် မည့်သည့်အခါမျှ နာလန်ထူနိုင်တော့မည် မဟုတ်။ ဒါကို သူနားလည်သည်။ သူ သတ္တိရှိရမည်။ သူ့ အတွက်၊ သမီးအတွက်။

ရစ်ချတ်တို့အိမ်ကြီးက ကြီးကျယ်ခန်းနားလှသည် မဟုတ်သော် လည်း သပ်ရပ်ကျယ်ဝန်းသည်။ ခြံကို ကျယ်ကျယ်ထားပြီး စကားပင်တွေ စိုက်ထားသဖြင့် မွှေးပျံ့နေသည်။ ခြံတံခါးကို ဖွင့်ထား၏။ သို့သော် သခင့်အလိုကိုသိသော ခွေးတစ်ကောင်က နော်ဆယ်လီကို စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ခပ်တည်တည် လှမ်းကြည့်နေသည်။ နော်ဆယ်လီသည် ရှေ့မတိုးဝံ့ဘဲ ခြံဝမှာပင် ရပ်နေမိလေသည်။

“ရန်လုံ၊ ရန်လုံ၊ ဟဲ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဩော် ဘယ်သူလဲ အိမ်ရှေ့က”

ခြံထဲတွင် သစ်ပင်များကို တူးဆွနေဟန်တူသော မိန်းမကြီး တစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုကိုမြင်ရပြီး မကြာမီ မျက်နှာကိုပါ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လိုက်ရ၏။ မိန်းမကြီးသည်နော်ဆယ်လီကို စစ်ဆေးသောမျက်စိဖြင့် ကြည့်လေ၏။ သို့သော် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုသည်ကို မိန်းမတို့၏ ခန့်မှန်း စိတ်ဖြင့် သိရှိသွားဟန်တူသည်။ နှုတ်မှ ဘာမျှမပြောသော်လည်း မျက်နှာ အမူအရာက သိသာလှသည်။

နော်ဆယ်လီသည် သူ့ကိုယ်သူ သိမ်ငယ်သောအသွင်မျိုး မဖြစ်စေရန် အားတင်း၍ထားလေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို စေ့ထား၏။ ကိုယ်ကို မတ်မတ် ရပ်ထား၏။

“ဘာကိစ္စလဲ ကလေးမ’

မေးလိုက်သည့်အသံက သံမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အထက်စီး လေသံသည် စွက်နေလေ၏။

“ကျွန်မ ဒီအိမ်က ရစ်ချတ်ထွန်းလှဖြူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ’

“အင်၊ ဘာကိစ္စလဲကွဲ့”

မိန်းမကြီးသည် သူ့လက်ထဲမှာ ဘာမျှမရှိဘဲနှင့် လက်နှစ်ဖက်ကိုရိုက်ခါလျက်ရှိ၏။

“ကျွန်မ သူ့မိန်းမပါ”

အစီအစဉ်မရှိဘဲ နှုတ်မှ သွက်လက်ပြတ်တောင်းစွာ ထွက်သွားသည့် အတွက်

မိမိကိုယ်ကိုပင် အံ့ဩမိရလေသည်။ အဘွားကြီး၏ မျက်ခုံး နှစ်ဖက်သည်လည်း မြင့်တက်သွားကြလေ၏။ သည်ကဲ့သို့ ရင်ဆိုင်ရမည် ဟုလည်း တွေးမိထားဟန် မတူချေ။

“လာ ထိုင်စမ်းပါဦး’

ဖိတ်ခေါ်သည်ဟု မဆိုသာသောအသံဖြင့် အဘွားကြီးက ခေါ်လိုက် သည်။ စကားပင်ရိပ် ခုံတန်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလေ၏။ ရန်လုံဟူသော ခွေးသည် နော်ဆယ်လီ၏ ခြေဖမိုးကို လာရောက်နမ်းရှုပ်လေသည်။ နော်ဆယ်လီသည် လွယ်အိတ်ကို ရင်မှာပိုက်ကာ စကားပင်အောက်မှာ ထိုင်လိုက်၏။ အိမ်ဘက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ရစ်ချတ်၏ အရိပ် အရောင်ကိုသော်မျှ မမြင်ရပေတကား။

“အင်း ရစ်ချတ်၊ ရစ်ချတ်၊ သူပြောလို့ သိသင့်သလောက် သိပြီး ပါပြီလေ၊ သူ့ဖအကေတော့ မသိသေးဘူးကွယ်၊ အသိပေးလို့လဲ မဖြစ်ဘူး’ အဘွားကြီးက နော်ဆယ်လီထိုင်သော ခုံတန်းမှာ မထိုင်ဘဲ ထိုင်ခုံဟောင်းလေးတစ်ခုကိုဆွဲ၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်၏။ အဘွားကြီးက နော်ဆယ်လီထက်ပင် တည်ငြိမ်နေသေးသည်။

“ကျွန်မကိုပြောတော့ သူ့အဖေကို ပြောပြီးပြီတဲ့”

“အလိုလေး၊ ဘယ်ပြောရဲလိမ့်မလဲကွယ်၊ သူလဲ မပြောရဲဘူး၊ငါလဲ မပြောရဲဘူး ဒီကိစ္စကြီးကို၊ နော့ ကလေးတောင်ရနေပြီဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိန်းကလေးဆို ဟုတ်လား’

’ဟုတ်ကဲ့’

မိန်းမသားနှစ်ဦးစလုံး ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိကြ၏။ ကြာတော့ နော်ဆယ်လီ သည်းမခံနိုင်။ မျက်လွှာချထားမိသော သူ့ကိုယ်ကို ကျိန်ဆဲ မိကာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားရပြန်သည်။ အဘွားကြီး၏ မှေးစင်းသော မျက်လုံးများကို မြင်ရ၏။

“သူ့အဖေကို တဖြည်းဖြည်းတော့ ပြောပြရမှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ခုလဲပဲ ညည်းကို သူလက်ထပ်ထားတာပဲ မဟုတ်လား၊ ငွေလဲထောက်ပံ့ တယ်ဆို၊ ဟိုတလောက ကလေးမွေးဖို့ဆို ပေးလိုက်ပါရောလား၊ သို့မလဲ အလုပ်ကမရသေးတော့ သိပ်တော့ မပြေလည်ဘူးပေါ့လေ၊ ငါကလဲတတ်နိုင်သလောက်တော့ ပေးပါတယ်အေ၊ သားသမီးချင်း စာနာပါတယ်၊ အခုကော ဘာကိစ္စရှိသေးလဲ”

လေကို ဆုပ်ဖမ်းရသလို၊ အသိရခက် နားလည်ရခက်သော စကားများဖြင့် နော်ဆယ်လီသည် နှင်ထုတ်ခြင်းခံနေရပြီလော။ လူယဉ်ကျေးတို့၏အသုံးအနှုန်းကို နော်ဆယ်လီ လိုက်မမီတာအမှန်။ ရင်ထဲက ပြန်ပြောချင်သည့် စကားများမှာမချောမွေ့။

”သူများသားသမီးကိုကလေးတစ်ယောက်မွေးခိုင်းပြီး ပစ်ထားတာ တရားသလား၊ အလိမ္မာနဲ့ ပထုတ် မနေပါနဲ့”ဟုပြောပစ်ချင်သည်။

“ကဲ ကဲ ရစ်ချတ်လာရင်လဲ ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ ရော့ ငါ့မြေးဖို့ ယူသွားဦး၊ ကလေးလဲ တွေ့ချင်ပါသအေ၊ သူ့အဖေကို နားဝင်အောင် ပြောရဦးမယ်၊ ခုတော့ အတွေ့ ခံလို့မဖြစ်သေးဘူး၊ ရော့ ရော့’

အဘွားကြီးသည် ဘော်လီအင်္ကျီခါးရှည်အတွင်းမှ ငွေစက္ကူအချို့ကိုထုတ်ကာ နော်ဆယ်လီ လက်ထဲကို ထိုးတည့်ပေးလေသည်။ ဘာလုပ်ရမည် နည်း။ ရုပ်ရှင်ထဲကလို ကျွန်မ ငွေမက်လို့လာတာမဟုတ်ဘူးဟု ပြောကာ ငွေစက္ကူတွေကို ပစ်ပေါက်ဖြန့်ကျဲပစ်ရမည်လား။

မျက်ရည် မကျသော်လည်း အံကိုကြိတ်ကာ ငွေစက္ကူတွေကိုကိုင်လျက် နော်ဆယ်လီ ပြန်ခဲ့မိလေသည်။ မာနဆိုတာ ဘာကို ခေါ်ပါသနည်း။

အို လူသားတို့၊ အကယ်စင်စစ် သင်တို့သည် စကားဖြောင့်ကြ သလော။ တရားသဖြင့် စီရင်ကြသလော။

* * *

* * * * *

အခန်း (၂၆)

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆန်နီထွန်းကို မတွေ့ ရပေ။ မိုးချုပ်သည့် အထိလည်း ဆန်နီထွန်းပေါ်မလာ။ နော်ဆယ်လီသည် သူ့သားများကို စိတ်ပူလေ့မရှိ။ သူတို့ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ မတော်တဆ ဘေးအန္တ ရာယ် ကျရောက်နေပြီလားဟူ၍ ဘယ်တော့မျှ မတွေး။ သူတို့အတွက် သည့်မှာ ဘက်ကတော့ စိတ်ချပြီးသား။ သူတို့ဘဝကို သူတို့ဘာသာ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်တတ်သည်ပင်။ နော်ဆယ်လီ စိတ်ပူသည်က သူ့စေတနာ အတိုင်း ဖြစ်မလာဘဲ တလွဲတချော် ဖြစ်ကုန်မှာကိုပင် ဖြစ်၏။ ဆန်နီထွန်း ကျောင်းမတက်ဘဲ လျှောက်သွားနေမှာကို မလိုလားဆုံး။ ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးမားမားရှိသည်မဟုတ်သော်လည်း သားသမီးများကို စာတတ် စေချင်၏။

နော်ဆယ်လီ စိတ်ပူသည့်အတိုင်းပင် ဆန်နီထွန်းသည် နောက် တစ်နေ့အထိ ပေါ်မလာပြန်ပေ။

“ဒီကောင် အရင်အချိုးမျိုး ချိုးပြန်ပြီထင်တယ်၊ လာမေ့စေဦး၊ ဒီတစ်ခါတော့ အသေကို သတ်ပစ်မယ်’

နော်ဆယ်လီသည် ဆေးပေါ့လိပ်ကိုအငွေ့တထောင်းထောင်း ထအောင် ဖွာရင်း ကြိမ်းမောင်းနေမိလေ၏။ ထိုရက်များတွင်အသင်းကိုလည်း မရောက်သဖြင့် လက်ထဲမှာလည်း ငွေပြတ်လျက်ရှိပြီ။ ဆန်နီထွန်း ဘယ်သွားမည်ကို သိသော်လည်း လိုက်စရာ စရိတ်မရှိ။ သည်ကောင် မအူပင်က သူ့အဘိုးဆီသွားတာပဲ ဖြစ်ရမည်။ စာအုပ်တွေရောင်းသွားလို့ ကုန်ပြီထင်ရဲ့။ သည့်တစ်သက်မှာ ပညာကို ဘယ်လိုပင် ရိုက်နှက်သင်လည်း ရတော့မည်မဟုတ်။ သင်းတို့ထိုက်နဲ့သင်းတို့ကံပဲ။ ဝတ္တရားက ကုန်ပြီ။

နော်ဆယ်လီ တဖျစ်တောက်တောက်ဆူပူနေသဖြင့် စူးစူးလည်း နေစရာမရှိ။ နော်ဆယ်လီ ခိုင်းသဖြင့် ကုက္ကိုင်းအိမ်မှာ ဆန်နီထွန်းကို သွားရှာပေးရသေးသည်။ ဆန်နီထွန်းကိုကား မတွေ့။ ရေတာစ်စည် ခပ်ပေးခဲ့ ရကာ မုန့်ဖိုးသုံးကျပ်ယူပြီး ပြန်လာခဲ့ရသည်။

“နင်လဲ ကျောင်းမနေချင်ရင် စောစောကပြော၊ ငါ့မှာ နင်တို့အတွက် ရုန်းနေရတာ ပင်ပန်းလှပြီ၊ နင်တို့အားလုံး ကျားကျောင်းကို ပို့ပစ်မယ်၊ ပညာတတ်ချင်တတ် မတတ်ချင်နေ၊ ငါ့ဝတ္တရားကုန်ပြီ”

နော်ဆယ်လီသည် သူ့ဝသီအတိုင်း နှုတ်မှရေရွတ်နေသော်လည်း

မျက်လုံးမှာတော့ ကရုဏာဒေါသဖြင့် ရီဝေမှုန်မှိုင်း၍ နေပြီ။ ဆန်နီထွန်းသည် သူ့ကို စိတ်ဒုက္ခအပေးဆုံးသား ဖြစ်၏။ သည်သားကို သူမည်သို့ မွေးမြူခဲ့သည်ကို ပြန်တွေးလျှင် ရင်နာလောက်သည်။ သမီးဂျူးနာသည် လည်းကောင်း၊ သား ဆန်နီထွန်းသည်လည်းကောင်း နော်ဆယ်လီ၏ ဘဝအတွက် ဆူးငြောင့် ခလုတ်များသာ ဖြစ်၏။ သို့သော် နော်ဆယ်လီသည် နှုတ်မှ ဖွင့်ဟဖော်ထုတ်ပြောဆိုခြင်း မရှိသော အမိ၏မေတ္တာဖြင့် သူတို့ကို သိမ်းဆည်းခဲ့သည် မဟုတ်လော။

နောက်ဆုံးတော့ နော်ဆယ်လီ၏ တစ်ဇွတ်ထိုးဉာဉ်အတိုင်း ဆန်နီ ထွန်း ကိစ္စကို ခေါင်းထဲမှထုတ်ပစ်ကာ အသင်းသို့လာရသည်။ မလာ၍လည်း မဖြစ်။ အိမ်မှာ စားစရာမရှိပြီ။ သူ့အတွက်ကား အိမ်မှထွက်လျှင် စားစရာကိုရ၏။ သားစူးစူးအတွက်မူ အစာရှာထွက်သောငှက်လို အိပ်တန်း ပြန်မှ သယ်ဆောင် ခဲ့ရပေတော့မည်။

ယောက္ခမ၏လက်မှ ငွေစကို လွှဲပြောင်းဆုပ်ကိုင်ကာ သူပြန်လာခဲ့ရပြီး သည့်နောက် ရစ်ချတ်ကို စိတ်နာလှစွာဖြင့် အတွေ့မခံတော့ဟု ဆုံးဖြတ် ခဲ့မိ၏။ ထို့နောက် အဖေ့ဆီကိုလည်း ငွေကိုသာ ပို့လိုက်ပြီး သူပြန်လာ တော့မည် မဟုတ်ဟု အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ ရစ်ချတ်နှင့် အဆင်ပြေ သည် မပြေသည်ကိုလည်း ထည့်မပြောဖြစ်ပေ။ တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ပြီး ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရန် စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချမိလေ၏။ သည်တော့ လည်း သူ့ဘဝ ရပ်တည်ရာသည် အသင်းမှတစ်ပါး အခြားမရှိ။

’ဆဲလီ၊ နင် ကိုယ့်လက် ကိုယ့်ခြေကို အားမကိုးဘဲ ယောကျ်ား အားကိုးချင်တာကိုးဟဲ့၊ အသင်းမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်နေရင် ဘာမှ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အခု လခတစ်ရာရအောင် ငါ တောင်းပေးမယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးစမ်း”

နောက်ဆုံးတော့ ဆရာမကြီး၏ အဆုံးအမအောက်မှာ သူတို့ခိုလှုံ ကြရပြန်သည်။ ထိုအချိန်က နော်ဆယ်လီသည် စိတ်ပျက် နာကြည်းသော် လည်း အားလျှော့ခြင်းတော့ မရှိခဲ့။ ဘုရားသခင်ဖန်ဆင်းသည့်နေရာမှနေ၍ ဘဝကိုရင်ဆိုင်ရန် ခွန်အားတွေ တည်ရှိဆဲဖြစ်၏။

သမီးဂျူးနာကို အဖေ့ဆီမှာပင် စိတ်ချစွာ ပစ်ထားလိုက်သည်။ ရစ်ချတ်ကိုလည်း မေ့လိုက်သည်။ အလုပ်လုပ်နိုင်သော လက်နှစ်ဖက် အားကိုးဖြင့် အိမ်တစ်အိမ်ကို ပါသွားလေသည်။

နော်ဆယ်လီသည် သူ ရောက်သောအိမ်တွင် မီးဖိုချောင်ကိုသာ စိတ်ဝင်စား၍ ဧည့်ခန်းကို မေ့ထား၏။ သူတို့ဘဝ သူတို့နေရာသည်မီးဖိုချောင်သာဖြစ်၏ဟု ရင့်ကျက်စွာ ခံယူ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် ပို၍လည်း အဆင်ပြေတတ်၏။

သူ့ဘဝကိုသူ အဆင်ပြေအောင် နေစဉ်အချိန်မှာ ရစ်ချတ် ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။

ထိုနေ့ကအဖြစ်ကို နော်ဆယ်လီမမေ့။ ရုပ်ရှင်ဆန်လွန်းလှသည်။ ထိုနေ့က နော်ဆယ်လီ အလုပ်လုပ်သည့်အိမ်သို့ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာ၍ ဧည့်ခံရန် သံပရာရည်ပြင်ဆင်ပေးရသည်။ အိမ်ရှင်မက လက်မအား၍

အပြင်ထွက်ပို့ရန်ပြောသည်။ နော်ဆယ်လီက သူထွက်ခဲ လှသော ဧည့်ခန်းကိုထွက်ရန် ထဘီကို တင်းတင်းပြင်ဝတ်ပြီး သံပရာရည် ဗန်းကို မကာ ထွက်ခဲ့ရသည်။ ဧည့်သည်တွေ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လည်း မကြည့်၊ ကြည့်စရာလည်း မလိုသဖြင့် သံပရာရည် ခွက်တွေကိုသာ ခေါင်းငုံ့၍ လိုက်ချပေးနေမိသည်။

“ဆယ်လီ’

ပါးနားကပ်၍ တိုးတိုးခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ဝိုးတဝါးဖြစ်သွားသည်။ မျက်လုံးများကို တဖြည်းဖြည်းလှန်ကြည့်မိ၏။

’ရစ်ချတ်’

စိတ်ထဲမှ ခေါ်မိခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ရစ်ချတ် ရစ်ချတ်ဟူသော အသံတွေ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ ရစ်ချတ်သည် ဘောင်းဘီရှည်နှင့်အင်္ကျီ လက်ရှည်ကို ဝတ်ထားသည်။ သူနှင့် သက်တူရွယ်တူအပေါင်းအသင်း တွေနှင့် လာလည်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သည်အိမ်မှာ ရစ်ချတ်တို့နှင့် ရွယ်တူ အမျိုးသားတစ်ယောက်ရှိသည်။ အပြင်သွားနေသည်ကများ၍ သေသေချာချာ မသိ။ နော်ဆယ်လီ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ဘဝကို စိတ်ပျက်နာကြည်းနေချိန်ဖြစ်၍ အိမ်သားတွေနှင့် အကျွမ်းတဝင်မရှိ။ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပြီး အိမ်ပြန်သည်။ မအင်နီဆီမှာ နေသည်။ လခကို အဖေနှင့် သမီးဂျူးနာဆီ ပို့သည်။

’မင်း သူ့ကို သိလို့လား”

အိမ်ရှင်အမျိုးသားက မေးသည်။ ရစ်ချတ်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ထို့ထက်ပို၍ ဘာမှမပြော။ နော်ဆယ်လီသည် နာကြည်းသည့်စိတ်၊ ရှက်သည့်စိတ်တွေကို ချိုးနှိမ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့၏။ လောကကြီးက ကျဉ်းမြောင်းလှချည်လား ရစ်ချတ်ရယ်။ နင်ဟာ လူ့လောကထဲက ကွယ်ပျောက်သွားရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

ဧည့်ခန်းမှာတော့ ရယ်မောသံတွေ ညံစီနေသည်

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မဆယ်လီ’

စားပွဲတွင် ခေါင်းငုံ့မျက်နှာအပ်ကာ ရပ်နေမိသော နော်ဆယ်လီကို အိမ်ရှင်မက မေး၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ခေါင်းနည်းနည်းမူးလို့ပါ’

“ဪ မဆယ်လီ နေမကောင်းရင် အနားယူဦးလေ”

”ဟုတ်ကဲ့”

နော်ဆယ်လီကတော့ တရားမျှတမှုမရှိသော လောကကြီးမှ အိပ်စက် အနားယူလိုက်ချင်ပြီ။

အို ဘုရားသခင်၊ အကျွန်ုပ်ကို သနားတော်မူပါ။ လူတို့သည် ကိုက်စားအံ့သော ဒေါသနှင့် နေ့တိုင်းတိုက်၍ အကျွန်ုပ်ကို နှိပ်စက်ကြ၏။

* * * * *

အခန်း (၂၇)

လခ နှစ်ရာ...သူ့အတွက် အမြင့်ဆုံးလစာပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် အမြဲတမ်းတော့ လုပ်ရမည် မဟုတ်ပေ။ လူစားဝင်ပေး ရခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့အသင်းမှ လူများသည် အိမ်တစ်အိမ်မှာလုပ်ရင်း အကြောင်း ကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ခေတ္တခွင့်ယူလျှင် အသင်းမှလူစားလွှတ်ပေး၏။ မူလလူပြန်ရောက်လျှင် ပြန်လာရသည်။ ယခုလည်း အသင်းမှ မစိန်လှ ဆိုသည့် အမျိုးသမီး အလုပ်လုပ်နေသည့်အိမ်တွင် မစိန်လှ တောသို့ ခေတ္တပြန်သွားသဖြင့် နော်ဆယ်လီ လူစားဝင်ပေးရသည်။

“မစိန်လှက အိမ်ကောင်းရထားတာကိုး”

နော်ဆယ်လီစိတ်က အဓောက်မေ့မိ၏။ အိမ်က ကျောက်ကုန်းတွင်ရှိပြီး သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသော တိုက်အိမ်လေး ဖြစ်သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်။ အိမ်စောင့် ဒရိုင်ဘာလူကြီး တစ်ယောက်။ ယောက်ျားဖြစ်သူက နိုင်ငံခြားသွားနေသည်ဟု သိရသည်။ မိန်းမကလည်း နံနက် လင်းလျှင် ရုံးသွားသည်။ ကလေးအကြီးက ကျောင်းသွားပြီး ကလေးအငယ်ကိုသာ ထိန်းပေးရလေသည်။

အိမ်ကလည်း ကျယ်ဝန်းသည်။ မီးဖိုဆောင်ကလည်း ကျယ်ဝန်း သည်။ ကလေးတာဝန်ကလွဲလျှင် အိမ်အလုပ်ကလည်း များများစားစား မရှိပေ။ နောက်ဆုံးဈေးသွားလျှင်သော်မှ ကားနှင့်သွားရသည်။ အိမ်ရှင်မ ကလည်း သဘောကောင်းသည်။ ဟင်းကောင်းကောင်း ကျွေးသည်။ လခလည်းကောင်းသည်။ ဘာလိုသေးသနည်း။

“ကျွန်မတော့ မနော်ကို ပိုသဘောကျတယ်၊ မစိန်လှက နည်းနည်း လေးတယ်၊ ဟင်းချက်ရင် ရုံးမမီချင်ဘူး’

အိမ်ရှင်မကိုယ်တိုင်ကလည်း နော်ဆယ်လီကို သဘောကျသည်ဟု ဖွင့်ပြောသည်။ သို့သော် နော်ဆယ်လီတို့မှာကတော့ စည်းရှိရသည်။ သူတစ်ပါး၏ နေရာကောင်းကို လုယူ၍ ဖြစ်ပါမည်လား။ ပြီးတော့ နော်ဆယ်လီသည် မစိန်လှလို မအိပ်နိုင်။ အလုပ်ပြီးလျှင် သူ့အိမ်ကိုပြန်ရ သည်။ မပြန်၍မဖြစ်။ အိမ်မှာ သားအငယ်က ရှိသေးသည်။ အားလုံး အိမ်က ထွက်ပြေးကုန်ရင်လည်း အေးတာပဲဟု နော်ဆယ်လီစိတ်ကတွေးမိ သေးသည်။ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ သူ့အဖေကမထောက်ပံ့လျှင်လည်း ကျား ကျောင်းကို ပို့ပစ်ချင်လှပြီ။ နော်ဆယ်လီ တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင်ဘယ်မှာ နေနေ ဘယ်မှာအိပ်အိပ်၊ စားဖို့လည်း ပူစရာမလို။

ခုတော့ သင်းတို့ကြောင့်။ လေးငါးရက်လောက်ကြာတော့ မစိန်လှ ပြန်ရောက်လာသည်။

“မဆယ်လီ ဆက်နေပေးပါဦး၊ ကျွန်မမှာ ကိစ္စလေးတွေ မပြတ်လို့”

နော်ဆယ်လီအတွက် အဆင်သင့်သွားသည်။ ကလေးတွေကလည်းနော်ဆယ်လီကို ခင်သည်။

အခိုက်အတန့်အားဖြင့်တော့ အဆင်ပြေသွားပြန်လေသည်။

သူတစ်ပါးအိမ်မှာ မျက်နှာငယ်စွာ ရစ်ချတ်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ ရပြီးသည့်နောက် ရစ်ချတ်တစ်ယောက် နော်ဆယ်လီဆီ ရောက်လာပြန်လေသည်။

“နှင့်ကို ငါ ပစ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ငါ အလုပ်မရသေး လို့ပါ၊ ခု အလုပ်ရပြီ၊ နင် ငါနဲ့လိုက်နေပေတော့’

သည်တစ်ခါ ရစ်ချတ်၏ စကားက အားတက်သရောရှိလှသည်။ နော်ဆယ်လီသည် ရစ်ချတ်အပေါ် အချစ်တွေ ကုန်ခန်းလျက်ရှိသော်လည်း ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ သူ ရစ်ချတ်နှင့်သာ ပေါင်းသင်းလိုသည်။ သမီးဂျူးနာ အတွက် ဖခင် ရှိနေစေချင်သည်။ ပြီးတော့ နော်ဆယ်လီတို့လို သူတစ်ပါး အိမ်မှာ အခိုင်းအစေ လုပ်ရသည့် မိန်းကလေးတွေအတွက် ယောကျာ်း အတည်တကျ ယူပြချင်သည်။ သူတို့ဘဝကို အခြား မိန်းကလေးတွေ၏ ဘဝနှင့် တစ်သားတည်းဖြစ်စေချင်သည်။ ကွဲပြားမှု မရှိစေချင်။ အပယ်ခံ ဘဝမှ ရုန်းထွက်လို၏။

‘ဘယ်မှာနေရမှာလဲ ဟင်”

“ပုသိမ်မှာ”

“ဟင် ပုသိမ်မှာတောင်လား’

“ဟုတ်တယ်၊ ပုသိမ်မှာ အဘိုးကြီးဆန်စက်ရှိတယ်လေ၊ အဲဒီမှာလုပ်ရမှာ”

ထင်သလောက်တော့ မဟုတ်ပြန်ပေ။

သို့သော် သူခေါ်တုန်းလိုက်မှ ဖြစ်မည်မို့ ဘာမျှမငြင်းတော့။

“ငါ့သမီး ဂျူးနာကိုပါ ခေါ်ခဲ့မယ်နော်’

ရစ်ချတ် မျက်နှာသည် တွေဝေနေပြန်သည်။

“အေး၊ ခေါ်ခဲ့လေ’

“တို့ ဘယ်တော့လိုက်ရမှာလဲ”

“နင် မအူပင်ကပဲ ပြန်စောင့်နေ၊ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ငါလာခဲ့မယ်’

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရစ်ချတ်နှင့် သူသည် တရားဝင်လင်မယားပင် မဟုတ်ပါလား။ သူထားရာမှာ နေရပေမည်။ နော်ဆယ်လီ နောက်ထပ် မျက်နှာလည်း မများလို။ တည်တံ့မှုကို လိုလား၏။

ရစ်ချတ်ပြန်သွားတော့ စိတ်ထဲမှာ ပြန်တွေးကာ မရေရာသလိုခံစားမိပြန်သည်။

”ကျွန်မတော့ ယုံတောင်မယုံချင်ပြန်ဘူး မအင်နီရယ်’

“ဟဲ့၊ သူ ငါတို့ရှေ့မှာ ပြောသွားတာပဲ၊ ဒီလောက်မှ ယောက်ျားစကားမတည်ရင်တော့ ဒီလူဟာ လူမဟုတ်တော့ဘူး”

မယုံမရဲနှင့် မအူပင်ကို ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

ထာဝရဘုရားသည် ငါ တောင်းပန်ခြင်းအသံကို ကြား၍ ငါ့ဘက်သို့ နားတော်ကို လှည့်တော်မူသောကြောင့် ငါ နှစ်သက်၏။

*****

အခန်း (၂၈)

ကလေးငယ်သည် နော်ဆယ်လီ၏ ရင်ခွင်တွင် ဖက်တွယ်၍ထား၏။ အခါလည်း ကျော်ပြီဖြစ်၍ စကားကို မပီကလာပီကလာ ပြောတတ်နေပြီ။ သူ့ အမေ ခေါ်သလို “မနော်၊ မနော်”ဟူ၍ ခေါ်၏။

ခေတ္တ လူစားဝင်သည်ဆိုသော်လည်း နော်ဆယ်လီ သည်အိမ်မှာ တစ်လနီးပါးကြာသွားသည်။ အားလုံးသည် သံယောဇဉ်ဖြစ်၍ နေပြီ။ သည်အချိန်မှာ မစိန်လှ ပြန်ရောက်လာ၏။ သူ့နေရာကို ဖယ်ပေးရပေ မည်။

“မနော်ဆီသွားမယ်၊ မနော်ဆီသွားမယ်’

ကလေးသည် မစိန်လှလက်မှ ရုန်းထွက်လျက်ရှိလေသည်။ အိမ်ရှင်မ ဘာမျှမပြောသော်လည်း မျက်နှာမကောင်း။ အားလုံးက နော်ဆယ်လီကို လိုလိုလားလားဖြစ်နေကြသည်။ ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် နော်ဆယ်လီကို လိုလားနှစ်သက်သော သူတွေနှင့်သာ ဆုံဆည်းခဲ့ရသည်က များ၏။ သို့သော် နော်ဆယ်လီသည် သူနှင့် သင့်လျော်ရာမှာ ကြာရှည်နေခွင့် ရသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပေ။

’ကဲ မစိန်လှလဲ ပြန်ရောက်ပြီဆိုတော့ ကျွန်မ ပြန်မယ်’

နော်ဆယ်လီကပင် မြန်မြန်ပြတ်အောင် စကားဆိုရ၏။ မစိန်လှကလည်း အိမ်ကောင်းကို လက်လွှတ်ချင်ပုံ မပေါ်။ တော်ရုံဆိုလျှင်တော့ နောက်လူနှင့်သာ ဆက်လွှဲခဲ့ပြီး အသင်းမှာ အလုပ်အသစ် စောင့်တတ် ကြသည်။ ယခုတော့ နော်ဆယ်လီသာ ဖယ်ပေးဖို့ဖြစ်လာ၏။

အိမ်ရှင်မသည် နော်ဆယ်လီကို အချိုးကျတွက်၍ပေး၏။ အဝတ်ဟောင်းတစ်စုံကိုလည်း စွန့်၏။ “နောက်လဲ မကြာ မကြာ လာလည်နော်”ဟု ရင်းနှီးသောစကားကို ဆို၏။

နော်ဆယ်လီသည် သူခင်မင်သော အိမ်တစ်အိမ်မှ စွန့်ခွာခဲ့ပြန် ။ အတွေ့အကြုံအရ မဆန်းတော့ပြီဖြစ်သော်လည်း မစိန်လှလက်ထဲမှ ရုန်းထွက်လျက်ရှိသော ကလေးငယ်၏အသံသည် နော်ဆယ်လီ၏ ခြေလှမ်း များကို တုံ့နှေးစေ၏။

“မနော်ဆီသွားမယ်၊ မနော်ဆီသွားမယ်’

’ဟင့်အင်း မလိုက်ဘူး၊ မလိုက်ဘူး’

သူ့ ရင်မှဖြစ်သော သမီးကမူ သူ့နောက်လိုက်ရန် ငြင်းဆန်ခဲ့ဖူး၏။

“မလိုက်လို့ဖြစ်မလား၊ အခု မလိုက်ရင် နောက်လဲ ငါ့နောက် ဘယ်တော့မှ မလိုက်နဲ့”

“ဟဲ့၊ ကလေးက ဘာနားလည်တာလိုက်လို့၊ နင်က ဆယ်ခါရံမှ တစ်ခါလာတာ၊ ကလေးက နင့်ကို ဘယ့်နှယ်လုပ် ခင်တွယ်ပါ့မလဲ’

အဖေက ဝင်ပြော၏။

ပုသိမ်ကို လိုက်သွားရန်အတွက် ဂျူးနာကိုပါ အပါခေါ်မှ ဖြစ်မည်။ ဒါမှ သူ့အတွက် တအားတက်မည် မဟုတ်ပါလား။ သည်တစ်ခါ ရစ်ချတ်က သူ စကားတည်စွာ လာခေါ်၏။ သို့သော် စည်းကမ်းချက်တွေက ပါလာပြန်သည်။

“အဘိုးကြီးက သူ့ စက်ကို တစ်လ တစ်ခါနှစ်ခါလောက် လာကြည့် တာ၊ နင်တို့သားအမိကို ငါနဲ့ပတ်သက်တာ သိလို့မဖြစ်ဘူး၊ လောလောဆယ် ငါ့သူငယ်ချင်း မိန်းမနဲ့ ကလေးလို့ ပြောထားရမယ်၊ အဲဒါ တစ်ယောက် ယောက်ကို နင့်ယောကျာ်းအဖြစ် ပြထားဖို့လိုတယ်”

အဖေကတော့ သည်သမီးအတွက် အလွန်ပင် စိတ်ကုန်ခန်းလျက် ရှိပြီမို့ ဘာမျှ ဝင်မပြောတော့ပေ။ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးရ သည်ထက်စာလျှင် ယခုလို လက်ညှိုးထိုးပြစရာရှိသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်နေ ရလေ၏။ မြေးကိုအလွန် သံယောဇဉ်တွယ်လျက် ရှိသည်။ သို့သော် နော်ဆယ်လီ တရားဝင်မိန်းမအဖြစ် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ဖြစ်ရေးမှာ ကလေး ကိုပါ အထင်အရှားပြနိုင်ဖို့က အရေးကြီးသည်မို့ တွန်းထိုး၍ ထည့်ရတော့၏။ သို့သော် ရစ်ချတ်၏ မရေရာသောစကားကြောင့် ပွေသည့်ယောကျာ်းချင်းအတူတူ ကိုယ့်သမီး အနစ်နာခံရတော့ မျက်နှာတွေ နီမြန်းကုန်သည်။

“မင်းဟာက လင်အငှားယူပြရဦးမည့်ပုံပဲ၊ ဒီလိုဆို ဒီကောင်မက ဘယ်တော့ မင်းမယားဖြစ်မှာလဲ’

အဖေက တဲ့တိုးပင် မေး၏။

“လောလောဆယ်ပြောတာပါ ဦးလေး၊ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း သိမှာပါပဲ၊ အခုနေ သိသွားရင်သူ စက်ထဲမှာလဲ မလုပ်ရတော့ဘဲ နေစရာမရှိမှာ စိုးလို့ပါ’

’မင်းက စက်ထဲမှာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မန်နေဂျာ ဦးလေးရဲ့ နောက်ဆို ကျွန်တော်ပဲ ဦးစီးလုပ်ကိုင်ရမှာ၊ သားယောကျာ်းလေးဆိုလို့ ကျွန်တော်ပဲရှိတာ’

မိထွေးမျက်နှာကတော့ မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် ပြည့်လျှမ်းလာကာ စေတနာထားဟန်ဖြင့် ဝင်၍ စီစဉ်သည်။

’လောလောဆယ် မောင်စိန်ကို ခေါ်သွားပါလား၊ သူပြောသလို အယောင်ဆောင် ခဏနေ၊ ဒါပေမယ့်ကြာရှည်တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မင်းအလုပ်မှာ

မြဲပြီဆိုရင် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာနော်”

“စိတ်ချပါ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့”

“မင်းတို့ဟာ မကြံအပ် မစည်အပ်ကွာ”

အဖေက ညည်းသေးသည်။ သို့သော် သမီးတစ်ကောင် လင်ကောင် ပေါ်ရေးအတွက် အဖေ လက်လျှော့ရတော့၏။ မြေးမလေး၏ ရှေ့ရေး ကလည်း ရှိသေးသည် မဟုတ်လား။

“မောင်စိန် မင်းနှမအတွက် လိုက်သွားချည်စမ်း”ဟု ဆိုကာ မိထွေးက သူ့သားကို ထည့်လိုက်လေ၏။ နော်ဆယ်လီသည် လွယ်မယောင် နှင့် ခက်လှသော ဇာတ်ရှုပ်ကြီးကို ကရန် ပုသိမ်ကို ပါသွားရလေသည်။ အပြစ်ကင်းလှသော သမီးလေး ဂျူးနာကတော့ တရှုပ်ရှုပ်ငိုရင်း ပါလာသည်။

“အမိုးနဲ့ မလိုက်ချင်ဘူး၊ ဘာဘာဖိုးငယ်နဲ့ နေမယ်၊ ဘာဘာဖိုးငယ်နဲ့ နေမယ်”

မတရားသဖြင့် ပြုသောသူအပေါင်းတို့၊ ငါ့ထံမှ ဖယ်သွားကြ။ ငါ ငိုကြွေးသံကို ထာဝရဘုရား ကြားတော်မူ၏။

* * * * *

အခန်း (၂၉)

“မင်းပညာရေးအတွက် မင်း ကြပ်ကြပ်စဉ်းစားပေတော့၊ ငါလဲ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါ့အလုပ်က မိုးလင်းက နေဝင်သွားရတယ်၊ မင်းမှာ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်ချက်စားနေရတယ် မဟုတ်လား၊ ဟိုမှာဆို ပညာလဲ သင်ရမယ်၊ လက်မှုပညာလုပ်ချင်လဲ ရတယ်၊ ငါ စီစဉ်ပေးမယ်၊ ဘုန်းကြီးကိုလဲ လျှောက်ပြီးသား၊ ခေါ်ခဲ့လို့ပြောနေတာ မင်း မနေချင်ဘူး ဆိုတာနဲ့’

“ဒီလိုဆိုလဲ မိုးမိုးရဲ့သဘောပဲလေ’

ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်းရသည့် သဘောမဟုတ်၊ နော်ဆယ်လီ၏ ရင်မှ စေတနာကို ဖွင့်မပြောတတ်။ သားငယ်ကို အရပ် ထဲမှာ ကလေကချေဖြစ်သွားမှာ စိုးလှသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း မထိန်းနိုင် မကျောင်းနိုင်တာ အမှန်။ ပြီးတော့ သူ့မှာ သည့်ကလေးရှိနေသည့်အတွက် သူ့မှာအလုပ်လုပ်တိုင်း နောက်ဆံငင်ရသည်။ အကြီးကောင် ဆန်နီထွန်း ကတော့ မအူပင်ကို ရောက်နေသည့် အကြောင်း အဖေ့ဆီမှ စာလာသည်။ သင်းတော့ နေပေ့စေ၊ ခွေးဖြစ်မယ့်ကောင်။

စူးစူးဆီက သဘောတူညီချက်ရတော့ နော်ဆယ်လီ ကျားကျောင်း ဆရာတော်ဆီ ပြေးရပြန်သည်။ ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်နှင့်အတူနေပြီးကတည်းက ခရစ်ယာန်တစ်ပိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေခဲ့သော နော်ဆယ်လီက ဆရာတော်ကို သနားအခေါင်လျှောက်သည်။

’တပည့်တော်မမှာ ယောက်ျားကလဲ ပစ်ထားလို့၊ သည်သားကို ကျွေးသာကျွေးနိုင်၊ ပညာမသင်နိုင် ဖြစ်နေရပါတယ် ဘုရား”

ဆရာတော်က လူမျိုးမရွေး ဘာသာမရွေး သနားကရုဏာထား ပေ၏။ နေရပ် ဇာတိ အလုပ်အကိုင် မေးမြန်းကာ ကလေးကိုခေါ်ခဲ့ဖို့ မှာကြားလိုက်သည်။ နော်ဆယ်လီက သက်ဆိုင်ရာရပ်ကွက်လူကြီးများ၏ ထောက်ခံစာကို ယူရ၏။ စူးစူးကတော့ သားသမီးသုံးယောက်ထဲမှာ အလိမ္မာဆုံးမို့ မိခင်စီမံသမျှ နာခံတော့သည်။

“အမိုးက ပညာတတ်စေချင်လွန်းလို့ ခုလိုစီမံရတာ၊ အမိုးနဲ့ နေရင် ထမင်းတော့ စားရမယ်၊ ကျောင်းနေရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအဖေကလဲ မထောက်ပံ့တော့ အမိုး ကျောင်းစရိတ်မတတ်နိုင်ဘူး၊ မင်း ပညာကို ကြိုးစားသင်၊ လိုတာကို အမိုးအကုန်ဝယ်ပေးမယ်၊ တစ်လတစ်ခါ လာခဲ့မယ် သိလား’

နော်ဆယ်လီသည် သူ့သားကို တစ်သက်မှာတစ်ခါ အချိုသာဆုံး စကားဖြင့် နှစ်သိမ့်အားပေးလေသည်။ ဘဝကိုရင်ဆိုင်ဝံ့သည့် သတ္တိအရာမှာ အရေထူနေပြီဖြစ်သော်လည်း နော်ဆယ်လီရင်မှာ မဖော်ပြနိုင်သော ဆို့နင့်မှု ဖြင့် ကြေကွဲရလေ၏။

ပုသိမ်မှာ တစ်လခန့်ကြာတော့ မိထွေး၏သားဖြစ်သူမောင်စိန်သည် လင်အငှားဘဝမှလွတ်ကာ မအူပင်သို့ပြန်သွား၏။ ရစ်ချတ်လည်း စက်ထဲမှာ ဘာရာထူးမှန်းမသိ အလုပ်လုပ်လျက်ရှိပြီ။ သူ့အဖေကတော့ ဟိုလူပြော သည်လူပြောဖြင့် နော်ဆယ်လီတို့ သားအမိအကြောင်းကို တစ်စွန်းတစ်စ သိသွားပြီ။ သို့သော် လိမ္မာပါးနပ်သော စီးပွားရေးသမားပီပီ မသိဟန်ဆောင် ၍ နေလေ၏။ မသိသူကို သိအောင်လုပ်ရမည်မှာ လွယ်သော်လည်း သိပြီးသူက မသိဟန်ဆောင်နေသောအခါ နော်ဆယ်လီတို့ ဘာမျှမတတ်နိုင်။

နော်ဆယ်လီသည် တိတ်တိတ်ပုန်းမယားဘဝမှ ရုန်းမထွက်နိုင်သော သူ့ဘဝကို တစ်စထက်တစ်စ နားလည်လာသည်။ သို့သော် ဘာတတ်နိုင် မည်နည်း။ လောလောဆယ် နေစရာ စားစရာရနေသည့်အတွက် ဖြေသာ နေရသည်။ ပြီးတော့ သမီးဂျူးနာသည်လည်း အဖေရယ်ဟူ၍ အသိအမှတ် ပြုစရာရှိပြီး ဂျူးနာသည် ရစ်ချတ်ထွန်းလှဖြူ၏ သမီး။ မည်သို့ပင် မသိဟန် ဆောင်နေသည်ဖြစ်စေ ဂျူးနာသည် စက်သူဌေး ဦးထွန်းလှဖြူ၏ မြေး၊ သည် အခြေအနေကို နော်ဆယ်လီ ကျေနပ်၏။

စက်ဝင်းထဲမှ တဲသာသာ အိမ်ကလေးတစ်ခုတွင် နေရသော်လည်းနော်ဆယ်လီအတွက်တော့ ချမ်းမြေ့ရိပ်မြုံသာတည်း။ ရစ်ချတ်နှင့် လက်ထပ်ပြီးသည့် ကာလတစ်လျှောက်တွင်လည်း သည်တစ်ခါ အပျော်ရွှင်ရဆုံးဖြစ်၏။ နော်ဆယ်လီ၏ ဘဝတွင် သူတစ်ပါးအိမ်မှာ အစေအပါးအဖြစ်သာနေထိုင်ကျင်လည်ခဲ့ရသဖြင့်လည်း ယခုလို မိမိအိုး မိမိအိမ်နှင့် အိမ်ထောင်ရှင်မဘဝတွင် နေရသည်ကို များစွာကျေနပ်မိလေ၏။

အိုးတစ်လုံး ဖျာတစ်ချပ်ဘဝထက် သာရုံသာရှိသော်လည်း မိန်းမတစ်ယောက်၏ အိမ်ထောင်ကိုပိုင်ဆိုင်အုပ်ချုပ်ရခြင်းသည် မည်သည့်စည်းစိမ်နှင့် လဲနိုင်အံ့နည်း။

လေပြည်လေညင်းများ ရိုက်ခတ်သုတ်ဖြူးလျက်ရှိသော ကမ်းနားတစ်လျှောက်တွင် ရစ်ချတ်ရယ်၊ သမီးလေး ဂျူးနာရယ် လက်တွဲကာ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ညနေတိုင်းသည်သာယာနေ၏။ ဘဝတစ်လျှောက် လုံးတွင် သာယာသော အစိတ်အပိုင်းလေးတစ်ခုပင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

များမကြာမီ သားကြီး ဆန်နီထွန်းကို ကိုယ်ဝန်လွယ်ရသည်။ ရစ်ချတ်သည် သူ့ကို ခါတိုင်းထက် ဂရုစိုက်ဟန်ပြသည်။ သို့သော် တစ်စ တစ်စ ဇာတိပြလာသော ရစ်ချတ်၏ အမူအကျင့်တွေကို နော်ဆယ်လီ ရိပ်မိလာ၏။

ရစ်ချတ်သည် စက်ထဲမှ အလုပ်သမလေးတွေနှင့် အရောဝင် လွန်းသည်။ နော်ဆယ်လီက မနှစ်သက်ဟန်ပြသောအခါ ရစ်ချတ်သည် မမျှော်လင့်သော စကားမြားဦးများဖြင့် နော်ဆယ်လီကို ပစ်ခတ်လေသည်။

“ငါ နှင့်ကို သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ်ပေါင်းတယ် မဟုတ်လား၊

လက်ညှိုးထိုးပြစရာမရှိတဲ့ နှင့် ဗိုက်တစ်လုံးအတွက် လှည်းကျိုးဝင်ထမ်းခဲ့ တာလေ၊ ဒါတောင် နင်က မကျေနပ်သေးဘူးလား”

’ဘာ ဘာပြောတယ် ရစ်ချတ်၊ ငါ့ဗိုက်က ဘယ်သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြရဦးမှာလဲဟဲ့၊ နင် ကမြင်းလို့ရတဲ့ဗိုက်ကို ဘယ်သူ့ ကို လက်ညှိုးထိုးစရာလိုသေးလို့လဲဟဲ့”

’အခေါင်မယ်၊ အဲဒီကလေးဟာ ဘယ်သူနဲ့ရတဲ့ ကလေးလဲ၊ ခင်မောင်ကျော်နဲ့ရတာလား၊ ငါနဲ့ရတာလား၊ နင့်ကိုနင်ကော သေချာလို့လား”

မိုးကြိုးပစ်သံကို အနီးကပ်ကြားလိုက်ရသလို နော်ဆယ်လီရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်စွာ မြည်ဟည်းသွားသည်။

“ဘာပြောတယ်၊ ဘာပြောတယ်”

“ဘာပြောရမှာလဲ၊ နင်နဲ့ ခင်မောင်ကျော်နဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်ခဲ့တာ အလုံ တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိတယ်၊ ငါသာ နွားကျခံပြီး နင့်ကိုယူခဲ့တာ၊ ဒီကလေးဟာ ငါ့ကလေး မဟုတ်ဘူး’

နော်ဆယ်လီ ရင်ထဲက အသည်းတွေ နှလုံးတွေပါ ပြောင်းပြန် ဖြစ်သလို ခံစားရသည်။ သူကိုယ်တိုင်က မေ့ပျောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သောသ်ကြွန်တစ်ရက်က အမှတ်မထင် ဖြစ်ရပ်လေးကို ရစ်ချတ် ရှိုးမယ်ဖွဲ့နေပြီ။ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ လူ့ဘဝအကြောင်းကို ဘာမျှနားမလည်သေးသော သမီးလေးဂျူးနာက မျက်စိအကြောင်သားနှင့် မော့ကြည့်နေသည်။

“နင် နေချင်သလို နေနိုင်ဖို့ ငါ့ကို မတော်မတရား မစွပ်စွဲပါနဲ့ရစ်ချတ်ရယ်၊ ငါ့အကြောင်းကို ဘုရားသခင် သိပါတယ်”

ရစ်ချတ်သည် သူ့ကို ကျောခိုင်း၍ ဆင်းသွား၏။ နော်ဆယ်လီသည် ဂျူးနာကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းကာ အံကို တင်းတင်းကြိတ်ထားမိသည်။

အို ထာဝရဘုရား၊ အကျွန်ုပ်၏ သနားစုံမက်တော်မူခြင်း စိတ်ကို မချုပ်တည်းပါနှင့်။ ကရုဏာတော်နှင့် သစ္စာတော်သည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ် စောင်မပါစေသော။

✳✳✳✳✳

အခန်း (၃၀)

လင်မရှိ။

သားမရှိ။

အချစ်မရှိ။

လွတ်လပ်သောဘဝသို့ နော်ဆယ်လီ ပြန်ရောက်လာ၏။ သို့သော် နော်ဆယ်လီမှာ တာဝန်များစွာရှိသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း ကိုယ်လွတ် ရုန်း၍ မရသေး။ သူသည် ငယ်စဉ်ကလိုပင် အလုပ်လုပ်ရတုန်း။ အလုပ် လုပ်၍ရသောငွေသည် သူစားဖို့မဟုတ်။ သူ့တစ်ဝမ်းတစ်ခါးကတော့ ဖူလုံပြီးသားဖြစ်သည်။ အလုပ်လုပ်၍ရသောပိုက်ဆံကို သားသမီးတွေဆီ ပို့ရသည်။ သူကတော့ ဖြစ်ခဲ့ပြီးသမျှ ဘဝဝဋ်ကြွေးများကို ပေးဆပ်နေဆဲ တည်း။

"ကောင်မ၊ ဘယ်ပျောက်ချက်သားကောင်းနေတာလဲ၊ အသင်း တောင်မရောက်တာကြာပြီဆို'

အသင်းတွင် မအေးနှင့် ပြန်ဆုံသည်။

'ညည်းကော မော်လမြိုင်ကိုလိုက်သွားတာ တော်တော် အဆင် ပြေတယ် ထင်တယ်၊ ဝလို့ဖီးလို့၊ ယောကျ်ားကော မရခဲ့ဘူးလား"

'ကံကောင်းလို့ ရတော့မလို့အေ"

"ဟုတ်လား၊ ဆိုစမ်းပါဦး"

နော်ဆယ်လီသည် ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို ဖွာကာ မအေးရှေ့မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၏။ ကြည့်စမ်း၊ ခုမှပဲ လောကစည်းစိမ်ကို ပြန်ရပေတော့ တယ်။ နော်ဆယ်လီအဖို့ ယခုလို ဘဝတူချင်းဆုံတွေ့ပြီး အတွေ့ အကြုံတွေ နှီးနှောဖလှယ်ရတာလောက် အရသာရှိတာ ဘာမျှ မရှိ။ သူတို့ကမ္ဘာမှာ လွတ်လပ်သည်။ ဟန်ဆောင်မှုကင်းသည်။ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး နားလည်မှု ရှိသည်။ တစ်ယောက်၏ ဘဝကို တစ်ယောက်က စာနာသည်။ အဆင့် အတန်း ခွဲခြားမှုမရှိ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ စရိုက်ကတော့ ကြမ်းသည်။ ဘဝကကြမ်းတော့ စရိုက်ကလည်း ကြမ်းပေမပေါ့။ တစ်ခါတစ်ရံ ညစ်တီးညစ်ပတ်တွေပြောပြီး ဆဲချင်ဆဲရေးနေတတ်၏။ သို့သော် ထိုသို့သော ဆဲသံများကြားမှရင်နာစရာ

ဘဝခံစားချက်တွေကို မြင်ရပြန်သည်။

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့အေ၊ လိုက်သွားတုန်းကတော့ အိမ်သားနှစ်ယောက် တည်းဆိုတော့ ဇိမ်ပေါ့၊ ဟော နောက်တော့ မရွှေချောက ကိုယ်ဝန်ရှိပါရော၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဆရာဝန်တွေလေ၊ တစ်ယောက်က ဆေးရုံမှာ တစ်ယောက် က အပြင်ဆေးခန်းမှာ၊ အိမ်မှာတော့ ဟောဒီက မရွှေအေး တစ်ယောက် တည်း၊ ရေတွင်းကလဲ ခပ်လိုက်ရတာ အတောင်နှစ်ဆယ်လောက် နက်တယ်၊ မရွှေဗိုက်က အိုက်လှချည့်ရဲ့ဆိုပြီး ချိုးလိုက်တဲ့ရေ၊ ထဘီတောင် ကွင်းလိုက် ပုံချခဲ့တာ၊ အသန့်ကလဲကြိုက် လုပ်ရတဲ့လူက ဖတ်ဖတ်မော၊ ဟော ကလေးလဲရရော ဒီက မအေး ထဘီတောင် မမြဲတော့ဘူး၊ ဆရာဝန် ကလေးမို့သာ တော်တော့၊ ချူချာလိုက်တာကလဲ လွန်ရော”

‘ညည်းကိုက ကလေးတွေနဲ့အကျိုးပေးပါတယ်၊ ပြောသာပြောရ ငါလဲ အတူတူပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ယောက်ျားရတော့မလို့ဆို ရပုံရနည်း ပြောစမ်းပါဦး”

“မပြောချင်ပေါင်အေ”

’ကောင်မ၊ ဒါဆို ပြောချင်လို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ပြောစမ်း ဒီလာခေါ်တဲ့ အစ်ကိုကြီး မလာဘူးလား”

မအေးသည် သူ့ဘီးဆံပတ်ကို ပြင်ပတ်ရင်း ပြောမည့်ဟန်ပြင်၏။ ကောင်မ ဝလာတာတော့အမှန်။ လက်မောင်းသားလေးတွေ ပြည့်ဖြိုးကာ ရင်သားတွေ ပိုမိုတင်းရင်း မို့မောက်နေသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက် စွဲမက်စရာ။ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း အိမ်ရှင်ယောက်ျားတွေ ပြစ်မှား ချင်သည့်ပုံ။

“အစ်ကိုကြီးဆို တော်သေးတာပေါ့အေ၊ အစ်ကိုလေးက ခက်နေတာ၊ သူ့မိန်းမက ဆေးရုံမှာတာဝန်ကျသူဆိုတော့ ညဘက်ဆင်းတဲ့အခါ ဆင်းရ သတော့

“ဟင်း၊ ဒီတော့ ညည်း ချောင်ပိတ်မိနေရောလား”

မအေးက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ကာ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါသည်။

“ဘယ် အမိခံပါ့မလဲအေ၊ မအေး တစ်သက်မှာ ယင်ဖိုတောင် အသန်းမခံခဲ့တာ၊ သူကတော့ ရောချင်တယ်၊ ကိုယ်က ခပ်တည်တည် နေရတာပေါ့၊ ခက်တာက သူ့မိန်းမအေ့၊ သူမီးဖွားတာကလဲ ပုံပျက်မှာ စိုးလို့ဆိုလား ဗိုက်ခွဲမွေးတယ်လေ၊ ဆေးရုံမှာ တစ်လလောက်ကြာတယ်”

’အပျိုကြီးနဲ့မှ တွေ့ တတ်ပလေ”

“အဲဒါ ဆေးရုံက ဆင်းလာရော သူ့ယောက်ျားနဲ့ ဆူညံ ဆူညံ ဖြစ်တော့တာပဲ၊ ငါလဲ အစကတော့ မရိပ်မိပါဘူး၊ ကလေးလဲသနားတော့ ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ နောက်တော့ ငါနဲ့ ယိုးစွပ်မှန်းသိလို့ ဆွေမျိုးတွေဆီ ခဏ အလည်သွားဦးမယ်ဆိုပြီး လစ်ခဲ့တာ၊ ငါ ထွက်မယ်လုပ်တော့လဲမအဝါက တားသအေ့၊ မအေးမရှိရင် မဖြစ်ပါဘူး ဘာဘူးနဲ့၊ ဘယ်လို ဟာတွေမှန်းလဲ မသိပါဘူးအေ”

နော်ဆယ်လီကတော့ မအေးထက် အတွေ့အကြုံ များသူပီပီ ခပ်ထွေ့ထွေ့

ပြုံးမိလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ယောကျ်ားတွေ၏ သိုသိုသိပ်သိပ် စိတ်ထဲက ဖောက်ပြန်မှုကို မိန်းမတွေကသာ ထိုးထွင်းသိတတ်သည် မဟုတ် လား။ ။ ထိုအခါမျိုးတွင် ပြဿနာများသည် အဖြေမရှိဘဲ ရှုပ်ထွေးနေတတ်မြဲ ဖြစ်လေ၏။

“ညည်းပြန်ရောက်တာကြာပြီဆို၊ အသင်းကို ခုမှလာပုံထောက်တော့ တော်တော် စုမိခဲ့ပုံရတယ်”

နော်ဆယ်လီက ဆေးပေါ့လိပ်ကိုဖွာရင်း မေး၏။ မအေးကရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေသည်။

“ငါ မော်လမြိုင်ကို နောက်ထပ်သုံးခေါက်လောက် ရောက်ပြီးပြီအငေ”

“ရော် ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“ဟဲ ဟဲ ကုန်ကူးတာလေ၊ မော်လမြိုင်ဈေးကြီးထဲမှာလဲ အဆက် အသွယ်တွေ တော်တော်ရခဲ့တာအငေ့၊ တစ်ပတ်သွားရင် တစ်ပတ်နားလို့ ရသအငေ့၊ ညည်းကော ကလေးတွေ မရှိတော့ဘူးဆို၊ လိုက်ခဲ့ပါလား’

မအေးက မစားရဝခမန်း ပြောလေသည်။ နော်ဆယ်လီသည် ပြောင်းလဲလာသော မအေးကိုကြည့်ကာ အံ့အားသင့်နေ၏။ အလွန်ရှက် တတ်၊ ကြောက်တတ်သော မအေး မဟုတ်ပါလား။

“မလိုက်ရဲပေါင်အငေ၊ ငါ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဘာလုပ်စားရ စားရ လုပ်စားရဲတယ်၊ မှောင်ခိုတော့ မလုပ်ရဲဘူးတကယ်’

“ဒီလိုသာ လက်နှစ်ဖက်အားကိုးနဲ့ လုပ်စားနေရရင် ဒီဘဝကဘယ်တော့ ကျွတ်မလဲ’

နော်ဆယ်လီသည် မအေး၏ သဘောတရားကို နားလည်သော် လည်း မဆွေးနွေးတတ်တော့ပေ။ သူကတော့ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်သည်ဘဝက လွတ်ရန်ကျွတ်ရန်လည်း တစ်ခါမျှ စိတ်မကူးခဲ့မိပေ။ ယခု သူ့မှာ သားသမီးတွေနှင့် အတူမနေရတော့၍ ပေါ့ပါး လွတ်လပ်သွား သော်လည်း အခြားအလုပ်ကို မစဉ်းစားတတ်။

“ဒါနဲ့များ ညည်းက အသင်းကို ဘာလာလုပ်တာလဲ’

“ပျင်းလို့ထွက်လာတာအငေ့၊ ခု တစ်ပတ်နားတယ်လေ’

နော်ဆယ်လီသည် ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် တင်းတင်းရင်းရင်း ဖြစ်နေသော မအေးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ် လုပ်သည့်အနေဖြင့် ဆေးပေါ့လိပ်ကိုသာ ဖိ၍ ဖွာလိုက်လေသည်။

နော်ဆယ်လီဘဝမှာ အသန့်ရှင်းဆုံး နေထိုင်ခဲ့ပါလျက်နှင့်ပင် သမီး ဂျူးနာကို သူ့သမီး မဟုတ်ပါဟု ရစ်ချတ်က စွပ်စွဲရက်ခဲ့သည်။ သူနှင့် အမှတ်မထင် မဆိုစလောက်ကလေး ပတ်သက်ခဲ့ရသော ယောကျ်ား တစ်ယောက်နှင့် သည်မျှရက်ရက်စက်စက် ပေးစားရက်သည်ကို နော်ဆယ်လီ အသည်းနာဆုံးတည်း။

“သင်းနဲ့ရတဲ့ကလေးနောက်တစ်ယောက် ငါ မမွေးတော့ဘူး’

ထိုသို့ မိုက်မိုက်မဲမဲ ဆုံးဖြတ်ကာ တည်ရှိဆဲရင်သွေးကို ဖျက်ပစ်ဖို့ သုံးကြိမ်တိုင် ကြိုးစား၏။ သို့သော် အရာမထင်။ လောကတွင် မလာစေချင် သူတို့သည် အတင်းလာတတ်ချေတကား။

ရစ်ချတ်က သူ့အဖေ သိသွားပြီဟူ၍ အကြောင်းပြကာ အိမ်ကို မလာတစ်ရက် လာတစ်ရက် နေ၏။ ရန်ကုန်နှင့် ပုသိမ်ကို ကူး၏။ “နင့်ကြောင့် အဖေက ငါ့ကို ပိုက်ဆံ ကောင်းကောင်းမပေးတော့ဘူး” ဟု ဆိုကာ နော်ဆယ်လီလက်ထဲသို့လည်း ငွေအပ်ချင်သည့်အခါမှ အပ်တော့သည်။

နော်ဆယ်လီကတော့ အားလုံးကို အရွဲ့တိုက်သည့်အနေဖြင့် ကိုယ်ဝန် အရင့်အမာနှင့် စက်ထဲမှာ စပါးဝင်ရွက်သည်။ ဦးထွန်းလှဖြူရဲ့ ချွေးမ စပါးဝင်ရွက်နေသတဲ့တော့’ဟု ပြောစမှတ်ဖြစ်အောင် ကြေငြာသည်။ အင်အားကြီးသူကို ယှဉ်ပြိုင်အံတုရသည်မှာ ဖားတု၍ ခရုခုန်ရသည့် ပုံနှယ် ပင်တည်း။ သို့သော် နော်ဆယ်လီက ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်၍ သူ့ဘဝ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်သည်။

“ပတ်ဝန်းကျင်ကလဲ ပြောကုန်ကြပြီ၊ နင် ငါ့ကို အရွဲ့မတိုက်ပါနဲ့ ဆယ်လီ၊ အဘိုးကြီးကလဲ ငါ့ကိုဆူလှပြီ၊ နင်အေးအေးဆေးဆေး မအူပင်မှာ ကလေးပြန်မွေးပါ၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

နောက်ဆုံးတော့ ရစ်ချတ်က သူ့ကို လက်မြှောက်ရသည်။

“ဒီကလေးကိုကော နင့်ကလေးမဟုတ်ဘူးလို့ နင်က စွပ်စွဲဦးမှာလား”

“ဒီကလေးကတော့ ငါ့ကလေးပဲ”

“ဪ၊ ဒီလိုဆို နင့်ကလေးကိုလဲ ငါ မမွေးဘူး’

နော်ဆယ်လီသည် ဒေါသဖြစ်စွာနှင့် သူ့ ဗိုက်ကိုသူအန္တရာယ်ပြုဖို့ကြိုးစားသေးသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတော့ နော်ဆယ်လီသည် ဘယ်ညာ လူးလိမ့်နေသော မြစ်ရေပြင်ပေါ်မှ သံဘောပေါ်ဝယ် သူခင်တွယ်ခြင်းမရှိသော ဒုတိယ ရင်သွေးရတနာကို မွေးဖွားရလေ၏။

အို ဘုရားသခင်၊ အကျွန်ုပ်သည် ရေကဲ့သို့ သွန်ခြင်းကို ခံရ၍ အရိုး အဆစ် ရှိသမျှတို့သည် ပြုတ်ကျပါ၏။ အကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသည် ဖယောင်းကဲ့သို့ဖြစ်၍ ရင်ထဲမှာ အရည်ကျိုလျက် ရှိပါ၏။

*****

အခန်း (၃၁)

ဆန်နီထွန်း စစ်ထဲဝင်သွားပြီဟူ၍ အဖေ့ဆီမှ စာလာသည်။ သူလျှောက်ချင်သည့်လမ်းကို လျှောက်ပေရော့။ သား စူးစူးတစ်ယောက်လည်း ရန်ကုန်မှာ မရှိတော့။ ဆရာတော်က ဖျာပုံ ပရဟိတကျောင်းကို ပို့ပေးသည်။ ဖိနပ် တစ်ရံနှင့် အင်္ကျီ ဘောင်းဘီတချို့ ဝယ်ကာ လူကြုံနှင့်ပါးရ၏။ သား အားမငယ်ဖို့အကြောင်း စာတစ်စောင်ကို တတ်သမျှ မှတ်သမျှ နှစ်သိမ့် အားပေး၍ ရေးလိုက်သည်။ အမေတို့မှာ ဘဝကို သည်လိုပဲ ရုန်းကန် ရတော့မည်။ ပရဟိတကျောင်းတွင် ပညာကို ကြိုးစားသင်ကာ အချို့ အချို့သော ကျောင်းသားတွေလို ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေရော့။ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် အလုပ်ကလေးရလျှင် တစ်နေ့မှာ အရာရှိကြီး မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား။ မင်းအဖေကိုတော့ အားမကျလေနှင့် သူဌေးသားလိုလို ခွေးသားလိုလိုနှင့် လူတန်းစားပျက်။ အနှစ်မရှိသည့်ကောင်။ အလကားလူ။

အလုပ်အားနေပြန်တော့ နော်ဆယ်လီသည် ယောင်ချာချာနှင့် ကုက္ကိုင်းဘက် ရောက်လာပြန်သည်။ ဆန်နီထွန်းတို့ စူးစူးတို့အကြောင်းကိုပြောပြချင်တာလည်း ပါသည်။ သူတို့ တာဝန်မယူသော ကလေးနှစ်ယောက် အကြောင်းကို အရွဲ့တိုက်သည့်အနေဖြင့် ပြောပြချင်သည်။

တကယ်တော့ ကုက္ကိုင်းအိမ်ကြီးသည် ချမ္မာဖီရို ရစ်ချတ်တို့ အိမ်ထက်ပင် ပိုမိုကျယ်ဝန်းသည်။ ရေတွင်းရေကန် သစ်ပင် ပန်းမန်တို့ဖြင့် စိမ်းစိမ်းစိုစိုရှိသည်။ အိမ်ပိုင်ရှင် ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်သည် ရစ်ချတ်အမေ ဒေါ်မြစိန်ထက် အကြီးဖြစ်သော်လည်း ရုပ်ကတော့နုပျိုသည်။ တရားသမား ဖြစ်သည်နှင့်အညီ စကားပြောက ညင်သာသည်။ သို့သော် သူလည်း အထက်တန်းလွှာ ချမ်းသာသူတို့၏ ဉာဉ်အတိုင်း နှုတ်ချိုချိုနှင့် အထက်စီးမှ နေတတ်သူသာ ဖြစ်လေ၏။ နော်ဆယ်လီဘက်မှ များစွာရပ်တည်ပေးခဲ့သူ ဖြစ်သော်လည်း နော်ဆယ်လီသည် သူတို့ဩဇာအောက်မှာ များစွာ အလုပ် အကျွေး ပြုခဲ့ရသည်ကိုလည်း မမေ့နိုင်စရာပေ။

“ဟဲ့ ဆယ်လီ၊ အမယ်လေး ညည်းလဲ တကတဲ မပေါ်လာတော့ဘူး၊ နေနိုင်လိုက်တာ၊ ဘယ့်နှယ်တလောက ဆန်နီ ထွက်ပြေးလို့ဆို၊ ခုကော ဘယ်မလဲ၊ ကျောင်းလာတက်တာလဲ မတွေ့ ပါလား’

ဆန်နီထွန်းသည် ကျောင်းတက်ရင်း ကုက္ကိုင်းအိမ်ကို မကြာခဏဝင်လာတတ်သည်။ အနည်းဆုံး ရေလေးဘာလေးခပ်ပေးလျှင် မုန့်ဖိုးတော့ ရတတ်သည် မဟုတ်လား။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ပုဆိုးဟောင်း လွယ်အိတ်

ဟောင်းလေးများကို စွန့်တတ်သည်။ဒေါ်မြစိန်ထက်စာလျှင်တော့ လင်အပေါ် သြဇာညောင်းသူမို့ သူ့လက် သူ့ခြေနှင့် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲဝံ့သည်။

ရစ်ချက်အမေကတော့ ယောကျ်ားကို လွန်ဆန်ရဲသူမဟုတ်ချေ။

“ဆန်နီ စစ်ထဲဝင်သွားပြီ ကြီးကြီး’

နော်ဆယ်လီက ထိုသို့ ပြောလိုက်သည်ကိုပင် အားပါးတရ ရှိနေ သည်။ ဒေါ်လှစိန် မျက်လုံးပြူးကာ ရင်ဘတ်ပေါ် လက်ဖိလိုက် သည်ကို ကြည့်ပြီး စူးစူးအကြောင်းပြောရန် ပါးစပ်ယားလာပြန်သည်။

“ဖြစ်ရလေ ဆယ်လီရယ်’

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ အိမ်ကထွက်ပြေးသွားပြီး တစ်ခါတည်း ပြန် မလာတော့တာပဲ၊ တလောကမှ သူ့အဘိုးဆီက စာလာလို့ သူလဲ တားမရဘူးတဲ့”

’ဖြစ်မှဖြစ်ရလေအေ၊ အငယ်ကောင်ကော”

ဒေါ်လှစိန်သည် ပြောရင်းက နားထင်နှစ်ဖက်ပေါ် လက်အုပ်ကာ စုတ်သပ် ညည်းလိုက်သဖြင့် အကင်းပါးပြီး အကျင့်ပါနေသော နော်ဆယ်လီ က လွယ်အိတ်ကိုချကာ ဒေါ်လှစိန်၏ ဇက်ကြောကို တစ်ချက်နှစ်ချက်ဆွဲပေး လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ စူးစူးအကြောင်းကို အားရပါးရပြောသည်။

“ကျွန်မ အလုပ်သွားတော့ စူးစူးက အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရတယ်လေ၊ သူ့ထမင်းသူချက်စားပြီး ကျောင်းသွားရတယ်၊ ကျွန်မကလဲ စောင့်မနေနိုင်တော့ ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးတွေနဲ့လဲရန်ဖြစ် တယ်၊ သူ့အဖေကလဲ ကျောင်းစရိတ်ပေးဖို့နေနေသာသာ ကျွန်မ နားကပ် လေးတောင် ချွတ်ယူသွားလေရဲ့ ဒီတော့ မခက်ဘူးလား”

’အေး အေး၊ အဲဒီနေရာ အဲဒီနေရာ”

ဒေါ်လှစိန်က နော်ဆယ်လီလက်ကိုဆွဲကာ သူလိုရာသို့ ရွှေ့ထောက်ခိုင်းသည်။

“ကျွန်မကလဲ သူ့ကျောင်းစာတွေ ဘာတွေကိုကြည့်ပြီး သင်မပေး နိုင်ဘူး၊ ကြာရင် ဒီကလေးဟာ ရပ်ကွက်ထဲမှာ တေလေကြမ်းပိုးဖြစ်မှာပဲ၊ဒီတော့ သူ့စည်း သူ့ကမ်းနဲ့လဲနေ၊ ပညာလဲတတ်အောင်”

နော်ဆယ်လီက စကားကို ရပ်ထားပြီး ဒေါ်လှစိန်၏ ပခုံးကြောကိုသာသာလေး ပြောင်းထောက်ပေးသည်။

’အင်း အင်း’

ဒေါ်လှစိန်က မျက်စိမှိတ်ရင်း အင်းလိုက်သည်။

’ခုတော့ စိတ်အေးရပြီလေ၊ ဖျာပုံ ပရဟိတကျောင်း ရောက်သွားပြီ’

’ဘယ့်နယ်’

“ကျားကျောင်းကနေပို့လိုက်တာလေ၊ ပညာသင်ဖို့ မပူရတော့ဘူး၊ ကျွန်မက အဝတ်အစားလေးဘာလေး ထောက်ပံ့ရုံပဲ၊ မပေးနိုင်ရင်လဲ သူတို့က ဆင်တယ်”

ဒေါ်လှစိန်သည် နော်ဆယ်လီ၏ လက်များကို ဖယ်ရှားကာ ထိတ်လန့်တကြား ရင်ဆိုင်သည်။ နော်ဆယ်လီကတော့ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း စေ့ထားသည်။

’နင်ကတော့လုပ်မယ် ဆယ်လီရယ်၊ ငါ့ကိုများ တိုင်ပင်ပါဦးလား’

တကယ်တော့ နော်ဆယ်လီမှာ သည့်အရေးအခင်းတွေအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရပေါင်း မနည်းတော့။ ဒါကို သူတို့လည်း သိသည်ပင်။ နော်ဆယ်လီက နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

“နင်ကတော့ နင့်လက်ကလွတ်ရင် ပြီးရောပဲလား ဆယ်လီ’

‘သူမှ တာဝန်မယူဘဲ ကြီးကြီး၊ ကျွန်မ ဒီလောက်ပဲ တတ်နိုင်တယ်၊ ကျွန်မ ဒီကလေးတွေကို တစ်သက်လုံး ကျွန်ခံကျွေးနေရတာ’

“ဟင်း သိပ်ခက်ပါတယ်အေ၊ မြမြကလဲ အသုံးမကျ၊ သူ့ လင်ကလဲ ခေါင်းမာ၊ ရစ်ချတ်က တောချင်တိုင်းတော၊ နင်တို့အစား ငါ ရင်မောပါရဲ့ အေးလေ ခုတော့လဲ ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးကြတာပေ့ါ၊ ရစ်ချတ်က ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ဥက္ကလာထဲမှာပဲ ကြီးကြီးရဲ့၊ သူ့ နောက်မိန်းမနဲ့ ကလေးတောင်ရနေပြီ”

“အင်း ခက်တယ်၊ ခက်တယ်၊ ထွန်းလှဖြူတို့လဲ ဒီသားတစ်ယောက် ကို နိုင်အောင်မထိန်းနိုင်တော့ဘူး၊ အင်းလေ၊ ဘယ်ထိန်းနိုင်မလဲ သူ့တူတာကိုး၊ ခု ညည်းဘယ်မှာလုပ်နေလဲ’

‘အိမ်မရသေးလို့ ဘယ်မှာမှ မလုပ်ရသေးဘူး၊ ဆေးရုံမှာတော့ လူနာစောင့်လုပ်ဖို့ ပြောထားတယ်”

”ရစ်ချတ် ရစ်ချတ်၊ လာပစေဦး၊ အရင်တလောကတော့ ငါ့ဆီက ငွေနှစ်ရာတောင် တောင်းသွားတယ်၊ ငါ့ပြောတော့ ဆယ်လီတို့သားအမိဖို့တဲ့၊သူ ကားပြန်မောင်းနေပြီ ဟုတ်လား’

“မသိပါဘူး ကြီးကြီးရယ်”

’အေး၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ငါ မြမြတို့ဆီ သွားကိုပြောရဦးမယ်၊ ဘယ့်နှယ် ကိုယ့်မြေးတွေ မျက်နှာထောက်ဦးမှပေ့ါ၊ ကဲ ညည်းလဲ ပြန်ချင်ပြန်၊ ဩော်၊ အားနေရင် တနင်္ဂနွေနေ့ စောစောလာခဲ့စမ်းပါဦး၊ အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးချက်ပြီး ဘုန်းကြီးသုံးပါး ဆွမ်းကပ်ချင်လို့”

နော်ဆယ်လီကတော့ သူတို့ ကုသိုလ်ရေးအတွက် တစ်နေ့ကုန် မနားတမ်း လုပ်ရတော့မည့်အရေးကို ပြေးမြင်မိ၏။ သို့သော် ဒေါ်လှစိန် သိမ်းသွင်းမှုကြောင့် ဘုရားနှင့် ဘုန်းကြီးကို ရှိခိုးကိုးကွယ်တတ်ခဲ့သော နော်ဆယ်လီသည် ကုသိုလ်ရေးတွင် မတုံ့နှေးတတ်တော့။ အလုပ်ကို မရှောင်တတ်သည်ကလည်း နော်ဆယ်လီ၏ မွေးရာပါ ဗီဇပင်။

ဒေါ်လှစိန်သည် နော်ဆယ်လီ လာချင်အခောင် ငွေငါးကျပ်ကိုယူကာ ‘ရှော့လမ်းစရိတ်’ဟု ဆိုကာ လှမ်းပေးလေသည်။ ပိုက်ဆံမြင်လျှင် လက်ကမ်းတတ်သော နော်ဆယ်လီကတော့ ငါးမူးပေးလည်း ယူမည့်ပင်။ ငါးကျပ်တန် စက္ကူသည် နော်ဆယ်လီ လက်ထဲကို အသေအချာ မရောက်သော်လည်း နော်ဆယ်လီကတော့ အမိအရ လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

သ်ဘောပေါ်မှာပါလာသော ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် စောင်တစ်ထည်ကာကာ သားဆန်နီထွန်းကို မျက်နှာမြင်ခဲ့ရ၏။ ဒုက္ခကြား မှာ မလိုလားဘဲ မွေးဖွားခဲ့ရသည်မို့ပဲလား မသိ၊ ကလေးက သန်မာကြီးထွား လှသည်။ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး သားယောက်ျားလေး။ နော်ဆယ်လီက အင်းအင်းအဲအဲ မညည်းညူဘဲ အံကိုကြိတ်၍ မွေးချလိုက်သဖြင့် တွေ့မြင်သူ မိန်းမတိုင်းက အံ့သြချီးကျူးကြသည်။ ကိုယ့်ဘဝအခြေအနေနဲ့ ကိုယ်ပေပဲ။

မိထွေးကတော့ နောက်ထပ် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ပြန်လာရကောင်းလားဟူ၍ မကျေနပ်ချင်ပေ။ ဦးထွန်းလှဖြူက သိလျက်နှင့် မျက်နှာလွှဲသွားသည်ဆိုတော့ အဖေက ငုပ်လျှိုးနေသော ဒေါသစိတ် မာနစိတ်တွေ အုံကြွလျှံတက်လာကာ ဓားချင်းယှဉ်ပစ်မည်ဟု ကြိမ်းတော့သည်။

နော်ဆယ်လီသည် အဖေ့ကို ပြန်တောင်းပန်ကာ ကလေးကိုပိုက်၍ ရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။ သမီး ဂျူးနာကိုတော့ ဒုက္ခတောထဲမခေါ်ချင်၍ အဖေ့ဆီ အပြီးအပိုင် ပြန်ထားခဲ့ရလေသည်။

သည်တစ်ခါ ကလေးပိုက်၍ သူ့ခြံထဲဝင်လာသော နော်ဆယ်လီကို ရစ်ချတ်အမေ ဒေါ်မြစိန်တစ်ယောက် မျက်နှာမလွှဲသာတော့ပေ။

“ဟဲ့ မှန်းစမ်း၊ ကလေး”

အဘွားကြီးသည် ဘာမပြော ညာမပြော ကလေးကို လှမ်းချီလေ သည်။ နော်ဆယ်လီက သူ့သားကို ရင်ခွင်ထဲပြန်သွင်းထားကာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားလိုက်သည်။

’ကျွန်မ ငွေမလိုချင်ဘူး အမေ’

နော်ဆယ်လီက မိထွေး သင်လိုက်သည့်အတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘွားကြီး မျက်ခုံးကိုပင့်၍ ကြည့်သည်။ သက်ပြင်းကို မသိမသာ ချသည်။

’ကိုင်း ထိုင်စမ်းပါဦးအေ’

ယခင်ကလို ပန်းခြံထဲမှာ မဟုတ်တော့။ ဧည့်ခန်းထဲအထိ ခေါ်သွား ပေသည်။ အိမ်ထဲတွင် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းစွာ ပြင်ဆင်ထားသည်။ အဆင် အပြင်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ပိုက်ဆံချမ်းသာမှန်းသိသာသော်လည်းသိပ်အကောင်းစားများတော့ မဟုတ်ချေ။ နော်ဆယ်လီက သူဌေးအိမ်တွေမှာ အလုပ်လုပ်ဖူး၍ ခန့်မှန်းတတ်၏။

အဘွားကြီးသည် ဆိုဖာဆက်တီများပေါ်တွင် မထိုင်ခိုင်းဘဲ

ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သူပါ ရော၍ထိုင်၏။ ကလေးကိုတော့ ရောက် ကတည်းက တကြည့်ကြည့်ဖြစ်၍ နေသည်။ ကလေးကလည်း အမှတ်မထား ဘဲ မနေနိုင်အောင်ပင် ဖြူဖွေးသန့်စင်သည်။ နော်ဆယ်လီကတော့သူ့သား ကို ရင်ခွင်ထဲမှ မချပေ။

“ကိုင်း ပြောစမ်းပါဦးအမေ၊ ညည်းက ငွေမလိုချင်ဘူးဆိုတော့ ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ ငါတို့သားအမိမှာ အဆူချည်း ခံနေရတာအဋ့၊ ညည်းက ပုသိမ်ကို လိုက်သွားသေးဆို”

နော်ဆယ်လီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ နံရံပေါ်မှ ရစ်ချတ်၏ ဓာတ်ပုံသည် နော်ဆယ်လီကို ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။ သူ ပုသိမ်မှာလား၊ ရန်ကုန်မှာလား နော်ဆယ်လီ မသိရသေးပေ။

“ကျွန်မမှာ အခု ကလေးနှစ်ယောက်ရှိပြီ အမေ၊ ဒီကလေးတွေရဲ့ အဖေဟာ အမေ့သား ရစ်ချတ်ပဲ၊ သူကျွန်မတို့ သားအမိကို မိကောင်း ဖခင် သားသမီးပီပီ တာဝန်ယူစေချင်တယ်”

အဘွားကြီး၏ နှုတ်ခမ်းက မသိမသာတွန့်သွားသည်။ ပြီးတော့ကလေးကိုကြည့်ကာ ပြောသည်။

“ဟင်း၊ ခက်တာက သူ့အဖေက လုံးဝသဘောမတူဘူးအဋ့”

ကလေးနှစ်ယောက်ရနေမှ သဘောမတူဘူးဟုပြော၍ ဖြစ်သတဲ့ လား။ နော်ဆယ်လီက ဟားတိုက်ရယ်ချင်သော်လည်း မျိုသိပ်ထားရသည်။

’ကျွန်မဟာ ပညာမတတ် ဂုဏ်မရှိပေမယ့် ကလေကချေတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းမပျက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ သားသမီးတွေဟာလဲ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း မွေးထားတာတွေချည်းပါပဲ”

မထင်မှတ်ဘဲနှင့် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော စကားလုံးတွေ ထွက်သွား သဖြင့် နော်ဆယ်လီ သူ့ကိုယ်သူပင် အံ့သြသွားသည်။ အဘွားကြီးက “အလာကြီးပါလားဟူသော မျက်နှာထားနှင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။ ထိုအချိန်မှာ လှေကားပေါ်မှ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ရစ်ချတ်အမေ ဒေါ်မြစိန်ထက် ငယ်ရွယ်ပြီး ရုပ်ချင်းဆင်ဟန်ရှိသော်လည်း ပိုမိုထက်မြက်သည့် အသွင်သဏ္ဌာန် ရှိလေသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ မြမြ”

ဒေါ်မြစိန်က သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲချသည်။

‘ရစ်ချတ်လေ”

ဆင်းလာသူ မိန်းမကြီးက အခြေအနေကို ချက်ချင်း နားလည် သွားဟန်ဖြင့် ရှေ့သို့ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာ၏။ ပြီးတော့ နော်ဆယ်လီ ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးကို စိတ်ဝင်စားစွာ လှမ်းကြည့်သည်။ နော်ဆယ်လီ ကတော့ သူ့သားကို ရင်ခွင်မှာ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ပိုက်ထားဆဲ။

“ဒါ ရစ်ချတ်ကလေးလား၊ ပြစမ်း”

ထိုမိန်းမကြီးက ပြော၏။ အသံရော မျက်နှာထားဟန်ပန်ကပါ ရစ်ချတ်အမေ ဒေါ်မြစိန်ထက် ဩဇာအာဏာရှိလှသဖြင့် နဂိုကမှ အနိုင်နိုင် ဟန်ဆောင်အားတင်းထားရသော နော်ဆယ်လီသည် မလွန်ဆန်ဝံ့တော့ သလို ရင်ခွင်ထဲမှ သားငယ်ကို လှစ်ပြလိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားလေသည်။ မိန်းမကြီးကလည်း သွက်လက်စွာ ကလေးကို လှမ်းချီလေသည်။ အိပ်ပျော် နေသော ကလေးငယ်သည် အလိုက်သင့်ပါသွား၏။

’ဟယ် ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး မြမြရယ်’

မိန်းမကြီး၏ နှုတ်မှ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ပွင့်ထွက်လာလေသည်။ ရစ်ချတ် အမေလည်း မနေသာတော့ ကလေးဆီသို့သာ စူးစိုက်လျက်ရှိပေ သည်။ မိန်းမသားသုံးဦး၏ မျက်လုံးအစုံဝယ် မိခင်စိတ် အငွေ့ အသက်ဖြင့်ရီဝေမှုန်မှိုင်း၍ လာကြလေ၏။ အားတင်းထားသော နော်ဆယ်လီ၏ စိတ်တို့သည်လည်း ပြတ်ထွက်ကုန်ပြီ ထင်၏။ အစဉ်သိမ်းဆည်း သိုဝှက်ဖြစ် သော မျက်ရည်တို့သည် လိမ့်ဆင်းခဲ့ကြလေပြီ။ ထိုအခါ အလွယ်တကူ ကူးစက်မြဲဖြစ်သော မိန်းမတို့၏ ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်သည် ချက်ချင်းပင် ပျံ့နှံ့သွားကာ အားလုံး၏ မျက်လုံးအိမ်တို့တွင် မျက်ရည်ကြည်တို့ဖြင့် ရစ်ဝိုင်း၍ နေလေပြီ။

“ခက်တာပဲ လှလှရယ်၊ ဒီကိစ္စကို ငါလဲ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

ထိုမိန်းမကြီးသည် ရစ်ချတ်၏ အမေ၊ ဒေါ်မြစိန်၏ အစ်မ ဒေါ်လှစိန်မှန်း နော်ဆယ်လီ သိလိုက်ရသည်။ ရစ်ချတ်က သူ့ကို အလိုလိုက် ကြီးကြီးတစ်ယောက်ရှိကြောင်း မကြာ မကြာ ပြောဖူးသည်။ ဒေါ်လှစိန်က ဒေါ်မြစိန်ထက်စာလျှင် ပြောရဲ ဆိုရဲ လုပ်ရဲကိုင်ရဲရှိကြောင်း သိသာသည်။ ရစ်ချတ် အမေကမူ လင်ကိုကြောက်၍ ဘာကိုမျှ ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်နိုင်ခြင်း မရှိချေ။

“ကလေးက နှစ်ယောက်တောင်ဆို၊ နောက်တစ်ယောက်ကော

ဒေါ်လှစိန်က မေးသည်။

“မအူပင်က အဖေ့ဆီမှာပါ”

နော်ဆယ်လီက မျက်လုံးအိမ်ကို လက်ဖမိုးဖြင့်တို့သုတ်ရင်းဖြေသည်။

“ယောကျ်ားလေးလား၊ မိန်းကလေးလား’

ဒေါ်လှစိန်က မေးသည်။ လက်ထဲမှကလေးကိုလည်း အရိပ်တကြည့် ကြည့် ဖြစ်၍ နေလေသည်။ ဒေါ်လှစိန်တွင် သားသမီး မရှိပေ။

“မိန်းကလေးပါ”

’ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ’

’လေးနှစ်’

ဒေါ်လှစိန်က တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ဟန်ဖြင့်

ပြောသည်။

“ကဲ မြမြ၊ ဒီကိစ္စကမရှင်းဘဲထားရင်လဲ ကြာလေရှုပ်လေ ဖြစ်မှာ ပဲ၊ ငါ ထွန်းလှဖြူကို သဘောပေါက်အောင် ပြောပြမယ်၊ လူကြီးကိုလက်မခံချင်ဦးတော့ ကလေးတွေက ရှိသေးတယ်လေ’

“ဒီကိစ္စ သူ့အဖေ သိပြီးသားပဲ”

“ဒါနဲ့တောင် ဒီလိုပဲကြည့်နေကြသလားအေ၊ စောစောကပြတ်အောင် လုပ်ချင်လဲလုပ်ပေါ့၊ ခုတော့ ကလေးနှစ်ယောက်တောင်ရနေပြီဆိုတော့’

ဒေါ်မြစိန်က သက်ပြင်းကိုသာ ချလျက်နေသည်။

“ကဲ ကလေးမ၊ ငါကတော့ မိန်းမချင်းစာနာလို့ကလေးတွေကိုလဲ သနားလို့ အဆင်ပြေအောင်ပြောပေးမယ်၊ ရစ်ချတ်ကလဲ ညည်းကို မပြတ်နိုင်လွန်းလို့သာ ကလေးနှစ်ယောက်ရအောင်နေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိရဲ့ ကလေးတွေနဲ့ ညည်းတို့နေရေးထိုင်ရေးကလွဲလို့ တခြား ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူရဘူးနော်”

‘လှလှရယ် ဖြစ်ပါ့မလား’

ဒေါ်မြစိန်က စိုးရိမ်သံဖြင့်ပြောသည်။ သော် သူတို့များမှာတော့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ခွဲဝေပေးရမှာကိုလည်း ပူပန်ရှာကြတယ် ထင်ပါရဲ့။ နော်ဆယ်လီက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ကလေးတွေအတွက် အဖေရယ်လို့ လက်ညှိုးထိုးပြစရာရှိရင်တော်ပြီ”

“အခု ညည်း ဘယ်မှာနေလဲ”

“အင်းစိန်၊ ကျွန်မ အစ်မတစ်ယောက်ဆီမှာ”

“လိပ်စာရေးပေးခဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေးသာပြန်၊ ငါကြည့်စီမံပေးမယ်၊အခု သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက်လုံးလဲ မရှိကြဘူး၊ ကလေးတွေအတွက် ဘာမှမပူနဲ့ ဟုတ်ပြီလား’

နော်ဆယ်လီကလည်း သူ့ ကိစ္စ ပြီးမြောက်ပြီမို့ ထိုင်ရာမှ ထ၏။ ဒေါ်လှစိန်က ကလေးကို သူ့ လက်ထဲမှ မချသေး။ ချစ်စဖွယ်ကလေးငယ်ကို သံယောဇဉ်ကြီးစွာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ အတန်ကြာမှ မပေးချင် ပေးချင်ဖြင့် နော်ဆယ်လီ လက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြင့် ပြီးသွားပြန်ပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်တစ်ခါ နော်ဆယ်လီ ရလာသည်မှာ အရှုံးမရှိ။ မရေရာသောရစ်ချတ်၏ စကာ တွေနှင့် စာလျှင်တော့ မိခင်မေတ္တာ ခိုဝင်သွားသော ဒေါ်လှစိန်၏ ကတိ စကားများကို ယုံကြည်အားထားနိုင်သေးသည်ပင်။

သူ့ဘဝကို ခြေမွဖျက်ဆီးခဲ့သော လူတစ်ယောက်၏အိမ်မှ ထိုသူ၏

ရင်သွေးငယ်ကို ပိုက်လျက် နော်ဆယ်လီ ပြန်ခဲ့လေသည်။

အို ဘုရားသခင်၊ ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်တို့ကို စုံစမ်းတော် မူပြီ။

✳✳✳✳✳

အခန်း (၃၂)

ရစ်ချတ်တစ်ယောက် သူ့ ဆီကို အမြန်ဆုံးရောက်လာမည်ဆိုတာ နော်ဆယ်လီ သိပြီးသားပင်။

“နင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေလဲ ဆယ်လီ’

ရစ်ချတ်က သူ့ကို ဒေါသဖြင့်မေး၏။ နော်ဆယ်လီကတော့ ဆေးပေါ့လိပ်ခဲလျက် အေးစက်စက်အမူအရာဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

“ဘာတွေလျှောက်လုပ်ရမှာလဲ၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ လုပ်တာပေါ့”

“မိုင်းတာမ၊ နင့်ဟာနင် ကလေကချေ နေချင်တိုင်း ငါ့သားတွေကို တောင်ပို့မြောက်ပို့ လျှောက်ပို့ပစ်တယ်၊ ငါ့သားတွေကို မိဘမဲ့ကျောင်း ပို့ပစ်ရအောင် ငါက မသေသေးဘူးဟဲ့၊ နင့်လင်ကြီး ဝုတ်တုတ် ငါ တစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတယ်’

“အဓော၊ ဒီလိုတော့လဲ ရှင်က သိပါလား၊ ခွေးတွေ ဝက်တွေလို ပစ်ထားပြီးမှ ကျုပ်ကိုလာပြီး အပြစ်တင်မနေနဲ့၊ ရှင်တာဝန်မယူလို့ ကောင်းရာကောင်းကြောင်း ပို့ထားရတာ’

“တယ်လေ ငါ”

ရစ်ချတ်က လက်ဝါးတစ်ဖက်မြှောက်ကာ ရွယ်သည်။ သို့သော် တကယ်တမ်းကျတော့နော်ဆယ်လီကို သူမရိုက်ရဲ။ လက်ရုံးအားကိုးနှင့်တော့ နော်ဆယ်လီကို အနိုင်ကျင့်၍ ဘယ်တော့မျှမရ။ သည့်လိုသာ ယှဉ်ပြိုင် ကြစတမ်းဆိုလျှင် နော်ဆယ်လီ တစ်လောကလုံးကို ယှဉ်ဝံ့သည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ အဆင့်အတန်းနှင့် မတရားဖိစီးနှိပ်ကွပ်မှုများကြောင့်သာ ဘဝကို အရှုံးပေး ရခြင်း ဖြစ်၏။ လူ့တကာကို လက်ရုံးအားကိုးနှင့်သာ ယှဉ်ပြိုင်လို့ရမည် ဆိုလျှင် နော်ဆယ်လီတို့ အားလုံးရဲ့ထိပ်ဆုံးပေါ်မှာ ရောက်နေတာကြာလှ ရောပေါ့။

နော်ဆယ်လီ၏ စူးရှသော မျက်လုံးများကို ကြည့်ပြီး ရစ်ချတ် ၏ လက်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းအောက်ကို ပြန်ကျသွားသည်။

“ရိုက်စမ်းပါ၊ ရှင်ရိုက်ဝံ့ရင် ရိုက်လိုက်စမ်းပါ၊ ရှင်ကျုပ်ကို အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်ခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ဒီထက်ပိုစရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး’

“နင့်လိုသာ ပြောရမယ်ဆိုရင် ငါ့ဘဝလဲ နင့်ကြောင့်ပျက်စီးခဲ့တာပဲ၊

နင်နဲ့သာမတွေ့ ရရင် ငါ့ဟာငါ ကောင်းစားနေတာ ကြာလှပြီ’

ရစ်ချတ်နူတ်မှ ပွင့်ထွက်လာသော စကားတွေကလည်း သူ့ဘက်က ကြည့်လျှင်တော့ မှန်သည်ပင်။ သို့သော် သည်ဇာတ်လမ်းကို နော်ဆယ်လီက စခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ သည့်အတွက်တော့ တာဝန်ကင်းသည်ပင်။ ဖြစ်လာသည့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကိုယ့်အခွင့်အရေးကို ကိုယ်တိုက်ယူရသည်မှာ တရား မျှတမှု ရှိသည်ဟု ယုံကြည်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စကားကိုတော့ အတင်မခံ။

“ဒါတော့ နင်က သူများသားသမီးကို အချောင်ရမလားလို့ ကြံခဲ့တာကိုးဟဲ့၊ မရလို့ ယူလိုက်ရတာမဟုတ်လား’

’နင် လူပါး၀စကားမပြောနဲ့၊ နင့်လိုကောင်မမျိုးကို ငါ မလိုချင်ရင် လှည့်မကြည့်ဘဲ နေလို့ရတယ်ဟဲ့၊ ငါကိုယ်က မိုက်လုံးကြီးလို့”

စကားတွေက ပြောရင်းနှင့် ရင့်သီးလာသည်။ နှလုံးသားရေးရာကို ဘ၀အဆင့်အတန်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြရပြီဆိုမှတော့ အဘယ်သို့လျှင် ပြေပြစ် ချောမွေ့ နိုင်ပါမည်နည်း။

“အခု ငါ့သားတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ’

သိလျက်နှင့်မေးခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်ထံမှ အားလုံး ကြားသိပြီး ဖြစ်ပေမည်။ သိအောင်လည်း နော်ဆယ်လီက တမင်သွားပြော ခဲ့သည် မဟုတ်လား။

’သိပြီးသားမဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်က စစ်ထဲ၀င်သွားတယ်၊ တစ်ယောက်က ဖျာပုံရောက်သွားပြီလေ၊ ပရဟိတကျောင်းမှာ”

“ဟင်း၊ နင့် လူတကာနဲ့ရတဲ့ သမီးကိုတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထားပြီး ငါ့သားတွေကိုတော့ လူညွန့်တုံးအောင် လုပ်ပစ်တယ်”

ကြည့်။ သည်သမီးကို သူသည် ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောရက်သည်။ သူ့ အသွေးအသားနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် သမီးကို လူတကာသမီးတဲ့။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ နော်ဆယ်လီ၏ အသည်းနှလုံးကို ပုတ်ခတ် စော်ကားခြင်းပင်။ အထိရောက်ဆုံး ထိုးနှက်ခြင်းပင်။ သူ့ ထိုးနှက်ချက်သည် မတရား ထိုးနှက်ချက်ဆိုတာ သူကိုယ်တိုင်သိလျက်နှင့် တမင်ပြုမူခြင်းဖြစ်၏။ သည်သမီးကို ထိလျှင် နော်ဆယ်လီ အသည်းနှလုံးက ဆတ်ဆတ်ခါ နာတတ်မှန်းသိ၍ တမင်အနိုင်ယူခြင်းပေလော မပြောတတ်။

“နင် ငါ့သမီးကို မပုတ်ခတ်နဲ့၊ မတရားမပြောနဲ့”

“ပြောတယ်လေ၊ နင်က ဒီသမီးတစ်ယောက်ကလွဲရင် ဘယ် သားသမီးကို ဂရုစိုက်လို့လဲ’

နော်ဆယ်လီက ဘ၀ဂ်ညံ့အောင် ကုန်းအော်တော့သည်။

“သမီးအတွက် ဘာများတာ၀န်ယူရလို့လဲ၊ သူ့ ဘိုးအဘေ ကျွေးထား တာ နင်အသိ၊ သားတွေကို ဟောဒီကကောင်မက ကျွန်ခံကျွေးနေရတာ၊

ဘယ်သူတောင်းစားက ငါးပြားလာပေးလို့လဲ”

’နင် ငါ့ကိုသူတောင်းစားနဲ့မနှိုင်းနဲ့၊ ငါ အဆင်ပြေရင် ပေးနေတာပဲ၊ နည်းနည်းပါးပါး စောင့်ပါဦးလား၊ ခုလဲ ပိုက်ဆံရတယ်ဆိုလာပေးတာ၊ နင့်ကို ငါ အိမ်ငှားပေးထားတာ၊ ခုတော့ နင်နေချင်တိုင်းနေဖို့ဖြစ်နေပြီ’

“ငါက ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

‘ဘယ်သိနိုင်မလဲ”

“နင် ငါ့ကို နည်းနည်းကလေးမှ မစော်ကားရရင် မနေနိုင်တော့ဘူးလား”

“အေး … နင်တစ်ယောက်တည်း နေမယ်ဆိုရင်တော့ နင့်ကိုငါ တစ်ပြားမှ မပေးနိုင်ဘူး၊ နင့်ဟာနင်ရှာ”

“အရင်ကလဲ ရှာနေတာပါပဲ၊ အခုလဲ ကလေးတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ထောက်ပံ့ဖို့ ရှာရဦးမှာပဲ”

“ရှာပါ ရှာပါ၊ နင်ရှာနိုင်မှန်း ငါသိပါတယ် သတ္တိခဲမကြီးရဲ့ ရော့ နင့်နားကပ်ပြန်ယူ”

ဘုရားသိကြားမလို့ နားကပ်လေးတစ်ခုတော့ ပြန်ရ၏။

“စောစောကပြောတော့ ငါ့ကို ပိုက်ဆံလာပေးတာဆို”

ရစ်ချက်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးတော့မှ ငွေနှစ်ရာကို မပေးချင် ပေးချင်နှင့် ထုတ်ပေးသည်။

“နင့်တစ်ယောက်တည်းအတွက်တော့ ငါ မထောက်ပံ့နိုင်တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ရှင့်သားသမီးတွေကရော’

’ဒါ ငါ့ဟာငါ ကြည့်စီမံမယ်၊ နင် ဘာမှ ပူစရာမလိုဘူး”

“ဒီလိုဆိုလဲ ပြီးတာပါပဲ’

ရစ်ချက်က ဒေါသနှင့်လာပြီး ဒေါသနှင့် ပြန်သွား၏။ နော်ဆယ်လီ ရင်ထဲမှာတော့ ထူးထူးခြားခြား ဘာမျှ မဖြစ်တော့။ ဖြစ်စရာလည်းမကျန်တော့။ သူ့ရင်ထဲက ဒေါသတွေက အခိုးအငွေ့တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ သို့တိုင် ရစ်ချက်၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး အတန်ငယ် ငိုင်နေမိသေး၏။ နောက်တော့မှ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကောက်ဖွာဖို့ သတိရလေသည်။

ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော ဘဝအစိတ်အပိုင်းလေးက သေးငယ်လှ၏။ သားဆန်နီထွန်း နှင့်အတူ ယောက္ခမအိမ်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ရပြီးသည့်နောက် တွင် ရစ်ချက်ကလည်း သူ့ကို လွှဲရှောင်၍ မရတော့။ နော်ဆယ်လီသည် ဦးထွန်းလှဖြူ၏ ချွေးမအဖြစ် တရားဝင်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ဂုဏ်ပကာသန အသိုက်အဝန်းကို

အလွယ်တကူ ကျော်လွှားချ်မရ။ မြစ်ကို အလျားလိုက် ကူးရသလို ပင်ပန်းလွန်းလှချေ၏။

နော်ဆယ်လီတို့ မိသားစုအတွက် ခြံထဲတွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံး သပ်သပ်ဆောက်ပေးသည်။ အိမ်ကလေး ဆိုသော်လည်း နော်ဆယ်လီ၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် နေထိုင်ခဲ့ရသမျှထဲ၌ အသန့်ရှင်း အသပ်ရပ်ဆုံး အဆင့်အတန်း အမြင့်ဆုံးပင် ဖြစ်လေသည်။ အင်္ဂတေအချောခင်း၍ အုတ်ကြွပ်မိုးထားသော အိမ်ကလေးသည် ပုံပြင်ထဲက ရဲတိုက်ကလေးသဖွယ် လှပ၍ ချစ်စရာကောင်း၏။ ဤသို့ဖြစ်လာရခြင်း မှာလည်း ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်၏ ဖေးမကူညီမှုများကြောင့် ဖြစ်၏။ ကြီးကြီး ဒေါ်လှစိန်က ဆန်နီထွန်းကို အလွန်ချစ်သည်။ ရစ်ချတ်၏ မိဘများကတော့ တရားသဖြင့် စီစဉ်ပေးရုံကလွဲ၍ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မရှိလှချေ။ နော်ဆယ်လီ သည် အိမ်တွင်းသို့ဝင်ခွင့်မရ၊ စွက်ဖက်၍မရ၊ တွင်ကျယ်ခွင့်မရှိ၊ ထင်ထင် ပေါ်ပေါ် လူသိမခံရ။ သို့သော် မီးဖိုချောင်ကိုတော့ ဝင်ခွင့်ရှိ၏။ ဤသည်မှာ အကြီးမားဆုံးသော အခွင့်အရေးပေတည်း။

နော်ဆယ်လီသည် ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းပေးသော သူ၏ လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ယောက္ခမနှင့် ယောက်ျားကို အလုပ်အကျွေးပြုရပြန်လေသည်။

တစ်အိမ်လုံးသည် နော်ဆယ်လီ၏လက်ရာဖြင့် ရှင်းသန့်၍နေ၏ ။ ယောက္ခမ ချွေးမအဖြစ် မထားချင်သည့်တိုင် ကျိုးနွံသော အစေအပါးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု၍လာရ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နော်ဆယ်လီ၏ အခြေအနေ ကတော့ ယခင်ကထက်စာလျှင် များစွာ တိုးတက်ခဲ့ပြီ။ သား ဆန်နီထွန်းသည် ရစ်ချတ်ထွန်းလှဖြူ၏ သား၊ နော်ဆယ်လီ၏သား၊ ဦးထွန်းလှဖြူ ဒေါ်မြစိန် တို့၏မြေး၊ ဒါကို မည်သူငြင်းနိုင်သနည်း။ မည်သို့ပင် ဖုံးကွယ်ထားသည် ဖြစ်စေ ပတ်ဝန်းကျင်က သိရှိခဲ့ပြီ။

နော်ဆယ်လီ၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း ဒါပဲဖြစ်၏။ သူသည် အဖေမပေါ်သော ကလေးကို မမွေး။ သူသည် သူတစ်ပါး၏ အစေအပါးသာဖြစ်၏။ အပျော်မယား မဟုတ်။ အကျင့်ပျက်သူမဟုတ်။ သူ့နှလုံးသားသည် ရင့်ကျက်၏။ သို့သော် လေလွင့်ခြင်းမရှိ။ နော်ဆယ်လီ ထက်စာလျှင် သားဆန်နီထွန်းက အိမ်ကြီးပေါ်တွင် များစွာအခွင့်အရေးရ၏။ ဦးထွန်းလှဖြူ၏ မျက်နှာထားက တင်းမာလှသော်လည်း မြေးကိုမြင်လျှင် သူ့မျက်လုံးများ ပျော့ပျောင်းလာစမြဲ။ တစ်ခါမျှတော့ လက်နှင့်ကောက်၍ မချီစဖူး။ သို့သော် သူ့ခြေရင်းဝယ် ပြေးလွှားဆော့ကစားနေသော ကလေးကို ကြည့်ကာ ဦးထွန်းလှဖြူ၏ နှုတ်ခမ်းများသည် ပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်နေတတ်လေသည်။ ရစ်ချက်ကတော့ အိမ်ကပ်သည်မရှိပေ။ ပုသိမ်သို့ သွားနေသည်က များ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုလိုအချိန်မှာ နော်ဆယ်လီ သူ့ကို တိုက်ခိုက်နေစရာ အကြောင်းမရှိ။ ကြီးကြီး ဒေါ်လှစိန်ကလည်း မကြာခဏရောက်လာကာ သူတို့သားအမိကိုကြည့်ရှု၏။ သူ၏ လုပ်ရပ် အတွက်လည်း များစွာ ဂုဏ်ယူလျက်ရှိကာ သတ္တဝါတစ်ယောက်၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်လိုက်ရသလို ကုသိုလ်ယူလျက်ရှိချေ၏။

“ညည်းကလဲ လိမ်လိမ်မာမာနေပေါ့အေ၊ ဒီလိုအခြေအနေ ဖြစ်လာ တာ ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ကောင်းသလဲ’

သူပြောပုံက နော်ဆယ်လီတစ်ယောက် မတန်မရာနေရာမျိုးမှာ ရောက်ရှိနေသည်ဟူသည့် သဘောပင်။ တကယ်တော့ နော်ဆယ်လီ သည် အိမ်ကို ရောက်လာရခြင်းသည် ဦးထွန်းလှဖြူတို့ မိသားစုအတွက် ကျွန် ကောင်းတစ်ယောက်ကို ရရှိခြင်းပင်မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် နော်ဆယ်လီက သည်ဘဝတွင် ရေငုံနှုတ်ပိတ်သာ နေလိုက်၏။ ဘာပဲပြောပြော သူ့ ရည်ရွယ်ချက်က အခေါင်မြင်ခဲ့ပြီ။ သူ့သားနှင့် သမီးတွင် အဖေရှိခဲ့ပြီ။

“အလို ညည်းက ခရစ်ယာန်လား’

ကြီးကြီး ဒေါ်လှစိန်က နော်ဆယ်လီ၏ ကျမ်းစာအုပ်လေးကို မြင်သွားသဖြင့် မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေးလေ၊ သူတစ်ပါးရဲ့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုကိုတော့ ပိတ်ပင်လို့ မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်အေ၊ တို့ရဲ့ မြေးတွေကိုတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်စေချင်တယ်’

နော်ဆယ်လီ နားလည်ပါသည်။ ပြီးတော့ ဘာသာတရားနှင့် ပတ်သက်လို့လဲ နော်ဆယ်လီရင်ထဲမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်မရှိလှ။ မအင်နီ ဆီမှာ နေစဉ်က မအင်နီယောက်ျား အစ်ကိုကြီး၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဘာသာတရားနှင့်ပတ်သက်၍ မှတ်သားရမှန်း သိခဲ့၏။ အသင်းမှာလည်း ဆရာမကြီး၏ကျေးဇူးကြောင့် ထာဝရဘုရားသခင်၏ ဩဝါဒများကို နာကြားခဲ့ရသည်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန်တော့ မဖြစ်ခဲ့။ မတည်ငြိမ်သည့်ဘဝကို ရုန်းကန်နေရသည်နှင့်ပင် အချိန်တွေကုန်လွန်ခဲ့၏။ ရင်ထဲတွင် နာကျင် စူးရှလွန်းသည့် အခါများတွင်တော့ ဘုရားသခင်ကို စိတ်ထဲမှာ တိုင်တည် မိတတ်ပါ၏။

”ရစ်ချတ်က ညည်းကို ဘာမှ မပြောဘူးလား’

“မပြောပါဘူး ကြီးကြီး”

’အေးလေ၊ ဒီကောင်ကလဲ ဘာမဆို ပေ့ါပေ့ါဆဆ နေတတ်တာကိုး အင်း ပေ့ါပေ့ါဆဆနေလို့လဲ ဒီလိုဖြစ်တာလေ”

နော်ဆယ်လီကတော့ ဘာမျှမပြောချေ။ ရစ်ချတ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် သူ့ရင်ထဲမှာ ပြောစရာတွေများလွန်း၍ ဘာကိုမျှမပြောဖြစ်တော့။ တစ်ခုတော့ ပြောစရာရှိသည်။ ရစ်ချတ်က သူ့ ကို ဘယ်တော့မျှအပြစ်မလုပ်။ တကယ် တော့ သမီးဂျူးနာ ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်ကတည်းက သူကျောခိုင်း ထွက်သွား၍ ရသည်ပင်။ ဒီလိုတွေးပြန်တော့လည်း ရစ်ချတ်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပြန် လေ၏။

“ငါတို့နဲ့နေရင်တော့ ညည်း ဗုဒ္ဓဘာသာကို စိတ်ဝင်စားရလိမ့်မယ်’

တစ်ဖက်လူက အရေးတကြီး ဖြစ်နေသော်လည်း နော်ဆယ်လီ အတွက်တော့ ဘာမျှအရေးမကြီး။ သည်တော့လည်း အလွယ်တကူပင် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ကျွန်မကတော့ ဘာကိုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်းမရှိပါဘူး ကြီးကြီးရယ်”

ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်က မျက်လုံးဝင့်၍ ကြည့်သည်။

“အေးလေ၊ ညည်းတို့အတွက်ကတော့ ဟုတ်တာပေါ့

သြဇာအာဏာ အရှိန်အဝါရှိသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဖက်လူက စီးစီးပိုးပိုးပြောသည်ကို ခံရပေါင်းများ၍ နော်ဆယ်လီ စိတ်ထဲက မည်သို့မျှ မဖြစ်တော့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်က သူ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်လည်း ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ တစ်လောကလုံးရှိ လူတွေကို သည်းညည်းခံနိုင်ခဲ့ ပါလျက် ဒီလိုကျေးဇူးရှင်မျိုးကို ဘာကြောင့် သည်းညည်းမခံနိုင်ရမည်နည်း။

“ဆန်နီ ကြီးလာရင်တော့ ငါ့အိမ်ကို ခေါ်သွားရမယ်၊ သူ့ကို ကျောင်းထားရင် မြန်မာနာမည်မှည့်ပေးရမယ်၊ နေ့သင့်နံသင့်ဖြစ်အောင် ဗေဒင်တွက်ခိုင်းဦးမှပဲ၊ သူက ဘာနေ့သားလဲ’

“စနေသားပါ”

”အလို၊ သူ့အစ်မကကော”

“သူ့အစ်မက အင်္ဂါလေ”

“အင်း နေ့တက်ချည်းပဲ’

ကြီးကြီး ဒေါ်လှစိန်သည် တစ်အိမ်လုံးကို ညွှန်ကြားသြဇာပေးပြီးမှ ပြန်သွားလေ့ရှိသည်။ ရစ်ချတ်၏အဖေ ဦးထွန်းလှဖြူသည် ကြီးကြီး ဒေါ်လှစိန်ကိုတော့ လေးစားသည်။ သူတို့က ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းသူတွေ လည်း ဖြစ်သည်။

သည်လိုနှင့် နော်ဆယ်လီသည် အထက်တန်းလွှာ လူ့ လောက၏ အစွန်အဖျားလေးတစ်နေရာတွင် ခိုကပ်နားနေခွင့်ရခဲ့သည်။ တစ်ခုပဲရှိ၏။ သမီးဂျူးနာ။ ရစ်ချတ်သည် သမီးဂျူးနာနှင့် ပတ်သက်လျှင် အမြဲတမ်း ပစ်ပစ်ခါခါပြောသည်။ ဂျူးနာက သူ့သမီး မဟုတ်တဲ့။ ထို့ကြောင့် ဂျူးနာကို သူ့အဘိုးဆီမှာပဲ ထားရသည်။ သည်အကြောင်းကို တွေးမိလျှင် နော်ဆယ်လီ စိတ်ထဲက မချမ်းမြေ့။ သို့သော် သူ့ တိုက်ပွဲက ပထမအဆင့်ပဲ ရှိသေးသည်။

ကြည့်ရှုလော့၊ ဘုရားသခင်သည် ငါ့ကို ကူမတော်မူသည်။

* * * * *

အခန်း (၃၃)

သည့်တစ်ခါအသင်းမှာ အဲလစ်နှင့် ပြန်ဆုံကြရ၏။ မခင်စိန်တို့၊ ခင်သန်းမြင့်တို့ ရောက်နေ၍ ပျော်စရာကြီးဖြစ်နေ၏။ ခင်သန်းမြင့်က အနည်းငယ် ဝလာ၏။ သို့သော် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က တစ်ခေါက်ထက်တစ်ခေါက် ပို၍ ပုံမကျ ပန်းမကျ ဖြစ်လာ၏။ ဘယ်နေရာက ဘာလိုနေမှန်းတော့ မသိ။ အဝတ်အစားများကတော့ ပို၍ ပြောင်လက်လာတာ အမှန်ပင်။ ခင်သန်းမြင့်ကိုကြည့်လျှင် မည်သည့်အခါမျှ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် မတွေ့ ရ။ အမြဲတမ်း တက်ကြွ လန်းဆန်းနေ၏။ ခင်သန်းမြင့်သည် သူ့ဘဝကိုသူ မကျေမနပ်ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း ဘယ်တော့မျှ မရှိ။ နော်ဆယ်လီတို့လိုလည်း မည်သူ့ကိုမျှ စိတ်နာ၍ မနေ။ သူ့ဘဝနှင့်သူတော့ အဆင်ပြေ၍ နေ၏။ ကျန်လူတွေက မည်သို့ပင် မေးငေါ့နေကြစေကာမူ သူက မ သူ့ကိုမနာလို၍ ရှုတ်ချသည်ဟုပဲ သူက ထင်သည်။ ယခုလည်းကြည့်။ အများ အမြင်ကပ်အောင် သူက စီးကရက်ကို ဟန်ပါပါဖွာ၍နေ၏။ သူ့ အတွက်ကြောင့် အသင်းကိုရောက်လာသော ခိုကိုးရာမဲ့ မိန်းကလေးတွေ အားငယ်စရာ ဖြစ်ရသည်။

“ဟိုကောင်မပုံက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ အင’

ပါးစပ် အငြိမ်မနေနိုင်သော အဲလစ်က ပြော၏။

’ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေ့ါအင ညည်းကလဲ’

’ငါ့မျက်စိထဲမှာ ကြည့်လို့မရဘူးအင့”

’ကောင်းပါတယ်အင့၊ လှလို့ ဝလို့”

မခင်စိန်က ဝင်ပြော၏။

’ရှေ့ကကြည့်ရင်တော့ ကောင်းပါတယ်”

’နောက်ကကြည့်တော့ကော ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ဇီးရှောထားတော့ ဖင်ပြားနေတာပေ့ါ”

သူတို့ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ရယ်လိုက်ကြသည်။ ခင်သန်းမြင့်ကလည်း သူ့အကြောင်းပြောနေမှန်းသိသည်။ သို့သော်မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်။ သူက တခြားသူတွေကို ပိုက်ဆံမရှိ၍ အစေ အပါး လုပ်နေသူများဟု သဘောထား၏။ သူ့ကိုယ်သူတော့ ထိုသို့မြင်ဟန် မတူ။ သူက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုကို

ချက်ချက်ချာချာလုပ်သည့် ဂိုက်မျိုး ဖမ်းထားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာမကြီးရှေ့မှာတော့ သူက ကျိုးနွံဟန် ပြသည်။ ဆရာမကြီးကို လစဉ်မှန်မှန် ငွေကန်တော့သည်။ တကယ်တော့ နော်ဆယ်လီတို့အားလုံးမှာ ရသည့်လခထဲမှ အသင်းအတွက် အချိုးကျ ရန်ပုံငွေထည့်ရလေ့ရှိ၏။ လခ တစ်ရာ့ငါးဆယ်ရလျှင် တစ်လ ဆယ့်ငါးကျပ် ထည့်ရလေသည်။ နှစ်ရာရလျှင် နှစ်ဆယ် ထည့်ရသည်။ သို့သော် မထည့်သူက များ၏။ မထည့်လျှင်လည်း ဆရာမကြီးက ဘာမျှ မပြောပေ။ ခင်သန်းမြင့်ကတော့ ထိုသို့မဟုတ်၊ လစဉ်မှန်မှန်အလှူငွေ ထည့်သည်။ မည်သည့်နေရာကိုပဲရောက်ရောက် မမေ့မလျော့ မှန်မှန်ထည့်၏။ ခင်သန်းမြင့်ကိုကြည့်ပြီး နော်ဆယ်လီပါ စိတ်ပျက်လှသဖြင့် ဝရန်တာဘက်ကို ထွက်ခဲ့သည်။ အဲလစ်က သူ့နောက်ကို လိုက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲကောင်မရဲ့ ညည်းကြည့်ရတာ အတော်အဆင်ပြေပုံရနေတယ်”

အဲလစ်က နော်ဆယ်လီနားမှ နားကပ်ကလေးကိုကြည့်ကာ ပြော၏။

“ဒါပေါ့အေ”

နော်ဆယ်လီက ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ဝရန်တာတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်မိကြ၏။ အပြင်ဘက်တွင်မိုးက တဖွဲဖွဲရွာနေသည်။ အသင်းကို မကြာမီကမှ ရောက်လာသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်သည် လမ်းမဘက်ကို ငေးမျှော်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်နေ၏။ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း ကရင်မလေးမှန်း သိသာလှသည်။ အသားဖြူ၍ မျက်နှာက အပြစ်ကင်းစင်သည်။ သမီးဂျူးနာတို့ အရွယ်လောက်ပင် ရှိဦးမည်။ ဂျူးနာကို သတိရတော့ နော်ဆယ်လီ စိတ်က လေးလံသွားပြန်သည်။

‘ငါတော့ အဆင်မပြေပြန်ဘူးအေ”

အဲလစ်က ခပ်ညည်းညည်းလေးပြောသည်။ အဲလစ် ညည်းညူသံကို ကြားရခဲသဖြင့် နော်ဆယ်လီ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့သားက သူ့ပထွေးနဲ့ မတည့်ဘူးအေ’

‘ညည်းယောက်ျားက သဘောကောင်းသားပဲ မဟုတ်လား’

“အေးလေ၊ အဲဒါကို သူ့အဖေက သွေးထိုးတာ၊ ဟိုမိန်းမ စနက်ပေါ့အေ၊ သူ တစ်နည်းအားဖြင့်လဲ ငါ့ကို ကလဲ့စားချေတာပေါ့”

“ဘယ်လို ကလဲ့စားချေတာလဲ’

“သူ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ငါက ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်ဆိုပြီး ငါ့အိမ်ထောင် ရေးကိုလဲ သူက ဖျက်ဆီးတာပေါ့”

’ဟုတ်လား’

သည်တစ်ခါတော့ အဲလစ်သည် တကယ်ပင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်

ဖြစ်နေပေသည်။ အမြဲတမ်း အနိုင်ယူခဲ့သော အဲလစ်သည် သည်တစ်ခါ ရှုံးပြီထင့်။

“သူ့အဖေက သူ့သားကိုတော့ ချစ်တယ်လေ၊ လစဉ်မှန်မှန် ကျောင်းစရိတ်ပေးတယ်၊ ပိုပိုလျှံလျှံ ဆိုပါတော့၊ အဲဒီတော့ ထုံးစံအတိုင်း ငါကလဲ ယူသုံးမိတယ်လေ၊ အဲဒါကို ဟိုမိန်းမက ပြောတယ်တဲ့၊ သားကို ထောက်ပံ့ရတာတော့ သူအပြစ်မပြောချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့နောက်က ပထွေးကိုပါ ထောက်ပံ့နေရတာကတော့ မကောင်းဘူး၊ ဘာညာပေါ့အေ၊ အဲဒါကို ကလေးက နားယောင်ပြီး ငါတို့လင်မယားကို ရန်လုပ်တာပေါ့”

လောကမှာ အင်အားနည်းသူက အင်အားကြီးသူကို ယှဉ်ပြိုင်ရသည် ဆိုသည်မှာ ရေရှည်မှာတော့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။

သည်အကြောင်းကို နော်ဆယ်လီက သဘောပေါက်ခဲ့တာ ကြာပြီ။ အဲလစ်က ယခုမှ လိုမ့်ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါးအိမ်ထောင်ရေးကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ သူ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးသူထံမှ တရားသဖြင့် အခွင့်အရေးကို ရယူခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ထို့အတွက် နော်ဆယ်လီတို့မှာ အပြစ်ရှိပါသလား။ အပြစ်ရှိ၍ အပြစ်ပေးမည်ဆိုလျှင် လိုမ့်ခံရုံသာ ရှိတော့၏။

“ညည်းအခု ဘယ်အိမ်မှာ လုပ်ခဲ့လဲ”

“ဒီအကြောင်းလဲ မပြောချင်ပါဘူးအေ၊ ဒါကြောင့် အဆင်မပြေဘူးလို့ ပြောတာပေါ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“အိမ်က အလုပ်တော့နည်းပါရဲ့ ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအိမ်က မိန်းမက စိတ္တဇရောဂါရှိတယ်”

“စိတ္တဇရောဂါ၊ ဟုတ်လား”

”အေးလေ၊ အမြဲတမ်း သူ့ပစ္စည်းကို သူများက ခိုးမယ်လို့ထင်တဲ့စိတ္တဇပေါ့”

“ဒါကတော့ လူတိုင်းပါပဲအေ”

“ခက်တာက ငါက သူနဲ့ လုံချည်ဆင်တူချုပ်မိတယ်’

“ဒါကတော့ ညည်းက မတန်မရာ သွားလုပ်တာကို’

“ဘာဖြစ်လဲအေ့၊ ငါတို့လဲ ပိုက်ဆံပေး ဝယ်ဝတ်တာပဲ’

’အဲဒီတော့ ဘယ်လိုဖြစ်လဲ ပြောပါဦး” ’ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲ၊ သူ့ လုံချည်ပျောက်တော့ ငါ့ စွပ်စွဲတာပေါ့”

“သူ့ လုံချည်က ပြန်မတွေ့ တော့ဘူးလား’

’မတွေ့ဘူးအေ့၊ နောက်ဖေးမှာ လှန်းထားတာ ပလတ်စတစ်ကောက်တဲ့လူက ရုပ်သွားလေရဲ့”

"ဟောတော့ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ"

"ဒါပေမယ့် ကြည့်ရင် အသိသာကြီးပါအင"

"ဒါနဲ့နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ"

"ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲ ပြန်လာခဲ့တာပေါ့"

"ဒါဆိုလဲ ပြီးတာပေါ့အင၊ ညည်းက ဘာစိတ်ညစ်နေတာလဲ"

"လောကမှာ ငါ့ကို သူခိုးလို့ စွပ်စွဲတာလောက် စိတ်ဆိုးတာမရှိဘူးအင'

'စိတ်ဆိုးလို့ကော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ"

'အင်းလေ မတတ်နိုင်ပါဘူး'

အဲလစ် စိတ်ပျက်တာကို သည်တစ်ခါတည်းပဲ မြင်ရသည်။ သို့သော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

ထိုစဉ် အသင်းရှေ့ကို ကားတစ်စင်း ဆိုက်လာ၏။ ကားပေါ်မှ မိန်းမကြီးနှစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

'ဒီနေ့အဖို့ ဘယ်လိုလူမျိုးပဲ လာခေါ်ခေါ် ငါလိုက်သွားမယ်'

အဲလစ်က ပြောပြီး ဆရာမကြီးစားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားနှင့်၏။ နော်ဆယ်လီက အံ့သြစွာ ငေးကြည့်နေလေ၏။

အဲလစ်ဘာကြောင့် စိတ်လျှော့ရသလဲ။ သူတော့ ယခုအထိ စိတ်မလျှော့သေး။ သူ့စိတ်တွေ လျှော့သွားလျှင်လည်း ချက်ချင်း ပြန်တင်းထားစမြဲ။ တကယ်တော့လည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ သူတို့မှာ ဘဝတစ်ခုတည်းအတွက် အသက်ရှင် နေရတာမှ မဟုတ်တာ။ သူတို့လုပ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာတွေဟာ နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သေးတယ်လေ။ ဥပမာ သားသမီးတွေပေါ့။ အနည်းဆုံးသူတို့ အတွက်တော့ အားတင်းထားရဦးမည်လေ။ သူတို့အတွက် ညစ်နွမ်းခဲ့ရသည့် ဘဝလေးတွေကို ပြန်လည်လန်းဆန်းလာအောင် လုပ်ပေးရမည့်တာဝန် ရှိသည်။ သည်အတွက်အားတင်းထားမှ ဖြစ်မည်။

အဲလစ်သည် တကယ်ပင် ဆရာမကြီးစားပွဲနားမှာ ကပ်နေ၏။ လခဘယ်လောက်လဲ၊ လူဘယ်နှစ်ယောက်လဲ သူမမေးတော့။ ဘာတွေ လုပ်ရမလဲ သူမှဟန်မတူတော့။ အဲလစ် ဘာကြောင့် အရေးတကြီးအလုပ် လုပ်ချင်နေသလဲ။ များမကြာမီ အဲလစ်သည် ထိုမိန်းမကြီးနှစ်ယောက်နောက် ပါသွားလေ၏။ နော်ဆယ်လီ၏နားမှာထောင်ထားသော ထီးကို လာယူရင်း နော်ဆယ်လီကို ပြုံးပြ၏။ အဲလစ်၏ ဤသို့သော အပြုံးကိုလည်း နော်ဆယ်လီ တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးခဲ့။ ထူးခြားလိုက်တဲ့အပြုံး။ နော်ဆယ်လီ အဓိပ္ပာယ် မဖွင့်တတ်။ ဘာနှင့် အလားသဏ္ဍာန် တူသနည်းဆိုတော့ ပြေးပွဲပြိုင်ပွဲတွေမှာ ရှုံးနိမ့်သွားသောအခါ အားပေးနေသော နောက်က လူတွေကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သော အပြုံးမျိုးပင်တည်း။

နော်ဆယ်လီလည်း ထိုသို့ပြုံးသော အပြုံးမျိုးကို ပြုံးခဲ့ဖူးပါသည်။ ရစ်ချက်တို့

အိမ်မှာ သားအမိနှစ်ယောက် အနေကြာလာတော့ သမီးဂျူးနာအတွက်စဉ်းစားရပြန်သည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်က ရစ်ချတ်၏ အဖေနှင့် အမေသည် သမီးဂျူးနာအကြောင်းကို မမေးတော့ပေ။ ယုတ်စွအဆုံး ကြီးကြီး ဒေါ်လှစိန်ကလည်း မမေး။ အတတ်နိုင်ဆုံး ပြဿနာ ရှင်းချင်၍ပဲ လားတော့ မသိ။ သူတို့၏ အသွေးအသားကိုလည်း သူတို့ ခင်တွယ်စိတ် ရှိဟန် မတူ။

နော်ဆယ်လီ မအူပင်ကို ခေတ္တပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်ရသည်။ အိမ်အလုပ်ကို ကုန်းလုပ်ဖို့ကလွဲ၍ ဘာအခွင့်အရေးမျှ မပေးသော ယောက္ခမဆီမှာ နော်ဆယ်လီ ခွင့်ပန်ရသည်။

“သွားတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါလဲ ကောင်းကောင်းနေမကောင်းတော့ ဒီမှာ ဘယ်သူလုပ်မလဲ”

နော်ဆယ်လီ ရောက်လာခဲ့ပြီးနောက် သူတို့အိမ်မှ ထမင်းချက်ကို အလုပ်မှ ထုတ်ခဲ့သည်။ ဧည့်သည်လာလျှင် အိမ်ရှေ့သို့မထွက်ရသော်လည်း ဧည့်သည်တွေ၏ ဝေယျာဝစ္စကို နော်ဆယ်လီက အမြဲတမ်း လုပ်ပေးရသည်။ ဧည့်သည်တွေက ဦးထွန်းလှဖြူ၏ ဧည့်သည်များပင် ဖြစ်၏။ ကိစ္စ ထူးထူးထွေထွေ မရှိသော်လည်း အမြဲတမ်း မှန်မှန်လာကြသည်။ အလုပ် အကိုင်အကြောင်း ပြောကြ ဆိုကြသည်။ အလုပ်အကိုင်အကြောင်း မဟုတ် သည့် အခြားအကြောင်းတွေကိုလည်း ပြောကြသည်။ ပြီးတော့ စားကြ သောက်ကြသည်။ ရယ်ကြ မောကြသည်။ ဝိုင်းဖွဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ အားလုံး၏ ဝေယျာဝစ္စကို လုပ်ပေးရသူက နော်ဆယ်လီပင် ဖြစ်၏။ စားစရာ သောက်စရာ ပြင်ပေးရသည်။ လိုအပ်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေး ရသည်။ လူကြီးလူကောင်းဆိုသောသူများ၏ မျက်လုံးများ၊ ရီဝေမှုန်မှိုင်းသော မျက်လုံးများကိုရှောင်၍ သူ့ဝတ္တရားကို သူ ဆောင်ရွက်ရသည်။

ဦးထွန်းလှဖြူသည် နော်ဆယ်လီကို စေ့စေ့မျှပင်မကြည့်သော်လည်း နော်ဆယ်လီ၏ စိတ်ထဲက သူ့မျက်လုံးများကို အလိုလို မြင်နေရ၏။ ရီဝေမှုန်မှိုင်းသော မျက်လုံးများ၊ အထင်သေးသော မျက်လုံးများ။

’နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်း ကျွန်မ ပြန်လာပါ့မယ်၊ သမီးကို လွမ်းလို့”

နော်ဆယ်လီကို တားလို့မရမှန်းတော့ သိဟန်တူ၏။

‘ရစ်ချတ် ပြန်လာမှ သွားပါလား”

“သူက ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး’

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက သမီးကို မချစ်ဘူးလေ၊ သူ့သားမှ သူ့သား ”

’ဒါနဲ့ အဲဒီသမီးက’

နော်ဆယ်လီက ဒေါ်မြစိန်ကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ နော်ဆယ်လီ၏ စူးရှသော မျက်လုံးများကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်မြစိန် တန့်သွားသည်။

“အေးလေ၊ သွားချင်လဲ သွားပေါ့’

ဒေါ်မြစိန်က နော်ဆယ်လီကို ငွေငါးဆယ် ထုတ်ပေးလိုက်၏။ နော်ဆယ်လီ၏ ရင်ထဲမှာ နာကျင်လှသော်လည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို အားကိုးပြီး အလုပ်လုပ်ရင်တောင်မှ သည့်ထက်မက ငွေကြေးကို ရနိုင်ပါရဲ့။ သည့်အိမ်ကိုရောက်လာမှ သူ့အတွက် အင်္ကျီလေး တစ်စ နှစ်စ၊ သားအတွက် အင်္ကျီလေး တစ်စ နှစ်စကလွဲ၍ ဘာမျှမရခဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ရစ်ချတ်က ငွေစလေး နည်းနည်းပါးပါး စွန့်ကြဲသည်။ ဒါကလည်း သူ့ စိတ်ရမှ။ နော်ဆယ်လီတို့မှာ အရှက်နှင့် သိက္ခာကို အဖတ်ဆယ်ရန် ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် လုပ်အားကို စတေးရ၏။ ဤအခွင့်အရေးကို ရရှိဖို့အတွက်ပင် မဟာကရုဏာတော်ရှင်များကို ကျေးဇူးတင်နေရလေ၏။ သင်္ဘောစီးလာရင်း သား ဆန်နီထွန်းကို မွေးခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို သတိရသည်။

ယခုတော့ သားကိုပိုက်၍ သူ ပြန်လာခဲ့သည်။ အဖေနှင့် မိထွေးသည် သူ၏ အခေါင်ပွဲကို ချီးကျူးမည်လော၊ အပြစ်တင်မည်လော၊ သမီးဂျူးနာသည် သူ့ကို မျက်လုံးစိမ်းများနှင့် ကြည့်နေဦးမည်လော။

သူ၏ နောက်ဆုံး ရည်ရွယ်ချက်သည် သမီးအတွက်ဖြစ်သည်ကို သမီး သိလိမ့်မည်။ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ သမီး သိပါလိမ့်မည်။ ယခုတော့ သူသည် လာသာလာရသည် သမီးအတွက် ဘာတစ်ခုမျှမပါ။ ထိုအတွက် သမီးကလည်း ကျေနပ်မည်မဟုတ်။ အဖေကလည်း ကျေနပ်မည်မဟုတ်။ မိထွေးကလည်း ကြည်ဖြူမည် မထင်။ သို့သော် သူ၏ ကြိုးပမ်းချက်များသည် ခရီးတစ်ဝက်သို့ရောက်နေပြီဆိုတာ သူတို့ကို ပြောပြရဦးမည်။ သူ့ရင်ထဲမှ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကိုတော့ ဖုံးကွယ်ထားရပေမည်။ လှိုင်းတွေသည် တလိမ့်လိမ့် လူးလွန့်လှုပ်ရှားနေသည်။ မိုးကျသဖြင့် သင်္ဘောကိုကာထားသော ရွက်တွေက တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခါနေသည်။ သားကို ရင်ခွင်မှာတင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားသည်။ သူ့အတွက် သည်သားသည် မဟာဆီ မဟာသွေးပင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် သားသည် သူတို့လို အသည်းနှလုံး မမာကျောပါ စေနှင့်။ သားသည် သူတစ်ပါးမိန်းကလေးကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းသော အဖြစ်မျိုး မရောက်ပါစေနှင့်။ သမီးသည်လည်း သူတစ်ပါး၏ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းခြင်း ခံရသော ဘဝမျိုးသို့ မရောက်ပါစေနှင့်။

အို ဘုရားသခင်၊ အကျွန်ုပ် ဆုတောင်းသော စကားကို နားထောင်တော်မူပါ။ အသနားတော် ခံသောအခါ ရှောင်၍ နေတော်မမူပါနှင့်။ ကြည့်ရှုနားထောင်တော်မူပါ။

*****

အခန်း (၃၄)

ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း ပြည့်စုံကြွယ်ဝပါ၏။ ကျန်းကျန်းမာမာလည်း ရှိပါ၏။ ဂုဏ်သတင်းလည်း ထင်ရှားကြပါ၏။ သို့သော် သူတို့ဘဝမျိုးကို မည်သို့မျှ အားမကျနိုင်ပေ။ ထိုဘဝတွင် နေထိုင်သူများရှိသည်ကို နော်ဆယ်လီ အံ့ဩလှ၏။ နော်ဆယ်လီ ရောက်ခဲ့ဖူးသမျှ အိမ်များထဲတွင်တော့ သည် အိမ်သည် အံ့ဩစရာ အကောင်းဆုံးပင်တည်း။ ရန်သူမဟုတ်သည်ထားဦး၊ ချစ်သူတော့ မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်သည့် လူနှစ်ဦးသည် အိမ်တစ်အိမ်တည်းတွင် အတူနေထိုင်ကြလေ၏။ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော သည်အိမ်ကြီးကို ရောက်စ ကတော့ နော်ဆယ်လီ စိတ်ထဲမှာ အံ့ဩသည်နှင့်အမျှ စိတ်လည်း ချမ်းမြေ့၏။ သူတို့များမှာတော့ ဘဝပေးကုသိုလ် အကျိုးပေးကောင်းလှ သည်ဟု နော်ဆယ်လီ စိတ်ထဲမှာထင်မိ၏။ အချိန်ကြာလာတော့မှ ထို ဘုံဗိမာန်ထဲမှ လောကငရဲကို နော်ဆယ်လီ မြင်ရလေ၏။ အိမ်ကြီး၏ အရှင်သခင်သည် စီးပွားလမ်း ဖြောင့်ဖြူးသည်နှင့်အမျှ အပြင်လောက တွင်သာ ကျက်စားနေ၏။ သူ့အိမ်တွင် အစစအရာရာ ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုရမည်။ လိုတာထက်ပင် ပိုနေသေး၏။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အသုံး အဆောင်များဆိုလျှင် အလျှံပယ်ပင်၊ မည်သည့်ပစ္စည်းမဆို တစ်ခုထက်မက ပို၍ရှိ၏။ နောက်ဆုံး အိမ်ရှင်မသည်ပင် နှစ်ယောက်ရှိသည်။ အိမ်ကြီးရှင် ယောက်ျားသည် မိန်းမနှစ်ဦးကို တင့်တယ်ခမ်းနားစွာ အပြိုင်အဆိုင် ထားလေသတည်း။

သူတို့ကျတော့လည်း တစ်မျိုးပါလား။ တို့များမှာတော့ မိမိဘဝ တစ်ခုတည်းအတွက် ရပ်တည်နိုင်ဖို့ လုံးပန်းလိုက်ရတာ၊ လွယ်တဲ့လူတွေ ကျတော့လည်း သိပ်ကို လွယ်ပါကလား။ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင်သည့် ဂူ တစ်ဂူတည်းမှာ အောင်းသော်လည်း ဘာမျှပြဿနာမရှိ။ ငွေကြေးနှင့် အရှိန်အဝါ ဩဇာအာဏာအောက်မှာ မိန်းမနှစ်ယောက်သည် ငြိမ်ဝပ်စွာ နေကြလေ၏။ တစ်ယောက်က မီးဖိုချောင်ကို အုပ်စိုးသည်။ တစ်ယောက် အပြင်လောကကိုအုပ်စိုးသည်။ နှစ်ယောက်လုံးသည် လှလည်းလှကြ သည်။ အရွယ်လည်းကောင်းကြသည်။ သူတို့၏ သားသမီးများသည်လည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ထွေးရောယှက်တင်ရှိလှချေ၏။ စီမံအုပ်ချုပ် သူကလည်း ဩဇာအာဏာ တည်တံ့လှသည်။ မည်သူမျှ ကလန်ကဆန် မလုပ်ရဲ။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ နော်ဆယ်လီနှင့်အတူ ဘဏ္ဍာစိုး မိန်းမကြီး တစ်ဦးလည်းရှိသည်။ နော်ဆယ်လီတို့သည် လူအယောက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသော အိမ်သူအိမ်သားများအတွက် ချက်ရ ပြုတ်ရ၏။ နော်ဆယ်လီကလည်း သူ့တာဝန်ကို မလစ်ဟင်းရအောင် ထမ်းဆောင်၏။ သူတို့အိမ်ကြီးသည် ရှေးသရောအခါက နန်းတော်ကြီးကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပေသည်ဟု နော်ဆယ်လီ စိတ်ထဲကပင် ထင်မိလေ၏။ ဓနဥစ္စာ၏အရှိန်အဝါသည် ကြီးမားလေစွ။ ဘာပဲပြောပြော ထိုအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ရသည်ကို နော်ဆယ်လီ ပျော်လေသည်။ သူ့အတွက် လခ တစ်ရာ့ငါးဆယ်ရ၏။

’မဆယ်လီ၊ ဒီနေ့ မယ်တော်ဘုရားက ဘာဟင်းတွေများ စီစဉ်ထားလဲ ဟင်’

သူတို့အိမ်တွင် အလှပဆုံးနှင့်သဘောအကောင်းဆုံး ဖြစ်ဟန်တူသော မိန်းကလေးက မေး၏။ ကျစ်လျစ်သေးသွယ်သော ကိုယ်လုံးလေးနှင့် လှပအချိုးကျသော မျက်နှာထားလေးရှိသည်။ နာမည်လေးကလည်း ချစ်စရာကောင်းသည်။ သန့်ဇင်ဖြူတဲ့။ သူတို့အခေါ် မမလေး၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဤအိမ်ကြီး၏ ဒုတိယသခင်မမှ ပေါက်ဖွားသော သမီးလေး ဖြစ်လေသည်။ တစ်အိမ်လုံးတွင်တော့ သူမသည် စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးပင်ဖြစ်၏။ ကျန်လူအားလုံးက မနုဥစ္စာစည်းစိမ်များကြား တွင် ပျော်မွေ့ နေကြဟန်တူသော်လည်း သူကတော့ တစ်သွင်ထူးခြား၏။ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေဟန်သည် သူ့မျက်နှာတွင် အစဉ်ပေါ်နေ၏။ သည်အိမ်ကြီးကိုလား၊ လူတွေကိုလား၊ သူ့အဖေကိုလား နော်ဆယ်လီ မသိ။ သည်အိမ်တွင်အိမ်ကြီးသခင် သူ့ အဖေကို တော်လှန်ဝံ့သူ မည်သူမျှ မရှိပေ။ အခွင့်အရေးအရဆုံးက ပထမဇနီးကမွေးသော သမီး အထွေးလေး ဖြစ်၏။ သူ့နာမည်က နှင်းဆီတဲ့။ နှင်းဆီနှင့် သန့်ဇင်ဖြူသည် ရုပ်ချင်းအနည်းငယ် ဆင်ဟန်ရှိသော်လည်း စိတ်သဘောထား အသွင်သဏ္ဌာန်ချင်းကတော့ တခြားစီပင်ဖြစ်၏။ နှင်းဆီက ဖျတ်လတ်သွက်လက် သည်။ ထက်မြက်သည်။ သန့်ဇင်ဖြူက အေးဆေးသည်။ တည်ငြိမ်သည်။ လေးလေးနက်နက် အသွင်သဏ္ဌာန်ရှိသည်။

“ကြက်သားချက်တယ်လေ၊ ပဲဟင်းလဲရှိတယ်၊ သန့်ဇင်ဖြူ စားတော့ မလို့လား’

သူက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး စားပွဲတွင် အေးအေးဆေးဆေး ဝင်ထိုင်၏။

ပညာရေးတက္ကသိုလ်တွင်တက်နေသော ကျောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။သူ့အစ်ကို ကိုမိုးကျော်က ရုံးတစ်ရုံးမှာ လုပ်သည်။ မမလေးက သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ မွေးသည်။ မမကြီးဘက်က သားသမီးသုံးယောက်ရှိ၏။ အကြီးနှစ်ယောက်က နိုင်ငံခြားသို့သွားနေပြီး နှင်းဆီက ဆေးကျောင်းမှာ တက်နေသည်။ သန့်ဇင်ဖြူက မယ်တော်ကြီးဟု ခေါ်လိုက်ခြင်းမှာမမကြီးကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။ မီးဖိုချောင်နှင့် အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို မမကြီးက စီမံရသည် မဟုတ်လား။ မမလေးကတော့ သူတို့အဖေနှင့်အတူ မြို့ထဲရှိ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကို လိုက်သွားလေ့ရှိသည်။ မမလေးက တစ်ချိန်တုန်းက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဟန်တူသည်။ သူတို့အဖေ နယ်ထွက်ရုပ်ရှင်ရိုက် ရာမှ တွေ့လာခဲ့သည်ဟု ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ဒေါ်စက ဖောက်သည်ချ၏။ မမလေးသည် ဇာတ်ကား သုံးကားလောက်တွင် မထင်မရှားပါခဲ့ရသည်။ မမလေး၏ နာမည်ကို ရုပ်ရှင်လောကတွင် နော်ဆယ်လီ တစ်ခါမျှ မကြားဘူးပေ။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးမဖြစ်စေကာမူ မမလေးသည် ယခုအခြေအနေ တွင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်ထက်ပင် ဝတ်ကာ စားကာ၊ သွားကာ လာကာနှင့် နေနိုင်သည်။ မမလေးသည် အိမ်မှုကိစ္စကိုလည်း စိတ်မဝင်စား လှပေ။ သူက ကုမ္ပဏီအလုပ်၊ ရုပ်ရှင်အလုပ်နှင့်သာ ဗျာများ၍ နေတတ်၏။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မဖြစ်ရသော်လည်း ရုပ်ရှင်လောကတွင် ကျင်လည်နေရ သည်ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေဟန်တူ၏။

သနားစရာကောင်းသည်ကတော့ သန့်ဇင်ဖြူပင်။ မမလေးက မွေးသော သားသမီးနှစ်ယောက်သည် မမကြီး သားသမီးသုံးယောက်လို ပညာမတော်ကြချေ။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရသော် မမကြီးတို့က မျိုးရိုး စဉ်ဆက် ဂုဏ်နှင့်ဒြပ်နှင့်၊

စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့်၊ ပညာနှင့် နေခဲ့ကြသူများဖြစ်၏။ သည်နေရာမှာတော့ မမလေးက မမကြီးကို မယှဉ်သာပေ။ မည်သို့ပင် အခွင့်အရေးတန်းတူ ပေးစေကာမူ မူလအခြေခံ အဆင့်အတန်းချင်းကတော့ ညှိနှိုင်း၍မရနိုင်တော့ပေ။ သည်အချက်ကိုပင် မမကြီးတို့အုပ်စုက ဂုဏ်ယူ နေရလေ၏။ ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ဒေါ်စသည် မမကြီးတို့၏ ငယ်မွေးခြံပေါက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဖေဖေကြီး၏ သြဇာအောက်တွင် အားလုံးငြိမ်ဝပ်စွာနေကြ သော်လည်း သူတို့အသီးသီး၏ ရင်ထဲမှ ဖြစ်ပေါ်နေသော စစ်အေးတိုက်ပွဲ ကိုတော့ တားဆီး၍မရပေ။ သည်အကြောင်းတွေကို နော်ဆယ်လီ အနေကြာ လာမှ သိလာရခြင်းဖြစ်၏။ နော်ဆယ်လီကတော့ မမလေးကို သဘောမကျသော်လည်း သန့်ဇင်ဖြူကို သနားသည်။ နော်ဆယ်လီတို့၏ အယူအဆ ကတော့ အားနည်းသူဘက်မှ ရပ်တည်ဖို့ပင်ဖြစ်၏။ ဘာကြောင့်လည်း ဆိုသော် နော်ဆယ်လီတို့၏ ရင်ထဲမှာ ကိုယ်ချင်းစာတရားက အစဉ်သဖြင့် ခိုအောင်းနေလေသည်။ နော်ဆယ်လီက သန့်ဇင်ဖြူအတွက် ထမင်းဟင်း ပြင်ဆင်၍ ပေး၏။ သန့်ဇင်ဖြူက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လက်မှာကိုင်ရင်း ထမင်းကို ပြီးစလွယ်စားသည်။ သန့်ဇင်ဖြူကိုင်ထားသော စာအုပ်သည် ကျောင်းစာအုပ်တော့ မဟုတ်။ ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်သာ ဖြစ်၏။ ဤသည်ကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်စက မသိမသာ နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ နိုင်ငံခြားသွားနေသော သားအကြီးနှစ်ယောက်နှင့် နှင်းဆီတော်ကြောင်း တတ်ကြောင်းကို ဒေါ်စက အမြဲ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာပြောသည်။

“ဟော မမသန့်ဇင်တောင် ထမင်းစားနေပြီနော်၊ နှင်းဆီလဲ စားမယ်၊ ဆာလှပြီ’

နှင်းဆီက အော်ပြောရင်း ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ နှင်းဆီ၏ အသွင်သဏ္ဌာန်က အစဉ်လို တက်ကြွလန်းဆန်းနေတတ်၏။ ဝတ်စား ဆင်ယင်မှုကလည်း ခေတ်မီ လှပသည်။ နှင်းဆီက သန့်ဇင်ဖြူထက် ငယ်၏။ မမကြီးနှင့် မမလေးသည် သန့်ဇင်ဖြူနှင့် နှင်းဆီကို ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် မွေးသည်ဆို၏။ ကလေးနှစ်ယောက်သည် မိခင်နှစ်ယောက်ဆီမှ နို့ကို အပြန်အလှန် စို့ကြသည်ဟုလည်း ဒေါ်စက ပြော၏။ အိမ်တစ်အိမ် တည်းမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော သူတို့၏ အဖြစ်အပျက်တွေက အံ့သြစရာ ကောင်းသည်။ သို့သော် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် အသွင်ခြားနားစွာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြ၏။ နှင်းဆီကတော့ သူ့ကိုယ်သူယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသည်။ ကြိုးစားသည်။ စာကြိုးစားသည်။ ထက်မြက်သည်။ သန့်ဇင်ဖြူက မာနကြီးဟန်တူသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများက အစဉ်လို အားငယ်နေ တတ်သည်။ နော်ဆယ်လီကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တန်းတူပင် ဂရုစိုက်ကျွေးမွေး၏။ နော်ဆယ်လီတို့ ဝတ္တရားကတော့ အိမ်သားအားလုံးကိုပြုစုလုပ်ကျွေးရမည်ပင်။ ဒေါ်စကတော့ ထိုသို့မဟုတ်၊ နှင်းဆီကိုသာ အရေးပေးလိုသည်။ နှင်းဆီမှ နှင်းဆီ။ နှင်းဆီတစ်ယောက်တည်း ထမင်း လာစားလျှင် သီးသန့်ချန်ထားသော ဟင်းကို ချပေးလေ့ရှိသည်။ နှင်းဆီ ကလည်း တစ်အိမ်လုံးကို ဆိုးဆိုးသည်။ သူ့အဖေကလည်း ဆေးကျောင်း တက်နေသူ သမီးမို့ အစစအရာရာ အရေးပေး အလိုလိုက်သည်။ ထို အခွင့်အရေးကို နှင်းဆီကလည်း အရယူတတ်၏။

“ဟင်းက ဒါပဲလား ဒေါ်စ”

နှင်းဆီက မေးသည်။

“အေး”

ဒေါ်စက နော်ဆယ်လီကိုကြည့်ပြီး မပွင့်တပွင့် ဖြေသည်။

“ဟင် နှင်းဆီမှ ပဲဟင်းမကြိုက်တာ’

“ကြက်ဥလေး ကြော်လိုက်မယ်လေ၊ စားမလား’

သန့်ဇင်ဖြူကတော့ သူ့ကို မသိကျိုးကျွန် ကြည့်နေသည်။ မည်သူတွေကို မည်သို့အခွင့်အရေးပေးပေး သန့်ဇင်ဖြူက ဂရုစိုက်ဟန်မတူ။ နော်ဆယ်လီကသာ အိမ်သားချင်းအတူတူ မျက်နှာလိုက်သည်ကို ကြားထဲက မခံရပ်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်စသည်နှင်းဆီအတွက် ကမန်းကတန်း ကြက်ဥ ကြော်ပေး၏။

“သန့်ဇင်ဖြူ ကော ကြက်ဥကြော် စားဦးမလား’

သန့်ဇင်ဖြူက လက်ထဲမှစာအုပ်ကို အာရုံစိုက်ရင်း ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါပြသည်။ ဒေါ်စတစ်ယောက် မသိမသာ မျက်နှာပျက် သွားသည်ကို နော်ဆယ်လီ သိ၏။

“မမသန့်ဇင်ဖြူက တစ်နေ့တခြား လှနေတာပဲနော်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်ပါလား”

နှင်းဆီက ထမင်းစားရင်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။ သူ့စကားက ရိုးရိုးသားသားပြောသည်ပဲလား၊ ဘာလားတော့မသိ။ နော်ဆယ်လီ စိတ်ထဲကထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သန့်ဇင်ဖြူတို့ အမေက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်ချင်လွန်းလို့ သူတို့အဖေနှင့် ညားခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ သန့်ဇင်ဖြူ ကတော့ခေါင်းကိုမော့ပြီး အေးဆေးစွာပင် ပြုံးပြသည်။ သူ့အပြုံးက ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ ရင့်ကျက်ခြင်းတို့ ထွေးရောယှက်တင်နေ၏။

“မမသန့်ဇင်ဖြူက ဘာမှ မလုပ်ချင်ပါဘူးကွယ်”

’နှင်းဆီကတော့ ဆရာဝန်လိုင်းလိုက်နေရပေမယ့် အဆိုတော်ပဲ လုပ်ချင်တယ်’

‘ကောင်းတာပေါ့ကွယ်”

သန့်ဇင်ဖြူသည် ထမင်းကို လက်စသတ်ပြီး နေရာမှထသွားလေ၏။ ဒေါ်စက ကြက်ဥကြော်ကိုသာမက နှင်းဆီ ကြိုက်တတ်သော ဝက်သားသုပ်ကိုပါ ယူခဲ့သည်။ အဖေကြီးအတွက် သီးသန့်ချန်ထားသော ဟင်းထဲမှ ခပ်ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နော်ဆယ်လီသည် ကိုယ်နှင့်မဆိုင် သဖြင့်သာ ဘာမျှမပြောဘဲ နေလိုက်ရ၏။ စိတ်ထဲကတော့ မကောင်းလှပေ။ သန့်ဇင်ဖြူ၏ အမေက အပြင်ဘက်မှာ အချိန်ကုန်သည်ကများသလို သူ့အစ်ကို ကိုမိုးကျော်ကလည်း အိမ်မှာမရှိသည်ကသာများသည်။ သူတို့ အဖေကလည်း ညဉ့်နက်မှပင် ပြန်လာလေ့ရှိသည်။ သည်တော့အိမ်ထဲမှာ သန့်ဇင်ဖြူ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသည်။ သန့်ဇင်ဖြူသည် ကျောင်းမှ ပြန်လာကာ သူ့အခန်းထဲဝင်ပြီး စာကိုသာ ဖတ်နေလေ့ရှိသည်။

မမကြီးသည် တစ်အိမ်လုံးကို စီမံအုပ်ချုပ်ပြီး အချိန်ကုန်ရသည်။ သူ ဘဝကလည်း စဉ်းစားကြည့်လျှင်တော့ သနားစရာပါပဲ။ အဖေကြီးနှင့် မမလေးတို့က

အပြင်ဘက်မှာ အချိန်ကုန်လွန်စေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တော့လည်း တကွဲတပြားစီ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ညနေ ထမင်းစားဝိုင်း တွင်တော့ အားလုံး လူစုံတက်စုံ မြင်ရ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် မိသားစုတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး စည်းစည်းလုံးလုံး ဝိုင်းဖွဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထေ့ငေါ့သည့်စကားတွေ၊ ထိခိုက်စေမည့် စကားတွေကို မည်သူမျှ မပြောကြ။ ဘာမျှ ပြဿနာမရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ဒေါ်စကလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပို၍အလေးပေး ဂရုစိုက်ခြင်းမျိုး မပြုတော့ပေ။ ထိုအချိန်သည် တစ်နေ့တာလုံး၏ ပျော်ရွှင်စရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ အဖေကြီးရှေ့တွင် မည်သူမျှ ပြဿနာမလုပ်ဝံ့ကြပေ။ တစ်ခါက နှင်းဆီ အတွက်ကြောင့် မဆိုစလောက်ကလေး ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်ဖူးသည်။ တစ်နေ့ ညနေစာ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းတွင် နှင်းဆီက သူ့အဖေကို အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်၏။

“ဖေဖေ အခုရိုက်နေတဲ့ အခန်းမှာ ဆရာဝန်ခန်း ပါတယ်ဆို၊သမီးကို ထည့်ရိုက်ပါလား”

နှင်းဆီက အမှတ်မထင်ပြောလိုက်သော်လည်း သူ့အဖေ မျက်နှာက ချက်ချင်း တင်းမာသွားလေသည်။

’နော်လို့ ဖေဖေ၊ သမီးလဲ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်ချင်တယ်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

ဒေါ်မမကြီး လှမ်းကြည့်နေသည့်ကြားမှ နှင်းဆီက ထပ်ကွန့်လိုက်၏။

“နောက်ကို ဒီစကားမျိုးမပြောနဲ့”

နှင်းဆီကို အင်မတန် ဆူခဲ ငေါက်ခဲလှသော သူ့အဖေက ခပ်မာမာပင် ပြန်ပြောသည်။

’ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေရဲ့’

နှင်းဆီက မလျှော့သေး။ အခြေအနေသည် ပို၍ တင်းမာလာ၏။ သူ့အဖေသည် နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဒီစကားမျိုး မပြောနဲ့လို့ ဖေဖေ ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား”

ဖေဖေကြီးက နေရာမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

မိသားစု စကားဝိုင်းသည် တိတ်ဆိတ်၍ သွား၏။ နှင်းဆီက မထီလေးစားဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာ မဲ့၍ ကျန်ရစ်သည်။ သန့်ဇင်ဖြူက ထိုင်ရာမှ ဖြည်းလေးစွာထ၍ ထွက်ခွာသွား၏။ မျက်နှာအပျက်ဆုံးကတော့ မမလေးပင် ဖြစ်လေသည်။

သူ့အဖေက သမီးကို ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မလုပ်စေချင်ဘူးတဲ့။ သည့်အဓိပ္ပာယ်က တစ်မျိုးဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ မမကြီးက မသိကျိုးကျွန်ပြု၍ နေခဲ့သည်။ ဒေါ်စကတော့ ကျေနပ်အားရဟန်ဖြင့် ‘နှင်းဆီကလဲ နင့်အဖေ မကြိုက်တာကို ဘာဖြစ်လို့ပြောရတာလဲ”ဟု မဆီ မဆိုင် ဝင်ပြောလေသည်။

ယခုလည်းတစ်ဖန် နှင်းဆီက သန့်ဇင်ဖြူကို ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်ပါလားဟု

ပြောပြန်ချေသည်။

“ထမင်းစားလို့သိပ်ကောင်းတာပါပဲ ဒေါ်စရဲ့ ဒါကြောင့် ဒေါ်စကို ချစ်နေရတာ၊ ကျောင်းသွားတော့မယ်နော်’

နှင်းဆီက ဒေါ်စ၏ ပါးကို နမ်းဟန်ပြုရင်း ထမင်းစားခန်းထဲမှသွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ဒေါ်စကလည်း သဘောကျဟန်ဖြင့် တပြုံးပြုံး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“နှင်းဆီက သိပ်တတ်တာ၊ သူ့အမေ ငယ်ငယ်ကလဲ သည်လိုပဲ သိပ်လိမ္မာတာပဲ’

ဒေါ်စက နော်ဆယ်လီဘက်သို့ လှည့်ပြော၏။

“သန့်ဇင်ဖြူ ကလဲ အေးသားပဲလေ၊ ချစ်စရာလေးပါ’

နော်ဆယ်လီကလည်း ပြန်ပြောမိ၏။ ဒေါ်စက ဘာမျှ ပြန်မပြောသော်လည်း သိပ်သဘောကျဟန်မတူပေ။

သည်အိမ်မှာ အုပ်စုနှစ်စု မသိမသာကွဲပြားနေသည့်အသွင်။

နော်ဆယ်လီသည် ဒေါ်စနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ရောက်နေပြီလား မသိ။ ဘာပဲပြောပြော နော်ဆယ်လီကတော့ သူများအိမ်တွင်းရေးပြဿနာကို သည့်ထက်ပို၍ မရှုပ်ချင်ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း နောက်ကို စကားပြော ဆင်ခြင်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ ဒေါ်စသည် နှင်းဆီနှင့်ပတ်သက်လျှင်သာ နော်ဆယ်လီနှင့် သဘောကွဲလွဲဟန်ရှိသော်လည်း အခြားနေရာတွင်တော့ နော်ဆယ်လီအပေါ်တွင် အလွန်ပင်ကောင်းလေ၏။ စားစရာ သောက်စရာကို ရက်ရက်ရောရော ကျွေးတတ်သည်။ အလုပ်ကိုလည်း မခွဲခြားပဲ တန်းတူ ရည်တူ လုပ်သည်။ သည်လိုအဆင်ပြေသည့် အိမ်မျိုးမှ နော်ဆယ်လီ ထွက်ခွာမသွားချင်ပေ။ သို့သော် သူတို့ဘဝကိုက နေရာတစ်နေရာတည်းမှာ အတည်တကျ နေထိုင်ရသည့် ဘဝမျိုးမဟုတ်ပေ။ မည်သည့်အိမ်တွင် မည်မျှပင် ပျော်ပိုက်စေကာမူထိုအိမ်သည် သူတို့အိမ်မဟုတ်။ သူတို့သည် ထိုအိမ်သားမဟုတ်၊ အစေအပါးမျှသာပင်။

“ဟင်း၊ ကောင်မက သူဌေးချွေးမဖြစ်နေလို့ ဟန်ကျနေပြီပေါ့လေ မအူပင်သို့ပြန်ရောက်သွားသော နော်ဆယ်လီကို မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတချို့က ဤသို့ နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။

သူတို့စကားက ရိုးရိုးသားသား ပြောဟန်ရှိသော်လည်း တစ်နည်း အားဖြင့် တွေးကြည့်လျှင်တော့ မေးငေါ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မတန်မရာ သူဌေးသားကိုမှ တက်ယူသည့်သဘော။

”ညည်းကလဲအေ၊ သူဌေးချွေးမဖြစ်နေပြီးတော့ ဘာမှလဲ ဝတ်စားတာ မတွေ့ပါလား’

တချို့ကလည်း ဤသို့လျှင် မသိမသာပုတ်ခတ်၏။ နော်ဆယ်လီ

သူတို့ကိုမည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်ချေ။ အရေးကြီးသည်က ကိုယ့်ဘဝ ရပ်တည် နိုင်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

မိထွေးကတော့ နော်ဆယ်လီ၏ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟင်း၊ ညည်းကို အလိမ္မာနဲ့ ခေါ်ပြီး ကျွန်လိုထားတာ ခံနေရ သလားအဇ့’

နော်ဆယ်လီသည် ရေငုံနှုတ်ပိတ်သာနေလေ၏။

“ခုဆိုရင် ဂျူးနာကိုလဲ ကျောင်းထားနေရပြီ”

သဘောကတော့ နော်ဆယ်လီသည် သမီးဂျူးနာအတွက် တစ်ပြား တစ်ချပ်မျှ မထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့သည်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

“ငါ့မြေးတော့ ငါ တာဝန်ယူပါတယ်၊ နင့်ဟာနင်သာ အဆင်ပြေ အောင် လုပ်ပါ”

အဖေကတော့ ထိုမျှပင် ပြောတော့၏။ နော်ဆယ်လီကို ကြည့်၍ လည်း များစွာ စိတ်ပျက်နေပုံရသည်။

သမီး ဂျူးနာကတော့ နော်ဆယ်လီကို မျက်လုံးစိမ်းများနှင့် ကြည့်သည်မှအပ ဘာမျှမပြောပေ။ မအူပင်မှ ပြန်ခါနီးတွင်တော့ အဖေက တစ်ခွန်းပြော၏။

’ငါတို့ကလဲ သူတို့ပစ္စည်းဥစ္စာကို လိုချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ မတော် မတရား လုပ်တာကို မခံချင်လို့’

နော်ဆယ်လီသည် အဖေနှင့် သမီးဆီသို့ မျက်နှာငယ်စွာဖြင့် ပြန်သွားရပြီး မျက်နှာငယ်စွာဖြင့်ပင် ပြန်လာခဲ့ရသည်။ သမီးကို အလွမ်းပြေ တွေ့ ခဲ့ရသည်ကိုသာ နှစ်သိမ့်ရလေသည်။ အဖေက သား ဆန်နီထွန်းကိုချစ်သော်လည်း အခွင့်အရေးတွေ လက်လွှတ်ကုန်မည်စိုး၍ပြန်ထည့်လိုက် ရလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအိမ်ပေါ်က မဆင်းနဲ့အဇ့၊ ရေရှည်ကျတော့ သူတို့လဲ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ သူတို့မှာ ဒီသားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား’

မိထွေးက ထိုသို့ ပညာပေးပြန်လေသည်။ နော်ဆယ်လီသည် သမီးကို ရန်ကုန်သို့ခေါ်လာခဲ့ရကောင်းမလားဟု စဉ်းစားမိပြန်လေသည်။ သမီးက မလိုက်ချင်။ အဖေကလည်း မထည့်ချင်။ပြီးတော့ ရှိသေးသည်။ ရစ်ချတ်။ ရစ်ချတ်သည် သမီးနှင့်ပတ်သက်လျှင် အယူအဆကွဲလွဲတုန်းပင် ရှိသေး၏။ ထို့ကြောင့် နော်ဆယ်လီသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာပင် ပြန်လာခဲ့ရလေသည်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့ ရစ်ချတ်ကို ရင်ဆိုင် ရသည်။

“နင် ငါမသိအောင် နင့်ရည်းစားဟောင်းနဲ့ရတဲ့ သမီးဆီ သွားတယ် ပေါ့လေ”

ရစ်ချတ်က ရင့်သီးစွာ စွပ်စွဲပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ နော် ဆယ်လီ သည်းမခံနိုင်တော့။

“ရှင်ဟာ ကိုယ့်ချေးကို သူများပါတာပါလို့ လက်ညှိုးထိုးနေတဲ့လူပဲ၊ ရှင်ဟာ လူစိတ်ရှိတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး’

ထိုသို့ပြောတော့ ရစ်ချတ်က ဆတ်ဆတ်ခါနာသည်။

“နင်ဟာ မိန်းမလည်ပဲ၊ ငါ မခေါ်ဘဲနဲ့တောင် ငါ့အိမ်ပေါ်ရောက် အခေါင် တက်နိုင်တယ်’

“မတရားလုပ်တာကို ဘုရားသခင်က ကြည့်မနေဘူးရှင့်”

’မကြီးကျယ်နဲ့၊ ငါ့မိဘတွေက အကြင်နာတရားရှိလို့ နင်ဒီအိမ်ပေါ် ကို ရောက်လာတာ’

“ရှိပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ လူကို ကျွန်လိုခိုင်းနေပြီးတော့”

“နင်က ဘာစကားပြောတာလဲ၊ အစကကော နင် ဘယ်လိုနေခဲ့လို့လဲ”

”ငါ့ဟာငါ ဘယ်လိုပဲ နေခဲ့ နေခဲ့၊ ခုချိန်မှာ ငါဟာ နင့်ရဲ့တရားဝင်မယားပါဟဲ့”

“ဟား ဟား တရားဝင်မယား ဟုတ်လား၊ ဘယ်မလဲ လက်ထပ်ထားတဲ့ စာချုပ်ပြစမ်းပါဦး’

“ရှင်က ယုတ်မာပြီး ဖျောက်ဖျက်ပစ်တာကိုး”

“အေး၊ ငါတို့မှာ နင်ပြောသလို အကြင်နာတရားမရှိရင် နင့်ကိုဒီအိမ်ပေါ်က အချိန်မရွေးနှင်ချလို့ရတယ် သိလား’

“ရှင်ကတော့ပြောနိုင်မှာပေါ့လေ၊ ရှင့် လက်ခုပ်ထဲက ရေကိုး’

ရစ်ချတ်နှင့် နော်ဆယ်လီသည် ဤသို့ပင် မကြာခဏ ပြဿနာဖြစ်၍ နေကြသည်။ ခက်သည်က ရစ်ချတ်သည် သူ့ကို ဘယ်တော့မျှအပြတ်မလုပ်။ နော်ဆယ်လီကလည်း သူ့အခွင့်အရေးကို ရသမျှ ကုတ်ကတ်ယူရင်း သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဤသို့ပင် အတူတကွ ဆက်လက်ပေါင်းသင်း နေထိုင်ကြသည်။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ သူ့ရှေ့မှာခင်းထားသော လမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားရုံသာ ရှိတော့သည်။

ဘာပဲပြောပြော ရစ်ချတ်၏ အဖေနှင့် အမေကလည်း သူ့ကို နှင်ချမည် မဟုတ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသိမခံချင်သော်လည်း သိသူက သိကုန်ကြပြီ။ သူတို့ကလည်း လက်ရှိ အခြေအနေအတိုင်း လက်မခံချင်သော်လည်း လက်ခံထားကြရပြီ။ သူတို့ သားကလည်း ဆိုးသူပေသူဖြစ်၍ သည့်ထက်ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဖြစ်သည်ကပင် ကံကောင်းသည်ဟု သဘောထားလိုက်ပုံရသည်။ နော်ဆယ်လီ မှာလည်း စနဥစ္စာမရှိသည်ကလွဲ၍ ဘာအပြစ်မျှရှိတာမှ မဟုတ်တာ။

ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်ပတ်သက်လျှင်တော့ သူတို့မှာ နစ်နာသည်ပေါ့။ သို့သော် လူလူချင်းဟုတွက်လျှင် ဘာများ နစ်နာနိုင်မည်လဲ။ ဤသို့ နေရင်းဖြင့်ပင် အချိန်ကြာလာတော့ နော်ဆယ်လီမှာ နောက်ထပ်ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု တိုးလာပြန်သည်။ နော်ဆယ်လီတို့ ဘဝမှာ သည်ထက်ပို၍လည်း အခက်အခဲ ရှိစရာ

မရှိတော့။ အနာဂတ်ဘဝကို ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်လို့မရသော် လည်း မှုန်ဝါးဝါးတော့ မျှော်မှန်း၍ ရသည်။

အို ထာဝရဘုရား၊ ကိုယ်တော်သည် ဖြောင့်မတ်သော သူကို ကောင်းချီးပေး၍ ကျေးဇူးတော်အားဖြင့် ကွယ်ကာ စောင်မတော် မူလိမ့်သတည်း။

* * * * *

အခန်း (၃၅)

ပြဿနာသည်ကြီးထွားလာလိမ့်မည်ဟု ထင်တော့ ထင်မိသား။ နှင်းဆီ၏ အစ်ကိုအလတ် နိုင်ငံခြားမှ ပြန်ရောက်လာ၏။ အိမ်တွင် ပို၍ သိုက်မြိုက် စည်ကားလာ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် မမကြီးတို့ဘက်က ပို၍ မျက်နှာပွင့်လန်း လေသည်။ အိမ်တွင်လည်း အသိုက်အဝန်း အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် စည်ကား၍နေ၏။ နှင်းဆီ၏ အစ်ကို ကိုကြည်စိုးကလည်း သူ့အဖေလိုပင် ရုပ်ဖြောင့်ပြီး ဖော်ရွေ၏။ သူ့အဖေကလည်းသားအတွက် များစွာဂုဏ်ယူဟန် ရှိသည်။ ကိုကြည်စိုးသည် စက်မှု အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အိမ်တွင် ကိုကြည်စိုးကို ချီးမွမ်းမေးမြန်းသံ၊ နှင်းဆီ၏ သူ့ အစ်ကိုအပေါ် နွှဲ့ဆိုးဆိုးသံတို့ဖြင့် ညံစီ၍နေ၏။ နှင်းဆီတို့ကလည်း တမင်ပင် တက်တက် ကြွကြွ လန်းလန်းဆန်းဆန်းနေ၏။ သန့်ဇင်ဖြူ၏ အစ်ကို ကိုမိုးကျော် ကတော့ ခပ်အေးအေးပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက မဟုတ်မခံစိတ်ရှိသည်။ ပြဿနာအကြီးအကျယ်မရှိသော်လည်း သူတို့၏ အသွင်သဏ္ဌာန်တွေက ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ပြနေသည်။ သည်ကြားထဲ အဖေကြီး၏ လုပ်ငန်းအခြေအနေက သိပ်ကောင်းဟန်မတူ။ အိမ်စရိတ်ကြီးမားလှကြောင်းကိုလည်း ဒေါ်မမကြီးက မကြာခဏ ညည်းသည်။

“ဘာပဲပြောပြော သားငယ်က သူ့ဟာနဲ့သူဖြစ်သွားတော့ တော်သေး တာပေါ့လေ၊ သားကြီးလဲ အိမ်ထောင်နဲ့ဆိုပေမယ့် နိုင်ငံခြားကနေ ပစ္စည်းတွေ မကြာ မကြာပို့တာ၊ အင်း၊ သမီးကလဲ ဆရာဝန်ဖြစ်တော့မှာ ဆိုတော့ သူတို့အတွက် မပူရတော့ပါဘူးလေ၊ ကိုယ့်အတွက်ကတော့ ဘယ်လိုပဲ နေရ နေရ ဖြစ်ပါတယ်’

ဒေါ်မမကြီးက ထိုစကားကို မကြာခဏ ပြောသည်။ ရိုးရိုးသားသား ပြောဟန်ရှိသော်လည်း ဒေါ်မမလေးတို့ဘက် အတွက်တော့ တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

“မတို့အတွက်လဲ မပူရပါဘူးလေ၊ မ တစ်ယောက်တည်းအတွက် လုပ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အားလုံးအတွက်လုပ်နေတာ”

ဒေါ်မမလေးကလည်း ထိုသို့ပြောသည်။ သူက စီးပွားရေးမှာ ပါဝင်ကူညီနေရသည်ဆိုသော်လည်း သူ့သားသမီးတွေအတွက်က တာဝန် ရှိသေးသည်။ ကိုမိုးကျော်ကလည်း သာမန် အောက်တန်းစာရေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ မမလေးတစ်ယောက် သည်အိမ်ကြီးပေါ်ကို တရားဝင် ရောက် မလာမီကပင် ကိုမိုးကျော်ကိုမွေးခဲ့သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မမလေးကလည်း သူ့နည်းသူ့ဟန်နှင့် ရုန်းကန်ရင်း၊ တိုက်ခိုက်ရင်း သည်လိုအခြေအနေမျိုး ကို ရယူခဲ့သည်ထင်ပါရဲ့။ သည်အခြေအနေမျိုးအထိ ရယူနိုင်သည်ကတော့ ချီးကျူးရမလိုပင်။ သို့သော် သူ သားသမီးတွေအတွက် တကယ်ကောင်းသည် မကောင်းသည်ကိုတော့ သူ

စဉ်းစားနိုင်ဟန်မတူချေ။ ယခုဆိုလျှင် အဖေကြီး ကလည်း မမကြီးဘက်မှ မွေးသောသားသမီးများအပေါ် အလွန်ကျေနပ် အားရသည့်ဟန် ပေါ်လွင်နေသည်။ စီးပွားရေးကလည်း တစ်စ တစ်စ ကျဆင်းလာပြီဆိုတော့ မမလေး၏ အခန်းကဏ္ဍက မှေးမှိန်နေသည်။

သည့်အထဲမှာ ဒေါ်စက မမကြီးကိုအမွှန်းတင်သည့်မှာ တစ်စထက် တစ်စ လွန်ကဲလာ၏။

သန့်ဇင်ဖြူသည် အိမ်သားတွေကိစ္စကို ဘာမျှဝင်မပြောဘဲ သူ့ ဘာသာသူ အေးအေးဆေးဆေးနေလေသည်။ အကဲဆုံးကတော့ နှင်းဆီပင် ဖြစ်၏။ အစကထက်ပို၍ အခွင့်အရေးယူလာသည်။ ဆံပင်ပုံစံ အမျိုးမျိုး ထွင်သည်။ အဝတ်အစား အမျိုးမျိုးချုပ်သည်။ ကျောင်းစရိတ်ပိုကုန်ကျ လာသည်ဟုဆိုပြီး ပိုက်ဆံကို ပိုတောင်းသည်။ သူလိုချင်တာ မရသောအခါ မကျေနပ်သည့် အသွင်ကို သိသိသာသာ ဖော်ထုတ်သည်။ သည်တော့ စီးပွားရေးမှာ ပါဝင်လုပ်ကိုင်နေသော ဒေါ်မမလေးက စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ စစ်အေးတိုက်ပွဲက ပိုမို ပြင်းထန်လာချေပြီ။

မည်သို့ပင် ကင်းရှင်းအေးအောင်နေသည်ဆိုသော်လည်း နော်ဆယ်လီ သည် ဒေါ်မမလေးတို့ဘက်မှ မသိမသာပါမိလျက်သား ဖြစ်နေလေသည်။ တစ်နေ့တွင်တော့ သန့်ဇင်ဖြူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် အတူတကွ ထမင်း ဝင်စားကြသည်။ ယခုတလော နှင်းဆီ၏အစ်ကို ကိုကြည်စိုး၏ အပေါင်း အသင်းများကိုသာ ဧည့်ဝတ်ပြုနေကြရ၍ ကိုမိုးကျော်ကလည်း ထမင်းစားခန်း ကိုပင် မသိမသာရှောင်နေသည်။ မိသားစုထမင်းဝိုင်းတွင် သူ့ကို တစ်ခါ တစ်ရံမျှသာ တွေ့ ရတော့သည်။ နော်ဆယ်လီက ညှာတာစိတ်ဖြင့် သူ့ကို ပိုမို ဂရုစိုက်၍ ကျွေးမွေးမိသည်။ အဖေကြီးအတွက် သီးသန့်ချက်ထားသော ဟင်းထဲမှ သူတို့ကို အနည်းငယ်ထည့်ပေးမိသည်။ ဒါကို ဒေါ်စက မြင်သွားပြီး မကျေနပ်သည့်အမူအရာ ပြနေသည်။

“ဒီအိမ်မှာ သူ့စည်းနဲ့သူရှိတယ် မဆယ်လီ၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့မရဘူးလေ၊ မမလေးက စီးပွားရေးကိစ္စ လုံးပန်းတာကိုလဲ မမကြီးက ဝင်မစွက်ဘူး၊ မမကြီးက အိမ်မှုကိစ္စစီမံတာကိုလဲ မမလေးက ဘာမျှ မပြောဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ တစ်အိမ်တည်းမှာ အရှည်သဖြင့် သင့်သင့်မြတ်မြတ် နေခဲ့ကြတာပေါ့”

နော်ဆယ်လီ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။ သူကတော့ စေတနာ သက်သက်နှင့်ပါပဲ။ တကယ်တော့ မီးဖိုချောင်၏ စီမံအုပ်ချုပ်မှုမှာ ဒေါ်စ လက်ထဲတွင်ပင် ရှိသည်။ နော်ဆယ်လီက အရန်မျှသာဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ဒေါ်စက သည့်အိမ်ကြီး၏ တရားဝင် စီမံအုပ်ချုပ်သူ၊ နော်ဆယ်လီက လခပေး၍ ငှားထားသော အခစား အစေအပါး။ ပြဿနာက ကြီးထွား ချင်တော့ မမလေးက နော်ဆယ်လီကို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံသည်။ အိမ်သား တစ်စုံတစ်ယောက် မမာမကျန်းဖြစ်လျှင် နော်ဆယ်လီက ပြုစုပေးရမြဲဖြစ်၏။ ထိုနေ့က မမလေးက သူနေမကောင်းဘူးဟုဆိုကာ ကုမ္ပဏီသို့ လိုက်မသွားဘဲ အိမ်မှာနေသည်။ နော်ဆယ်လီက သူ့ကို နှိပ်နင်းပြုစုပေးရန် ခေါ်သည်ပဲဟု ယူဆကာ သူ့အခန်းကိုသွားခဲ့သည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ မမလေး၏ အသွင်သဏ္ဌာန် ညှိုးငယ်နေသည်ကို တွေ့ ရသည်။ “ထိုင်ပါဦး မဆယ်လီ”

အခန်းထဲတွင် ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသော ခုတင်၊ ဗီရို စသည်တို့မှာ မမကြီး၏ အခန်းထဲမှ အဆင်အပြင်အတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ သည့်အိမ်ကို ရောက်စက

နော်ဆယ်လီ အံ့ဩတာတစ်ခုရှိသည်။ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းလုံးတွင် နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ကိုယ်စီနှင့်။ နော်ဆယ်လီက သူ့ဟာသူတွေးပြီး ရယ်ချင်မိသေးသည်။

အသင်းမှာဆိုလျှင်တော့ သည့်အကြောင်းကိုပြောပြီး ဘယ်လောက် များ ဟားတိုက်ကြမလဲ။ လောကထဲတွင် လူတွေအကြောင်းက စိတ်ဝင်စား၍ မကုန်နိုင်တော့ပေ။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မမလေး’

“စကားနည်းနည်းပြောချင်လို့ပါကွယ်”

နော်ဆယ်လီ အနည်းငယ်တော့ အံ့ဩသွားသည်။ ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပြီဟုလားလည်း စိတ်ထဲမှာထင့်သွားသည်။ နော်ဆယ်လီ သည် အလုပ်လုပ်ရာတွင် တစ်အိမ်မှတစ်အိမ် မကြာခဏပြောင်းရသည်ကိုမနှစ်သက်ပေ။ ပြောင်းရမည့်အခြေအနေမျိုး ဖန်လာတိုင်း စိတ်ပျက်ရသည်။ ယခုဆိုလျှင် သူ လခမှန်မှန်ရနေ၍ သားနှစ်ယောက်ဆီကိုလည်း မုန့်ဖိုးပဲဖိုး ပို့ပေးနိုင်သည်။ အိမ်တစ်အိမ်မှထွက်၍ နောက်အလုပ်တစ်ခု ရှာရလျှင် ကြားထဲမှာ အချိန်ကကုန်ဦးမည်။ နောက်တစ်ခါ အဆင်မပြေသည့် အိမ်သို့ ရောက်လျှင် စိတ်ညစ်ရဦးမည်။

မမလေး၏ အသွင်ကတော့ ညှိုးငယ်နေ၏။ အသက်လေးဆယ် ကျော်ဟန် ရှိသော်လည်း မမလေးက လှဆဲပင်။ မမကြီးက နပြီးအရွယ်တင် သော်လည်း မမလေးလောက် မလှ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က သည့်လို လှတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်ကို အတူတကွ ယူထားနိုင်သည်မှာ ကံကောင်း လေစွဟု တွေးမိ၏။

“ဒီလိုပါ မဆယ်လီရယ်၊ မဆယ်လီ ဒီအိမ်ကိုရောက်တာ ခြောက်လ လောက်ရှိပြီနော်၊ အင်း၊ ဒီအိမ်က အခြေအနေကိုလဲ သိမှာပေါ့လေ”

မမလေး၏ မျက်လုံးများက ရီဝေမှုန်မှိုင်းနေ၏။ စကားပြောရင်း မှန်တင်ခုံပေါ်မှ စီးကရက်ဘူးကိုယူကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ် လိုက်သည်။

နော်ဆယ်လီက အလိုက်သိကာ မီးခြစ်ကိုယူပြီး မီးညှိပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူပါ ဆေးလိပ်သောက်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်ကို မနည်းမျိုသိပ်ထားရလေသည်။

“ကျွန်မအမြင်တော့ ဒီအိမ်က ပျော်စရာကောင်းပါတယ်”

နော်ဆယ်လီက အားပေးသလို နှုတ်ထဲတွေ့ ရာစကားတစ်ခွန်းကို ပြောလိုက်မိသည်။

“အေးလေ၊ အရင်တုန်းကတော့ပျော်စရာကောင်းခဲ့ပါတယ်”

မမလေး စီးကရက်ကိုဖွာရင်းပြော၏။ လက်ချောင်းလေးများက လှပသေးသွယ်လှသည်။ တကယ့် တကယ် သူသာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း နာမည်ကျော်မှာပဲဟု နော်ဆယ်လီ တွေးမိ၏။

“အစကတော့ စီးပွားရေးကလဲ ကောင်းခဲ့တယ်၊ ကျွန်မတို့ကလဲ ရှာနိုင်တယ်လေ၊ ခုတော့စရိတ်ကလဲ ကြီးတယ်မဟုတ်လား၊ သားသမီး တွေကလဲ အရွယ်ရောက်လာကြပြီလေ၊ ဒီကြားထဲ ကျွန်မသားနဲ့ သမီးက လက်မလွတ်သေးဘူးလို့ဆိုရမယ်၊ သားက အလုပ်တော့ရှိပါရဲ့ ဒါပေမယ့် မဖြစ်လောက်၊ သူတို့အတွက် ရင်လေးတယ်လေ’

“သန့်ဇင်ဖြူ ကတော့ တော်ရှာသားပဲ”

“အင်း သမီးသန့်ဇင်ဖြူ၊ သူ့အတွက်ကျွန်မ ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဘူး၊ အစက ဒါတွေကို ကျွန်မ ကြိုပြီးမတွက်ခဲ့မိဘူး”

နော်ဆယ်လီသည် သူလိုမိန်းမတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ရင်ဖွင့် နေသော ဒေါ်မမလေးကို အံ့သြစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ တကယ်တော့ အထက်တန်းလွှာ အသိုက်အဝန်းဆိုတာကလည်း ခက်သားကလား။ သူတို့မှာ ရင်ဖွင့်စရာ နီးနီးကပ်ကပ် အပေါင်းအသင်းရယ်လို့မှ မရှိတာပဲကိုး။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်နေကြတာဆိုတော့လည်း သည်အကြောင်းတွေကို ဘယ်အသိခံစေချင်ပါ့မလဲ။ ဘယ်အသိခံဝံ့ပါမလဲ။ ဒါကြောင့်လည်း စိတ်ချရသည့် နော်ဆယ်လီတို့လို လူမျိုးကိုခေါ်ပြီးပြောတာ ဖြစ်ရပေမည်။

“အရင်တုန်းကတော့ မခံချင်စိတ်နဲ့ လုပ်ခဲ့မိတာပဲ မဆယ်လီ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရတော့လဲ ရလာတဲ့ အခြေအနေမှာပဲ ကိုယ်လိုချင်တာကို ရအောင်ယူမယ်ဆိုပြီး လုပ်ခဲ့မိတာ’

’ကိုယ့်ဘဝကို ဖျက်ဆီးလို့မရဘူးဆိုတာကိုလဲ ပြချင်တယ်လေ’

’ဟင်း’

နော်ဆယ်လီက အမှတ်တမဲ့ သက်ပြင်းကိုချလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့မှ ဒေါ်မမလေးကို အားနာသွားသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ့အဖြစ်နဲ့ပဲ တူသလိုလို။

“အခုတော့သမီးနဲ့ သားက သနားစရာ ကောင်းနေပြီ မဆယ်လီ”

“သန့်ဇင်ဖြူလေးကတော့ သနားစရာပါပဲ’

နော်ဆယ်လီ နှုတ်မှ အမှတ်တမဲ့ ထွက်သွားသည်။

’ဟုတ်တယ်၊ သမီးကတော့ ကြိတ်မှိတ်ပြီး ခံနေရှာတယ်၊ သား ကတော့ ဒီအိမ်မှာ မနေချင်တော့ဘူး၊ သူ့အလုပ်တစ်ခုခု ထွက်လုပ်ချင် တယ်လို့ ပြောနေတယ်လေ’

“သူ့မှာ အလုပ်ရှိတယ် မဟုတ်လား’

“သူ့အလုပ်က လခလေး မဖြစ်စလောက်ရတာ၊ ပြီးတော့ သူအိမ်ထောင်ပြုချင်နေပြီ”

မမလေးက အတန်ကြာ ငေးမောနေ၏။ နော်ဆယ်လီကလည်း ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေမိလိုက်သည်။

"ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်မ တိုင်ပင်ရမယ့်လူမရှိလို့ မဆယ်လီကို ခေါ်ပြီး တိုင်ပင်တာပဲ၊ တစ်ခုလောက် ကူညီစမ်းပါ"

"ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေး ရမလဲ မမလေး'

နော်ဆယ်လီက အားတက်သရော ပြောလိုက်လေသည်။

"မြို့ထဲသွားတော့လဲ ကျွန်မနဲ့အတူ အစ်ကိုကြီးက ထက်ကြပ်မကွာ ပါနေတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကို မယုံလို့လား မသိဘူး၊ လုပ်သမျှကို စောင့်ကြည့်နေတာ'

မမလေးက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

"ဒါ ကျွန်မ ရှာဖွေစုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းလေးပဲ၊ သူတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ဒါလေးကို ထုခွဲချင်တယ်'

မမလေးက စိန်နှင့်မြ ခြယ်ထားသော လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ထုတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောသည်။

"ဈေးကတော့ ကျွန်မ ပြောပြီးသားပဲ၊ အဲဒါ မဆယ်လီ သွားရောင်း ပေးစမ်းပါ၊ ကျွန်မ ဆိုင်လိပ်စာ ရေးပေးလိုက်မယ်၊ ကျွန်မသွားရင် အစ်ကိုကြီး ရိပ်မိမှာစိုးလို့ မမလေးက နော်ဆယ်လီကို လက်စွပ်လှမ်းပေး၏။

နော်ဆယ်လီသည် အဖိုးတန်ပစ္စည်းကြီးကို လက်ခံယူရမှာ ဝန်လေး နေလေသည်။ သို့သော် သူ့ကို ယုံယုံကြည်ကြည် အပ်နှံလာသည်ဆိုတော့ လုပ်ပေးရမည့်ဝတ္တရား ရှိလာသည်။

"ဘတ်စ်ကား စီးမသွားနဲ့နော်၊ သုံးဘီးကားစီးသွား၊ ကျွန်မ ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ ချိန်းထားတယ်'

မမလေးက စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲသို့ချေရင်း ထပ်ပြောလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် ကျွန်မ အခုသွားရမှာပေါ့ မမလေး"

"ဒီကိစ္စ သားနဲ့သမီးကိုလဲ အသိမပေးချင်လို့ မဆယ်လီကို ခိုင်းရတာ၊ ကဲသွားတော့၊ ရော့ သုံးဘီးခလဲ ယူသွားဦး"

နော်ဆယ်လီက ပစ္စည်းကို သေသေချာချာသိမ်းဆည်းပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။

"မဆယ်လီ"

အခန်းဝရောက်တော့ နောက်မှ လှမ်းခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မမလေး၏ အားကိုးရာမဲ့သော မျက်လုံးများကို မြင်ရ၏။

"စိတ်ချပါရစေနော်"

နော်ဆယ်လီက ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ညိတ်ပြလိုက်၏။ နော် ဆယ်လီက ကြီးကြီးအိမ်ကို သွားဦးမည်ဟု အကြောင်းပြကာ အိမ်မှထွက်လာ ခဲ့၏။ သူ အခုနေ သည်ပစ္စည်းကိုယူပြီး ထွက်ပြေးသွားလျှင် မမလေး တစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်မည်လဲ။ သို့သော် မမလေးက သည်လောက်တော့ မအပါ။ နော်ဆယ်လီ၏ သုံးဘီးကားနောက်မှ မမလေး အသုံးပြုသောကားခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်လာသည်ကို တွေ့ ရသည်။ ဒရိုင်ဘာကိုစိန်သောင်းက လည်း မမလေး၏ လူယုံပဲ ထင်ပါရဲ့။ ကားက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအထိတော့ လိုက်မလာပေ။ တစ်နေရာမှာ ချန်ရစ်ခဲ့ဟန်တူ၏။ နော်ဆယ်လီ ပြန်ထွက် လာပြီး အိမ်ရောက်ခါနီးမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပါလာသည်ကို တွေ့ ရသည်။ နော်ဆယ်လီသည် ဒေါ်စ၏ အလစ်တွင် မမလေးအခန်းထဲသို့ ကော်ဖီပို့ရင်း သွားရ၏။ ပြီးတော့ ငွေလေးထောင်ကျော်ကို ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မဆယ်လီရယ်၊ ဒီကိစ္စ ဘယ်သူမှ မသိပါ စေနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ မမလေး”

နော်ဆယ်လီက အခန်းထဲမှာ ကြာကြာမနေလိုသဖြင့် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

‘ဪ မဆယ်လီနေဦး”

မမလေးက လှမ်းခေါ်၏။

“ရော့’

ငွေစက္ကူ အချို့ကို နော်ဆယ်လီ လက်ထဲသို့ လှမ်းပေးသည်။ နော်ဆယ်လီသည် ပိုက်ဆံပေးလျှင် ဘယ်တော့မျှ ငြင်းတတ်သူမဟုတ်ချေ။ သို့သော် သည်တစ်ခါတော့ မယူချင်၊ မယူရက်၊ ယူချင်စိတ် အလျဉ်းမရှိ။

“နေပါစေ မမလေးရယ်၊ ကျွန်မ ကူညီရတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

“အို မဟုတ်ပါဘူး၊ ယူပါ မဆယ်လီရဲ့ ယူစမ်းပါ’

“ဟင့်အင်း မယူပါရစေနဲ့ မမလေး’

နော်ဆယ်လီ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။ အခန်းဝ အလွန်တွင် ဒေါ်စနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ ရ၏။ နော်ဆယ်လီသည် ဟန်ဆောင်နေ သည့်ကြားမှပင် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ ဒေါ်စလည်း သူ့ကို စူးစိုက် ကြည့်နေလေ၏။

သား စူးစူးကို ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်မှာ နော်ဆယ်လီသည် ယခင်ကနှင့်မတူ အနည်းငယ်ချူချာသည်။ အစားအသောက်လည်းပျက်ကာ ခေါင်းကလည်း မူးနေတတ်ပြီး မလုပ်နိုင် မကိုင်နိုင်ဖြစ်လာလေသည်။ သူ အလုပ်မလုပ် နိုင်သည့်အခါ မီးဖိုချောင်တာဝန်များ ပျက်ကွက်လာ၏။ သည်တော့ ရစ်ချတ်၏ အမေက သိပ်ပြီးမကျေနပ်ချင်ပေ။ တစ်နေ့ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ မူးပြီး အဓွေအန်နေစဉ် ဒေါ်မြစိန်က မေး၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ ဆယ်လီ’

“ကျွန်မမှာ ကလေးရှိနေပြန်ပြီလေ”

ဒေါ်မြစိန်က သိလျက်နှင့်မေး၍ နော်ဆယ်လီကလည်း ရှင်းရှင်းပင် ဖြေလိုက်ရ၏။

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ကလေးများတော့ ကသီတာပေါ့အေ”

နောက်ဆယ်လီမှာ နောက်ထပ် သားသမီးရတာကိုပင် မလိုလား သလို ပြော၏။ နော်ဆယ်လီကလည်း တစ်နေ့တခြား မလှုပ်ချင်မရှားချင် ဖြစ်၍နေ၏။ သူ့မှာ သားသမီးရလာပြန်ပြီဆိုတော့ ရစ်ချတ်ကတော့ ခါတိုင်းထက်ပို၍ ဂရုစိုက်၏။ နော်ဆယ်လီကတော့ အတော့်ကိုပင် စိတ်ပျက်လျက်ရှိပြီး နော်ဆယ်လီ မလုပ်နိုင်သောအခါ မီးဖိုချောင်တွင် လုပ်မည့်သူမရှိ ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် နော်ဆယ်လီသည်အားတင်း၍ လုပ်ပေးနေရ၏။ ဦးထွန်းလှဖြူ သူ့အပေါင်းအသင်းများနှင့် ညဥ့်နက်အခေါင် သောက်၍ နေတတ်သောအခါ ... နော်ဆယ်လီသည် စောင့်ဆိုင်းရင်း မီးဖိုချောင်တွင် အိပ်ပျော်နေတတ်၏။ ရစ်ချတ်ရှိသည့်အခါမျိုးတွင်တော့ ဒေါ်မြစိန်က စောစောပြန်လွှတ်လိုက်တတ်၏။ ရစ်ချတ် ပုသိမ်သို့သွားနေ သည့် ရက်များတွင်မူ နော်ဆယ်လီသည် ပို၍ ညဥ့်နက်အခေါင် စောင့်နေရတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဦးထွန်းလှဖြူတို့ ဝိုင်းမသိမ်းခင်မှာ ဒေါ်မြစိန်က အပေါ်ထပ်သို့တက်ပြီး အိပ်နေတတ်သည်။ နော်ဆယ်လီ တစ်ယောက်တည်းစောင့်ပြီး ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို စောင့်ပြီးသိမ်းဆည်းရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့က အတောမသတ်နိုင်ဘဲ စားစရာ သောက်စရာများ ထပ်လုပ်ခိုင်းသောအခါ စီစဉ်ပေးရပြန်သည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ ဦးထွန်းလှဖြူ ခင်ဗျားချွေးမလား’

တစ်ခါတစ်ရံ နော်ဆယ်လီ ဝိုင်းနားသို့ ရောက်သွားသောအခါ တစ်စုံတစ်ယောက်က ထိုသို့မေးတတ်၏။

“ဆိုပါတော့ဗျာ”

ရစ်ချတ်အဖေက ထိုသို့ မရေမရာ ဖြေတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အားလုံး၏ မျက်လုံးများက နော်ဆယ်လီဆီသို့ ကျရောက်လာတတ်၏။ အထင်သေးနှိမ့်ချသော မျက်လုံးများ။ မထီလေးစား မျက်လုံးများ။

တစ်ခါတစ်ရံ အားလုံး စားသောက်ပြီးစီး၍ နော်ဆယ်လီ ပန်းကန် များ သိမ်းဆည်းဆေးကြောနေသည့်အခါ ဦးထွန်းလှဖြူသည် မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်လာတတ်၏။ ရီဝေသောမျက်လုံးများနှင့် နော်ဆယ်လီကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတတ်သည်။ အန္တရာယ်ကို ကြိုမြင်တတ်သော နော်ဆယ်လီ၏ စိတ်က အမြဲပင် ခြောက်လှန့်လျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မျက်နှာထားကို တင်းကာ လုပ်စရာရှိတာကို မြန်မြန်လုပ်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင်တော့ သူ့နောက်ကျောနားတွင် ဦးထွန်းလှဖြူက နီးကပ်စွာ ရပ်လျက်ရှိသည်ကို အမှတ်တမဲ့ကြုံလိုက်ရ၏။ နော်ဆယ်လီက ပန်းကန်ပြားများကိုကိုင်ပြီး ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်တော့လည်း သူက ဖယ်မပေးပေ။ နော်ဆယ်လီ၏ လက်များက တဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။ ဖယ်ပါဟုလည်း ရုတ်တရက် မပြောဝံ့၊ အော်လိုက်ရကောင်းမလားဟု စိတ်ကူးမိသော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

နော်ဆယ်လီက သူ့ကို ရှောင်ရှားကာ ကွေ့ထွက်ခဲ့၏။ သူက နော်ဆယ်လီ၏ လက်မောင်းကို ရုတ်တရက်လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ နော်ဆယ်လီက တကယ်တမ်းကြုံလာလျှင် သူ့ကိုယ်သူအသက်နှင့်လဲ၍ ကာကွယ်ရန်အသင့်ပင်။ နော်ဆယ်လီ၏ တင်းမာသော မျက်လုံးများကိုကြည့်ကာ သူ နောက်ဆုတ်သွားသည်။

’မင်း မင်းဟာ အင်မတန်လည်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ငါ့သားကို ရအောင်ယူနိုင်တယ်”

ထိုသို့ပြောသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများကတော့ ရီဝေဆဲပင်။နော်ဆယ်လီ၏ ရှေ့မှလည်း ထွက်ခွာမသွားပေ။

“ကျွန်မဟာ ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားနေတာပါ၊ ကျွန်မကို မစော်ကားပါနဲ့”

နော်ဆယ်လီက ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်တော့လည်း သူက ရှေ့ကို တိုးလာသည်။

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့”

သူ၏ စကားက ရင့်သီးသည်နှင့်အမျှ နော်ဆယ်လီကို လုံးဝ တန်ဖိုးမထားသည့် အသွင်ကလည်းပေါ်နေ၏။ နော်ဆယ်လီက ပန်းကန် များကို စင်ပေါ်သို့တင်လိုက်ပြီး သူ့ကို စော်ကားလာလျှင် တုံ့ပြန်ရန် အဆင်သင့်ပြင်ထား၏။

“မင်း ငါ့သားကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရအောင်ယူခဲ့သလဲ၊ ငါ့သားကို ပေးစားဖို့ မိန်းကလေးတွေအများကြီး”

နော်ဆယ်လီကို နှိမ့်ချသောစကားများကို ပြောဆိုရင်း သူက ရှေ့ကို နီးကပ်စွာ တိုးလာပြန်သည်။ ပြီးတော့နော်ဆယ်လီ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“လွှတ်ပါ၊ ကျွန်မကို စော်ကားရင် ကျွန်မ ခံမှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ အပေါ်ကကြားအောင် ကျွန်မ အော်လိုက်မယ်’

“မင်းက သိပ်ကြီးကျယ်နေပါလား”

နောက်ဆုံးတော့နော်ဆယ်လီက အားကုန်ဆောင့်၍ ရုန်းလိုက်သည်။ နေမကောင်းသဖြင့် အင်အားက နည်းနေသည်။ တစ်ဖက်သူကလည်း မူးနေ၍ တော်ပါသေး၏။

’ကျွန်မဗိုက်ထဲမှာ ကလေးရှိတယ်ရှင့်၊ အဲဒါ ရစ်ချတ်ရဲ့ကလေး”

နော်ဆယ်လီက ကြေကွဲစွာပြောလိုက်သည်။

’မင်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဗိုက်ထဲကကလေးကို တို့က ဘယ်လိုလုပ် ယုံရမှာလဲ’

နော်ဆယ်လီသည် အရင့်သီးဆုံး အစော်ကား ခံရပြန်လေသည်။

“ကျွန်မ ရိုးရိုးသားသားနေတာ၊ လူတကာနဲ့ ဖောက်ပြားနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းဟာ ငါ့သားနဲ့ မရခင်ကလဲ ကလေးတစ်ယောက် မွေးခဲ့သေးတယ်ဆို

“အို မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ရစ်ချတ်ရဲ့သမီး၊ ရှင့်မြေးပဲ”

ဦးထွန်းလှဖြူက နော်ဆယ်လီကို မခန့်လေးစား ပြုံးကြည့်နေ လေသည်။ သူက နော်ဆယ်လီကို မလေးစားသည့်အသွင်ဖြင့် ရှေ့တိုးလာ ပြန်သည်။ နော်ဆယ်လီသည် အားလုံးကြားအောင် စားပွဲခုံကို ဝုန်းခနဲ တွန်းပစ်လိုက်သည်။

အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည့်ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဦးထွန်းလှဖြူ က နော်ဆယ်လီကို မကျေမချမ်းဖြင့် စိုက်ကြည့်လေသည်။ ပြီးတော့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ပြဿနာကို လှည့်ပတ်ဖြေရှင်းလိုက်သော်လည်း ဒေါ်မြစိန်က နော်ဆယ်လီကို သံသယမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လေသည်။ နော်ဆယ်လီသည် ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်ကာ ထိုအိမ်ကြီးမှ ထွက်ခဲ့ရ၏။

သူနေထိုင်သည့် အိမ်လေးထဲဝယ် သား ဆန်နီထွန်းသည် အိပ်မောကျလျက် ရှိ၏။ နော်ဆယ်လီသည် သား၏ အိပ်ရာဘေးတွင်ထိုင်ချကာ နှုတ်ခမ်းများကို တင်းတင်းကိုက်ထားမိလေသည်။ မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းထားသော်လည်း ရင်ထဲက နာကျင်လှပါ၏။ သူ ရစ်ချတ်တို့ မိသားစုထဲသို့ အတင်းဝင်ရောက်ခဲ့သည်မှာ မှားလေပြီလား။ သူသည် သူတစ်ပါး၏ အစော်ကားခံရအောင် အသက်ရှင်သလို ဖြစ်နေချေပြီ။ သူ ဘာကြောင့် ရစ်ချတ်၏ အရိပ်အာဝါသကို ခိုလှုံရန် မက်မောနေပါသလဲ။

ကိုယ့်ဘဝကို တခြားနည်းလမ်းနှင့် ထူထောင်လျှင်ကော မရနိုင်ပြီလား။ သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းထိုးနက်နှိပ်စက်လျက်ရှိသော အသိုက်အဝန်းမှာ ဆက်လက် နေထိုင်ရန် သင့်ပါ့မလား။ တကယ်တမ်းသူသည် ဓနဥစ္စာကို မမက်မောဘူး

ဆိုလျှင် သူ့အတွက် သည်မျှနှင့် လုံလောက်ပြီ။

အစကတော့ သူ့သားသမီးများသည် သည်လောက၌ မိဘနှင့် တင့်တင့်တယ်တယ် အမည်ခံနိုင်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ယခုပင် ရင်ထဲမှာ သားတစ်ယောက် တိုးနေပြန်ပြီ။ ဆက်နေလျှင် သူ့အတွက် ငဲ့ညှာစရာ သားသမီးတွေ တိုးပွားလာသည့်ကာလ၌ ဘာမျှထူးမည်မဟုတ်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်မိပြန်၏။ ဘာပဲပြောပြော သူ့ ဘဝ ပျက်စီးမည့် နေရာမျိုးမှာတော့ သူ မနေတော့။

သည့်တစ်ခါ အဖေ့ဆီကို မပြန်လိုတော့။ ရစ်ချတ်ကို သူ့ဘဝထဲ ခေါ်ယူရန် ကြိုးစားကြည့်ဦးမည်။ မရေရာသော မျှော်မှန်းချက်ကို ရင်မှာ ထားမိပြန်သည်။ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ထားသော သွားများကို ဖြေလွှတ် လိုက်သည်။ မျက်ရည်များက ပါးပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းကျမလာကြ။ ကြီးမား သော ဘဝပြဿနာများကို ရင်ဆိုင်ရတိုင်း ဘယ်ဆီကမှန်းမသိသော အင်အားသစ်တွေက သူ့ရင်ထဲမှာ ပြည့်လျှမ်းလာတတ်သည်။ သည်အင်အား နှင့်ပင် သူ ဆက်လက် အသက်ရှင်ရပေဦးမည်။

မတရားသောသူတို့သည် သဘောဖြောင့်သော သူတို့ကို မထင်မရှား

ပစ်အံ့သောငှာ လေးကိုတင်၍ လေးညှို့ပေါ်မှာ မြားကိုပြင်ကြ၏။

* * * * *

အခန်း (၃၆)

ယနေ့မနက် မမကြီး၊ မမလေးနှင့် အိမ်သားအားလုံး မျက်နှာတွေက တစ်မျိုးဖြစ်နေကြသည်။ ပြဿနာတော့ပေါ်ပြီဟု နော်ဆယ်လီ သိလိုက်၏။ မီးဖိုချောင်ထဲရောက်တော့ ဒေါ်စကလည်း သူ့ ကို မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ကြည့်နေလေသည်။ သူက မသိဟန်ဆောင်ကာ အိမ်အလုပ်များကိုလုပ်နေလိုက်၏။

“အင်း၊ မဆယ်လီတော့ သိပြီးရောပေါ့’

ဒေါ်စက ထိုသို့ စကားစလာ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘာကိုသိရမှာလဲ”

နော်ဆယ်လီက ခပ်အေးအေးနှင့် ပြန်မေး၏။ တကယ်တော့လည်းသူ့မှာ အပြစ်ရှိတာမှ မဟုတ်တာ။

“မိုးကျော်လေ”

’ဩော် ကိုမိုးကျော် ဘာဖြစ်လို့လဲ’

“မိန်းမ ခိုးပြေးသတဲ့တော်ရေ၊ အလုပ်ဖြင့် ဟုတ်တိ ပတ်တိရှိသေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

”ဩော် ဒါကြောင့်လား’

“အင်း၊ ဒါကြောင့် ဒါကြောင့်၊ မမကြီး သားသမီးတွေ တော် သလောက် မမလေး သားသမီးတွေက တော်တော့်ကို ဒုက္ခပေးတယ်’

“ဘာဒုက္ခပေးလို့လဲ ဒေါ်စရဲ့ သူ့ ဟာသူ မိန်းမယူတဲ့ဟာကို’

“မိန်းမယူတော့ သူ့လခလေးနဲ့ ဘာသွားစားမလဲ၊ ဟိုက သူ့ကိုသူဌေးသားဆိုပြီး ယူတာနေမှာပေါ့၊ သူ့ အမေကလဲ ဘယ်လောက်များ ခိုးကျိတ်ပြီး ပေးလိုက်သလဲမှ မသိတာ’

နော်ဆယ်လီသည် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထား၏။

“သူ့အမေကိုတော့ တိုင်ပင်မှာပေါ့လေ၊ မဆယ်လီကော မသိဘူးလား’

ဒေါ်စက နော်ဆယ်လီကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ မေးပြန်၏။ ကိုယ်နှင့် ဘာမျှမဆိုင်သော်လည်း နော်ဆယ်လီ စိတ်ထဲက မခံချင်ဖြစ်သွားသည်။

”ကျွန်မက ဘာဆိုင်လို့သိရမှာလဲ ဒေါ်စရဲ့

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ မဆယ်လီက မမလေးတို့ သားအမိကို အင်မတန် သံယောဇဉ်ရှိတယ် မဟုတ်လား’

“ကျွန်မကတော့ အားလုံးကို မေတ္တာရှိတာပါပဲ”

“အမယ်တော် ကျုပ်တို့ကတော့ ဘယ်သူ့ ကို မေတ္တာမရှိလို့လဲ”

နော်ဆယ်လီသည် ဒေါ်စနှင့် စကားပြောအဆင်မပြေသဖြင့် သူ့ အလုပ်ကိုသာ သူဖိ၍ လုပ်နေ၏။ နော်ဆယ်လီက မမလေး၏ လက်စွပ်ကို ရောင်းပေးခဲ့သည်မှာ သုံးရက်ခန့်မျှတော့ ရှိပြီ။ ကိုမိုးကျော်က မနေ့ကမှ မိန်းမခိုးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကို သူ့ အဖေက အကြီးအကျယ် ဒေါပွ နေသည်။ သူယူသည့်မိန်းကလေးကလည်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည်ဆိုကာ သန့်ဇင်ဖြူပါ အခြောက်တိုက် အဆူခံနေရသည်။ ညနေစာ ထမင်းဝိုင်းမှာ လည်း သူတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ကိုကြည်စိုးကတော့ အပေါင်းအသင်းများနှင့် အပြင်ကို ထွက်သွား၍ အိမ်တွင် မရှိပေ။

*မိဘတွေမှာ စီးပွားရေး အဆင်မပြေရတဲ့အထဲ ဒီကောင်ကတမျောင့်’

’အို အစ်ကိုကြီးကလဲ ဒါပဲပြောနေတာပဲ၊ သူလဲ သူ့ ဟာသူအချိန်တန်လို့ ယူတာပေါ့’

ဒေါ်မမလေးက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

’ဘာကွ၊ သူလုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ ဖြစ်မလား၊ မင်းကတော့ မင်းသားဘက်က ကာကွယ်မှာပေါ့”

အဖေကြီးက မအော်စဘူး အော်လိုက်၍ ဒေါ်မမလေး အကြီးအကျယ်မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဟုတ်သားပဲ ကိုရယ် တော်ပါတော့၊ သူလဲ ငယ်တော့တာမှ မဟုတ်ဘဲ’

ဒေါ်မမကြီးက လေပြေဖြင့်ဝင်ပြောသည်။ နှင်းဆီကတော့ ထမင်း ကို အေးဆေးစွာပဲစားနေ၏။ သန့်ဇင်ဖြူသည် နေရာမှထကာ လက်ဆေး၏။

“အေးလေ၊ ခွေးဖြစ်ချင်တဲ့ကောင် ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ’

“အစ်ကိုကြီး သားကို ခွေးနဲ့မနှိုင်းပါနဲ့၊ သူလဲ သူ့ ဘဝသူရပ်တည်နိုင်ပါတယ်’

“ဘာ သူ့ ဘဝသူ ရပ်တည်နိုင်တယ် ဟုတ်လား၊ အေးလေ၊ ရပ်တည်နိုင်အောင် မင်းက လုပ်ပေးမှာပေါ့”

“ကျွန်မပြောပြီးပါပကော၊ ကျွန်မက အားလုံးအတွက်”

“ဟုတ်ပါတယ် မယ်မင်းကြီးမ၊ မင်းက ငါတို့ တစ်အိမ်လုံးကိုကျွေးနေတာ၊ ဒီလို ဆိုလိုတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

“အို မ ဒီအိမ်မှာနေတာကိုက မှားပါတယ်၊ မတို့ သားအမိတွေဟာ သက်သက် အနှိမ်ခံနေရတာပဲ”

’ဒါတော့မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရယ်၊ နှင်းဆီတို့က ဘယ်သူ့ကို နှိမ်လို့လဲ၊ မေမေဆိုလဲ ခုချိန်ထိအောင် သည်းခံနေခဲ့တာ”

နှင်းဆီက ဝင်ပြော၏။

“သမီး ဘာမှဝင်မပြောနဲ့လေ”

ဒေါ်မမကြီးက ဝင်ဟန့်၏။ တကယ်တော့ ဒေါ်မမကြီးသည် သူ့ဘက် ဝင်လာသောအကွက်ကို အလိမ်မာနှင့်ကာပြနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဒေါ်မမကြီးဘက်က ကြည့်လျှင်လည်း သူ သည်းခံခွင့်လွှတ်ခဲ့ရသောအပိုင်းက နည်းတာမှ မဟုတ်ပါဘဲ။ သည်လောက်တော့ တုံ့ပြန်ပေမပေါ့။

“မင်း သားသမီးတွေကို အားကိုးရင် မင်းဟာမင်း လုပ်ချင်သလိုလုပ်ပေါ့”

ထမင်းဝိုင်းကတော့ ပျက်သွားလေပြီ။နော်ဆယ်လီ မီးဖိုထဲပြန်ဝင်လာချိန်မှာ ဒေါ်စက တိုးတိုးပြောသည်။

’မမလေးက သူ့သားကို ပိုက်ဆံခိုးပေးလိုက်တာ အစ်ကိုကြီးက သိတယ် မဆယ်လီရဲ့’

နော်ဆယ်လီ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီးက ဒီလောက်ဒေါပွနေတာပေါ့၊ ဟင်း အဲဒီနေ့က မဆယ်လီ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ဒေါ်စ သိပါတယ်’

နော်ဆယ်လီက ဒေါ်စကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ မဟုတ်တာ ဘာမှ မလုပ်ဘူး’

’အင်းလေ၊ ဒါပေမယ့် သူတစ်ပါးအိမ်တွင်းရေးမှာ ဝင်မရှုပ်တာ ကောင်းတာပေါ့’

နော်ဆယ်လီ စိတ်ထဲက မကောင်းလှသော်လည်း ဘာမျှ မဖြေရှင်း တော့။ နောက်နေ့တွင်လည်း အိမ်တွင်းပြဿနာက ပိုမိုကြီးထွားလာဟန် တူ၏။ အိမ်ရှေ့ပူတော့လည်း အိမ်နောက်မချမ်းသာ ဖြစ်ရပြန်သည်။ မမလေးတို့ဘက် အရေးနိမ့်လျက်ရှိသည်။ နော်ဆယ်လီက မမလေးတို့ ဘက်မှဝင်ကူခဲ့မိသည်ဆိုတော့ မီးဖိုချောင်ကို စီမံအုပ်ချုပ်သော ဒေါ်မမကြီး၏ မျက်နှာသာပေးခြင်း မခံရတော့ပေ။ သည်ကြားထဲမှာ ဒေါ်စနှင့်ကလည်း မသင့်မမြတ်ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံးတော့ နော်ဆယ်လီ စိတ်ပျက်လာ သည်။ တကယ့် တကယ်ဆိုလျှင် သူတို့လူတန်းစား၏ ပြဿနာကြားထဲမှာနော်ဆယ်လီသည် ဘာမျှအရေးပါ အရာရောက်လှသည် မဟုတ်။ အလုပ်ကို ဘယ်လောက် လုပ်ရ လုပ်ရ စိတ်လက်ချမ်းသာစွာ နေလိုသည်။ သည်တော့

လည်း နော်ဆယ်လီသည် ယခင့် ယခင်က ထုံးစံများအတိုင်း ထိုအိမ်မှ ထွက်ခွာခဲ့ရပြန်လေ၏။

ဓနဥစ္စာဖြင့် မှုမမှန်စွာ ဖွဲ့စည်းထားသော အိမ်ကြီးအတွင်းတွင် ပြဿနာကို မည်သို့ဖြေရှင်းရစ်သည် မသိ။ နော်ဆယ်လီ သိရန်လည်း မလိုတော့။ သူတို့ဘဝက ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်းရန်သာ မဟုတ်လား။ ဒေါ်မမလေးက သည့်အခြေအနေမှာ ဘဝပျက်သည်ဆိုတောင် နော်ဆယ်လီ တို့လောက်တော့ ဆိုးမည်မဟုတ်။ သည့်အတွက် နော်ဆယ်လီက ဘာကြောင့် ပူပန်နေရမည်လဲ။ သူတို့တုန်းက ဘဝကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်မှာ သည့်ထက်မက ဆိုးသည်။ သူ့ တုန်းကမှ တကယ့်ကို လက်မဲ့။

နော်ဆယ်လီသည် အိမ်တစ်အိမ်မှ ထွက်လာကတည်းက သူတို့ အကြောင်းကို အပြီးအပိုင် မေ့ပစ်လိုက်သည်။ သူ စုဆောင်းထားသော ငွေအချို့ထဲမှ သားနှင့်သမီးအတွက် အင်္ကျီအဝတ်အစားများ ဝယ်၏။ သားငယ်စူးစူးအတွက် ဖိနပ်တစ်ရံဝယ်၏။ သမီးလိုချင်သော နာရီတော့ မဝယ်နိုင်။ အင်္ကျီစအနည်းငယ် ဝယ်၏။ ပြီးတော့ မအူပင်ကို လာခဲ့သည်။

သည့်တစ်ခါ မအူပင်ကိုလာရသည်မှာ များစွာ စိတ်လက်ပေါ့ပါး နေ၏။ ကိုယ့်ဘဝကို အကြိမ်ကြိမ်နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးခဲ့သော ရစ်ချတ်လည်း အနားမှာ မရှိတော့ပြီ။ သူသည် သူ့ သားသမီးများအတွက် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီထောက်ပံ့ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေ၏။ သူတို့ကို လုံးဝဥဿုံ တာဝန်ယူ ရသည့်ထက် ယခုလို ထောက်ပံ့ရသည်က ပို၍ အဆင်ပြေ၏။ သားကြီး အတွက် ကျေနပ်သည်မဟုတ်သည့်တိုင် သူ့ဟာနှင့်သူ ဖြစ်သွားလျှင် တော်လောက်ရဲ့ဟု အောက်မေ့ရ၏။ စူးစူးကတော့ ပညာဆက်သင်ခွင့် ရနေသူဖြစ်၍ နော်ဆယ်လီ စိတ်ချမ်းသာသည်။ ဘယ်နည်းနှင့်ပဲ သင်ရ သင်ရ ပညာရဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ အနာဂတ်ဆိုတာ အများကြီးမျှော်မှန်းလို့ရသည်ပင်။ တစ်နေ့မှာ သားစူးစူးဟာ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ လူငယ် တစ်ယောက် ဖြစ်မလာဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား။

သည့်တစ်ခါ သမီးဂျူးနာသည် သူ့ ကို မျက်လုံးစိမ်းများနှင့်မကြည့် တော့ပေ။ အရွယ်ရောက်လာသော သမီး၏အသွင်သဏ္ဌာန်က အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းလာ၏။ မိခင်တစ်ယောက်၏ မေတ္တာနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ဘဝကို ပိုမိုနားလည်လာဟန် တူသည်။

'အမိုး ဘာလို့ ဒါတွေ ဝယ်လာသလဲ'

သမီးက အင်္ကျီစများကိုကြည့်ပြီး ထိုသို့ပင်ပြောသေးသည်။ သမီး၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သည် ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့ပြီ။ နော်ဆယ်လီသည် တစ်စုံတစ်ရာ ကို တွေးကာ ပူပန်သွားမိ၏။ နော်ဆယ်လီ သမီးအရွယ်တုန်းကဆိုလျှင်ဘဝမှာ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ များစွာရှိနေခဲ့သည်။ သည့်အရွယ်တုန်းကပဲ အဓောင်ကိုကိုတို့၊ ရစ်ချတ်တို့နှင့် တွေ့ခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ သည်လိုကစပြီး ဘဝပျက်ခဲ့ရတာပဲ။ အို သမီးအတွက် စိတ်ပူစရာကောင်းလိုက်တာ။

သို့သော် သမီးက သူ့ထက်တော့ ပညာတတ်သည်။ အဘိုး၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာလည်း နေရသည်။ သူ့တုန်းကတော့ဘဝကို ဖရိုဖရဲ စခဲ့ရတာကိုး။ သမီးကတော့ သူ့လို မဖြစ်တန်ကောင်းပါဘူး။ နော်ဆယ်လီ စိတ်ထဲက ဖြေသိမ့်ရသည်။

“စူးစူးကို ဘာလို့ခေါ်မလာတာလဲ အမိုး

သမီးဂျူးနာက မေးသည်။စူးစူးအကြောင်းကို သူတို့ မသိသေးပေ။

“စူးစူး ဖျာပုံရောက်နေတယ်’

နော်ဆယ်လီက မတင်မကျ ဖြေသည်။

“ဖျာပုံ ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

အဖေက မေး၏။

“ဖျာပုံက ဆရာတော်ဆီမှာလေ”

နော်ဆယ်လီက တိုးတိုးဖြေ၏။

’ဘာလဲ အမိုး၊ စူးစူးကို မိဘမဲ့ကျောင်း ပို့လိုက်ပြီလားဟင်”

သမီးက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် မေးလေသည်။

“မိဘမဲ့ကျောင်း မဟုတ်ပါဘူးအေ၊ ဟိုဟာ ပရဟိတကျောင်းပါ၊ ဟိုမှာဆိုရင် ကျောင်းလဲနေရတယ်၊ အိမ်မှာဆိုတော့ သူ ကျောင်းလဲ ကောင်းကောင်းမတက်ဘူး၊ အလကားပဲလေ”

“အင်း နင့်မလဲ ဒုက္ခက အခုထိ မငြိမ်းသေးပဲကိုး”

အဖေက ညည်းညည်းညူညူ ပြောသည်။

“စူးစူးကို သနားတယ် အမိုးရယ်၊ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်မ ရှက်လဲ သိပ်ရှက်တာပဲ၊ အဲဒါတွေ တွေးမိရင် အဖေ့ကို သိပ်စိတ်နာတယ်’

သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့ သမီးဂျူးနာက ထိုသို့ ရင်ဖွင့်ပြန်သည်။ သမီးက သူ့ အဖေကို စိတ်နာသည်ဆိုသည်မှာ သူတို့ကို ပစ်ထား၍ပဲ ဖြစ်၏။ သူ့ အဖေပြောသည့် စကားတွေကို ကြားလျှင်တော့ မည်သို့နေမည်မသိ။ သူ့ အဖေက သမီးဂျူးနာကို သူ့ သမီးဟု အသိအမှတ် ပြုသူ မဟုတ်ပေ။ သည်အကြောင်းသာသိလျှင် အပျိုဖြစ်နေတဲ့သမီးလေး သည်ထက်ပိုပြီး ရှက်ရှာမှာပဲဟုတွေးကာ နော်ဆယ်လီ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။

“ကျွန်မ ရန်ကုန်ကိုလိုက်ခဲ့ချင်တယ် အမိုး’

သည့်တစ်ခါ သမီးက သူ့ကို အရင်းနှီးဆုံး ဆွေးနွေးလာခြင်းဖြစ်၏၊ ခါတိုင်းဆိုလျှင် နော်ဆယ်လီကို အရေးအရာလုပ်ပြီး စကားပြောချင်မှ ပြောသည်။ နော်ဆယ်လီက သူ့ကို အဘိုးနှင့်ထားခဲ့၍ နော်ဆယ်လီ အပေါ်တွင် ခပ်စိမ်းစိမ်းသာ ဆက်ဆံလေ့ရှိခဲ့သည်။ ယခု တစ်ခေါက်မှပင် အားကိုးစွာ ရင်ဖွင့်ခြင်းဖြစ်၏။

“ညည်း ဒီမှာ မပျော်ဘူးလား’

သမီးက ခေါင်းခါပြ၏။ ခက်ချေပြီ။ သမီးမှာ ဘာပြဿနာတွေ ရှိလေပြီလဲ။ သမီးသည် သူ့တုန်းကလိုပင် သူစိမ်း မိထွေးတစ်ယောက်နှင့် နေနေရခြင်း ဖြစ်၏။ နော်ဆယ်လီ၏ ငယ်စဉ်ဘဝကို ကြိုးကိုင်ညွှန်ကြား ခဲ့သော ယခင် မိထွေးလည်း မရှိတော့ပေ။ အဖေ ယခုယူထားသည့်မိန်းမမှာ နော်ဆယ်လီထက် ငယ်၏။ သမီးဂျူးနောသည် သူ့အဘွားမဟုတ်သော ဘွားအငယ်ငယ်လေးနှင့် နေနေရခြင်းဖြစ်၏။ သည်တော့လည်း သူ့ဘဝက ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီးအဆင်ပြေနိုင်ပါ့မလဲ။ နော်ဆယ်လီ တွေးမိ၏။ သို့သော် နော်ဆယ်လီမှာလည်း ဘဝအခြေမခိုင်သဖြင့် သမီးဂျူးနောကို မခေါ်ဘဲ ထားခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ သမီးကို ခေါ်သွားမည်ဆိုလျှင် ဘယ်မှာထားမည်နည်း။ သူနှင့်အတူထား၍ကော လုံခြုံပါမည်လား။ သူတို့မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဂုဏ်ဒြပ် မရှိ၍ သူတစ်ပါးက လေးစားကြသည်မဟုတ်။ သူ၏ သားများကိုပင် အများက နှိမ်ကြ၍ ရပ်ကွက်ထဲမှာ မသင့်မတင့်ဖြစ်ရသည် မဟုတ်လား။ သမီးမိန်းကလေးကိုတော့ သူတစ်ပါး အထင်သေးတာ မခံချင်။ သည်သမီး အတွက် အဓိကထား၍ သူ့ဘဝကို စတင်ရုန်းကန်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ သမီးဘဝ ထိခိုက်ပျက်စီးမည်ဆိုလျှင် သူ့အတွက် ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ်မရှိ။

“သမီးကို သူတို့က ဘာပြောကြလို့လဲ”

“ဘာမှတော့ မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘိုးဘိုးကလဲ အသက်ကြီး ပြီလေ၊ ခုဆို မထွေးကလဲ ဈေးထွက်ရောင်းနေရတယ်၊ သူ့ သားလေးကိုလဲ ကျောင်းထားနေရပြီ”

မထွေးဆိုသည်မှာ အဖေ၏ ယခုမိန်းမ ဖြစ်၏။ သူတို့တွင်သားလေး တစ်ယောက် မွေးခဲ့သည်။

’အရင်တုန်းကတော့ သမီးလဲ စက်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်တယ်ဆို ”

“အခု မလုပ်ရတော့ဘူးလေ၊ စာရေးအသစ်တွေ ခန့်ထားပြီး၊ သမီးက ခုနှစ်တန်းမှ မအောင်တာ”

“သမီး အခုတော့ ရန်ကုန်ကို တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ အမိုး စီစဉ်ပြီးမှ လာခေါ်လို့ရမယ်’

သမီးက ဘာမျှမပြောတော့။ သည်တစ်ခေါက် သမီးကို ထားခဲ့ရ သည်မှာ စိတ်ထဲမှာ လေးလံလှသည်။

သမီးလည်း အရွယ်ရောက်တဲ့ လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီပဲ။ ဘဝကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရင်ဆိုင်ချင်ပေမပေ့ါ။ သို့သော် ဘဝအခြေခံ မကောင်း သူတွေအတွက် ခက်ခက်ခဲခဲ ရင်ဆိုင်ရသည်မှာ မည့်မျှပင်ပန်းကြောင်း သမီး သိဟန်မတူသေးပေ။ နော်ဆယ်လီတို့ငယ်စဉ်ကလည်း ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်လိုသလို ဖန်တီး၍ရမည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ဘဝကို အရှုံး မပေးချင်ဘဲနှင့် အရှုံးပေးခဲ့ရသည့် အကြိမ်တွေက မနည်းတော့ပေ။

ဘာပဲပြောပြော သမီးအတွက် သူ့မှာ တာဝန်ရှိသည်။ အနည်းဆုံး သမီးရဲ့ ဆန္ဒကိုတော့ လိုက်လျောရမည်။

ရန်ကုန်မပြန်ခင် ဖျာပုံကို လှည့်ဝင်ရ၏။ ဆရာတော်ဆီဝင်ကာ

သားစုးစုးအတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ပေးအပ်ခဲ့သည်။ သားတွင် ယခင်ကလို စိတ်ပျက်အားငယ်ဟန် မမြင်ရတော့ပေ။ သူက စာ အလွန် သင်ချင်သူဖြစ်၏။ ယခု စာသင်ရ၍ သူပျော်နေသည်။ “အစ်ကို ဆန်နီထွန်းပါ ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”ဟု သားက ပြော၏။

“ကျွန်တော် ဒီကျောင်းမှာနေပြီး ဆယ်တန်းအဓောင်အဓောင်ဖြေမယ်၊ ဒီကနေပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်သွားတဲ့ လူတွေ အများကြီးပဲ”

သားက အားတက်သရောပြော၏။

“ဒါကြောင့် အမိုးပြောတယ် မဟုတ်လား၊ မင်း ဟိုမှာနေရင်ကျောင်းလဲ ကောင်းကောင်းတက်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ပါပါးကောလာသေးလား အမိုး’

သားသည် သူ့ အစ်ကို အစ်မများနှင့် မတူပေ။ မိဘကို ခင်တွယ်သူဖြစ်၏။

“မလာပါဘူး’

သားသည် ဘာမျှ ဆက်မမေးတော့ပေ။ မျက်နှာလေးငယ်သွား၏။ ’နင့်အဖေမလာလဲ ဘာအားငယ်စရာရှိလဲ၊ အမိုးတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်၊ အမိုး ခဏခဏ လာခဲ့မယ်”

နော်ဆယ်လီက သားငယ်ကို အားပေး ချော့မော့လိုက်ရပြန်သည်။ သားနှင့်သမီးဆီက ပြန်လာခဲ့ရသော်လည်း သူ့ စိတ်များက ပေါ့ပါး ရွှင်လန်းခြင်း မရှိတော့ပေ။ ညိုညစ်သော ရေဝတီမြစ်ရေသည် သင်္ဘော နောက်ပိုင်းမှာ တလူးလူးတလိမ့်လိမ့်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်သည်။ နော်ဆယ်လီတို့ မိသားစု၏ ဘဝခရီးသည် မပြီးဆုံးသေးပေ။ သင်္ဘောအဓောက်ခန်းတွင် လူတွေသည် အိပ်တစ်ဝက် ထိုင်တစ်ဝက်ဖြင့် ကျပ်တည်းစွာ လိုက်ပါလာ ကြ၏။ ဈေးသည်များသည် ရရာနေရာမှာပင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျလျက် ရှိကြ၏။ သူတို့ရဲ့ဘဝခရီးကိုလည်း သည့်လိုပဲ ကျရာနေရာကနေပြီး ဆက်သွားကြဦးမှာပါကလား။ နော်ဆယ်လီသည်အားလုံးကို ခေတ္တခဏ မေ့ပျောက်ကာ ရသည့်နေရာမှာပင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်လျက် ဆက်လက် လိုက်ပါလာခဲ့လေသတည်း။

“ကျွန်မ သူတို့အိမ်မှာ မနေချင်တော့ဘူး ကြီးကြီး’

’ဘာဖြစ်လို့လဲ ရစ်ချတ်နဲ့ အဆင်မပြေဘူးလား”

“ပြေပါတယ်”

နော်ဆယ်လီသည်အကြောင်းစုံကို မည်သို့ပြောရမည် မသိခဲ့ပေ။ ပြောချင်စိတ်လည်း မရှိပေ။

“ဘာလဲ သူတို့က နှိမ်လို့လား’

“ဒီလောက်ကတော့ ကျွန်မအတွက် မထူးတော့ပါဘူး ကြီးကြီးရယ်”

“ဒီလိုဆိုလဲ ငါ့ကို ရှင်းရှင်းပြောပြစမ်းပါဦးအေ”

“ကျွန်မ ကျွန်မ သူ့ အဖေကို ကြောက်တယ် ကြီးကြီးရဲ့”

ကြီးကြီး ဒေါ်လှစိန်သည် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ပြီးတော့ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစား၍နေလေ၏။

“အင်း ခက်တယ် ခက်တယ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကလဲ နည်းနည်း လေးမှ မကောင်းကြဘူး’

နော်ဆယ်လီက ဘာမျှ ဖွင့်မပြောသော်လည်း မိန်းမချင်း နားလည် သည့်စိတ်ဖြင့် ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်က ညည်း၏။

“သူ့ အဖေက ကျွန်မကို နည်းနည်းမှ ယုံတာ မဟုတ်ဘူးကြီးကြီးရဲ့ ပေါ့ပျက်ပျက် မိန်းကလေးဆိုပြီး ခြေတော်တင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ”

နော်ဆယ်လီ ဝမ်းနည်းစွာ ရင်ဖွင့်လိုက်လေ၏။

“ရိပ်မိပုံတော့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကို မယုံဘူးလေ၊ ဒီအကြောင်းတွေ ရစ်ချတ်ကိုပြောရင်လဲ ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး’

“အင်း၊ ငါစထားတဲ့ဇာတ် ငါပဲရှင်းရတော့မှာပေါ့၊ ကဲ၊ ညည်းတို့ သားအမိတွေ ငါ့အိမ်ကို ပြောင်းလာခဲ့ကြ”

ကြီးကြီး ဒေါ်လှစိန်က ထိုသို့ပြော၏။ နော်ဆယ်လီတွင်လည်း ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်ကိုသာ အားကိုးစရာရှိတော့၏။ ယခုအခါ ကလေး တစ်ယောက် နောက်ထပ် ဗိုက်တစ်လုံးနှင့် အဖေ့ဆီ ပြန်သွား၍လည်း မကောင်းတော့ပေ။

ရစ်ချတ်ကလည်း ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်နှင့်နေရန် သဘောတူ၏။ ရစ်ချတ်၏ အမေကလည်း နော်ဆယ်လီတို့သားအမိ ဆင်းသွားသည်ကို မတားတော့ပေ။ ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်သည် နော်ဆယ်လီတို့သားအမိကို ချစ်ပါ၏။ သို့သော် ပစ္စည်းဥစ္စာရှိသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အထက်စီး အကျင့်ကတော့ မပျောက်ပေ။ နော်ဆယ်လီတို့ သားအမိအတွက် သီးသန့်အခန်းကလေးတစ်ခုပေး၏။ နော်ဆယ်လီသည် သားကို ကျောပိုးကာ ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်အိမ်တွင် အလုပ်အကျွေးပြုရပြန်လေသည်။ ရစ်ချတ်က တော့ ပို၍ လွတ်လပ်သွားကာ အိမ်ကို လာတစ်လှည့် မလာတစ်လှည့်နေ၏။ ပုသိမ်မှာ အလုပ်သွားလုပ်နေသည်ဟု အကြောင်းပြကာ အကြာကြီးနေလေ့ ရှိသည်။ သို့သော် ပိုက်ဆံကိုတော့ မှန်မှန်ပေးသည်။ ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန် ကလည်းပိုက်ဆံ မှန်မှန်မပေးလျှင် ရစ်ချတ်ကို ဆူသည်။ သည်အိမ်မှာ နေရသည်ကို နော်ဆယ်လီ ပျော်လာ၏။ အလုပ်လုပ်ရတာချင်း တူသော် လည်း သည်အိမ်က လူလည်းနည်းသည်။ ကြီးကြီး ဒေါ်လှစိန်၏ယောကျ်ား ဘဘထွန်းသာက အေးဆေး၍ တရားသမားဖြစ်သည်။ ကြီးမားလှသော အိမ်ကြီးထဲတွင် ကြီးကြီး၊ ဘဘနှင့်၊ ကြီးကြီး၏ညီမ ဒေါ်ဒေါ်သိန်းသာရှိ၏။ ဒေါ်ဒေါ်သိန်းက စျေးဝယ်ပေးသည်။ နော်ဆယ်လီက ချက်ရ ပြုတ်ရသည်။ ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်တို့အိမ်မှာ ရေခပ်ရသည်ကတော့ ပင်ပန်း၏။ ရေတွင်းထဲမှ ရေကို စက်သီးဖြင့် ဆွဲတင်ရသည်။ တစ်နေ့တော့ နော်ဆယ်လီသည် ရေဆွဲပြီး ဗိုက်ထဲက အဓောင့်လာသဖြင့် အိပ်ရာပေါ်ပြေး၍ လှဲနေရသည်။

“ဟဲ့ ဆယ်လီ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ ဒီမှာ ထမင်းအိုးကြီးဆူနေပါပကော’

ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်၏ အသံကို ကြားရသော်လည်း နော်ဆယ်လီ အိပ်ရာထဲမှ ရုတ်တရက်မထနိုင်ပေ။

“အလို ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

“ကျွန်မ ဗိုက်ထဲကအဓောင့်လို့ကြီးကြီး’

’အမယ်လေး ဘုရား ဘုရား’

ကြီးကြီး ဒေါ်လှစိန်သည် နော်ဆယ်လီ ဗိုက်ထဲမှ ကလေးကို သတိရကာ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ နော်ဆယ်လီသည် အလုပ်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရတော့ပေ။ သို့သော် နော်ဆယ်လီသည် သူတစ်ပါးအိမ်မှာ အနားယူ၍ နေလို့မရသည်ကို နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတတ်စွမ်းသမျှ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရ၏။ မွေးဖွားရက်နီးလာတော့ နော်ဆယ်လီ စိတ်ထဲက အားငယ်လာသည်။ ရစ်ချတ်ကလည်း ပုသိမ်ကို သွားနေသည်ကသာ များ၏။ သည်လို အချိန်မျိုးမှာ ရစ်ချတ်တစ်ယောက် ကိုယ်လွတ်လက်လွတ် စိတ်ချမ်းသာရာ ရှာနေမည်ကို နော်ဆယ်လီက အတတ်သိ၏။

“ကြီးကြီး ကျွန်မ အင်းစိန်ကို ခဏသွားနေချင်တယ်’

“ကလေးမျက်နှာမြင်ဖို့လား”

ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်က ပြန်မေး၏။ တကယ်တော့ သည်အိမ်မှာ နော်ဆယ်လီ မွေးဖွားလျှင် ပြုစုမည့်သူလည်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ကြီးကြီး ဒေါ်လှစိန်တို့ကလည်း နော်ဆယ်လီ သွားသည်ကို မတားကြပေ။

“ဆန်နီကြီးကိုတော့ ထားခဲ့လေ၊ ငါတို့ ကြည့်ထားပါ့မယ်”

နော်ဆယ်လီသည် ရှိသမျှသော အထုပ်အပိုးလေးဖြင့် မအင်နီဆီ လာခဲ့၏။ အစ်ကိုကြီးတို့၊ မအင်နီတို့ကတော့ နော်ဆယ်လီကို ကြည်ကြည် ဖြူဖြူပင် လက်ခံကြလေသည်။

’ကျွန်မလဲ အရင်သားတွေ သမီးတွေကို သတ္တိရှိရှိ မွေးခဲ့ပြီးမှဒီတစ်ခါ ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘူး အားငယ်လိုက်တာ မအင်နီရယ်”

“ညည်းကလဲအေ၊ ဒီအခြေအနေရောက်နေမှတော့ ဘာများ စိတ်ပျက် စရာရှိရှိသေးလို့လဲ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒီသားတစ်ယောက်မွေးပြီးရင်တော့ ကျွန်မ နောက်ထပ်ကလေး မလိုချင်တော့ဘူး”

“အင်း၊ ညည်းက ကလေးသာ မလိုချင်တယ်၊ ညည်းယောကျာ်း ကိုတော့ မပေါင်းဘဲမှ မနေနိုင်ဘဲကိုး’

မအင်နီ ပြောမည်ဆိုလျှင်လည်း ပြောစရာ။ နော်ဆယ်လီမှာ ရစ်ချတ်၏ ရင်သွေးသုံးယောက်ပင် ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။ သို့ဖြင့် နော်ဆယ်လီသည် သူ၏ ဒုတိယမြောက် သားရတနာကိုမွေးဖွားရပြန်လေသည်။

ထာဝရအရှင် ဘုရားသခင်သည် မိန်းမကို သင်၌ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခြင်းဝေဒနာကို ငါ အလွန်များပြားစေမည်။ ပင်ပန်းစွာ ဝေဒနာကိုခံ၍ သားဖွားရမည်။ ကိုယ့်ခင်ပွန်း၏ အလိုသို့လိုက်၍ သူ၏ အုပ်စိုးခြင်းကိုလည်း ခံရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

*****

အခန်း (၃၇)

အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်သည့်အခါတိုင်း မအင်နီဆီသို့ ရောက်ခဲ့သည့် ထုံးစံအတိုင်း ယခုလည်း နော်ဆယ်လီသည် မအင်နီဆီသို့ ပြေးလာခဲ့ရပြန်လေသည်။

"ဟဲ့ ဆဲလီ၊ ညည်းလဲ နေနိုင်လိုက်တာအေ၊ တကတဲ ပေါ်မလာတော့ဘူး"

မအင်နီက ကရုဏာဒေါသောဖြင့် အပြစ်တင်လေသည်။

"ကျွန်မလဲ ရုန်းကန်ပြေးလွှားနေရတာပါ မအင်နီရယ်၊ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေနေရလို့ မအင်နီကို မေ့နေတာမဟုတ်ပါဘူး"

"အေးလေ ဒါတော့ ငါသိသားနဲ့၊ ခုလဲ ဘာတွေ ဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ"

"ဖြစ်တာတွေကတော့ အများကြီးပဲ မအင်နီရေ၊ ဘယ်ကစပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး'

မအင်နီဆီမှ ထွက်သွားသည်ကစ၍ ဖြစ်သမျှအကြောင်းစုံကို နော်ဆယ်လီက အကျဉ်းချုံး၍ ပြောပြလိုက်သည်။

'အင်း၊ ကလေးတွေလဲ တကွဲတပြား ဖြစ်ကုန်ပြီနော်"

"ကျွန်မလဲ မတတ်နိုင်တော့ဘူး မအင်နီ၊ သူတို့ဘဝ သူတို့ဖန်တီးတာ အနဋ္ဌစ္စာ အရေးကြီးတာက သမီးဂျူးနာအတွက်'

"ဂျူးနာကို အသင်းမှာ လုပ်ခိုင်းပါလား'

မအင်နီက အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်သော်လည်း နော်ဆယ်လီ အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ မအင်နီက ရိပ်မိဟန်ဖြင့် တောင်းပန် လေသည်။

"ဆောရီး ဆဲလီ၊ နင့်သမီးကို ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်စေချင်ရင်လဲ တခြား အလုပ်တစ်ခုကို စီစဉ်ပေးကြတာပေ့ါ၊ သွားခေါ်လိုက်ပါလား'

"ခက်တာက သူ့ကို ကျွန်မနဲ့လဲ အတူတူ မထားချင်ဘူး'

"ဟဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ မအေနဲ့ အတူတူနေရတော့ ကောင်းတာပေ့ါ'

"ကျွန်မ ဘဝက သူများဘဝနဲ့ တူတာမှ မဟုတ်တာဘဲ မအင်နီရယ်၊ မိုးလင်းက

မိုးချုပ် ထွက်သွားရတာ၊ သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ် ထားခဲ့မလဲ’

“အေးလေ ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ဒီလိုဆို ငါ့ဆီမှာလာထား”

နော်ဆယ်လီ လာခဲ့သည့် အဓိက အကြောင်းရင်းကလည်း ထိုအကြောင်း ပြောရန်ပင် ဖြစ်၏။ သမီးဂျူးနာကို မအင်နီဆီမှာထားရန်က လွဲ၍ အခြားနေရာမရှိ။ အင်နီတို့ အစ်ကိုကြီးတို့၏ အဆုံးအမအောက်တွင် သမီးသည် အေးချမ်းစွာ နေနိုင်သည်။ မအင်နီကို ကျေးဇူးတင်လှစွာဖြင့် နော်ဆယ်လီ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

လောလောဆယ်တော့ သမီး ဂျူးနာကို သွားခေါ်ရန် မဖြစ်သေးပေ။ နော်ဆယ်လီ အလုပ်ရှာရဦးမည်။ သမီးကို သွားခေါ်သည်ဆိုသော်လည်း သူ့မှာ ငွေစ နည်းနည်းပါးပါးရှိမှ ဖြစ်မည်။ မအင်နီတို့ဆီမှာ ထားသော်လည်း သမီးကို ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် နွမ်းနွမ်းပါးပါး ထား၍မဖြစ်။ သူ့တုန်းကလို ပတ်ဝန်းကျင်က သမီးအပေါ် အထင်သေး အမြင်သေးဖြစ်မှာကို လုံးဝ မလိုလားပေ။

နော်ဆယ်လီသည် အလုပ်ရှာရန် အသင်းကို လာခဲ့ရပြန်လေသည်။ သည်တစ်ခါအသင်းမှာ အဲလစ်တို့ ခင်သန်းမြင့်တို့လည်း မရှိ။ မိန်းကလေး အသစ်နှစ်ယောက် ရှိသည်။ စိုစိုပြည်ပြည် လန်းလန်းဆန်းဆန်း အရွယ် လေးတွေပင် ဖြစ်၏။ ဘဝကိုအလုပ်နှင့်ရင်း၍ ရင်ဆိုင်ရန် ရောက်လာကြ သူများပင်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကဆိုလျှင် သူ မည်သည့်အိမ်မှာမျှ အလုပ်မလုပ်ဘူးသေး၍ ကြောက်ရွံ့အားငယ်နေသည့် အသွင်သဏ္ဌာန် ပေါ်နေလေသည်။ တခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကတော့ ပွဲစားတွေမှ တစ်ဆင့် တစ်အိမ်မှတစ်အိမ် ကူးပြောင်းလုပ်ကိုင်ဖူး၍ လုပ်ရည်ဝနေသည့်ပုံ ပေါ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က အသင်းကို ရောက်လာပြီးမှ တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် အထူးပင် ချစ်ခင်နေပုံရသည်။

“အိမ်တစ်အိမ်တည်းက လူနှစ်ယောက်ခေါ်တဲ့လူရှိရင် ကောင်းမှာ ပဲနော်၊ ငါတို့နှစ်ယောက် အတူတူလုပ်ရအောင်’

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ပြော၏။ ပထမရက်တွင် အဆင်မပြေ ၍ မည်သည့်အိမ်သို့မျှ မလိုက်ဘဲ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

နော်ဆယ်လီသည် သူ့သမီးလာလျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် အိမ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ရှင်းလင်းပြင်ဆင်ထား၏။ သူ့အိမ်က ဘာအဆောင်အယောင် မျှ ရှိသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ စင်ကလေးတစ်ခုပေါ်မှာ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်လေး တစ်အုပ်။ ထို့နောက် နံရံပေါ်တွင်ချိတ်ဆွဲထားသော ပြက္ခဒိန်အဟောင်း လေးများ။ ဖျာလိပ်တစ်ခု၊ ဆေးလိပ်ခွက်တစ်ခွက်၊ ရေနွေးကြမ်းအိုးတစ်အိုး၊ စားပွဲအနိမ့်လေးတစ်ခု၊ အိပ်ခန်းထဲတွင် ခေါင်းအုံးအဟောင်းကလေး နှစ်လုံးသုံးလုံးနှင့် ခြင်ထောင်အဟောင်းတစ်ခု၊ ဖျာတစ်ချပ်၊ သားဆန်နီထွန်း နှင့် စူးစူးတို့၏ အဝတ်အစားအဟောင်းလေးများ၊ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်တွင် ပန်းကန်ခွက်ယောက် အနည်းငယ်နှင့် မီးဖိုတစ်ခု၊ ဒန်အိုးနှစ်လုံးနှင့် ဒယ်အိုးလေး တစ်လုံး။ သူ့အိမ်ရှိ ပစ္စည်းစည်းစိမ်မှာ ထိုမျှသာဖြစ်၏။

သူ ပြောင်းရွှေ့သွားလေရာတွင် ပါလေ့ရှိသော သေတ္တာလေးတစ်လုံးကို သမီးအတွက် ရှင်းလင်းထားလိုက်၏။

သမီးကိုသွားခေါ်ရန် သူ့တွင် လမ်းစရိတ်မရှိသေးပေ။ ထို့ကြောင့် နောက်နေ့တွင်အသင်းကို ဆက်လာရ၏။ အိမ်တစ်အိမ်က ကလေးထိန်း ထမင်းချက်တစ်ယောက် လာခေါ်သည်။ နော်ဆယ်လီက ကလေးတွေကို ဦးစားပေးသောအားဖြင့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို မေးကြည့်သည်။ ဆရာမကြီးကလည်း ကောင်မလေးတွေဘက်မှ အဆင်ပြေအောင် ကူပြော ပေးသည်။

"အလုပ်လဲများတယ်ဆိုတော့ ကလေးထိန်းတစ်ယောက်၊ ထမင်း ချက် တစ်ယောက် ခေါ်သွားပါလား၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ရာစီပဲပေး"

လာခေါ်သည့်လူတွေက နှစ်ယောက်စာ ထမင်းကျွေးရမည်ဖြစ်၍အင်တင်တင် ဖြစ်နေလေသည်။

"တစ်ယောက်တည်းဆိုရင်တော့ အိမ်အလုပ်အားလုံး လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကလေးထိန်းပဲ ရမယ်"

နော်ဆယ်လီက ဘေးမှ ဝင်ပြော၏။ နောက်ဆုံးတော့ တခြား လူတွေလည်းမရှိ၍ ထိုအိမ်မှ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားလေ သည်။ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်သည် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ပါသွားကြလေ၏။ သူတို့ဘဝလေးတွေ အဆင်ပြေပါစေဟု နော်ဆယ်လီ ဆုတောင်းမိလေသည်။ သည်အရွယ်မှာ ဘဝကို အရှုံးပေးလိုက်ရလျှင် တစ်သက်လုံး နာလန်မထူနိုင် တော့ဘူး မဟုတ်လား။ ထိုနေ့တစ်နေ့ ကုန်သွားသော်လည်း နော်ဆယ်လီ အတွက် အဆင်ပြေသောသူကို မတွေ့ပေ။ နိုင်ငံခြားသို့ ခေါ်သွားရန် တစ်ယောက်လာခေါ်သည်။ သို့သော် နော်ဆယ်လီ မလိုက်နိုင်။ သူ့မှာက နောက်ပိုင်းသံယောဇဉ်တွေနှင့် မဟုတ်လား။ နိုင်ငံခြားသို့လိုက်ရန် စာရင်း ပေးထားသည့်လူများထဲမှ လိပ်စာများကို ဆရာမကြီးက ပြောပြသည်။ နော်ဆယ်လီသာ သားသမီးတွေ လက်လွှတ်ကုန်လျှင်လည်း နိုင်ငံခြားသို့လိုက်ရန် ဆရာမကြီးကို ပြောထားမည်ဟု နော်ဆယ်လီ စိတ်ကူးယဉ်မိ သေးသည်။

ထိုနေ့မှာလည်း အလုပ်မရဘဲ နော်ဆယ်လီ ပြန်လာရသည်။ သူ လက်ထဲတွင် သုံးစရာ ငွေသိပ်မရှိတော့ပေ။ ရပ်ကွက်ထဲမှ တချို့အိမ်များက အလုပ်များလျှင် နော်ဆယ်လီကို အကူအညီခေါ်တတ်လေ့ရှိသည်။ နော် ဆယ်လီကလည်း တတ်နိုင်သမျှ စေတနာထား၍ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။ ထိုအခါ သူ့ အတွက် ထမင်းတစ်နပ်ကို မပူမပင်စားရလေသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ ငွေစအနည်းငယ်ကိုလည်း ရရှိ၏။ သူ့တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ကတော့ ပူစရာမရှိလှပေ။ ယခုအချိန်တွင်တော့ နော်ဆယ်လီ၏ စိတ်ထဲမှာ ရှင်းလင်းကြည်လင်လှသည် မရှိပေ။ အချိန်တိုင်းမှာ သမီးဂျူးနာအတွက် ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားနေရသည်။ သမီးဂျူးနာ၏ ရှေ့ရေးကို မည်သို့စီစဉ် ရမည်ကို ပူပန်နေရသည်။ ဘာပဲပြောပြော သားကြီးဆန်နီထွန်း နှင့် စူးစူးတို့ အတွက်ကတော့ လောလောဆယ် စိတ်အေးနေပြီ။ သမီးဂျူးနာ အတွက်သာ အခြေကျသွားလျှင် သူ့ဘဝတွင် ဘာမျှပူစရာ မရှိတော့ပေ။ သမီးဂျူးနာသည် ကံဆိုးသော သမီးဖြစ်ပေ၏။ သူ့မှာ ဖခင်၏မေတ္တာ ကိုလည်း မရရှိပေ။ သမီးဂျူးနာ၏ ဘဝအတွက် အစစအရာရာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ ရသော နော်ဆယ်လီသည် သမီးဂျူးနာအတွက် ဘာတစ်ခုမျှ စွမ်းဆောင်ခြင်း မရှိခဲ့သေးပေ။ ထိုအတွက် တွေးမိတိုင်း သူ့မှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလေသည်။

နောက်နေ့တွင်တော့ အလုပ်ကို မရရအောင်ရှာရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ

အသင်းသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ အသင်းကို မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာ သည်။ ကြည့်ရသည်မှာ အထက်တန်းလွှာ ပိုက်ဆံရှိသည့် ပုံစံမျိုးပင် ဖြစ်၏။ နော်ဆယ်လီကတော့ ငွေကြေးချမ်းသာသည့်သူဆိုလျှင် ပို၍ပင် လန့်နေလေသည်။ သာမန် လက်လုပ်လက်စားကမှ ပေါင်းသင်းရတာ ပိုအဆင်ပြေတတ်သေး၏။ ချမ်းသာလေလေ အဆင်မပြေလေလေ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်နေ့အဖို့တော့ မတတ်နိုင်ပေ။ အလုပ်ရှာရန်လည်းအချိန်သိပ်မရတော့ပေ။ ရက်တွေကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူမှာ စားဝတ် နေရေးက ကျပ်တည်းလာသည်။ ပြီးတော့ သမီးဂျူးနာကို ခေါ်ဖို့ကိစ္စကလည်း ရှိသေးသည် မဟုတ်လား။

“ကလေးအငယ်တော့ ထိန်းစရာမလိုပါဘူး၊ အိမ်အလုပ်ပဲ၊ အိမ်အလုပ်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် နိုင်နိုင်နင်းနင်းလုပ်နိုင်တဲ့သူတစ်ယောက်လိုချင်တယ်’

ထိုမိန်းမကြီးက သူလိုချင်သည့်ပုံစံကိုပင် ပြတ်ပြတ်သားသားပြော၏။

“အိမ်သား ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ’

နော်ဆယ်လီက မေးသည်။

“ဆယ့်နှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ လူကြီးတွေချည်းပဲ၊ အားလုံးအလုပ်သွားကြတာ”

“ကျွန်မ လိုက်သွားမယ်လေ ဆရာမကြီး”

ထိုမိန်းမကြီးက နော်ဆယ်လီကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်၍ကြည့်၏။

“အင်း၊ အလုပ်ကတော့ နည်းနည်းများတယ်နော်’

ပိုက်ဆံရှိသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အထက်စီးလေသံဖြင့်ပြော၏။

’ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ လုပ်နိုင်ပါတယ်”

နော်ဆယ်လီကလည်း ခပ်မှန်မှန်ပင် ပြန်ပြောသည်။

“အင်းလေ ကောင်းပြီ၊ ဒါနဲ့ လခက ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ’

“အလုပ်များတယ်ဆိုတော့ နှစ်ရာတော့ပေးပေါ့’

ဆရာမကြီးက ဝင်ပြောသည်။

“အမယ်လေးလေး နှစ်ရာတောင်မှ၊ များလှချည်လား’

နော်ဆယ်လီက မိန်းမကြီး၏ အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်သွားသည်။

“ဒါကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ’

နော်ဆယ်လီက ပြောလိုက်၏။ထိုမိန်းမကြီးက မယုံကြည်သောဟန်ဖြင့် နော်ဆယ်လီကို ပြူးပြဲ၍ကြည့်နေလေသည်။

“အင်း၊ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကို နှစ်ရာဆိုတာကတော့ များလွန်းပါတယ်’

“ဘယ်လောက် ပေးချင်လို့လဲ”

ဆရာမကြီးက မေးသည်။

“မသကာ၊ ကိုးဆယ် တစ်ရာဆို တော်သေးရဲ့´

“အသင်းမှာတော့ အနည်းဆုံး တစ်ရာ့ငါးဆယ်ပါပဲ’

“အေးလေ မတတ်နိုင်တော့လဲ ခေါ်ရမှာပေါ့၊ အိမ်မှာကလဲလူတစ်ယောက်မှမရှိရင် ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး’

သို့ဖြင့်နော်ဆယ်လီ ထိုအိမ်သို့လိုက်သွားရန် သဘောတူလိုက်သည်။

“ဒါထက် အသင်းကလူတွေကတော့ စိတ်ချရကောင်းပါရဲ့နော်”

နေရာမှမခွာခင်ပင် ထိုမိန်းမကြီးက ပြောသေး၏။

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ အန်တီ ဘာကို စိတ်မချရတာလဲ”

နော်ဆယ်လီက ပြောလိုက်သည်။

’ဟိုလေ၊ အင်း၊ အစစအရာရာပေါ့ကွယ်”

’ခိုးမှာ ဝှက်မှာကို စိတ်မချတာလား၊ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းနေတာကို စိတ်မချတာလား အန်တီ၊ ကျွန်မတို့က ခိုးတယ်၊ ဝှက်တယ်ဆိုရင်လဲ အသင်းက အရေးယူမှာပါ”

“အေးပါလေး ကောင်းပါလေရဲ့၊ အရှည်သဖြင့်တော့လဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့အေ”

မိန်းမကြီးနှင့် စကားပြောရသည်မှာ နော်ဆယ်လီနှင့် အချေအတင် ဖြစ်၍နေလေသည်။ သို့သော် နော်ဆယ်လီအဖို့တော့ လူတကာနှင့် ဆက်ဆံနေရသဖြင့် အထူးအဆန်းတော့ မဟုတ်တော့ပေ။ အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ အဆင်မပြေလျှင်လည်း ပြန်လာရရုံသာ ရှိ၏။ သူတို့ဘက်က ကြည့် တော့လည်း သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ် တင်ရသည်ဆိုသည်မှာ လွယ်တာမှမဟုတ်တာ။ အစစအရာရာ စိတ်ချချင် မှာပေါ့လေ။ နော်ဆယ်လီ က ထိုသို့ပင်တွေးကာ လိုက်သွား၏။

အသင်းရှေ့ရောက်တော့ သုံးဘီးကားအလွတ်တစ်စီး လာနေသဖြင့် နော်ဆယ်လီက လက်တားမည်ပြုသည်။

’ဟဲ့ သူငယ်မ မတားနဲ့ မတားနဲ့၊ ဘတ်စ်ကားစီးသွားလို့ ရပါတယ်’

နော်ဆယ်လီသည် သူ့လက်ကိုပြန်ရုပ်ကာ မိန်းမကြီးနောက်မှ လိုက်သွားရလေသည်။ အမှတ် ၂ ဘတ်စ်ကားပေါ် လိုက်ပါရင်း နော် ဆယ်လီသည်

သူတို့၏ ဘဝအပြောင်းအလဲမြန်ပုံကို တွေးကာ ငေးနေမိ လေသည်။ ကိုယ်က တစုတ်နှင့်နေရသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဇိမ်ခံ ကားကြီးတွေ စီးရပါ၏။ သို့သော် ထိုအရာတွေသည် ကိုယ်နှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်ချေ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ယခုလို အကွက်စေ့သည့် အိမ်ရှင်မျိုးထံတွင် သူတို့ သဘောကျအောင် စေ့စေ့စပ်စပ် သေသေချာချာ လုပ်ပေးရတတ်သည်။ စနစ်တကျကျွေးမွေးသော အစားအစာကို မဝရေစာ စားရတတ်သေးသည်။ ဘာပဲပြောပြော သူတို့ဘဝမျိုးကိုက ရွက်ကျပင်ပေါက် ဘဝမျိုး။ အမှတ် ၂ ကားကို စီးရ၏။ ထို့နောက် ချွေးဒီးဒီးကျအောင် ခြေလျင်လျှောက်ရ၏။ ထို့နောက်တွင်မှ ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော အိမ်ကြီး တစ်ဆောင်အတွင်းသို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။

“နင် သူတို့ဆီကို ပြန်သွားချင်သေးလို့လား ဆယ်လီ’

သားစူးစူးကို မျက်နှာမြင်ပြီး တစ်လခန့်ကြာတော့ နော်ဆယ်လီသည် သူ့ဘဝခရီးကို ဆက်ရန် စဉ်းစားခဲ့ရပြန်လေသည်။ မအင်နီ၏ မေးခွန်း ကလည်း သူ့အတွက် စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေ၏။ သည့်အတောအတွင်း ရစ်ချတ်က တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက် ရောက်လာ၏။ သူ့အတွက် စားစရာ၊ သောက်စရာနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းကိုလည်း လာပေးသည်။ သို့သော် နော်ဆယ်လီသည် ကြာလေလေ သူ့ဘဝသူ နားလည်လေလေ ဖြစ်ခဲ့ရ လေသည်။ ရစ်ချတ်က သူ့ကို ဆက်ဆံပေါင်းသင်းနေသော်လည်း တန်းတူရည်တူ မထားချင်သည်မှာ သေချာလှသည်။ ပြီးတော့သူတို့က မည်သို့ပင် အကြင်နာတရားရှိသည်ပြောပြော ခွဲခြားဆက်ဆံလိုသည့် သဘောကိုတော့ ဖုံးအုပ်၍ မရပေ။ ထိုအကြောင်းတွေကိုတွေးပြီး နော်ဆယ်လီ တွေဝေရ၏။

’နင် စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူများဆီ လုပ်ရတာနဲ့ သူတို့ဆီမှာနေတာ ဘာထူးလို့လဲ၊ သူတို့ကို ကျေးဇူးတောင် တင်နေရသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ပိုက်ဆံကော တစ်ပြားတစ်ချပ်ရလို့လား”

မအင်နီက ပြော၏။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ နော်ဆယ်လီမှာ အလုပ်နှင့်လက်ကို မပြတ်အောင်လုပ်ရတာချင်းအတူတူပါပဲ။ သူတစ်ပါး ဆီမှာတော့ အခကြေးငွေနှင့် လုပ်ရသည်။ သူတို့ဆီမှာ အခကြေးငွေနှင့် မဟုတ်သော်လည်း မျက်နှာငယ်ရတာချင်း အတူတူပါပဲ။ ကိုယ့်အတွက် ပိုက်ဆံမရတာကတောင် ပိုသေးသည်။ ပြီးတော့သူများဘဝကို မှီခိုရတာထက် ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ် နေရသည်ကမှ လွတ်လပ်ဦးမည်ဟု နော်ဆယ်လီ တွေးမိလာသည်။

’ဟုတ်တယ် မအင်နီ၊ ကျွန်မ သူတို့ဆီ မပြန်တော့ဘူး”

နော်ဆယ်လီသည် ခိုင်ခိုင်မာမာဆုံးဖြတ်ကာ သူ့သားဆန်နီထွန်းကို သွားပြန်ခေါ်လေသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်က ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်ကလည်း သူ့ကို ဟန်ဆောင်ပင် မတားတော့ပေ။ သို့သော် ကလေးကိုတော့ သံယောဇဉ် ရှိနေလေသည်။

“ငါ့မြေးကို ထိန်းမယ့်သူရှိရင် ငါ ထားချင်ပါတယ်အေ၊ ကျောင်းထားရမယ့် အရွယ်ရောက်ရင်တော့ ဒီကိုသာလာထားလှည့်’

ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်က ထိုသို့ပြော၏။ ဘာပဲပြောပြော ကြီးကြီး ဒေါ်လှစိန်သည်

ရစ်ချတ်၏ မိဘများထက်စာလျှင်တော့ အကြင်နာတရား ရှိသေးသည်ဟု ဆိုရမည်။ ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်ကြောင့်ပင် သူ့ဘဝ ဣန္ဒြေရရ နေနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မအင်နီအိမ်မှာ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုထားကာ နော်ဆယ်လီသည် သူငယ်စဉ်က ခိုလှုံခဲ့သော အသင်းသို့ပြန်လည်ဆက်သွယ်လေ၏။ အသင်း တွင်လည်း သူလိုပင် လက်နှစ်ဖက်အားကိုးသော မိန်းကလေးတွေဖြင့် စည်ကား၍နေပြီ။ နော်ဆယ်လီသည် အသင်းမှတစ်ဆင့် အလုပ်လုပ်ရန် ပြန်လည်စိုင်းပြင်းနေ၏။ သို့ဖြင့် သူ့ဘဝသည် ရစ်ချတ်နှင့် တွေ့ခဲ့ရပြီး သည့်နောက် ရင်သွေးသုံးယောက်အမြတ်ရကာ သူလျှောက်ခဲ့သောလမ်းကို နောက်ပြန်လှည့်၍ လျှောက်ရပြန်လေသည်။

အို ထာဝရဘုရား၊ ကျွန်ုပ် မျက်စိကို လင်းစေတော်မူပါ၊ သို့မဟုတ်လျှင် အသေအိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ရပါမည်။

✻✻✻✻✻

အခန်း (၃၈)

ရွှေတောင်ကြားရိပ်သာရှိ အိမ်ကြီးထဲတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း နော်ဆယ်လီသည် သမီးဂျူးနာအတွက် ပိုက်ဆံ စုရပြန်လေသည်။ စေ့စပ်သေချာသော အိမ်ရှင်များ၏ မျက်စိအောက်တွင် နော်ဆယ်လီသည် အလုပ်ကို ရိုသေစွာ လုပ်ကိုင်ပေး၏။ နှစ်လခန့်ကြာတော့ နော်ဆယ်လီက အိမ်ရှင်ထံမှာ ခွင့်ပန်သည်။

“ကျွန်မကို ခွင့်သုံးရက်လောက်ပေးပါ အန်တီ”

“အမယ်လေးအေ၊ ညည်းတို့က လခပေးရတော့လဲ တနင့်တပိုးကြီး၊ ခွင့်တွေဘာတွေ ယူဦးမလို့လား’

အရာရာကို ငွေကြေးနှင့်စက်၍ တွက်တတ်သော သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်ရှင် အန်တီကြီးက ထိုသို့ပြော၏။

“ကျွန်မ ခွင့်မယူလို့မဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကလေးရှိနေလို့ပါ”

’ညည်းတို့ကလဲအေ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်’

ဪ သူတို့လိုလူတန်းစားမျိုးမှာ ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးမှ မရှိစေရဟု သတ်မှတ်ထားလေသလား မသိ။

“ကျွန်မကိစ္စက မသွားရင်မဖြစ်လို့ပါ အန်တီ၊ တကယ်လို့ အန်တီတို့ အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့လူမရှိလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုရင်လဲ အသင်းမှာ ကျွန်မလူစားခေါ်ပေးပါ့မယ်”

’အေး အေး၊ မသွားလို့မဖြစ်ရင်လဲ သွားပေါ့”

တကယ်တော့ ထိုအိမ်တွင် နော်ဆယ်လီ အေးအေးဆေးဆေး ကျိုးကျိုးနွံနွံ အလုပ်လုပ်၍ အိမ်ရှင်အန်တီကြီးက လက်လွှတ်ချင်ပုံ မရပေ။ သို့ဖြင့် ခွင့်မပေးချင်ပေးချင်နှင့် ပေးလိုက်ရလေသည်။ နော်ဆယ်လီ သည် သူခြစ်ခြုတ် စုဆောင်းထားသော ငွေလေးဖြင့် သမီးဂျူးနာကိုခေါ်ရန် သွားရပြန်လေသည်။

အဖေကတော့ သမီးဂျူးနာကို ပြန်ထည့်လိုက်ချင်ဟန် မတူပေ။ သို့သော် အခြေအနေအရ ဂျူးနာကို မထည့်လို့မဖြစ်သည်ကို သူလည်း နားလည်ပုံရသည်။ အဖေကလည်း အသက်ကြီးပြီဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်နေ သော သမီးဂျူးနာကို အစစအရာရာ ဖြည့်ဆည်းမပေးနိုင်တော့ပေ။ ပြီးတော့ သူ့မှာကလည်း သားနှင့် မယားနှင့် ရှိသေးသည် မဟုတ်လား။ သမီးဂျူးနာကတော့ သူ့အမေနောက်ကို

ပျော်ရွှင်စွာပင် လိုက်ခဲ့လေသည်။ သမီးကို သူ့ဘဝထဲသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ခေါ်ယူခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။ သို့တိုင်အောင် သူ့မှာ ဘာမျှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလေသည်။ သမီးဂျူးနော၏ ဘဝကို သူဘယ်လို ဖန်တီးပေးရပါ့မလဲ။ သူလိုပင် သူတို့မဝင်ဆံ့သော အထက်တန်းလွှာ လောကထဲမှာ နှိပ်စက်ကလူ ပြုခြင်းကို ခံရမှာ စိုးရိမ်လှသည်။ ပြီးတော့ သမီးက အရွယ်လည်းရောက်နေပြီ ဆိုတော့ သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးအတွက်လည်း ပူပန်နေမိသည်။ သမီးသည် သူ့လို ကံမဆိုးပါစေနှင့်။

မအူပင်တွင် သုံးရက်ခန့်ကြာသွားသဖြင့် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်ရသည်။ သမီးကို အိမ်မှာ မထားခဲ့ချင်သဖြင့် သူ အလုပ်လုပ်သည့်အိမ်ကို ခေါ်သွားရ၏။ အိမ်ရှင်က စုပုံချထားသော အဝတ်တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးကို လျှော်ရလေတော့သည်။ ထိုအခါ သမီးကလည်း ဘေးကနေ ကြည့်မနေရက်။ ဝင်၍ ကူလျှော်ပေးသည်။

'ဒါ မဆယ်လီ သမီးလေးလား'

အိမ်ရှင်အန်တီက မေး၏။

'ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ'

"အတော်ပဲ အတော်ပဲ၊ သမီးတစ်ယောက်က သူ့အိမ်မှာ လူလိုနေလို့၊ အသင်းမှာလဲ သွားမခေါ်ချင်ဘူးတဲ့လေ၊ မဆယ်လီ သမီးလေး လုပ်ရင်တော့ ဟန်ကျတာပဲ"

အဝတ်တွေကို ကုန်းလျှော်ပေးနေသော သမီးလေးခမျာ မျက်နှာ ပျက်သွားလေသည်။ အန်တီကြီးက နော်ဆယ်လီသမီးဆိုတော့ နော်ဆယ်လီ လိုပင် အလုပ်လုပ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားပုံရလေသည်။

"အို၊ သမီးက အလုပ် မလုပ်ပါဘူး အန်တီ'

"ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လခ တစ်ရာလောက်တော့ပေးမှာပေါ့"

'ဟင့်အင်း၊ သမီးကိုသွားခေါ်တာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းဖို့ မဟုတ်ဘူး'

အန်တီကြီး ဘာမျှ ဆက်မပြောသော်လည်း ကြီးကျယ်ရန်ကော ဟူသော အမူအရာဖြင့် ကြည့်လေသည်။

"သမီး မလျှော်နဲ့သွားထိုင်နေ၊ အမိုး ပြီးအောင်လျှော်လိုက်မယ်"

ထိုနေ့က နော်ဆယ်လီသည် စိတ်တိုတိုနှင့် အလုပ်တွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပြီးအောင်လုပ်နေမိ၏။ သူ ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ နေ့လယ် တစ်နာရီ ထိုးပြီးနေပြီ။ သမီးလေး ဆာလှပေရော့မည်။ မနက်က အိမ်မှာ ထမင်းကြမ်းနှင့် ပဲပြုတ်စားခဲ့သည်။ နော်ဆယ်လီက သူ့ထမင်းပန်းကန်ကိုအနည်းငယ်သာစားပြီး သူ့သမီးကို ကျွေးလိုက်၏။ ကိုယ့်ဝေစုထဲက ခွဲကျွေးတာကိုပင် အိမ်ရှင်အန်တီက စေ့စေ့ကြည့်နေပြန်လေသည်။ မဖြစ်ပါဘူး၊ သမီးကို မအင်နီဆီ မြန်မြန်သွားပို့မှပဲဟု နော်ဆယ်လီတွေးမိ၏။

ထိုနေ့ညနေ အလုပ်သိမ်းသိမ်းချင်း သမီးကို ခေါ်ကာ မအင်နီဆီ လာခဲ့ရသည်။

“ဟဲ့ နင့်သမီးက ကြီးလှပါကော”

မအင်နီတို့က ဝမ်းသာအားရ တအံ့တသြဆို၏။

“ဒီအိမ်မှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လိမ်လိမ်မာမာသာနေပေတော့သမီး၊ သမီး အလုပ်လုပ်ချင်ရင်လဲ မအင်နီတို့က စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်’

သမီးကို မှာကြားရသည်။ သမီးက ပညာကောင်းကောင်းမတတ် တော့ အလုပ်ကောင်းကောင်းတော့ ရမည်မဟုတ်။ သို့သော် သူ့လို အလုပ်ကြမ်းမျိုးကိုတော့ မလုပ်စေချင်။

“နင်ပါ ဒီကိုပြောင်းခဲ့ပါလား ဆဲလီ”

မအင်နီက ပြောသေး၏။

“မဖြစ်သေးပါဘူး မအင်နီရယ်၊ စူးစူးတို့ဆန်နီတို့ ပြန်လာရင်လဲ နေစရာရှိအောင် ဒီအိမ်လေးကို ထားဦးမယ်”

“နင့်သားတွေက သူ့ဟာနှင့်သူဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်လား’

“သူတို့ တစ်ခါတလေ ပြန်လာချင်ရင်လဲ ကိုယ့်အမေအိမ်ကိုလာနိုင်အောင်လို့လေ”

“အင်း၊ နှင့်မလဲ ဝတ္တရားက ကြီးပါပေတယ်’

“ဂျူးနာအတွက်တော့ အစစအရာရာ စိတ်ချပါရစေ မအင်နီရယ်”

’စိတ်ချပါ၊ သူ့အတွက် ဘယ်လို စီစဉ်ရမယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီးကိုလည်း ငါ ပြောထားပါတယ်”

“ကျွန်မ တစ်သက်မှာတော့ မအင်နီတို့ ကျေးဇူးကို ဆပ်လို့ကုန်မှာမဟုတ်တော့ဘူး’

“ဒါတွေပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ဆဲလီရယ်၊ နင့်ဟာနင်သာ အဆင်ပြေ အောင် လုပ်စမ်းပါ”

“ကဲ သမီး အမိုးသွားမယ်၊ လခထုတ်တဲ့ရက်ကျမှ လာခဲ့မယ်နော်’

သမီးက ခေါင်းညိတ်ပြရှာ၏။ သမီးကို မအင်နီတို့အိမ်မှာထားခဲ့ ရသည်။ လုံခြုံစိတ်ချရသည့်နေရာ ဖြစ်သော်လည်း နော်ဆယ်လီ စိတ်ထဲ ကတော့ သိပ်မကောင်းလှ။ သို့သော် ဘာမျှမတတ်နိုင်ပေ။ သူ့အိမ်ကို ပြန်ရောက်တော့လည်း လမ်းထဲမှ မိတ်ဆွေအချို့က မေးကြသည်။

“ဟင် မဆယ်လီ သမီးလေးကော ဘယ်အိမ်မှာ ထားခဲ့လဲ”

သူတို့မေးသည့် သဘောက ဘယ်အိမ်မှာအလုပ်လုပ်ဖို့ အပ်ထား ခဲ့သနည်း ဟူသည့် သဘောဖြစ်၏။

“သူ့အဒေါ်ဆီမှာ”

နော်ဆယ်လီကလည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်တော့၍ တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ဖြေလိုက်သည်။

ထိုညက နော်ဆယ်လီ အိပ်မပျော်ပေ။ သမီး၏ ရှေ့ရေးကိုတွေးကာရင်လေးနေမိလေသည်။

နော်ဆယ်လီ အသင်းကိုပြန်ဝင်ပြီး အလုပ်လုပ်သည်ကို ရစ်ချတ်ကမကြိုက်ခဲ့ပေ။

“မွဲချင်တဲ့ခွေးဟာ ပြာပုံတိုးတယ်ဆိုတာ နင်မှအစစ်၊ ငါ့အမေနဲ့လဲ တည့်အောင်မပေါင်းဘူး၊ ကြီးကြီးနဲ့လဲ အဆင်ပြေအောင် မနေဘူး”

ရစ်ချတ်က ထိုသို့ စွပ်စွဲပြန်၏။ ရှုပ်ထွေးလှသော အကြောင်းအရာ တွေကို နော်ဆယ်လီက ရှင်းမပြချင်တော့ပေ။

’တော်ပြီ ရစ်ချတ်၊ ငါ့လက် ငါ့ခြေနဲ့ ပဲ လုပ်စားတော့မယ်၊ နင်က ငါ့ကို နေစရာကလေးတစ်ခုပေးတာကလွဲလို့ ဘာများ ဂရုစိုက်လို့လဲ’

’ငါ နင့်ကို သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းတာပဲ”

“အေးလေ၊ ဒါလေးတစ်ခုတည်းနဲ့ပြည့်စုံတယ်ဆိုပြီး နင်က ငါ့ကိုပစ်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါ့ဘဝကို ငါ ဖန်တီးနိုင်ပါတယ်’

“ဘယ်မှာ ပစ်ထားလို့လဲ”

“ငါ ကလေးသုံးယောက်လုံးကို မွေးတဲ့အချိန်မှာ နင်ဟာ ငါ့အနားမှာမရှိခဲ့ဘူး’

‘ဒါကတော့ ငါ အလုပ်လုပ်နေတာပဲ”

“အေးလေ၊ ဒါတွေကို ငါ ဘာမှ မပြောချင်တော့ပါဘူး၊ ခုအချိန်မှာ ငါ့အလုပ် ငါ လုပ်နေတာကို နင်ဘာမှ မပြောပါနဲ့တော့”

’အေး၊ မယ်မင်းကြီးမ၊ မင်းသဘောပဲ”

ထုံးစံအတိုင်း ရစ်ချတ်နှင့်သူက တစ်သက်လုံး အဆင်ပြေကြသည် မဟုတ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့လမ်းသူသွား၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားခြင်းသာ အကောင်းဆုံးဟု ယူဆမိသည်။ သားနှစ်ယောက်ကို မအင်နီဆီမှာထားကာ အလုပ်ကိုကြိုးစား၍ လုပ်ရသည်။ ကလေးအငယ်ကို မအင်နီ၏ အိမ်နား နီးချင်းများက ကူ၍ထိန်းပေးရသည်။ ဆန်နီထွန်း ကျောင်းထားရမည့်အရွယ် ရောက်တော့ ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်က သူ့ ကတိစကားအတိုင်း လာခေါ်သွား လေသည်။

နော်ဆယ်လီကတော့ ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်တို့ဆီမှာ တစ်လှည့်၊ မအင်နီဆီမှာ တစ်လှည့် ကူးကာ သန်းကာနှင့် အချိန်ကုန်ရလေသည်။ နော်ဆယ်လီ အသင်းမှာ အလုပ်မရသည့်အခါများတွင် ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်တို့ အိမ်ကိုသွား၍ အိမ်မှုကိစ္စများအား လုပ်ကိုင်ပေးရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ယောက္ခမ ဒေါ်မြစိန်နေထိုင်မကောင်းသည့် အခါမျိုးတွင်လည်း သွား၍ပြုစုပေးရပြန်သည်။ နော်ဆယ်လီမှာ သူ့ဘဝအတွက်သာမက အားလုံး ကိုပါ လှည့်၍ အလုပ်အကျွေးပြုနေရလေသည်။

ရစ်ချတ်၏ မိဘများမှာလည်း စီးပွားရေးမကောင်းသဖြင့် သူတို့ စပ်တူလုပ်ကိုင်သော ဆန်စက်ကို လက်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ရစ်ချတ်က သူ့အဖေဝယ်ပေးသောကားကို မောင်းသည်။ အလုပ်ကို ကျိုးကျိုးနွံနွံ လုပ်သူမဟုတ်၍ ပိုက်ဆံကတော့သိပ်မရလှပေ။ ရသမျှမှာလည်း သူ သုံးတာနှင့်ပင် ကုန်လုနီးပါး ဖြစ်၏။ ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်ကို ကြောက်သဖြင့် နော်ဆယ်လီနှင့် သားများအတွက် တစ်ခါတစ်ရံ ငွေလာပေးလေ့ရှိ၏။ သို့သော် သူ့လုပ်စာကို စောင့်၍စားရုံနှင့်တော့ နော်ဆယ်လီတို့ သားအမိ တစ်တွေ မည်သို့မျှ ထမင်းမဝနိုင်ပေ။ နော်ဆယ်လီကလည်း သူ့ကို ကလေးတွေ၏ အဖေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရုံကလွဲ၍ အခြား မည်သည့် ကိစ္စတွင်မျှ အားမကိုးတော့ပေ။

တစ်ခါတော့ ရစ်ချတ်၏ အမေ ဒေါ်မြစိန် အတော်ကလေး နေမကောင်းဖြစ်၍ နော်ဆယ်လီမှာ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုပေးရသည်။ နော်ဆယ်လီ၏ စေတနာက ရောင်ပြန်ဟပ်လာ၍ပဲထင်သည်။ ဒေါ်မြစိန်က နော်ဆယ်လီကို သံယောဇဉ်ရှိဟန် ပြလာသည်။

“အင်း၊ ဒီတစ်ခါတော့ သေပြီအောက်မေ့တာ ဆယ်လီ အပြုအစု ကောင်းပေလို့ပဲ”

ထိုသို့ပင် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလာ၏။ တစ်နေ့တွင် ရစ်ချတ်၏ အမေက သူသိမ်းထားသော ပစ္စည်းများထဲမှ နားကပ်ကလေးတစ်ရံကို တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ထုတ်ပေးသည်။

“ရော့ ညည်းကို ငါ အင်မတန်မေတ္တာရှိလို့ဆင်တာ”

ထိုသို့ပြောပြီး နော်ဆယ်လီကို နားကပ်လေးဆင်ပေးသည်။ တကယ်ဆိုတော့ နော်ဆယ်လီသည် သူတို့သား၏ တရားဝင်မယားပါပဲ။ တကယ့် တကယ် ဥပဒေနှင့်စကားပြောလျှင် နော်ဆယ်လီမှာ ရပိုင်ခွင့်တွေအများကြီးရှိပါရဲ့။ သို့သော် ဒါတွေကို နော်ဆယ်လီ မပြောချင်။ အချိန် တန်လျှင်တော့ သူ့စေတနာက သူ့ ကို အကျိုးပေးမည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ့အတွက်ကတော့ မည်သည့် ပစ္စည်းကိုမျှ မမျှော်ကိုးပေ။ သို့သော် သားနှစ်ယောက်၏ နောင်ရေးအတွက် သူ မျှော်လင့်ချင်၏။

ဆန်နီထွန်းကလည်း ကြီးကြီး ဒေါ်လှစိန်တို့ဆီမှာ နေရသည်ကို မပျော်ပိုက်ပေ။ နော်ဆယ်လီကိုယ်တိုင်သွားသည့် အခါမျိုးတွင်သာ ကောင်း ကောင်း မွန်မွန်နေပြီး နော်ဆယ်လီပြန်လာလျှင် အိမ်မှ ပြန်၍ထွက်ပြေး လာတတ်သည်။ ထိုအချိန်အထိ နော်ဆယ်လီသည် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသော သူ့ဘဝခရီးကို ဖြစ်သလိုပင် ဆက်၍ လျှောက်ခဲ့ရလေသည်။ ဘာပဲပြောပြော သူ့ အခြေအနေသည် ယခင်ကထက်စာလျှင်တော့ ကောင်းလာသည်ဟု ဆိုရမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရစ်ချတ်၏ အမေက သူ့ကို ချွေးမ တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုစ ပြုလာပြီ

မဟုတ်ပါလား။ ဒါကိုပင် နော်ဆယ်လီက ကျေနပ်၍နေ၏။

ငါ ဖြောင့်မတ်ခြင်းရှိသည့်အလျောက် ထာဝရဘုရားသည် အကျိုးကိုပေး၍ ငါ့လက် စင်ကြယ်ခြင်း၏ အကျိုးကို စီရင်တော်မူ၏။

* * * * *

အခန်း (၃၉)

အစ်ကိုကြီးက သမီးဂျူးနာကို ကျောင်းပြန်တက်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေး၏။ အနည်းဆုံး ကိုးတန်းအောင်အောင်ဖြေရန်တော့ အကြံဉာဏ်ပေးကြသည်။ သားဖွားဆရာမသင်တန်းတက်ရအောင် လုပ်ပေးမည်ဟုလည်း မအောင်နီက အားပေး၏။ သမီးဂျူးနာသည်အားလပ်သည့်အချိန်များတွင် သူနှင့်ရွယ်တူ မိန်းကလေးများနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ရလေသည်။ သူ့ အလုပ်က ဇီးပြား မရမ်းပြားလေးတွေ ထုပ်ရသောအလုပ်ဖြစ်၏။ သူ့အတွက် မုန့်ဖိုးနှင့် အဝတ်အစားဖိုးလောက်တော့ရသည်။ နော်ဆယ်လီကတော့ ပိုက်ဆံစုပြီး သမီးကို စက်ချုပ်သင်တန်း တက်ခိုင်းမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ သမီးအတွက် လမ်းစလေးတွေ ပွင့်လာပြီဖြစ်၏။

နော်ဆယ်လီ ဝမ်းသာရ၏။ နော် ဆယ်လီသည် သူ့အိမ်မှာပင် နေလက်စနှင့်နေသော်လည်း သမီးကို စိတ်မချသဖြင့် အင်းစိန်ကို မကြာခဏ လာရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း မအောင်နီတို့အိမ်မှာပင် သမီးနှင့် အတူအိပ်ရ၏။

တစ်နေ့တွင်တော့ နော်ဆယ်လီ သမီးဂျူးနာဆီရောက်နေစဉ် ရစ်ချတ်သည် သူ့ထံ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာ၏။

“နင့်ကို ငါ ဥက္ကလာအိမ်မှာ သွားရှာတာလဲ မတွေ့ ဘူး၊ နင် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

ရစ်ချတ်က သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း ရန်စကားဆို၏။

“ဒီမှာ သမီးရောက်နေတယ်လေ”

နော်ဆယ်လီက တိုးတိုးပြော၏။ ရစ်ချတ်က နော်ဆယ်လီကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ နော်ဆယ်လီကလည်း ရင်ထဲမှာ တုန်လှိုက်စွာဖြင့် ရစ်ချတ်ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ သည်သမီးနှင့်ပတ်သက်လျှင် သူတို့သည် အစဉ်သဖြင့် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ သည်တစ်ခါကော ရစ်ချတ် ဘာပြောဦးမည်နည်း။ သမီးရှေ့တွင်တော့ မပြောစေချင်။ နော်ဆယ်လီက တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော မျက်လုံးများနှင့် ရစ်ချတ်ကို ကြည့်နေ၏။ ရစ်ချတ်ကလည်း နော်ဆယ်လီ၏ အကြည့်ကို နားလည်ပုံ ရသည်။ သည်အချိန်မှာ သမီးဂျူးနာက ရစ်ချတ်ကို မြင်သွား၏။ ဂျူးနာ သည် တစ်ချိန်က နော်ဆယ်လီကို မျက်လုံးစိမ်းများနှင့် ကြည့်ခဲ့ဖူးသလိုပင် ယခုလည်း ရစ်ချတ်ကို မျက်လုံးစိမ်းများနှင့် ကြည့်သည်။ နော်ဆယ်လီ၏ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်မှု လွန်ကဲလာ၏။ ရစ်ချတ်ဆီမှ စကားတစ်စုံတစ်ရာ

ထွက်လာမည်ကို စိုးရိမ်လှသည်။

"အဘိုးကြီး တော်တော်နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ ငါလာပြောတာ"

ရစ်ချတ်က နော်ဆယ်လီဘက်သို့ လှည့်ကာ ဤမျှသာပြော၏။ သမီးဂျူးနောကလည်း သူ့မျက်လုံးစိမ်းများကို ရုပ်သိမ်းပြီး မျက်နှာလွှဲ၍ ထိုင်နေသည်။

"ငါ လာခဲ့ဖို့လိုသလား"

နော်ဆယ်လီက ရစ်ချတ်ကို မေးလိုက်၏။

"ဒါတော့ နင့်သဘောပဲ"

ရစ်ချတ်က ပြောပြီး နေရာမှထွက်ခွာရန် ပြင်၏။ နော်ဆယ်လီသည် ရစ်ချတ်နောက်မှ အသာလေးလိုက်သွားလေသည်။

'ရစ်ချတ်'

နော်ဆယ်လီက နောက်မှနေ၍ လှမ်းခေါ်သည်။ ရစ်ချတ်သည်ခြံဝမှနေ၍ သူ့ကို စောင့်နေ၏။

'နင် သမီးကို စကားမပြောဘူးလား"

ရစ်ချတ် သူ့ကို စူးစိုက်၍ကြည့်နေပြန်၏။

"ရစ်ချတ်၊ ငါ နင့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ လိမ်ပြီးတော့မပြောခဲ့ဖူးဘူး"

'ဘာလဲ ဒီသမီးဟာ ငါ့သမီးပါလို့ နင်က ထပ်ပြောဦးမလို့ မဟုတ်လား"

"တိုးတိုးပြောပါ ရစ်ချတ်၊ သမီး ကြားသွားပါ့မယ်'

"သူ ငါ့သမီးဆိုရင် ငါ့ကို ဘာလို့အဖေလို့ မခေါ်သလဲ"

နော်ဆယ်လီသည် တွေ့၍ ရပ်နေမိ၏။ ထိုအချိန်မှာ သမီးက သူတို့ဆီ လျှောက်လာသည်။ နော်ဆယ်လီ၏ရင်များသည် အတိုင်းမသိ ခုန်နေ၏။ ဘုရားသခင်အမှန်တရားကို ညွှန်ပြတော်မူပါ။ နော်ဆယ်လီ စိတ်ထဲမှ တီးတိုးဆုတောင်းမိ၏။ သမီးက ဖြည်းညင်းစွာ ရှေ့သို့တိုးလာ သည်။

"အမိုး'

သမီးက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

"ဘဘ နေမကောင်းဘူးဆိုရင် အမိုး လိုက်သွားလေ'

သမီးက ရစ်ချတ်ကိုမကြည့်ဘဲ ပြော၏။ ရစ်ချတ် သမီးကို ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ သမီး၏ မျက်လုံးများသည် အပြစ်ကင်းစင်လှ၏။ သမီးသည် ရစ်ချတ်ကို ရီဝေသောမျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေ၏။ သမီး၏

နှုတ်ခမ်းများကလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ သမီး၏ နှုတ်ခမ်းများက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုဟန်ရှိသော်လည်း ဘာစကားမျှ ထွက်မလာကြပေ။

သူတို့သုံးယောက်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေမိကြ၏။ ထိုအချိန်မှာ အစ်ကိုကြီးက အပြင်ကဝင်လာသည်။

'ဟော သားအမိ သားအဖတစ်တွေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ'

အစ်ကိုကြီးက လှမ်းပြောလိုက်သည်။ နော်ဆယ်လီသည် ရစ်ချတ် ကို စိုးရိမ်စွာ ကြည့်လိုက်မိ၏။ အစ်ကိုကြီးက သားအမိ သားအဖတစ်တွေဟု ပြောသည့်ကို သူက မည်သို့များတုံ့ပြန်လိုက်မည်လဲ။ သမီးရှေ့မှာ တစ်စုံ တစ်ရာ ပြောလိုက်မှာကိုပင် ပူပန်လှသည်။ ရစ်ချတ်က အစ်ကိုကြီးကို ရိုသေဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'သူ့အဘိုး နေမကောင်းတဲ့အကြောင်း လာပြောတာပါ'

ရစ်ချတ်က ထိုမျှပင်ပြော၏။ နော်ဆယ်လီ၏ ရင်ထဲမှာတော့ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားမိသည်။ ဦးထွန်းလှဖြူသည် ဂျူးနာ၏ အဘိုး ဆိုလျှင် ဂျူးနာသည် ရစ်ချတ်ရဲ့သမီးလို့ ပြောလိုက်တာနှင့် အတူတူပဲပေါ့။

'ငါ ပြန်တော့မယ်”

ရစ်ချတ်က ဂျူးနာနှင့် နော်ဆယ်လီတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ခြုံ၍ ကြည့်ကာ ပြောပြီး ခြံထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။ နော်ဆယ်လီ၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်ဝဲနေ၏။ သူ သမီးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သဲကွဲစွာမမြင်ရ။ သမီးသည် အိမ်ထဲသို့ပြေး၍ ဝင်သွားသည်ဟု ထင်လိုက် ရသည်။

မအင်နီတို့အိမ်မှာနေ၍ အသင်းမှာအလုပ်လုပ်ရင်း သားနှစ်ယောက်၏ ဘဝကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရသည်။ ဆန်နီထွန်းသည် ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်က ကျောင်းထားပေးသော်လည်း ကောင်းကောင်းမနေဘဲ ပြန်ပြန်ပြေးလာတတ်လေသည်။ ထိုအတွက်နော်ဆယ်လီမှာ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရ၏။ သည့်လိုနှင့်ပင်တစ်စ တစ်စ အချိန်တွေ ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ ထိုအတောအတွင်းမှာ မအူပင်မှ မိထွေးလည်းဆုံးပါးသွားသည်။ သို့သော် များမကြာမီ အဖေက နောက်ထပ်

မိန်းမငယ်ငယ်လေး တစ်ယောက်ကို ထပ်ယူလေသည်။ နော်ဆယ်လီအတွက် လောကဓံ၏ အထုအထောင်းကို ခံရဖန်များ၍

တော်ရုံတန်ရုံ အမှုကိစ္စကလည်း သူ့ စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ သို့တိုင်အောင် ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံခက်လှသည့် အဖြစ်တစ်ခုက ပေါ်ပေါက် ခဲ့သည်။ ရစ်ချတ်က သူ ပုသိမ်မှာ မထင်မရှားယူထားသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို ရန်ကုန်ခေါ်လာသည်။ မည်မျှပင် ခံနိုင်ရည်ရှိသည် ဆိုစေကာမူ ထိုအကြောင်းကို သိရတော့ နော်ဆယ်လီ စိတ်ထဲက မခံ မရပ်နိုင်ဖြစ်မိတာ အမှန်ပင်။ ထိုအချိန်မှာ ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်တို့ကလည်း နော်ဆယ်လီဘက်မှ ရပ်တည်ပေးခဲ့သည်။ သူခေါ်လာသော မိန်းကလေးကို လုံးဝအသိအမှတ်မပြုဘဲ သူတို့အသိုက်အဝန်းကိုလည်း အဝင်မခံတော့ပေ။

“အဖေနဲ့သားဟာ အကျင့်ချင်း အတူတူပဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှလဲ လက်မခံနိုင်တော့ဘူး၊ သူတို့က ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ကလေးတွေကိုလဲ အသိအမှတ်မပြုနိုင်ဘူး’

ရစ်ချတ်၏ အမေကလည်း သည်တစ်ခါတော့ပြတ်ပြတ်သားသား ဆိုလာသည်။ နော်ဆယ်လီက ရစ်ချတ်နှင့် မတွေ့ချင်သော်လည်း ပြတ်ပြတ် သားသား ဖြစ်စေလို၍ ရစ်ချတ်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

“နင်မှ ငါနဲ့အတူတူ မနေဘဲ’

ရစ်ချတ်က အကြောင်းပြ၏။

“ငါက နင်နဲ့အတူတူ မနေတာလား၊ နင်က ငါနဲ့အတူတူ လာမနေ တာလား၊ ပြောစမ်းပါဦး ရစ်ချတ်၊ ငါ နင့်မိဘဆီမှာနေတုန်းကလဲ နင် ငါ့ဆီကို မှန်မှန်ပြန်လာလို့လား၊ ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်တို့အိမ်မှာ နေတုန်းကလဲ ငါ့ကို ပစ်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာများထူးလို့လဲ’

”ဟိုမိန်းကလေးကို ငါ သနားလို့ ခေါ်လာမိတာ’

မပြတ်သားသောသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ရစ်ချတ်က မရေရာသော အကြောင်းကို ပြပြန်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် နင်လဲ ငါ့ကို ကွာရှင်းပေးပေါ့၊ ငါ နောက်ယောက်ျား ယူလို့ရတယ်”

နော်ဆယ်လီကလည်း မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြန်ပြောမိ၏။ ထိုသို့ ပြောတော့ ရစ်ချတ်က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ နော်ဆယ်လီကို လက်ဖြင့် ရွယ်သည်။

“နင် လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ရမလား၊ နင်ဟာ ငါ့ရဲ့မယားပဲ”

“ဪ ဒီလိုတော့လည်း ပြောတတ်သားပါလား၊ ဒါဖြင့်ရင် ရှင်ပြောသလိုပဲ ဘယ်မလဲ လက်ထပ်စာချုပ်’

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ လုပ်ရဲရင် လုပ်ကြည့်၊ နင့်ကို ငါ သတ်ပစ်မယ်’

ရစ်ချတ်က သည်သို့ပြောခြင်းမှာ မနာလိုစိတ်လား၊ အနိုင်ကျင့် ချင်သည့် စိတ်လား ဝေခွဲ၍ မရနိုင်။ ဘာပဲပြောပြော နော်ဆယ်လီမှာတော့ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းရရုံကလွဲ၍ တခြားလမ်းမရှိ။ သည်ဘဝမှာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပျက်စီးဆုံးရှုံးမသွားအောင် ကာကွယ်နိုင်တာတစ်ခုပဲ အမြတ်ဟု ဆိုရမည်။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်လို့တော့ နော်ဆယ်လီမှာ မည်သို့မျှ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ အကြောင်းမရှိတော့။

အချိန်ကြာလာတော့လည်း နှလုံးသားထဲမှာ ရစ်ချတ်ကို တစ်စ တစ်စ မေ့၍ရလာသည်။ ရစ်ချတ်ဆိုသည့် လူသည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူနှင့် မပတ်သက်ခဲ့ဘူးသူဟူ၍သာ အမှတ်ထားလိုက်ရတော့သည်။

သူ့တွင် ဘဝသာရှိ၍ အချစ် မရှိတော့ပေ။

အို ထာဝရဘုရား၊ ကယ်တင်တော်မူပါ၊ သူတော်ကောင်းမျိုး သည် ပြတ်၍ သစ္စာရှိသော လူမျိုးသည် လူသားတို့တွင် ကွယ်ပျောက်ပါ၏ ။

✳✳✳✳✳

အခန်း (၄၀)

နော်ဆယ်လီ၏ စိတ်ကြေးမုံပြင်မှာ ထင်ဟပ်ခဲ့သော အတိတ်ဇာတ်လမ်းသည် မှိန်လိုက် လင်းလိုက်ဖြင့် တစ်စတစ်စ ဆုံးခန်းတိုင်သို့ရောက်လေပြီ။ ပစ္စုပ္ပန်ကာလအားဖြင့် သူ့ဘဝသည် တည်ငြိမ်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီဟု ဆိုရမည်။ သားနှစ်ယောက်ဆီမှ စာလေးတွေရောက်လာတိုင်း သူတို့လေးတွေ လောကမှာ ကလေကချေ လေလွင့်ပျက်စီးခြင်း မရှိတော့ဟူ၍ စိတ်မှာ ဖြေရသည်။ သားဆန်နီထွန်းက သူသင်တန်းပြီးဆုံးပြီဖြစ်၍ မကြာခင် လခရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း စာလာသည်။ အမိုးဆီကို ပိုက်ဆံတွေ ပို့လိုက်ဦးမည်ဟုလည်း မစားရဝခမန်း ရေးထားလေသည်။ သား စူးစူးကတော့ သူစာမေးပွဲဖြေဆိုနိုင်ကြောင်း အမိုး စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေစေလိုကြောင်း စီကာပတ်ကုံး ရေးထားသည်။

တော်လောက်ပါပြီလေ၊ ကိုယ့်ဘဝ အခြေအနေကလည်း သည် လောက်ပဲ ပေးထားတာ။ သည့်ထက်မက မျှော်မှန်းလို့လဲ ရနိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ။ ထိုအတောအတွင်း နော်ဆယ်လီသည် သူ့ ယောက္ခမ ဦးထွန်းလှဖြူ နေမကောင်းသည်ကို သွားရောက်ကြည့်ရှုရပြန်လေသည်။ ရစ်ချတ်၏ မိဘများက သူ့တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ချွေးမအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုထားသည်ဆိုတော့ သူ့မှာ သွားဖို့ဝတ္တရားက ရှိနေလေပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း ရစ်ချတ်က နော်ဆယ်လီကို လာခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ ရစ်ချတ် နောက်မိန်းမ ယူလိုက်ခါမှ ရစ်ချတ်၏ ဆွေမျိုးများက နော်ဆယ်လီကို ပို၍ အရေးပေး အသိအမှတ်ပြုလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အတွက် နော်ဆယ်လီမှာ ရစ်ချတ်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးတော့မလိုလို။

ယခုလိုတော့လည်း ဦးထွန်းလှဖြူသည် မာန်မာနများ ကျလျက် ရှိလေပြီ။ စီးပွားရေးကျဆင်းခြင်း၊ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းနှင့် ရောဂါ၏ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုကြောင့် မတရားပြုလိုသော စိတ်ထားသည်လည်း လွင့်ပါး ကွယ်ပျောက်ခဲ့ပြီ ထင်၏။

“ကလေးတွေ ဘယ်မှာလဲ”

ဦးထွန်းလှဖြူက မေးလိုက်၏။

နော်ဆယ်လီက ကလေးတွေအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။ သမီးဂျူးနာ၏ အကြောင်းကိုလည်း မခြွင်းမချန်ထည့်၍ပြောသည်။ သည်တစ်ခါတော့ဦးထွန်းလှဖြူက သမီးဂျူးနာနှင့် ပတ်သက်၍လည်း မည်သို့မျှ စွပ်စွဲချက် မတင်တော့ပေ။ လူတွေသည် ဘဝကို အရှုံးပေးခါနီးကျမှ အမှန်တရားကို မြင်တတ်သလား။

“ငါတို့မရှိရင် ငါတို့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ငါ့မြေးတွေ အတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဦးထွန်းလှဖြူက ဆို၏။ နော်ဆယ်လီကတော့ ခပ်ယဲ့ယဲ့သာ ပြုံးနေသည်။ ငါတို့ရဲ့ပစ္စည်းဆိုသော်လည်း သူတို့မှာ အိမ်ကြီးတစ်လုံးကလွဲ၍ အခြားအကောင်အထည် မရှိတော့ဘူးဆိုတာ နော်ဆယ်လီသိသည်။ ယခုဆိုလျှင် ရစ်ချတ်တောင်မှ ကိုယ်ပိုင်ကားကို မမောင်းနိုင်ဘဲ သူများ ကားကို အငှားယူမောင်းနေရပြီ မဟုတ်ပါလား။ ပစ္စည်းဥစ္စာ၏ မတည်မြဲခြင်း အကြောင်းကို ဆင်းရဲဖူးသူသာ သိပေသည်။ သို့သော် သူ့သားသမီးတွေကို အသိအမှတ်ပြု ထည့်သွင်းပြောကြားသည့်အတွက်တော့ နော်ဆယ်လီက များစွာ ကျေနပ်အားရသည်။ သူ့ဘဝမှာ အစိက ရည်မှန်းခဲ့သည့်ကလည်း သည်သားသမီးတွေအတွက်ပင် မဟုတ်ပါလား။ ဒါဆိုလျှင်ပင် နော်ဆယ်လီ၏ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အောင်မြင်ပေပြီ။

တစ်ချိန်က မတော်မတရား ကြံစည်ရန်ပင် စိတ်ကူးခဲ့ဖူးသော ဦးထွန်းလှဖြူသည် ယခုတော့ နော်ဆယ်လီ၏ ဖြောင့်မတ်သော ကိုယ်ကျင့် တရားကို လက်ခံလာပုံရသည်။

‘ငါကလဲ နေမကောင်းတော့ သူ့ကို မပြုစုနိုင်ဘူး၊ ဒီကြားထဲမှာ လာပြီးတော့ နေပေးပါဦး ဆယ်လီရယ်’

ရစ်ချတ်၏ အမေကလည်းပြောလာ၏။ နော်ဆယ်လီသည် သူ့ အလုပ်ရှင်ထံမှာခွင့်ပန်ပြီး လူစားသွင်းပေးကာ ယောက္ခမကို ပြုစုရပြန် လေသည်။ နော်ဆယ်လီသည် အလိုလိုကျိုးနွံသော စိတ်ဖြင့် သူတို့ကို ကောင်းစွာလုပ်ကျွေးပေ၏။

စိတ်ရောလူပါ ကျဆင်းလျက်ရှိသော ဦးထွန်းလှဖြူသည် အိပ်ရာ ပေါ်မှာ ယဲ့ယဲ့သာ လဲလျောင်းနေနိုင်တော့၏။ ဘဝ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ကို မောပန်းစွာ စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။ သားဖြစ်သူ ရစ်ချတ်သည် နေ့လယ်ဘက် တွင်သာ အနားမှာရှိ၏။ နော်ဆယ်လီသည် နေ့ရော ညပါ မအိပ်ဘဲ စောင့်ပေးနေရလေသည်။ တစ်ညတွင်တော့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းဖြင့် အိပ်မောကျ၍ သွား၏။ နံနက်မိုးလင်း၍ ဦးထွန်းလှဖြူ၏ အိပ်ရာဆီသို့ ကမန်းကတန်း လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ငြိမ်သက်နေသော ဦးထွန်းလှဖြူ ကို မြင်ရလေသည်။

အို ဘုရားသခင်။ နော်ဆယ်လီ၏ နှုတ်မှ တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ရစ်ချတ်နှင့် သူ၏အမေ ရောက်ရှိလာ လေသည်။ နော်ဆယ်လီက ဦးထွန်းလှဖြူ၏ ခုတင်ဘေးမှာ ရပ်နေရာမှ သူတို့ဘက်သို့လှည့်၍ တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ရစ်ချတ်ကနော်ဆယ်လီ၏ တည်ငြိမ်သော မျက်လုံးများကိုကြည့်ပြီ. ကမူးရှူးထိုး ပြေးသွားသည်။ ရစ်ချတ်၏ အမေသည် နော်ဆယ်လီရှေ့မှာပင် ခွေ၍ ကျသွားလေသည်။

နော်ဆယ်လီမှာ အသည်းနှလုံးရှိပါသည်။ သို့သော် ဘဝကို အမျိုးမျိုးရုန်းကန်ခဲ့သော နော်ဆယ်လီက နှုတ်ခမ်းကိုသာ တင်းတင်းစေ့ထား လိုက်သည်။ တရားမရှိသောသူတို့ကား ငိုကြွေးခြင်းကို ပြုကြပေပြီ။ နော်ဆယ်လီက အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဦးထွန်းလှဖြူတစ်ယောက်တော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ ခေါ်တော်မူခြင်းကို ခံရပါပြီ’

တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်းကို လွှတ်ချလိုက်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

“ကြီးကြီး’

နော်ဆယ်လီက တယ်လီဖုန်းထဲမှ စိုးရိမ်စွာ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ တရားဓမ္မမှာ အမြဲတမ်း မွေ့လျော်တတ်တဲ့ ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်တစ်ယောက် ပူပန်သောကဖြင့် လဲကျသွားလေပြီလား။

နော်ဆယ်လီသည် အေးဆေးငြိမ်သက်သော အသည်းနှလုံးဖြင့် ယောဂီမ ဦးထွန်းလှဖြူ၏ အလောင်းကို တင့်တယ်အောင် ပြင်ဆင်ပေး လေသည်။

သူတစ်ပါးသည် ဥစ္စာကြွယ်ဝ၍ မိမိဂုဏ်အသရေ တိုးပွားသော အခါ သင်သည် မစိုးရိမ်နှင့်။ ထိုသူသည် သေသောအခါ မပါရ။ သူ၏ ဂုဏ်အသရေသည် သူ့နောက်သို့ အဘယ်ဥစ္စာမျှ မဆင်းသက်ရ။

* * *

အခန်း (၄၁)

“တို့ကတော့တော်တယ်ထင်လို့ စီစဉ်ပေးတာပဲ ဆဲလီ၊ နင့်သဘောက ဘယ်လိုလဲ’

မအင်နီက သူ့ကို အရေးတကြီးခေါ်၍ နော်ဆယ်လီ ပြေးလာခဲ့သည်။ သည်ကျတော့ သူထင်သည့်အတိုင်းပင် သမီးကိစ္စ ဖြစ်နေ၏။

“သူ့ သဘောကကော မအင်နီ’

“သူတို့ချင်းလဲ မေတ္တာရှိပုံ ရတယ်လေ”

သမီးကို လက်ထပ်ပေးရန် စီစဉ်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ နော်ဆယ်လီ၏ ရင်ထဲမှာတော့ ဟာသွားသည်။ သည်သမီးသာ သူ့ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံး ရည်မှန်းချက်ပဲ မဟုတ်လား။ သို့သော် သေသေချာချာ တွေးကြည့်တော့ လည်း သမီးအတွက် သည်လမ်းကလွဲ၍ အခြားလျှောက်စရာ လမ်းမရှိ။ ပညာဆက်သင်ပေးရန် ဆိုသည်မှာလည်း တကယ်တော့ သမီးအတွက် မလွယ်။ ကျောင်းစာနှင့်ကလည်း များစွာဝေးကွာခဲ့ပြီ။ တခြားအလုပ်လုပ်ဖို့ ဆိုသည်ကလည်း သူတို့အဆင့်အတန်းနှင့် လောက်လောက်လားလား အလုပ်မရနိုင်။

’ကောင်လေးက ဘာလုပ်လဲ မအင်နီ”

’ဘီပီအိုင်မှာ လုပ်တယ်လေ၊ စာရေးပဲဆိုပါတော့၊ ဒါပေမယ့် မဆိုးပါဘူး၊ သူ့မိဘတွေကလဲ ရည်ရည်မွန်မွန်ပဲ၊ သူ့ အဖေက ငါတို့ဆေးရုံမှာ လုပ်တယ်၊ စာရေးကြီးပေါ့”

“သူ့မိဘတွေကရော သမီးနဲ့ သဘောတူရဲ့လား’

’တူပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ငါတို့မျက်နှာကလဲ ရှိသေးတာကို၊ နင့်သမီးကိုလဲ ချစ်ပါတယ်ဟဲ့၊ ဒီ့ထက် အဆင်ပြေတာ ရှိဦးမလား၊ သင့်တော်တာရှိတုန်း ပေးစားထားရတယ်၊ တော်ကြာ မတော်တရော် ဖြစ်သွားရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ’

မအင်နီပြောတာ မှန်သည်။

ယခုလို သမီးကို မေတ္တာရှိသူပေါ်လာတာ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ မိဘတွေရှေ့မှာ တင့်တင့်တယ်တယ် ဖြစ်သွားသည်ဆိုလျှင် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာစရာကောင်းသလဲ။ သူ့ဘဝပျက်စီးစရာ အကြောင်း မရှိတော့ပေ။ နော်ဆယ်လီ

တစ်သက်လုံး ထိတ်လန့်စိုးရိမ်လျက်ရှိသော သမီး၏ ဘဝအတွက် စိတ်ချရပေတော့မည်။

ဂျူးနာ၏ ကောင်လေးကို အကဲခတ်ရတော့လည်း ရိုးရိုးသားသား အပြစ်ကင်းစင်သည့် ရုပ်မျိုးပင်။ သမီးကိုလည်း တကယ်မေတ္တာရှိပုံရ၏။ သမီးကလည်း မေတ္တာရှိပုံ ရပါ၏။

’သမီး’

နော်ဆယ်လီက သူ့သမီးကို တစ်စုံတစ်ရာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း သူ့နှုတ်ဖျားက မည်သည့်စကားမျှ ထွက်မလာ။

“အမိုး သဘောမတူဘူးလားဟင်’

သမီးက မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် မေးသည်။

“တူပါတယ်လေ တူပါတယ်၊ အရေးကြီးတာ ညည်းစိတ်ချမ်းသာဖို့ ပါပဲ”

တကယ်တော့ သမီးအသက်က ငယ်ပါသေးသည်။ ဆယ့်ရှစ်နှစ် ဆိုတာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စောသေးသည်။ သို့သော် မအင်နီ ပြောသလို မတော်တရော် ဖြစ်သွားမှာထက်စာလျှင် ခုလိုလူကြီးစုံရာနှင့် တင့်တင့် တယ်တယ် ဖြစ်တာက ကောင်းသည် မဟုတ်ပါလား။

“သူတို့က မင်္ဂလာကိစ္စကို ဘယ်တော့စီစဉ်ချင် သတဲ့လဲ’

“ခရစ်စမတ်ပြီးရင် လုပ်ချင်တယ်ပြောတာပဲ”

ဘာလိုလို့နှင့် သမီးကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးရတော့မှာပါလား။ တစ်ဖက်က သမီးကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် တောင်းယူမည်ဆိုတော့ မိန်းကလေးရှင်ဘက်ကလည်း မျက်နှာပန်းလှအောင် အသင့်အတင့် စီစဉ် ပေးဖို့လိုသည်။

“ခက်တာပဲ မအင်နီရယ် ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံကလဲ မရှိ’

“အိုကွယ် မဖြစ်ဖြစ်အောင် တို့ ဝိုင်းဝန်းစီစဉ်ကြတာပေါ့၊ သူတို့က တင့်တောင့်တင့်တယ် လုပ်ပေးတာ ငြင်းလို့မဖြစ်ဘူးလေ”

“ဒါတော့ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

“အချိန်ရပါသေးတယ်၊ ဒီကြားထဲ နင် ပိုက်ဆံစုပေါ့၊ ရစ်ချတ်ကိုလဲ ငါ ပြောဦးမယ်၊ ဒါကိုတော့ သူ ရှောင်ဖို့မကောင်းဘူး”

“ရစ်ချတ်က သမီးကို ချစ်တာမှ မဟုတ်တာ’

“ဒါ သူသက်သက်ကြောင်တာပဲ၊ ငါ အစ်ကိုကြီးကို ပြောခိုင်းမယ်၊ နင့်ယောက္ခမနဲ့ ဒေါ်လှစိန်ကိုလဲ ပြောပေါ့”

“ကြိုးစားကြည့်ရမှာပဲလေ”

နော်ဆယ်လီရင်ထဲမှ ဝမ်းသာခြင်းတစ်ဝက်၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတစ်ဝက်ဖြစ်ရ၏။

သမီးသည် သူလို ဘဝပျက်မည့် အဖြစ်မျိုး မရောက်နိုင်တော့။ သမီးမှာ အချစ်ရှိပြီ။ သည်အတွက် သမီးကို တန်ဖိုးထားသူနှင့် တွေ့ ပြီ။ဝမ်းသာ၏။

သို့သော် သမီးဂျူးနာကို အလှဆုံး ဆင်ပေးရမည့်အချိန်မျိုးမှာ သူ့တွင် အင်အားမရှိ။ သည်အတွက် ဝမ်းနည်းသည်။

ဦးထွန်းလှဖြူ ကွယ်လွန်ပြီးရက်လည်သည့်နေ့ကို ပြေး၍ သတိရ၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာရှိသူတို့သည် သေလျှင်သော်မှ ဖြောင့်ဖြောင့်မသေရတတ်သည့် ထုံးစံအတိုင်း သူ့မိသားစုသည် အမွေကိစ္စ ဆွေးနွေးကြ၏။

’နင့် ဟိုမိန်းမအတွက် ငါတို့ တစ်ပြားမှ မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒီအိမ်ကိုလဲ ငါသေမှပဲ နင်တို့ရမယ်’

ရစ်ချတ် အမေက ကြေညာ၏။

“ကျွန်မအတွက်လဲ ဘာမှ မလိုပါဘူး အမေ၊ ကျွန်မကလေး သုံးယောက်အတွက်သာ’

နော်ဆယ်လီသည် ကလေးသုံးယောက်ဟု အတိအလင်းပြောရသည်။ သမီးဂျူးနာ ကျန်ခဲ့မှာကို စိုးလွန်း၍ ဖြစ်၏။ သည်တစ်ခါရစ်ချတ်က ဘာမျှဝင်မပြော၍ ကျေးဇူးတင်ရသည်။

’ဟိုမိန်းမအတွက်လဲ မလိုပါဘူး၊ ကလေးတစ်ယောက်အတွက်ပဲ”

အားလုံးက ရစ်ချတ်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

“ဘယ်က ကလေးလဲ၊ မင်းက မိန်းမတွေလျှောက်ယူပြီး ကလေးတွေမွေးတိုင်း တို့က ပေးပေးနေရမှာလား”

ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်က ဝင်ပြော၏။

“ဘာပဲပြောပြောလေ ခုချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့်ရင်သွေးဖြစ်နေပြီ”

’ဟော့၊ မယားကတရားမဝင်ဘဲနဲ့ သားကိုလဲ တရားဝင် မသတ်မှတ်နိုင်ဘူး’

“ကြီးကြီးတို့က ခုတော့ ဆယ်လီမှ ဆယ်လီ ဖြစ်နေပြီပေါ့လေ၊ ဆယ်လီကကော တရားဝင်လို့လား’

နော်ဆယ်လီသည် ရစ်ချတ်ကို စူးရှသောမျက်လုံးများဖြင့် နက်နဲစွာ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ရစ်ချတ် ငြိမ်ကျသွား၏။ သူ့ကို ပြတ်စဲပေးဖို့ပြောတုန်းကတော့ ရစ်ချတ် တစ်မျိုးသုံးခဲ့သည် မဟုတ်လား။ တတ်လည်း တတ်နိုင်သည့် ရစ်ချတ်။

’ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ ပြောမနေနဲ့၊ တို့ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဆယ်လီရဲ့ကလေးသုံးယောက်ကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အခွင့်အရေး မပေးနိုင်ဘူး’

သို့ဖြင့် နော်ဆယ်လီဘက်မှ တရားသဖြင့်အခွင့်အရေးရရှိခဲ့သည်။ ဥစ္စာတစ်ပြားတစ်ချပ် ရသည် မရသည် အပထား၊ အမှန်တရားပေါ်ပေါက် ခဲ့၍ နော်ဆယ်လီ ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။

သူ့ဘက်မှ အခွင့်အရေးကို စောစီးစွာ မတောင်းလိုသော်လည်း ယခု သမီးဂျူးနာကိစ္စ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီ။ ဒီအကြောင်းကို ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်နှင့်သာ တိုင်ပင်ရပေတော့မည်။

သမီး ကံကောင်းပါစေ။သူ့ဘဝသည် တစ်စတစ်စ အမှန်တရားဘက်သို့ရောက်လာသည့် နည်းတူ ရှေ့ခရီးသည်လည်း ဖြောင့်ဖြူးပါစေဟု ဆုတောင်းရလေသည်။

အို ထာဝရဘုရား၊ ကိုယ်တော်သည် ကရုဏာနှင့် ပြည့်စုံတော် မူ၏။ ကိုယ်တော်သည် လူအသီးသီးတို့အား သူတို့အကျင့်နှင့် အလျောက် အကျိုးအပြစ်ကို ဆပ်ပေးတော်မူ၏။

* * * * *

အခန်း (၄၂-ဇာတ်သိမ်း)

ဇာပဝါစသည် သမီးဂျူးနာ၏ မည်းနက်သောဆံပင်၊ ဖြူဝင်းသော အသားနှင့် လှပနုနယ်သော မျက်နှာလေးကို မလုံ့တလုံ ဖုံးကွယ်၍ထား၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရုတ်တရက် ပဝါစလေး လွင့်ပါးသွားသောအခါ သမီး၏ ရှက်စနိုး မျက်နှာလေးမှ နှာတံစင်းစင်းကလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းနီနီကလေးကိုပါ မြင်လိုက်ရ၏။

အင်္ကျီအဖြူ လုံချည်အဖြူနှင့် ပဝါဖြူလွှမ်းသော သမီးသည် လှပလွန်းပေစွ။ မိခင်တစ်ယောက်၏ ချစ်မေတ္တာလွှမ်းသောအကြည့်ကြောင့် သမီးသည် ပို၍လှနေလေသလား။ လက်ကိုင်ပန်း ဖြူရွရွသည် သမီး၏ လက်ဖဝါးနုနုပေါ်မှာ ကြွကြွရွရွလေး တင်နေသည်။ သမီး၏ ညာဘက် လက်သည် သူ့ ချစ်သူခင်ပွန်းကို အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်ထားပါပကော။

သင်းအုပ်ဆရာ၏ ဆုတောင်းပတ္ထနာပြုသံကို နာခံရင်း သတို့သား သတို့သမီး နှစ်ယောက်လုံး ငြိမ်သက်နေသည်။ သမီး၏ ဘေးမှာ အခြွေ အရံနှင့်ဆိုတော့ သမီးက ပိုမိုဝင့်တည်နေသည်။ သတို့သား သတို့သမီးတို့က လက်စွပ်ကို အသီးသီး လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပေးပြီး တောင်းဆုပြုကြပြန်သည်။

ဧည့်ပရိသတ် အနည်းအကျဉ်းမျှသာဆိုသော်လည်း မင်္ဂလာခန်းမ တစ်ခုလုံးတော့ ပြည့်သွား၏။ မအင်နီတို့က သမီးကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ လက်ထပ်ပေးလိုသော်လည်း တစ်ဖက် မိဘများက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုတော့ ယခုလောက် လိုက်လျောသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရ၏။ လင်နှင့်မယား သစ္စာရှိရှိ ချစ်ချစ်ခင်ခင်ပေါင်းကြရဖို့သာ အဓိက မဟုတ်လား။ တရားဝင် လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း ဆိုသည်မှာလည်း ဥပဒေနှင့်သာဆိုင်၍ အချစ်နှင့် မဆိုင်ပေ။ သူနှင့် ရစ်ချတ်သည် လင်မယားဖြစ်ခဲ့သော်လည်း အချစ်မရှိခဲ့ပေ။ သူတို့သည် နှလုံးသား၏ အလိုဆန္ဒအရ မဟုတ်ဘဲ ငယ်ရွယ်သူတို့၏ မိုက်မဲသောစိတ်ဖြင့် လက်ထပ်ခဲ့မိသည်ဟု သူထင်၏။ သူ့ ဘက်ကတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အဖတ်ဆည်ခဲ့ရသည်က ပိုမို အဓိကကျခဲ့သည်။ ရစ်ချတ်နှင့် တွေ့ တွေ့ချင်း သူ အလိုကို လိုက်လျောမိသည်ကတော့ မိုက်မဲမှုပဲပေါ့။

ယခု သမီးကတော့ အချစ်နှင့်ဘဝကို ပေါင်းစည်းနိုင်၍ သူ့ ထက် များစွာသာသွားပေသည်။ ဒါပါပဲ။နော်ဆယ်လီရဲ့ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒကလည်း ဒါလောက်ပါပဲ။ ကျန်တာ ဘာမျှ မလိုတော့ပါဘူး။

မင်္ဂလာ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့ အသီးသီးနေရာမှ ထွက်ခွာ ကြသည်။ နော်ဆယ်လီသည် အတွေးစကိုဖြတ်ကာ သမီးကို ကျေနပ်စွာ ကြည့်နေမိ၏။

လာရောက်နှုတ်ဆက်သူတွေကို ပြန်လည်ပြုံးပြသော သမီး၏ ပဝါစအောက်မှ အပြုံးသည် အပြစ်ကင်းစင်၍ တောက်ပလှ သည်။

သတို့သမီး၏ ဖခင်အဖြစ် အစ်ကိုကြီးက နေရာယူထားသည်။ သည်ပွဲကို ရစ်ချတ်ရောက်မလာသည့်အတွက် နော်ဆယ်လီ ဘယ်လိုမျှ မခံစားရတော့။ ဒေါ်မြစိန်နှင့် ကြီးကြီးဒေါ်လှစိန်တို့က ကူညီခဲ့သည့် အတွက်ပင် နော်ဆယ်လီ ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်၏။ သမီး၏ မင်္ဂလာပွဲက လှလှပပ ပြီးစီးခဲ့ပြီ။

”ဆဲလီ”

မအင်နီက နောက်မှ လှမ်းခေါ်သည်။

’တို့တွေ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြရအောင်”

မအင်နီက ပြော၏။ နော်ဆယ်လီသည် သမီးတို့နားကို သွားရသည်။ နတ်သမီးလေးလိုလှသော သမီးဘေးမှာ ရပ်ရသည်။ ကင်မရာမှ လျှပ်စစ်မီး က ဝင်းခနဲလက်သွားစဉ် ပြုံးလိုက်မိလေသလား၊ မျက်စိ မှိတ်လိုက်မိလေ သလား နော်ဆယ်လီ မသိ။ခေါင်းထဲမှာ ရိပ်ခနဲဖြစ်သွားသည်ကို သိလိုက်၏။

“အမိုး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လက်ထပ်လက်စွပ်အသစ်ကို ဝတ်ထားသော သမီး၏ လက်ကလေးက နော်ဆယ်လီ၏ လက်မောင်းကို လာရောက်ဆုပ်ကိုင်သည်။ သမီးရဲ့လက်တွေ နွေးထွေးလို့ပါလား။

’ဟင် အမိုးရဲ့လက်တွေက အေးလိုက်တာ”

ဧည့်သည်တွေကို အားနာစရာမဖြစ်စေရန် နော်ဆယ်လီ အိမ်ထဲသို့အသာဝင်ကာ အိပ်ရာပေါ် လှဲနေလိုက်ရသည်။ သူ့တစ်သက်မှာ သည်လိုမိုက်ခနဲ မူးဝေသွားတာမျိုး မဖြစ်ဘူးပါ။

“ဆဲလီ နေမကောင်းဘူးလား’

‘ကောင်းပါတယ် မအင်နီ’

“ကောင်းတယ်သာဆိုတယ် နင့်နှုတ်ခမ်းတွေ ဖြူနေတာပဲ၊ လူတွေ များတော့ ငြီးစီစီဖြစ်မှာပေါ့၊ ငါ ဆေးတိုက်မယ်’

“ဧည့်သည်တွေကိုသာ ဂရုစိုက်ပါ မအင်နီ’

မအင်နီက သူ့ကို ဆေးလာတိုက်သည်။

“ဧည့်သည်တွေရှင်းကုန်ပါပြီ၊ နင့်သမီးက အမိုး ဘယ့်နှယ်နေသေး လဲလို့ မေးနေတယ်၊ ကောင်လေးသူငယ်ချင်းတွေ မပြန်သေးလို့ သူ နှုတ်ဆက်နေရတယ်’

“သမီးက ဒီနေ့ သိပ်လှတာပဲနော် မအင်နီ’

“နင် ဘာတွေ တွေးနေလဲ၊ ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်းပေါ့ဟာ၊ ခုဆို အားလုံး ချောချောမောမောပဲ၊ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလဲ၊နင့်စိတ်ကို လျှော့လိုက် ဆဲလီ၊ ကျန်းမာရေးကိုလဲ ဂရုစိုက်ဦး၊ တို့ အသက် တွေလဲ မငယ်တော့ဘူး”

’မဟုတ်ဘူး မအင်နီ၊ ကျွန်မ စိတ်လျှော့လိုက်လို့ နေမကောင်း ဖြစ်သွားတာ၊ ကျွန်မက စိတ်ကို အမြဲတမ်းတင်းထားမှ နေကောင်းတာ မအင်နီရဲ့ စိတ်ကိုတင်းထားတာ အားဆေးတစ်လက်ပဲ”

“အေး ဟုတ်မှာပေါ့ဟာ၊ ဒီလိုဆိုလဲ ပြန်တင်းထားလိုက်ဦး၊ တစ်သက်လုံးတင်းထားမှ ဖြစ်မှာနော်၊ နည်းနည်းလေးမှ မလျှော့လိုက်နဲ့၊ ဟော ဂျူးနာတို့ ပြန်ဝင်လာပြီ’

မကြာခင် သမီး ဂျူးနာသည် အဝတ်အစားလဲကာ သူ့ဆီလျှောက် လာ၏။ နော်ဆယ်လီသည် အိပ်ရာမှ ထထိုင်နေနှင့်သည်။ သူ ဘာမျှ မဖြစ်တော့။ စိတ်ကို ပြန်ဆောင်လိုက်သည်။ သမီးလေးရှေ့မှာ စိတ်လျှော့လို့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲ။

“အမိုး နေကောင်းလား’

“ကောင်းပါတယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နည်းနည်းအိုက်သွားလို့ပါ”

“အမိုးလဲ အသက်ကြီးပြီ၊ အခု ကျွန်မတို့အားလုံး လက်လွတ်ပြီပဲ၊စူးစူးတို့ ဆန်နီတို့ကို နည်းနည်းပါးပါးထောက်ပံ့ရင် ရပါပြီ၊ အလုပ်မလုပ် နဲ့ တော့”

သမီးက သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာပြောသည်။ သမီးသည် လေးနက် သော စကားကို ပြောသည့်အခါ နော်ဆယ်လီလိုပင် နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်း စေ့ထားတတ်သည်။

“အို အမိုးက အသက်လေးဆယ်ကျော်ရုံ ရှိပါသေးတယ်၊ အနားမယူ နိုင်သေးပါဘူး၊ အလုပ်လုပ်မှ ကျန်းမာတာ သမီးရဲ့’

’အမိုး လုပ်ချင် ကျွန်မတို့နဲ့လာနေလေ၊ ကလေးထိန်းပေါ့”

“အေး ကောင်းသားပဲ’

နော်ဆယ်လီက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောကာ ရယ်မောလိုက်သည်။ သူက တော့ ယခုမှပင် အားမာန်အသစ်တွေ တစိမ့်စိမ့်ဝင်လာသည်။ သမီးပြောသလိုတာဝန်တွေအားလုံးပေါ့သွားပြီ။ သည်အချိန်သည် ဘဝကို ရင်ဆိုင်လို့ အကောင်းဆုံးပေါ့။ လက်လျှော့လိုက်ရမည့်အချိန်မှ မဟုတ်တာ။ သို့သော် ခုအချိန်မှာ သမီးနှင့် အတိုက်အခံ မပြောချင်ပေ။

“ဟော့ သားအမိတစ်တွေ ဘာတွေ တိုင်ပင်နေကြတာလဲ အိမ်ရှေ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

“ဘယ်သူလဲ အန်တီ”

သမီးက မေးသည်။

“ဘယ်သူလို့ထင်သလဲ”

“ကြီးကြီး ဒေါ်လှစိန်လား”

နော်ဆယ်လီက နေရာမှထကာ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်မည်ပြုသည်။

“ရစ်ချတ်လေ”

နော်ဆယ်လီ၏ ခြေလှမ်းသည် တုံ့သွား၏။ သမီးကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ သမီးနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြသည်။ သမီးက နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးလိုက်၏။

သည်နေ့အဖို့ သမီးပြုံးခဲ့သမျှ အပြုံးများထဲတွင် သည်တစ်ခါ ပြုံးလိုက်သော အပြုံးသည် အတောက်ပဆုံးနှင့် အလှပဆုံးပင် ဖြစ်ပေ တော့၏။

အို ထာဝရဘုရား၊ကိုယ်တော်သည် ဖြောင့်မတ်တော်မူ၏။ စီရင်တော်မူချက်တို့သည်၊ဖြောင့်မတ်ကြပါ၏။

မိုးမိုး (အင်းလျား)

၂၄၊ ၇၊ ၁၉၈၈။

*****

အဆုံးထိ ဖတ်ပေးခဲ့လို့

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

Whispers of Words